

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK VERSE
BOOK ONE

THE PREDATOR

R U N Y X

Avcı
Karanlık Ayet #1

RuNyx

Fandom'a.
Yıllar boyunca benimle birlikte olan okuyucularıma.
Senin sayende buradayım.

Yazarın Notu

Bu, *Karanlık Ayet* serisinin ilk kitabı. Adından da anlaşılacağı gibi, bu dünyayla ilgili her şey karanlık, acımasız ve çığ olacak. Karakterler, davranışları ve içinde bulundukları koşullar, yaşadıkları dünyanın doğrudan bir sonucu. Ahlak gri ve insanlık sorgulanabilir. Bu dünya gökkuşağı ve kelebeklerin dünyası değil. Her kitapta, karanlığı ve içinde hala var olabilen iyiliği daha fazla keşfedeceğim. Ancak, bir karakterin nasıl davranması gerektiğine dair belirli beklentileriniz varsa, iyi ve kötü hakkında sabitlenmiş belirli fikirleriniz varsa veya kendinizi bu dizeye kaptırmaya tam olarak hazır değilseniz, bu kitap size göre olmayabilir. *Karanlık* ve çirkin. Eğer bu konuda rahat olmayacaksanız, içtenlikle durmanızı tavsiye ederim. Yetişkinlere yönelik durumlar, müstehcen içerik, acımasız imgeler ve sorgulanabilir eylemler var. Bu dizeleri büyük bir sevgiyle yazdım ve eğer benimle bu yolculuğa çıkıyorsanız, umarım içine dalmaktan keyif alırsınız.

*Siz uçuruma baktığınızda,
uçurum da size bakar.*

- Friedrich Nietzsche

Tenebrae Şehri, 1985

Kışın soğuk ve karanlık bir gecesinde, rüzgâr uğuldarken ve gökyüzü sulu karla ağlarken, Tenebrae Outfit'ten iki adam Gölge Limanı'ndan iki adamla ıssız bir yerde karşılaştı. İki aile on yılı aşkın bir süredir rakip olsalar da, bu durum iş için kötü olmaya başlamıştı. Onlarınki küçük bir dünyaydı ve her ikisine de fayda sağlayabilecek daha büyük, daha kazançlı girişimler varken birbirlerinin kafalarını ısırmaya devam edemezlerdi. On yıllık rekabete son vermenin ve gelecek için bir ortaklığa başlamanın zamanı gelmişti.

Gölge Limanı'nın lideri ağır paltosunun altında titredi, batıdaki şehrinde dondurucu soğuklara alışık değildi. Ten Outfit'in lideri güldü. Güneşi onun karısını gördüğünden bile daha az görüyorlardı. Karşılıklı neşeli konuşmalar yapıldı. Her liderin yanındaki adam sessiz bir gözlemci olarak kaldı.

Ve sonra, iş konuşuldu. Silahlar ve alkol - operasyonun yüzü onlardı. Aile için bir ilk olan yeni bir girişime başlama zamanı gelmişti. Tenebrae'nin lideri bu fikri önerdi. Bu yeni bir ticaretti, henüz dünyada yaygın değildi ama büyük bir geleceği ve hayal ettiklerinden daha fazla parası vardı. Gölge'nin lideri de kabul etti. Adamlar bu işi gizli tutacaklarına, herkesin silah ve içkiyi ana işleri olarak görmesine izin vereceklerine söz verdiler.

Tenebrae lideri arabasının bagajını açtı. Sekiz yaşından büyük olmayan iki genç kız, ne olduğundan habersiz, baygın bir şekilde yatıyordu.

onları bekliyordu.

Liderler küçük bir gülümseme ile el sıkıştılar.

"Geleceğe," dedi biri.

"Geleceğe", diye yankılandı diğeri.

Ve böylece İttifak başladı.

Günümüz

Bıçak kalçasına saplanıyordu.

Burada olmaması gerekiyordu.

Bu düşünce Morana'nın kafasında tekrar tekrar çınlayıp duruyor, soğukkanlı görünmeye çalışsa da sinirleri geriliyordu. Dolu şampanya kadehini havada tutarak yudumlarmış gibi yapıyor, gözleri sürekli kalabalığı tarıyordu. Şampanyadan birkaç yudum almanın yıpranmış sinirlerini yatıştırmak için harikalar yaratacağını bilse de Morana bundan kaçındı. Bu gece için sıvı cesareten çok kafasının berrak olmasına ihtiyacı vardı. Belki de. *Umarım.*

Maroni ailesinden birinin evinin geniş çimlerinde düzenlenen parti tüm hızıyla devam ediyordu. Lanet Kıyafet. Son birkaç gün içinde olabildiğince çok araştırma yapmış olması iyi bir şeydi.

Morana gölgelerin arasından iyi aydınlatılmış bahçeye baktı ve yıllar boyunca haberlerde gördüğü yüzleri gördü. Birkaçını da çocukluğunda kendi evinde görmüştü. Etrafta soğukkanlı yüzlerle dolaşan Outfit'in askerlerini gördü. Çoğunlukla birlikte oldukları erkeklerin kollarını süsleyen kadınları gördü. Düşmanları gördü.

Peruğunun kaşınıtısını görmezden gelen Morana sadece gözlemledi. Bu gece başka biri gibi görünmek için büyük özen göstermişti. Giydiği uzun siyah elbise kalçalarındaki bıçakları gizliyordu; bıçaklardan biri bir şekilde bükülmüş ve ona saplanmaya çalışıyordu. Elindeki bilezik, piyasada bulunmayan bir aerosol zehir için gizli bir yuvaya sahip olan karanlık ağdan satın alınmıştı. Koyu renk saçlarını sıkıca başına bağlamış, çilek sarısı saçlarından ipeksi bir peruk takmıştı, dudakları siren kırmızısıydı. Bu o değildi. Ama gerekliydi. Günlerdir bu geceyi planlıyordu. Güveniyordu

Bu planın işe yaraması için günlerce uğraştı. Bunu berbat edemezdi. Bu kadar yaklaştıktan sonra olmaz.

Kalabalığın arkasında beliren konağa baktı. Bir canavardı. Onu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. İskoçya'nın tepelerine gömülmüş eski bir kale gibi, modern malikâne ile ilkel kalenin tuhaf bir karışımı olan ev bir canavardı. Karnında ona ait bir şey taşıyan bir canavar.

Gece açan çiçeklerin kokusunu taşıyan serin havada Morana, tenini yalamaya çalışan ürpertiği gizlice silkeledi.

Bir adamın şamatalı kahkaha sesi dikkatini çekti. Morana gözlerini arazinin kuzey köşesinde diğer adamlarla birlikte gülen, yapılı, kır saçlı adama dikerek onu inceledi. Yüzü yaşlılıktan kırışmıştı, görebildiği kadarıyla elleri temizdi.

Ellerinde nasıl da kan vardı. Çok, çok fazla kan. Onların dünyasında kanı olmayan kimse yoktu. Ama babası da dahil olmak üzere hepsinin en kanlısı olarak kendine bir yer edinmişti.

Lorenzo 'Bloodhound' Maroni Tenebrae Outfit'in patronuydu, kariyeri kırk yıldan daha uzun, sabıka kaydı kolundan daha uzun, soğukkanlı tavrı onların dünyasında hayranlık uyandıran bir şeydi. Morana bunun kendisini sarsmasına izin vermeyecek kadar uzun süredir onun gibi insanların çevresindeydi. Daha doğrusu, belli etmesine izin vermemiştir.

Lorenzo'nun yanında büyük oğlu Dante 'Duvar' Maroni duruyordu. Güzel yüzü bazılarını kandırır da Morana onu hafife almamak için yeterince araştırma yapmıştı. Bir duvar gibi inşa edilmiş olan adam neredeyse herkesin üzerinde yükseliyordu, fiziği sağlamdı. Söylentilere inanılacak olursa, neredeyse on yıl önce organizasyonda kilit bir rol üstlenmişti.

Morana şampanyasını yudumluyormuş gibi yaptı. Kendisine doğru bakan bir kadına kibarca gülümsedikten sonra gözlerinin Dante'nin yanında sessizce duran adama kaymasına izin verdi.

Tristan Caine.

O bir anomaliydi. Ailesinde kan bağı olan ve yemin eden tek kan bağı olmayan üyeydi. Outfit'te bu kadar yüksekte olan tek kan dışı üye. Hiyerarşide tam olarak nerede yer aldığını kimse bilmiyordu ama insanlar onun çok yükseklerde olduğunu biliyordu. Herkesin bunun nedenine dair teorileri vardı ama kimse kesin olarak bilmiyordu.

Morana onu içeri aldı. Uzun boyluydu, Dante'den sadece bir santim kadar kısaydı, kravatsız üç parçalı siyah takım elbise giymişti. Koyu sarı saçları

neredeyse koyu kahverengiydi, kafasına yakın kesilmişti, gözleri uzaktan açık renkti.

Morana mavi olduklarını biliyordu. Çarpıcı bir mavi. Onun fotoğraflarını görmüştü, her zaman şaşırtıcı derecede boş görüldüğü samimi çekimler. Morana onların dünyasında ifadesiz yüzlere alışkındı ama o bunu bir adım öteye taşımıştı.

Kaslı vücudu çekici olsa da Morana'nın gözlerini kaçıramamasının nedeni bu değildi. Son birkaç yıldır onun hakkında duyduğu hikâyeler yüzünden, özellikle de babasının konuşmalarına kulak misafiri olduğu için.

Anlatılanlara göre Tristan Caine, Lorenzo Maroni'nin neredeyse yirmi yıl önce patronunu korurken ölen özel korumasının oğluydu. Tristan gençti ve annesi kocasının ölümünden sonra çekip gitmişti.

Lorenzo, bilinmeyen nedenlerden dolayı, genç çocuğu kanatları altına almış ve onu ticaretin becerileri konusunda bizzat eğitmişti. Ve bugün Tristan Caine, Tazı Maroni'nin oğluydu. Bazıları Maroni'nin onu kendi kanından daha çok sevdiğini söylüyordu. Hatta Maroni'nin emekliliğinden sonra Outfit'in patronunun Dante değil Tristan olacağı söyleniyordu.

Tristan 'The Predator' Caine.

Ona avcı diyorlardı. Ünü ondan önce gelirdi. Nadiren ava çıkardı ama çıktığında da av biterdi. Avlandığında da doğrudan şahdamarına saldırırdı. Dikkat dağıtmak yok. Oyalanmak yok. Tüm o sakın tavrına rağmen adam, kadının kalçasını kesen bıçaktan daha ölümcüldü.

Partiye gelmesinin nedeni de oydu. Tristan Caine'i öldürecekti.

Gölge Limanı ailesinin patronunun kızı olarak yaşamak onu pek çok şeye hazırlamıştı. Ama buna değil. Suçla iç içe büyümesine rağmen Morana şaşırtıcı bir şekilde onların dünyasının çirkinliklerinden korunmuştu. Evde eğitim görmüş, üniversiteye gitmiş ve şimdi de serbest yazılımcı olarak çalışıyordu. Hepsi çok sade.

İşte tam da bu yüzden bu durumla başa çıkabilecek donanıma sahip *değildi*. Babasının düşmanlarının evine sızmaya hazır değildi ve

onun uzantısı. Ve söz konusu düşmanı öldürmeye kesinlikle hazır değildi.

Belki de onu gerçekten öldürmesi gerekmiyordu. Belki de kaçırmak da işe yarayabilirdi.

Sanki.

Morana bir saatten fazla bir süre boyunca Tristan Caine'i çok belli etmeden dikkatle izledi ve onun hareket etmesini bekledi. Sonunda, yakışıklı yüzünde karanlık bir çatık kaşla Maroni'nin yanına yapışıp kaldıktan sonra, kendini ayırdı ve bara doğru ilerledi.

Morana ona açık alanda mı yaklaşacağını yoksa eve girmesini mi bekleyeceğini tartıştı. Bir anlık kararsızlıktan sonra ikincisinde karar kıldı. İlk seçenek çok tehlikeliydi ve ifşa olursa, bu sadece ölüm cezasına çarptırılması değil, iki aile arasında bir savaş anlamına da gelecekti. Bir çete savaşı. Yıllar boyunca duyduğu tüm o ürkütücü hikâyeleri düşününce ürperdi.

Ayrıca adamı öldürmek istemesinin mantıklı olup olmadığını da merak ediyordu.

Belki değildi ama eve girmesi ve adamın şifreleri nereye sakladığını bulması gerekiyordu.

Her şey eski erkek arkadaşının bir meydan okuması olarak başladı (kimse onu tanıımıyordu). Kendisi de bir yazılımcı olduğu için, ona yapabileceği en karmaşık kodları yaratması için meydan okumuştı. Kendisi de cesarete düşkün biri olduğu için bu teklife boyun eğmişti.

Bu kodlar onun Frankenstein'ıydı. Onun kontrolü dışında yanlış giden güçlü bir canavar. Herhangi birini dijital olarak tahrif edebilir, web'in en derin kısımlarındaki her kirli sırrı ortaya çıkarabilir ve yanlış ellere geçerse tüm hükümetleri, tüm çeteleri yok edebilirlerdi.

Olabilecek en kötü ellere düşmüşlerdi. Eski sevgilisi Jackson, üç hafta önce işi bittiğinde kodları çalmış ve ortadan kaybolmuştu.

Onu takip etmeye başladığında Jackson'ın aslında Outfit tarafından kendisine yaklaşması için gönderildiğini keşfetmişti. Daha doğrusu Tristan Caine tarafından. Onun yeteneklerini ve kodlarını nasıl öğrendiğini bilmiyordu.

Mahvolmuştu. Hem de çok fena.

Babasına söylemesinin hiçbir yolu yoktu. *Hiçbir şekilde.* Ona karşı işlenen suçlar çok fazlaydı. Yabancı biriyle çıkmak, herhangi bir koruma olmadan saatli bomba gibi kodlar yazmak, ama en kötüsü, kodların nereye gittiğini bilmek -

babası onu gözünü kırpmadan öldürebilirdi. Bunu biliyordu ve açıkçası umurunda da değildi. Ama masum insanlar ve görgü tanıkları onun hataları yüzünden hayatlarının mahvolmasını hak etmiyorlardı.

Haftalar süren araştırma ve takipten sonra nihayet Tenebrae'deki partiye sahte bir davetiye göndermişti. Babası onun orada üniversiteden var olmayan arkadaşlarıyla buluştuğunu sanıyordu. Koruma ekibi onun sarhoş olduğunu ve kilitli otel odasında uyuduğunu düşündü.

Kaçmıştı. İnin bu kadar derinliklerine gelmişti. O kodları alıp oradan çıkmak zorundaydı. Ve tüm bunları Tristan Caine'i sustururken yapmalıydı. Bunu yapmanın tek yolu onu öldürmekti.

Jackson'la her şeyi nasıl planladığını düşündükçe kanı kaynıyordu.

Evet, onu öldürmek sorun olmayacaktı. O hasta piçi her düşündüğünde içindeki dürtü daha da şiddetleniyordu. Morana dişlerini sıkı.

Sonunda Tristan Caine bir kadeh viski içtikten sonra malikaneye doğru ilerledi.

Gösteri zamanı.

Morana kendi kendine başını sallayarak bardağını garsonlardan birinin tepsisine koydu ve sessizce onun gittiği تنها yola doğru ilerledi. Koyu renk elbisesiyle gölgelerde kalarak dikkat çekmemeye çalışıyordu. Patıkaya birkaç adım attığında, yolu örten çalılar etrafını sıklaştırırken partinin arkasında kaybolduğunu gördü.

İleride Caine'in uzun boylu, iri cüssesinin çevik adımlarla evin merdivenlerine doğru ilerlediğini gördü. Adam basamakları ikişer ikişer çıkıyordu ve Caine onu görüş alanında tutmaya çalışarak topuklarının üzerinde hızla ilerledi.

Gözlerini etrafta gezdirerek eğildi ve basamakları tırmandı. Sol tarafında partiyi ve çimenlerin etrafına konuşlanmış muhafızları görebiliyordu.

Evin etrafındaki güvenlik eksikliğine kaşlarını çatan Morana, büyük çift kapının arasındaki boşluktan eve girdi.

Ve bir muhafızın lobiden doğruca ona doğru geldiğini gördü.

Adrenalinin etkisiyle gördüğü ilk sütunun arkasına saklandı, gözleri devasa avizeli girişte gezindi. Bakışları lobinin solundaki koridorda ilerleyen Caine'i takip etti, sonunda Caine gözden kayboldu.

Birden bir elin kolunu çektiğini hissetti. İri yarı muhafız kaşlarını çatarak ona baktı.

"Kayıp mı oldunuz, bayan?" diye sordu, gözleri şüpheliydi ve Morana daha düşünmeye fırsat bulamadan yanındaki vazoyu alıp adamın kafasında parçaladı. Muhafız yere yığılmadan önce gözleri irileşti ve Morana kendini azarlayarak kaçtı.

Siktir, siktir, siktir.

İstedikinden daha özensiz olmuştu.

Derin bir nefes alıp elindeki işe odaklanan Morana, yere çömelerek koridora doğru ilerledi. İçeri girdikten sonra koşmaya başladı ve gürültü yapmamak için durup topuklu ayakkabılarını eline aldı.

Birkaç saniye içinde evin arka tarafındaki bir dönemeçteydi ve tek bir kapıya çıkan merdivenlere bakıyordu.

Yutkunarak, kalbi çarparak, yukarı tırmandı.

Sahanlığa ulaştığında parmak uçlarında kapıya doğru ilerledi. Derin, hızlı bir nefes alarak bıçağı kınından çıkardı, orada bıraktığı küçük çürüğün farkındaydı. Topuklu ayakkabılarını giyerek kapı koluna uzandı ve çevirerek açtı.

Boynunu içeriye doğru eğerek yarı karanlık misafir odasına baktı.

Boştu.

Kaşlarını çatarak içeri girdi ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Geniş odanın diğer tarafındaki kapı, daha etrafını incelemesine fırsat kalmadan açıldı. Kalbi küt küt atarken köşeye çömeldi ve Tristan Caine'in banyodan çıkıp takım elbisesinin ceketini yatağın üzerine attığını gördü. Morana jartiyerin beyaz gömleğinin üzerinde durduğunu, yaka düğmeleri çözülmüş, gergin kumaşın göğsünün genişliği boyunca uzandığını gördü. Çok kaslı bir göğüs. Bahse girerim adamın karın kasları da vardı.

Fark ettiği için kendinden nefret etse de adamın çok ama çok çekici olduğunu inkâr edemezdi. Onunla eşleşecek bir piç olması çok kötüydü.

Adamın pantolonunun cebinden telefonunu çıkardığını, ekranda gezindiğini ve dikkatini tamamen gördüğü şeye verdiğini gördü. Adamın kaslı sırtının kendisine doğru gelişini izlerken, gölgelerin arasında çömeldiği yerden doğruldu.

Ya şimdi ya da asla.

Adamın arkasında yürürken, elleri hafifçe titriyor, bıçağı solgun parmak eklemlerinde kavırıyor, onu uyarmamak için nefes almaya bile cesaret edemeden ilerliyordu. Adamın neredeyse iki adım gerisinde, bıçağı

Bıçağı sırtına, tam kalbinin olması gereken yere sapladı ve olabildiğince soğuk bir sesle konuştu.

"Seğirirsen ölürsün."

Daha o konuşmadan adamın sırtındaki kasların teker teker sertleştiğini gördü. Bu kadar korkmuş ve çılgına dönmüş olmasaydı bu onu büyüleyecekti.

"İlginç," dedi adam, sanki hayatı onun titreyen ellerinde iki santim et parçası kadar uzakta değilmiş gibi. Tutuşunu sabitledi.

"Telefonu bırak ve ellerini kaldır," diye emretti ve onun tereddüt etmeden itaat etmesini izledi.

Sesi gergin sessizliği bozdu. "Çoktan ölmediğime göre, bir şey istediğini varsayıyorum."

Ses tonunun hiç de rahatsız edici olmaması sinirlerini yatıştırmaya yetmedi. Neden bundan biraz bile rahatsız olmamıştı? Onu oyup açabilirdi. Bir şey mi kaçıırıyordu?

Sırtından ter boşandı, peruğu kafa derisini kaşındırdı ama adamın sırtına odaklandı. Diğer kalçasından ikinci bir bıçak çıkararak yan tarafına, tam böbreğine doğru itti. Sırtı biraz daha gerildi ama elleri titremedi, tamamen dik durdu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, sesi elleri gibi sabitti.

Morana derin bir nefes aldı, yutkundu ve konuştu. "Jackson'ın sana verdiği USB bellek."

"Jackson, kim?"

Morana bıçaklarını uyarmak için biraz daha derine sapladı. "Bir bok bilmiyormuş gibi davranmayın Bay Caine. Jackson Miller'la olan ilişkileriniz hakkında her şeyi biliyorum."

Sırtı kaskatı kesilmişti, bıçakları derisini parçalamaya bir saniye uzaklıktaydı. "Şimdi, sürücü nerede?"

Başını sola doğru eğmeden önce birkaç vuruşluk bir sessizlik oldu. "Ceketim. İç cebimde."

Morana şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Onun bu kadar kolay pes edeceğini tahmin etmemişti. Belki de tüm o maço saçmalıklarının altında aslında bir korkaktı. Belki de söylentilerin ve hikâyelerin hepsi uydurmaydı.

Siyah cekete baktı ve her şey bir anlık dalgınlığında olup bitti.

Sırtını kapının yanındaki duvara çarptı, bıçağı tutan sağ eli sıkı bir tutuşla duvara dayanmıştı. Bıçağı tutan sol eli

çok daha güçlü ve çok daha öfkeli Tristan Caine tarafından kontrol edilen kendi boğazına doğru geldi.

Morana gözlerini kırıştırarak onun gözlerine baktı - çok mavi, çok kızgın gözlerine - olayların dönüşü karşısında afallamıştı. Buna hazırlıklı değildi. Kahretsin, buna *hiç hazırlıklı değildi*.

Morana yutkundu. Kendi elinde tuttuğu bıçağın ağzı, onunki tarafından kavranmış, tam boynuna dayanmıştı. Soğuk metalin bronz tenini tehdit ettiğini hissetti. Adamın iri ve sert ikinci eli diğer elini başının üzerinde tutmuş, parmakları bileğini kelepçe gibi sarmıştı. Adamın çok daha iri ve kaslı vücudunun kızınkine baskı yaptığını, göğsünün kızın kabaran göğüslerini ısıttığını, kolonyasının misk gibi kokusunun duyularını istila ettiğini, bacaklarının kızın bacaklarını dizginlediğini ve onu tamamen hareketsiz bıraktığını hissetti.

Yutkunarak onun gözlerinin içine baktı ve omurgasını dikleştirdi. Eğer ölmesi gerekiyorsa, bir korkak gibi ölmeyecekti, özellikle de onun gibi birinin ellerinde.

Daha yakına eğildi, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, gözleri soğuktu ve konuşurken sesi acımasızdı. "Şurası, tam şurası," dedi sessizce, bıçağın ucunu eğik boynunda, çenesinin hemen altındaki bir noktaya bastırarak. "Kolay bir nokta. Seni buraya saplarım ve gözünü bile kırpamadan ölürsün."

Midesi çalkalandı ama dişlerini sıktı, korku göstermeyi reddetti, bıçağı boynunun ortasına yakın bir yerde çırpınan nabzına götürürken sessizce dinledi. "Bu nokta. Ölürsün ama temiz olmaz."

Kalbi göğsünde intikam hırsıyla çarpıyor, adamın gözlerindeki bakış karşısında avuçları terliyordu. Bıçağı tekrar boynunun dibine yakın bir noktaya götürdü. "Ve bu... Seni buradan kesersem ne olur biliyor musun?"

Morana sessiz kaldı, sadece onu izliyordu, sesi alaycıydı, ölümün cazibesiyle neredeyse baştan çıkarıcıydı.

"Acı hissedeceksin," diye devam etti, yılmadan. "Kan kaybından öleceksin. Vücudundan çıkan her damla kanı hissedeceksin." Sesi teninin üzerinde yuvarlandı. "Ölüm gelecek, ama çok çok sonra. Ve acı dayanılmaz olacak."

Bıçağı olduğu yerde sabit tuttu, sesi aniden ürperdi. "Şimdi, eğer bunu istemiyorsan, seni kimin gönderdiğini ve hangi sürücüden bahsettiğini söyle."

Morana şaşkınlıkla ona gözlerini kırıştırdı, sonra farkına vardı. Onu tanımamıştı. Elbette tanımıyordu. Gerçekten hiç tanışmamışlardı ve

ilk buluşmalarda olduğu gibi, bu buluşmada da arzulanan çok şey vardı. Muhtemelen onun fotoğraflarını da kendisinininkiler gibi öylesine görmüştü.

Morana kuru dudaklarını ıslatarak fısıldadı. "Sürücü benim."

Adamın gözlerinin hafifçe kısıldığını gördü. "Öyle mi?"

Onunki de daraldı, korku karşısında kaçan öfke intikam duygusuyla geri döndü. "Evet, öyle, seni piç kurusu. O kodlar için kıcımlı yırttım ve kullanmana izin verirsem lanetleneceğim. Jackson onu benden çaldı ve Gölge Limanı'ndan buraya kadar geldim çünkü onu geri istiyorum."

Bir süre sessizlik oldu, adamın gözleri kızın yüz hatlarında gezinirken şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. "Morana Vitalio?"

Morana boğazındaki bıçağa dikkat ederek başıyla keskin bir selam verdi. Gözleri peruğunda ve dudaklarında gezinerek onu bir aşağı bir yukarı süzdü, bakışları onunkilere dönmeden önce her santimini içine çekebildi.

"Vay, vay, vay," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine, bıçağı bir santim uzaklaştırırken, artık onun kimliğini bildiği için kirli çenesi gevşemişti.

Tam bıçağı çekmesini istemek için ağzını açmıştı ki yanlarındaki kapı gürültüyle çarptı. Morana şaşkınlıkla biraz irkildi ve adam başının üzerindeki elini bırakarak boştaki elini Morana'nın ağzının üzerine koydu.

Cidden mi? Ne yapacağını sanıyordu ki? Outfit'in evinde yardım için çılgın atacağını mı?

"Tristan, evde kimseyi gördün mü? Biri aşağıda Matteo'yu bayıltmış," diye ağır bir ses diğer taraftan konuştu, hafif bir aksanı vardı.

Adamın bakışları Morana'nıninkilere kilitlenince Morana'nın gözleri büyüdü ve cevap verirken sağ kaşı kalktı.

"Hayır, görmedim." Gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Birkaç dakika içinde aşağıda olacağım."

Morana adımların uzaklaştığını duydu ve birkaç saniye sonra ağzındaki el geri çekildi. Vücudu çekilmedi.

"Bıçağı çıkarabilir misin?" diye sordu sessizce, gözleri delik deşik olmuştu.

Bıçak yerinden bir milim bile kıpırdamadan geriye doğru eğilmeden önce kaşlarını daha da kaldırdı. "Düşmanın evine tek başına, korunmasız girilmeyeceğini bilmelisin. Ve bir avcıya asla sinsice yaklaşılmayacağını da bilmelisin. Kanının kokusunu alır almaz avlanmaya başlarız."

Morana çenesini sıktı, avuç içleri ona ve onun tepeden bakan tavrına vurmak için kaşınıyordu. "O arabayı geri istiyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra geri adım atarak kadının kollarını serbest bıraktı ama bıçakları ondan alıp kontrol etti.

"Buraya gelmek aptallıktı Bayan Vitalio," diye konuştu sessizce, ona bakarak. "Adamlarım sizi bulsaydı, ölmüş olurdunuz. Eğer sizinkiler öğrenirse, siz de ölürsünüz. Bir savaş mı başlatmak istiyordunuz?"

Çok mu ikiyüzlü? Morana ona bir adım daha yaklaştı, çerçeveleri arasında birkaç santim boşluk vardı ve ters ters bakıyordu. "Nasıl olsa öleceğim, bu yüzden aptalca görünmüyor. O sürücünün içeriğinin neler yapabileceği hakkında bir fikrin var mı? Beni başlatmakla suçladığın bu varsayımsal savaşı bir düşün, ama on kat daha kötüsünü." Derin bir nefes alarak onu ikna etmeye çalıştı. "Bak, bana sadece kodları ver, ben de onları yok edeyim ve yoluma gideyim."

Uzun dakikalar boyunca ağır bir sessizlik oldu, gözleri onu inceliyor, kadının bu inceleme altında biraz kıpırdanmasına neden oluyordu. Uzayıp giden dakikaların ardından bıçağı ona uzatarak konuştu. "Merdivenlerin altında bir kapı var. Seni kapıya götürecek. Biri sizi görmeden ve kaos çıkmadan buradan gidin. Aylar sonra sakın bir gece geçiriyorum ve yapmak isteyeceğim son şey senin kanını temizlemek."

Morana derin bir nefes alarak bıçakları ondan aldı. "Lütfen."

Morana ilk kez onun gözlerinde başka bir şeyin titreştiğini gördü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını eğerek ona baktı.

"Kapıyı al."

İç çekerek yenildiğini anladı. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Ve eve dönmek demek babasına söylemek demektir. Bu da ya ölüm ya da sürgün demektir. *Lanet olsun.*

Ağzındaki ekşi tadı kabul ederek başını salladı, topuklarının üzerinde döndü, eli kapının tokmağına gitti ve adamın gözlerini sırtında hissetti.

"Bayan Vitalio?"

Boynunu çevirip ona baktı ve gözlerinde kalbini hoplatan ve midesini titreten bir şeyin parladığını gördü. Adam konuşmadan önce uzun bir süre onu bakışlarıyla kıstırdı.

"Bana borçlusun."

Morana şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, anlayamamıştı. "Affedersiniz?"

Bakışları daha da yoğunlaştı, mavi gözleri onu yakıyordu. "Bana borçlusun," diye tekrarladı.

Dudakları büküldü. "Ne için?"

"Hayatın için," dedi. "Benden başka biri olsaydı nefes alıyor olmazdın."

Morana şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve gözleri açıklayamadığı o bakışla ona bakarken bile dudaklarının seğırdiğini gördü.

"Seni serbest bırakacak bir centilmen değilim," diye sessizce konuştu. "Bana borçlusun."

Ve sonra aralarındaki boşluğu kapattı. Morana yutkundu, kalbi çarparken bile eli kapı kolunda sıkılaştı ve gözlerini kilitli tutmak için başını geriye eğdi. Adam uzun süre ona baktı, sonra eğildi, bakışları hiç kıpırdamadı ve fısıldadı, nefesi yüzünde gezindi, misk kokusu burnunda keskinleşti.

"Ve bir gün onu alacağım."

Morana nefesinin kesildiğini hissetti.

Sonra da koşarak odadan çıktı.

Tanrım, cidden burada olmaması gerekiyordu.

Kendini sürekli bu durumların içinde bulduğu düşünülürse, otobiyografisinin başlığı olabilirdi. Eğer bir otobiyografi yazacak olursa, pek çok insanın bunu okumak isteyeceğinden emindi. Ne de olsa, kaç tane dahi mafya kızı hayatlarını basılı olarak halkın tüketimine sunar ki? Eğer gerçekten yazacak kadar uzun yaşarsa çok satan bir kitap bile olabilirdi. İşlerin gidişatına bakılırsa, eve sağ salim dönebileceğinden bile şüpheliydi.

Terk edilmiş binaya doğru titrek bacakları üzerinde yürürken, korku ağır bir yük gibi midesinin çukuruna yerleşiyor, dizlerini bükmele tehdit ediyordu. O bir dâhiydi ama Tanrım, o bir *aptaldı*. Dünya çapında, aptal bir salak. Onu aldatan eski erkek arkadaşının numarasını telefonundan engellemeyen bir aptal. Söz konusu ahmak eski erkek arkadaşının kendisine mesaj bırakmasına izin veren bir aptal. Aptalca bir nedenden dolayı mesajı dinleyen bir aptal.

Jackson ona bir mesaj bıraktığında odasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışıyor ve kodunun feci etkilerini ortadan kaldırmaya çalışıyordu.

Kelimeleri aceleyle fısıldayan adamın sesindeki paniği hâlâ duyabiliyordu. Fısıltıyla söylenen sözlerin tenini tırmaladığını hâlâ hissedebiliyordu. Mesajın tamamını kelimesi kelimesine hatırlayabiliyordu çünkü on kez dinlemişti. Hayır, herhangi bir kayıp aşktan dolayı değil, hareket tarzını tartıştığı için.

O bir aptaldı.

Çılgın sesi beynine kazınmıştı.

"Morana! Morana, lütfen beni dinlemelisin. Yardıma ihtiyacım var. Ölüm kalım meselesi. Kodlar... kodlar... Çok özür dilerim. Lütfen benimle Huntington ve 8. Cadde'de buluş. Orada bir inşaat alanı var. AKŞAM 6'DA. Binanın içinde saklanıp sizi bekliyor olacağım. Söz veriyorum her şeyi açıklayacağım, sadece yalnız gel. Lütfen gel. Yemin ederim beni öldürecekler. Lütfen, yalvarırım. Kodlar..."

Ve mesaj boşa gitmişti.

Morana bir saat boyunca oturmuş, telefonuna bakarak olasılıkları tartışmıştı. Olasılıklar çok basitti.

Birinci Olasılık - Tuzaktı.

Olasılık İki - Tuzak değildi.

Basit ama tamamen kafa karıştırıcı. Jackson'ın en yüksek mertebeden bir yılan olduğunu biliyordu. Tıpkı onu gözetlemek için para aldığı gibi, bu aramayı yapmak için de para almış olma ihtimali vardı. Haftalardır ona karşı sevgi gösteriyormuş gibi yapmıştı. Bunun ışığında sadece birkaç saniyelik panik bir telefon görüşmesi neydi ki? Onu bir kez kandırmıştı. Ama onu tekrar kandırmaya mı çalışıyordu? Bu bir tuzak olabilir miydi?

Ama onu korkutan da buydu. Ona kim tuzak kuracaktı? Outfit mi? Daha geçen hafta onların inine girmişti. Aslanın inine girmiş, kötü şöhretli *Predator*'la yüz yüze gelmiş ve yara almadan çıkmıştı. Bir mafya savaşı başlatmak istemediklerini biliyordu, yoksa Tristan Caine onun küçük numarasını o gece ortaya çıkarırdı. Ama ortaya çıkarmadı. Gitmesine izin verecekti. Ona tuzak kurmaları mantıklı değildi.

Ama eğer Outfit değilse, Jackson'ın ona sahte bir telefon etmesini kim isterdi? Bu bir tuzak mıydı? Aşırı ihtiyatlı davranıyor olabilir miydi? Gerçekten korkmuş muydu yoksa numara mı yapıyordu?

Ne yazık ki Morana'nın şansını denemek gibi bir lüksü yoktu. Çünkü eğer korkuyorsa ve kodlar hakkında gerçekten bir şeyler biliyorsa, o zaman onunla buluşmak zorundaydı. Onun konuşmasına izin vermeliydi. Şifreleri geri almak zorundaydı, öyle ya da böyle.

En son bu yaklaşımı benimsediğinde pek işe yaramamıştı.

İyi.

Tristan Caine'in merhametine kalmış olması onu hâlâ hayrete düşürüyordu. *Tristan Caine'in*

Tristan Caine. Acımasızlığıyla ünlü bir adam. Kendi bıçakları boğazındayken onu duvara yapıştırmıştı. Ve gitmesine izin vermişti. Aslında, onu özgürlüğünün kapısına, Maroni evinin canavarından keşfedilmemiş kaçışına, bir partinin tam ortasına yönlendirmişti.

Otostopla otele dönerken hissettiği güvensizliği hatırladı. Kendi cesaretine duyduğu inançsızlığı. Başarısız girişimine duyduğu inançsızlık. Ne kadar yaklaştığına inanamıyordu. Tristan Caine'e duyduğu inançsızlık.

Buluşma kısa sürse de, Tenebrae'yi onunla birlikte bırakan bir şeyle titreşiyordu. Eve dönüşünün üzerinden bir hafta, Maroni binasına sızmasının üzerinden bir hafta, sürücüyü geri alamamasının üzerinden bir hafta geçmişti. Gerçeği babasından sakladığı bir hafta. Eğer öğrenirse, öğrendiği zaman, ödeyecek çok şeyi olacaktı...

Morana dikkatini dağıtan düşüncelerden sıyrılarak omuzlarını dikleştirdi ve küçük Beretta'sını içine soktuğu ve sade sarı bir üstlkle örttüğü bel kemerinde metalin güven verici serinliğini hissetti. Üstü açık kırmızı Mustang'inin anahtarları dışında yanında hiçbir şey taşıyor, ellerini serbest bırakıyor ve telefonunu bol siyah pantolonunun cebinde tutuyordu.

Geçen haftadan sonra, daha önce sarı olan saçlarını kestaneye boyamış, toplantının acımasız kalıntılarından kurtulmaya çalışmıştı. Bunu sık sık yapardı - saç rengini değiştirmek. Hayatında kontrol edemediği o kadar çok şey varken, görünüşü söz konusu olduğunda kararları kendisi vermeyi severdi. Yeni koyu renk saçları yüksek bir at kuyruğuyla bağlanmış ve gözlükleri burnunun üzerine yerleştirilmişti. Koşması gerekirse diye babet bile giymişti.

Babasına alışveriş yapmak için şehre gideceğini söyledikten sonra, babasının adamları onu yakalayamadan oradan ayrılmıştı. Geçmişte bunu yeterince yapmış ve babasından uyarı dolu bakışlardan başka bir şey görmemişti.

Babası söz konusu olduğunda, bu onun güvenliğinden çok kontrolüyle ilgiliydi. Adamlarını, kadının hareketlerini, düşmanın pazarlık kozunu kontrol etmesi. İkisi de gerçeği bilmiyormuş gibi davranmayı uzun zaman önce bırakmıştı. O da hayal kırıklığını hissetmeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Bu onu korkusuz ve pervasız arasında bir yerde bırakmıştı.

Buraya gelmek o bölgenin tam ortasıydı.

Terk edilmiş sokaktaki tamamlanmamış tek binayı çevreleyen ferforje demir kapıların içinden geçerek inşaat alanına adım atan Morana etrafına bakındı. Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyordu, her an ufkun altına atlamaya hazırdı, binanın yere uzun, ürkütücü gölgeler düşürmesine yetecek kadar ışık saçıyordu, ay çıkmayı beklerken gökyüzü yavaş yavaş mordan soğuk bir griye dönüşüyordu.

Morana rüzgârın tenini serinlettiğini hissedebiliyor, soğuktan çıplak kollarında küçük bir ürperti oluşuyor, tüyleri diken diken oluyordu.

Kendilerini savaşa hazırlayan küçük askerler gibi derisi. Ama onu gerçekten ürküten başka bir şey vardı.

Kartallar. Onlarca kartal. Binanın etrafında tekrar tekrar dönüyorlar, birbirlerine sesleniyorlar, seslerinin kakofonisi rüzgara karşı kanat çırpışlarında kayboluyor.

Alacakaranlık çöküyordu ve yüksek binanın etrafında dönmeye devam ederek Morana'ya yapı hakkında bir şey anlattılar. Burası sıradan bir inşaat alanı değildi. Binanın bir yerinde bir ceset vardı - kuşlara baktı, sayılarını gördü - birden fazla ceset.

Burada olmamalıydı.

Ani sinir krizini bastıran Morana saatine baktı.

Saat 18:00. Vakit gelmişti.

Jackson hangi cehennemdeydi?

Cebindeki telefonun aniden çalması onu ürküttü. Hızla çarpan kalbini sakinleştirmek için nefes vererek telefonu hızla çıkardı ve numaraya baktı. Jackson. Telefonu kulağına götürerek aramayı kabul etti.

"Morana?" Jackson'ın tanıdık sesinin telefona fısıldadığını duydu ve kaşlarını çatı. Neden fısıldıyordu?

"Neredesin?" diye sordu sessizce, etrafına bakınıp olağandışı bir şey aradı. Lanet kartallar dışında olağandışı herhangi bir şey yani.

"Yalnız mı geldin?" Jackson sordu.

Morana kaşlarını çatı, hisleri alarmdaydı. "Evet. Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Jackson'ın kafasının binanın kapısının arkasından çıktığını gördü. Ona eliyle ilerlemesini işaret etti. "Çabuk içeri gel," diye duydu telefonda.

Morana'nın gözleri, etrafı ölüm kuşlarıyla çevrili harap bir canavar gibi gökyüzünde yükselen tamamlanmamış binaya takıldı. Eğer bu izlediği bir film olsaydı, ortamın klişeleşmiş açıklığına kıcıyla gülerdi. Şu anda canının istediği son şey gülmekti. Bu gerçekten ürkütücü bir şeydi. Ve bir şeyler tamamen ters gidiyordu.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyene kadar bir santim bile kıpırdamayacağım," dedi Morana kararlı bir şekilde, binanın dışında durarak Jackson'ın kapının arkasından tekrar bakmasını izledi.

"Lanet olsun, Morana!" Jackson ilk kez yüksek sesle küfretti, tedirginliği ses tonundan belli oluyordu. "İçeri gelmiyor!"

Morana, Jackson'ın arkasından birine bağırdığını duyarak sustu ve ikinci ihanetinin kesinliği içine yerleşti. Lanet olası pislik! Ona bir tuzak kurmuştu.

Bir saniye bile beklemeden molozların arkasında yere çömeldi ve belindeki silahı çıkardı. Silahı hazırladı, kollarını düzeltti, nişan almaya ve bir anda ateş etmeye hazırlandı.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, adrenalin kan dolaşımına karışırken nefes alış veriş zorlaşıyor, kendi nefes alış verişinin sesi dışında her şey çok sessizdi. Kartallar hariç. Başının tam üstünde, gökyüzünde, ölüm kokan binanın etrafında kendi seslerini çıkarmaya devam ediyorlardı.

Arabasına dönmek zorundaydı.

Gözlerini kapıya dikerek moloz yığınları arasındaki mesafeyi ölçtü ve birkaç yüz metre ötede olduğunu fark etti. Lanet olsun. Biri onu çoktan hedef almışsa, vurulmadan açık alanda koşmasının imkânı yoktu.

Düşünmek. Düşünmek
zorundaydı. "Morana!"

Yerde kaldı ve Jackson'ın ona seslenişini dinledi, sesi binanın yönünden geliyordu.

"Sana zarar vermeyeceğiz! Sadece
konuşmak istiyoruz!" Evet, ve o bir
maymunun amcasıydı.

Dişlerini sıktı, içini öfke doldurdu, adamın dişlerini kanamasına neden olacak kadar sert yumruklama dürtüsü içinde kabardı. Onu yumruklamak ne kadar da hoşuna giderdi.

"Oyun oynamayı sevdiğini biliyorum bebeğim, ama bu oyun değil!"

Ona 'bebeğim' demesinden nefret ediyordu, kesinlikle nefret ediyordu. Kendisini erkeklerin dünyasını kuşatan o hoppalardan biri gibi hissetmesine neden oluyordu. Onu yere sermeliydi.

"Bak, biliyorum," diye konuşmaya devam etti Jackson, sesi saklandığı yere doğru yaklaşıyordu. "Kodları aldığım için benden nefret ettiğini biliyorum ama hepsi paraydı bebeğim. Senden hoşlandım. Sen bize yardım edersen biz de sana yardım edebiliriz."

Kafası iyi miydi?

Silahı daha sıkı kavradı.

Bir el ateş edildi. Kartallar çılgına döndü.

Morana gürültüyle irkildi, bakışları yukarı doğru kayarak kartalların kaos içinde gelişigüzel uçtuğunu gördü, tamamen çılgına dönmüştü ve kalbinin

kanatlarıyla birlikte atıyordu. Jackson'ın tekrar konuşmasını bekledi ama konuşmadı. Midesindeki korku daha da arttı.

"Sarışın olmanı tercih ederim."

Arkasından gelen sesle nefesi boğazında düğümlendi.

Bir haftadır unutamadığı ses. Bir sevgilinin okşaması gibi tenine cinayetin yollarını fısıldayan ses. Sert viskinin ve günahın sesi.

Bakışlarını yukarı çevirdi, gözleri tam kafasına doğrultulmuş bir Glock'un namlusuyla aynı hizadaydı. Bakışlarını yavaşça emin, sabit parmaklarına, siyah gömleğinin katlanmış kollarının altında kaslarla dolu ön kollarına, kendisini duvara yapıştırabilecek güce sahip olduğunu bildiği omuzlarına, adamın kare çenesini çevreleyen saç tıraşına ve nihayet gözlerine çevirdi. Mavi, *mavi* gözlerine. Mavi, her türlü ifadeden arınmış gözleri.

Onun kim olduğunu hatırlamasına izin vermeden önce sadece bir saniyelik bu gözlemler, bir saniyelik kadınsı takdirdi.

Ve kolunu kaldırarak silahını adamın kalbine doğrulttu, adam da silahını kadının kafasına doğrultarak sessiz bir çatışmaya girdi.

Morana ayağa kalktı, gözlerini onunkilerden ayırmadı, kolunu bırakmadı ve başını öne eğdi.

"Gitmeni tercih ederim."

Yüzü metanetli ifadesini korurken gözleri hafifçe kısıldı.

Silahlarını birbirlerine doğrultmuş halde birkaç dakika sessizce durdular ve Morana bunun oldukça anlamsız olduğunu fark etti. Adamın onu öldürmeyeceğini biliyordu. Daha geçen hafta eline bolca fırsat geçmişti ama yapmamıştı. Bunu bir daha yapmayacaktı.

"İkimiz de beni vurmayacağını biliyoruz, o yüzden silahları çıkaralım, olur mu?" diye konuşarak önerdi, ona fırsat vermek için bir kez bile gözünü kırpmadı.

Dudakları kıvrıldı ama eğlence gözlerine hiç ulaşmadı. Adam kolunu kaldırıp geri çekerek beyaz bayrak salladı ve kadın da kendi silahını indirerek adamı görüş alanında tuttu. Silahını indirdiği anda, onun kişisel alanına girdi, silahını tam göğüslerinin arasına yerleştirdi, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı, terinin ve kolonyasının kokusu etrafındaki havaya karıştı, gözlerindeki her mavi leke etraflarına çöken karanlıkta bile bir şekilde vurgulandı.

Yavaşça eğildi, yumuşak bir sesle konuştu, gözleri sertti, onunkilerden hiç ayrılmadı, sözleri kadının nefesinin göğsünde biraz sıkışmasına neden oldu. "Vücudunda bildiğim yerler var," diye konuştu, boştaki eli boynunun arkasına dolandı, silahı hızla atan kalbinin tam üzerinde dururken kavrayışı güçlüydü, sadece tehditkârlığın sınırındaydı. "Senin bilmediğin yerler. Ateş edip zarar verebileceğim ve senin ölmeyeceğin yerler."

Daha da yakına eğildi, boynu bakışlarını kilitli tutmak için bükülürken fısıltısı teninde bir hayalet gibi dolaşıyordu, eli ensesini kavrıyordu, boyu onun üzerindeydi, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. "Ölüm ana yemek değildir, tatlım. O bir tatlı."

Gözleri daha da sertleşti, ses tonu buz gibiydi, parmakları kızın boynunu uyarırcasına büküldü. "Beni tanıdığını düşünme hatasına asla düşme. Bu senin sonun olabilir."

Kalbi, can havliyle koşan vahşi bir hayvan gibi göğsünde atıyordu. Göğsü bakmak istemediği bir şeyle kabarmış olsa da Morana adamın küstahlığı karşısında dişlerini sıktı. Neden etrafındaki tüm erkekler Yılın Pisliği adayları gibi davranıyordu?

Omurgasını çelikleştirerek, o durduramadan kolunu fırlattı, bacağı dizine dolandı, klasik kendini savunma eğitimi bir an için duyularının önüne geçti. Koluyla adamın ağırlığını iterek onu sert zemine düşürdüğü gibi bacağıyla da çekiştirdi ve yüzündeki kısa süreli şaşkınlığı izleyerek zaferini ilan etti. Bir kalp atışı içinde, başka biri o l s a y d ı onu dehşete düşürecek kıvrak bir hareketle tekrar ayağa kalktı. Ama daha işi bitmemişti.

Morana bu kez onun kişisel alanına girdi, parmağı açık yakalı siyah gömleğinin altındaki sert göğüs kaslarına gitti, konuşurken onu bir kez dürttü, gözlerini kilitli tutmak için başını geriye eğdi, sesi onunkinden daha soğuktu.

"Beni korkuttuğunu düşünerek asla hata yapma. Bu senin sonun olacak."

Çenesi sıkışmış, gözleri onunkilere dikilmişti, aralarındaki gerilim o kadar yoğundu ki tereyağı bıçağıyla kesebilirdi. Adamın duruşu buz gibi kalmıştı. Göğsü kabarırken damarlarına ateşin dolduğunu hissetti.

Başka bir ses gergin anlarını böldü.

"Söylemeliyim ki, Tristan'dan korkmayan bir insan, hele hele bir kadın bulmak çok nadirdir."

Morana olduğu yerde döndü, gözleri birkaç metre ötede duran Dante Maroni'yi buldu, devasa gövdesi bu şantiyede hiç yeri olmayan ve daha ziyade geçen hafta onu gördüğü partiye ait bir takım elbiseyle kaplıydı. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, kafasında geriye doğru taranmış ve dünyanın dört bir yanındaki mankenlerin uğruna ağlayacağı yüksek elmacık kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Çenesi tıraş edilmişti, sağ işaret parmağını ve sol orta parmağını iki büyük gümüş yüzük süslüyordu. Yüzünde Morana'nın hiç de güvenmediği pürüzsüz bir gülümsemeyle, adamın bronz teninde belirgin olan Akdeniz mirasını gözlemledi ve Dante Maroni'nin çok güzel bir adam olduğunu inkâr edemedi.

Öne çıkıp elini uzattı ve Morana'nın diplomasının her ay ödendiğine dair bahse girebileceği rahat bir gülümseme takındı.

"Dante Maroni," diye yumuşak ve kibar bir tonda konuşarak onu tanıştırdı ve elini büyük, pürüzsüz ellerinin arasına alıp sıktı. Yine de kahverengi gözleri gülümsemesine ihanet ediyordu. "Sizinle tanışmak benim için bir zevk Bayan Vitalio. Keşke farklı koşullar altında olsaydı."

"Keşke hiç olmasaydı," diye karşılık verdi Morana kendini tutamadan, yılların düşmanlığı kanında kaynıyordu ve bu adamın muhtemelen onu yok edecek güce ve güdüye sahip olduğunu biliyordu. Ve muhtemelen Jackson'ı vurmuştu. Onun öldüğünden oldukça emindi.

Dante Maroni bir kez daha gülümsedi, kara gözleri onu süzerken bile. "Dediğim gibi korkusuz. Bu tehlikeli bir şey olabilir."

Bunu alnına dövme yaptırmalı. Belki o zaman buna dikkat ederdi.

Sabrı tükenince etrafına bakındı ve çevrede yaşayan başka kimse olmadığını fark etti. Tamam. Yani terk edilmiş bir inşaat alanında, ailesinin düşmanı olan ve onu bir sebepten dolayı buraya çeken mafya ailesinin iki tanınmış, çok tanınmış adamıyla birlikteydi. En güvenli yer değildi ama onu öldürmemişlerdi. Henüz öldürmemişlerdi. Sayılmalıydı, değil mi?

"Neden buradayım Bay Maroni?" diye sordu bıkkın bir halde ve gerçekten her şeyi anlamlandırmak istiyordu. "Peki Jackson nerede?"

"Dante, lütfen," diye düzeltti onu bir başka gülümsemeyle. Tristan Caine onun arkasından çıkıp kan kardeşinin yanına geldi, kaslı kollarını kaslı göğsünde kavuşturmuştu, yüzünün hiçbir yerinde gülümsemeye dair bir iz yoktu. Kollarının altından bir dövme görünüyordu.

İkisi de tanınmış, ikisi de acımasız olan iki adama baktı ve aralarındaki keskin zıtlığı gördü. Tam olarak belirleyebildiği bir şey değildi.

Tristan Caine'in etrafındaki bu yoğunluk diğer adamda yoktu. Tüm ifadelerden yoksun yakışıklı bir yüzle onu izlediği yoğunluk.

Yoğunluktan uzaklaşıp tekrar Dante'ye baktı. Tristan Caine'in gözlerinin dokunduğu yerdeki yoğunluğun tenini yaktığını hissedebiliyordu. Dante'nin bakışları buna kıyasla daha uysaldı.

Odaklanarak dişlerini sıktı. "Dante."

Adam içini çekti, kadının eli hâlâ onunkindeydi. "Jackson öldü."

Morana karnında bir sancı hissetti ama daha fazlasını değil. Bunun bir insan olarak kendisi hakkında ne söylediğini bilmiyordu. Kendini kötü hissetmek istedi. Ama nedense hissetmedi.

Sadece başını salladı, hiçbir şey söylemedi, eski erkek arkadaşının ölümüne karşı kendi tepkisizliğini açığa vurmadan ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Dante başını sallayarak konuştu, onun elini sıkarken Tristan Caine onun yanında sessiz kaldı ve bir şahin gibi onları izledi.

Dante, "Sizinle herhangi bir alarma yol açmadan buluşmamız gerekiyordu," diye söze başladı. "Bunu yapmanın tek yolu da Jackson'ın sizi buraya getirmesiydi."

"Neden benimle buluşma ihtiyacı duydunuz?" Morana diğer sessiz adama bakmaktan özenle kaçınarak sordu.

Dante bir an duraksadı ve Tristan Caine kan kardeşinin ortaya çıkışından beri ilk kez o kaba, alçak ses tonuyla konuştu.

"Kodlar yüzünden."

Kalbi durdu, kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Açıkla," diye talep etti.

Tristan Caine ona eşit bir şekilde, ya da onu sürekli röntgenleyen gözleriyle olabildiğince eşit bir şekilde baktı. "Bu tür kodlara sahip olduğum izlenimine kapılıyorsunuz," dedi.

Morana kaşlarının çatıldığını hissetti. "Sende olduklarını biliyorum." "Neden?" Dante sordu ve Morana'nın ona doğru dönmesini sağladı. Morana

Bir an için iki adamı düşündü, şaşkınlıktan gözlerini defalarca kırıştırdı ve konuşmadan önce ikisine de hitap etti.

"Jackson benden kodları çaldığında," diye başladı, başını iki adam arasında döndürerek. "Benimle tanıştığından beri cep telefonu kayıtlarını ve hareketlerini takip ettim. Tristan Caine'i işaret ederek, "Sana kadar izini sürdüm," diye bitirdi.

Dante konuşmadan önce bir kalp atışı kadar sessizlik oldu. "Ve sen de Tristan'ın Jackson'ı seni gözetlemesi için tuttuğunu mu düşündün?"

Morana başını salladı, belirsizlik hâkim olmaya başlamıştı. "Aksine inanmak için hiçbir nedenim yoktu."

Tristan Caine kuru bir ses tonuyla, "Senin varlığından bile haberdar olmadığım gerçeği dışında," diye ekledi. Yalancı. Gözleri onunkilere kaydı, daraldı, onun adını hatırlaması içinde bir kıvılcım yarattı. Oh, onun varlığından haberdardı, tamam. Ama nedense yalan söylüyordu.

Mavi gözleri ona açıkça meydan okuyor, Maroni'nin mülküne davetsiz olarak girdiğini, o yatak odasında onunla yalnız olduğunu söylemeye cesaret ediyordu.

Dante'ye döndü, ellerini yumruk yaptı ve çenesini sıktı. "Bana Jackson'ı işe almadığını mı söylüyorsun?"

Dante başını salladı, yüzü ciddiydi. "Bu kodların varlığından bile haberimiz yoktu. Çok güçlüler ve eğer yanlış ellere düşerlerse ikimizin ailesi de mahvolur. Bu yüzden batıya, şehrinize uçtuk. Sizinle tanışmak önemliydi."

"Peki kodları nasıl öğrendiniz?"

Dante yanındaki adamı işaret etti. "Tristan geçen hafta onu arayıp geri dönmesini talep ettikten sonra bana onlardan bahsetti. Bu şartlar altında sizi ziyaret etmemiz gerektiğini düşündük."

Onu mu aramıştı? Ona baktı, kan kardeşinden gerçeği tam olarak neden sakladığını anlamaya çalışıyordu. Hiçbir şey bulamadı.

Morana her iki adama da bakarak alay etti. "Gerçekten sana inanmamı mı bekliyorsun? Jackson'ı öldürdükten sonra?"

"Seni öldürmedik," dedi Tristan Caine yumuşak bir sesle, gözleri sert ve tehlikeliydi, bakışları kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyordu.

Morana onu çelikleştirdi. "Henüz. Beni şimdi öldürmeyeceğinizi nereden bileyim?" "Çünkü bir savaş başlatmak istemiyoruz." Dante sonunda onu bıraktı.

başını salladı. "Ailelerimiz birbirinden ne kadar nefret etse de, gerçek şu ki şu anda ikimiz de bir savaşı göze alamayız, hele de dış güçler üzerimize gelirken. Jackson'ı öldürmek onu susturmak içindi. Gerçekten de Tristan'la uğraştığı izlenimine kapılmıştı. Öte yandan seni öldürmek gereksiz bir sürtüşme yaratacaktır."

Mantıklı geliyordu. Ama onlara serçe parmağı kadar bile güvenmiyordu. Gözleri tekrar onu izleyen mavi gözlere takıldı.

"Yani birilerinin, izlerini ortaya çıkaracağımı bile bile, Jackson'ı işe almaya kadar varan ayrıntılarla sana komplo kurma zahmetine girdiğini mi söylüyorsun?"

Geniş omuzlarını silkti, gözleri ona sabitlenmişti. "Ben bir şey söylemedim."

Bir seyircinin önünde cinayet ve kargaşa hakkındaki tüm belagati nereye gitmişti? Morana çileden çıkmış bir halde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Dante'nin gözlerinin bu hareket karşısında titremesini izledi. Tristan Caine bir kez bile gözlerini onun gözlerinden ayırmadı.

Alışkanlık gereği gözlüklerini burnuna doğru itti. "Peki şimdi ne olacak? Takım olmamızı falan mı istiyorsun?"

"Ya da başka bir şey," diyerek çok yardımcı oldu.

Çalan bir telefonun sesi ortamdaki ani sessizliği bozdu ve kadının hafifçe sıçramasına neden oldu. Dante telefonunu çıkardı, sessiz adamla bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra özür dileyerek arka tarafa doğru yürüdü. Köşeyi döner dönmez Morana, arkasında duran adamı görmezden gelerek arabasının beklediği kapılara doğru yöneldi.

Kapıya yaklaştığında, "Bizim tarafımızı dinlemeden çıkmamalısın," dedi.

"Bana bir milyon dolar verirsen olmaz," dedi adımlarını hiç bozmadan, bütün vücudu gerginlikle uğuldarken. Neredeyse arabasına varmak üzereydi ki, aniden, hiçbir uyarı olmadan, kaputun üzerine yığıldı, gece gökyüzü ve onunla birlikte Tristan Caine'in yüzü görüldüğünde dünya altüst oldu. Adamın iki eli de kadının ellerini kavrayıp başının üzerinde tutarken, diğer eli karnına bastırarak onu yerinde sabit tuttu.

Kız kıpırdadı. Adam

kımıldamadı. Kadın kıvrandı.

Adam kımıldamadı. Kız

çırpındı. Adam kımıldamadı.

Bileklerindeki kelepçelerden kurtulmaya çalışarak kendi arabasının kaputuna doğru savruldu, bacaklarını tekmeledi, adamın kollarını ısırmağa çalıştı, ama adam onun üzerinde asılı kaldı, hareket etmedi, konuşmadı, çenesi sıkılmıştı.

"Senin dokunulmak istemediğin kadar ben de sana dokunmak istemiyorum," diye kabaca homurdandı, nefesi kızın yüzünü havalandırıyordu, gözleri sertti.

"Ah lütfen," diye gözlerini devirdi Morana, ses tonunda ağır bir alaycılık vardı. "İki kez karşılaşmamıza rağmen bana dokunmaktan ne kadar nefret ettiğini görebiliyorum. Beni düz yüzeyle sabitlemek

iğrenç bir şey."

Gözleri parladı, ağzını bir hırıltı kapladı ve alt dudağının hemen köşesindeki yara izini ön plana çıkardı. "Çimdiklemekten hoşlandığım kadınlara hiç benzemiyorsun. Onlardan kesinlikle nefret etmiyorum."

Morana, "Benden nefret etmiyorsun," diye belirtti.

"Hayır," diye başını salladı, gözleri saniyeler geçtikçe sertleşiyordu, kadın onun derin bir nefes aldığını gördüğünde gözlerine kararlılık girmişti. "Senden nefret ediyorum."

Morana onun sesindeki nefret karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, kaşları çatıldı. Birbirlerinin hayranı olmadıklarını biliyordu ama ondan bu nefreti duymayı hak etmiyordu. Onu tanımıyordu bile.

"Neden?" diye kafasındaki soruyu dile getirdi.

Bunu duymazdan geldi, daha yakına eğildi, mavi gözleri buz gibiydi, kolları başının üzerinde dururken bile vücuduna bir korku titremesi gönderdi, alçak, güçlü bir sesle konuştu.

"Seni öldürmüyorum çünkü o lanet olası savaşı istemiyorum." Ses tonu kadının irkilmesine neden oldu. Gözlerindeki bakış midesini bulandırdı. "Sana zarar verememem, vermeyeceğim anlamına gelmez."

Morana ona baktı, nefretinin vahşiliği karşısında şaşkına dönmüştü. "Beni tanımıyorsun bile!"

Adam uzun bir süre sessiz kaldı, eli karnının üzerinde aşağıya doğru iniyordu, paniğe kapılan kadının kalbi hızla çarpıyordu. Kadın çırpındı ve adamın eli göbeğinin hemen altında durdu, bir düşmanın değil bir aşığın jestiydi bu, adamın gözleri ona dikilmişti.

"Benim olan insanlarım var. Benim olan bir bölge. Orayı asla işgal etme," eli kalça kemiğine doğru biraz daha eğildi, tehdit açtı, nabzının titremesine neden oldu, gözleri ona yapıştı, sesi tam tenine karşı bir fısıltı. "Bunu unutma."

Bu ne cüret! Sersemleyen Morana, bacaklarını tekmeleyerek ona karşı daha fazla mücadele etti. "Seni pislik!"

Daha yakına eğildi, dudakları neredeyse kızın kulağına değiyordu. "Wildcat."

Ayak sesleri onu serbest bırakmasına neden oldu. Doğruldu, yüzü sanki hiç terk etmemiş, sanki onu tehdit etmemiş, sanki o iğrenç insan değilmiş gibi boş bir maske takındı. Morana hafifçe titreyen bacakları üzerinde durdu, göğsü kabardı, elleri yumruk şeklinde kıvrılırken gözleri hançer gibi ona bakıyordu, vücudu zorlukla kontrol edebildiği öfkeyle titriyordu.

Dante alana girdi, kaşlarını çatarak ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Sen iyi misin?"

Morana çenesinin titrediğini hissetti, kalbi sakinleşmeye yakın bile değildi. Silahını çekip onu vurma dürtüsü o kadar derindi ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Başını sallayarak çenesini daha yukarı kaldırdı, omurgasını çelikleştirdi ve ağzını hırıltıyla kıvırarak ona baktı.

"İkiniz de kan kaybından ölebilirsiniz, umurumda değil."

Arabasının kapısını açarak, kendisini saniyeler içinde bu hale getiren adama baktı ve gözleri onunkilerle kilitlendi.

"Benden uzak dur."

Yüzünden hiçbir şey geçmezken gözlerinde bir şeyin titreştiğini gördü, o görmeden önce maskeleyiği bir şeydi bu ve arkasını dönüp arabasına bindi, geri geri giderek caddeden çıktı. Dikiz aynasından arkasına hiç bakmadı. Direksiyonu tutuş şeklinden başka hiçbir şeye odaklanmasına izin vermedi. Kulaklarındaki kan çarpıntısından başka bir şey hissetmesine izin vermedi.

Her şeyin bir zamanı vardı. Onun da olacaktı.

Belki yarın değil. Belki ertesi gün de değil. Ama ondan sonraki gün. Ya da ondan sonraki gün.

Bir gün, bir gün, diye yemin etti, vücudunda titreşen tüm öfke, direksiyonu o kadar sert kavramaktan parmaklarını hissetmeyene kadar titremesine neden oluyordu, öfke vücudunu daha önce hiç olmadığı kadar ısıtıyor, öfke bir çıkış için sızlanmasına neden oluyordu.

Bir gün, Tristan Caine'i öldüreceğine yemin etti.

sauntering

Babasına söylemek zorundaydı. Artık başka yolu yoktu.

Morana ileride malikânenin metal kapılarının açıldığını gördü, evin kendisi bulutlu, gri gökyüzüne karşı bembeyaz duruyordu ve üzerini kaplayan kırmızı katmanları gizliyordu. Babası evi kaç kez boyatmış olursa olsun, katların altında sıçrayan kanı biliyordu, bozulmamış beyazın altında sakladığı dehşeti biliyordu. Babası ve ondan önceki babası gibi o da bu evde büyümüştü. Ev üç kuşaktır ailelerine aitti, her sahibi geniş araziye bir şeyler daha eklemişti.

Ailesi organize işlerde ilk sıradaydı. Gölge Limanı, o zamanlar rıhtımlar şehri olarak biliniyordu. Ülkenin Batı kıyısında yer alan, deniz yoluyla uluslararası sulara ve onu ikiye bölen nehir yoluyla yerel sulara bağlanan Gölge Limanı, ticaret için sıcak noktalardan biri olmuştu ve hâlâ da öyleydi. Ataları elde edilebilecek kârı görmüş ve şehri kendi şehirleri haline getirmiş, yıllar içinde yavaş yavaş tüm bölgeye yayılmışlardı.

Kendisini barındıran bu konut aslında tek bir binadan oluşuyordu. Merhum büyükbabası ve daha sonra da babası burayı genişleterek, içinde bir düğüm oluşturan geniş bir malikane haline getirmişlerdi. Özellikle de babasının eklediği ve 'hassas' iş konularını hallettiği ekstra kanat. Çok gerekli olmadıkça o kanada asla girmezdi. Bugün olduğu gibi.

Yutkunarak yavaşça araba yoluna çıktı, çimlerdeki yemyeşil çimlerin yuvarlanışını izledi, yatak odasının penceresinden

İkinci kat. Kendine ait bir yatak odası, çalıştığı küçük bir çalışma odası, gömme dolabı ve her şeyiyle kendine ait bir süiti vardı. Her zaman vardı.

Morana hiçbir şey isteyerek büyümemişti, en azından maddi olarak. Yeni bir bilgisayar istediğinde, birkaç saat içinde bir tane alırdı. Yeni bir elbise istediğinde, bir sürü elbisesi olurdu. Eskiden bunun babasının sevgisinin bir işareti olduğunu düşünürdü - ona istediği her şeyi vermek. Hayatının çok erken dönemlerinde bu fikrinden vazgeçirilmişti.

Hareketlerine göz kulak olmak için onu kendi katının üst katında tutmuştu. Dilekleri yerine getirilmişti, böylece kendisi yerine getirmek için dışarı çıkmayacaktı. Bunu fark ettiği anda dilek dilemeyi bırakmış ve kendi seçimlerini kendi eline almıştı. En azından yapabildiği kadarıyla.

Morana, iki muhafızın beklediği evin önüne geldiğinde, büyürken annesine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. O zaman bu ev onun evi olur muydu?

Annesi, Morana doğduktan birkaç yıl sonra babasını ve bu hayatı terk etmişti. Alice ve Gabriel Vitalio'nun evliliği aşktan daha eski bir sebep için yapılmıştı: iş.

Alice'in babası Gabriel ile çalışan karanlık bir iş adamıydı ve görücü usulü bir evlilikle ömür boyu sürecektir bir anlaşma yapmışlardı. Annesi bu hayata, bu dünyaya uyum sağlamaya çalışmıştı. Gerçekten çabalamıştı. Ama sonunda, neredeyse iki yıl uğraştıktan sonra ayrılmaya karar vermişti. Morana'nın duyduğuna göre, onu da götürmeye çalışmış ama babası ayak diremiş ve ona bir ultimatom vermişti: ya tek başına gidecek ya da hiç gitmeyecekti. Ama Morana bu hikâyelerin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu.

Çocukluğuna dair pek bir şey hatırlamıyordu. Morana artık annesinin nerede olduğunu bilmiyordu. Babasının bilgisi olmadan birden fazla kez izini sürmeye çalışmıştı. Hiçbir sonuç alamamıştı. Annesi açıkça bulunmak istemiyordu ve Gabriel Vitalio ile evlendikten sonra onu suçlayamazdı.

Babası hiçbir zaman ona kalkan olmaya, onu korumaya ya da onu sahte bir güvenlik duygusu içine sokmaya çalışmamıştı. Bir şeyleri anladığından beri, onların dünyası hakkında bilinmesi gereken her korkunç ve kanlı şeyi biliyordu - babaların kızlarından saklaması gereken şeyleri.

İronik bir şekilde, onun bu yönüne hem hayranlık duyuyor hem de ondan nefret ediyordu. Tam da bu nedenle onun kodları bir ihanet olarak göreceğini biliyordu.

Bunun için öldürüldü. Bu onun kızı için merhamet şekli olacaktı. Onu öldürmesi için bir uzman seçecek ve ondan acısız olmasını isteyecekti. Ne de olsa, Gölge Limanı'nın patronu Gabriel Vitalio'ya karşı ihanet suçundan yargılanması gereken bir örnek vardı.

Arabayı açık yuvasına park eden Morana, gökyüzünde gürleyen gök gürültüsünün sesiyle dışarı çıktı ve evin içine giden alçak merdivenlerin üzerindeki kemerli kapıya baktı. Babasının çok sayıdaki serserisinden biri kapının önünde duruyordu ve Morana içini çekerek hayatının büyük bölümünde yaptığı gibi onları görmezden geldi ve içeri girdi. Birkaç çalışan dışında babasının adamlarıyla hiç konuşmamış, hatta dostça bile davranmamıştı. Onu görmezden gelmişlerdi ve o da bu iyiliğe karşılık vermişti.

Evin içi çok zevkliydi; giriş holü üst kattaki merdivenlere, soldaki koridor ise diğer kanada açılıyordu. Morana bir an için gözlerini kapattı, kendi ölümüne yürüdüğünün farkındaydı ama bunu yapmak zorunda olduğunu da biliyordu. Babasını karanlıkta tutmak çok daha fazla hayata, masum hayatlara mal olabilirdi. Bağlantıları ve bilgisi sayesinde kodları ele geçirebilir ve onları yok edebilirdi.

Yavaşça, evin nadiren ziyaret ettiği tek bölümüne doğru ilerledi. Nefes alış verişini düzenli tutmaya ve kafasını boşaltmaya odaklanarak avuçlarını yumruk yapıp yanında tuttu. Ne olursa olsun yalvarmayacaktı. Hayatı için, kodlar için ya da herhangi bir şey için yalvarmayacaktı.

Zihninin az önce şehirde yaptığı toplantıyı gözden geçirmesine izin verdi. Korumalarını tekrar ettikten sonra, kodu bulmasına yardım edebileceğini umarak, tavsiye almak için üniversiteden sınıf arkadaşı olan oldukça zeki bir adamla buluşmak üzere şehre gitmişti. Bir hafta boyunca gözleri yanana ve parmakları acıyana kadar kendini denedikten sonra, bu onun son çaresiydi.

Bu yüzden, kendisinden kaçan mucizevi bir çözüm umarak adama sorunu belli belirsiz açıklamıştı. Hiçbir şey olmamıştı. Kodların doğası gereği, elli metre yakınında olmadığı sürece onları geri almanın mümkün olmayacağını söylemişti. Bu da imkansızdı çünkü A. kodlar onda değildi ve B. nerede olduklarını bilmiyordu. Jackson onların Outfit'te olduğunu sanıyordu. Ve Outfit'in oğulları yardım için ona geldiğine göre, kodların onlarda da olmadığından emindi.

Ya da belki onlar yaptı.

Belki Tristan Caine yapmıştır.

Ya kodlar ondaysa ve bir nedenden ötürü kendine saklıyorsa? Onun kan kardeşine gözünü kırpmadan yalan söylediğini ve onu korkutmaya çalıştığını görmüştü. Ya gerçekten de Jackson'ı kiraladıysa ve suçu yanlışlıkla kendi üzerine attıysa? Adam hakkında ne biliyordu ki onun sözüne inanacaktı? Gördüklerine ve duyduklarına bakılırsa, adam görüldüğü gibi biri değildi, ayrıca bir pislikti.

Bu konu hakkında düşündükçe Morana onun bir şeylerin ters gittiğinden daha da emin oluyordu. Morana'yı tehdit etmesinin tek bir nedeni vardı: Morana'yı kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu ve Morana kaçarak ona tam da istediği şeyi vermişti. Ama asıl soru şuydu: Neden? Neden onun Outfit partisinden keşfedilmeden gitmesine izin vermişti? Neden daha sonra onu Dante'yle birlikte bulmuş ve ona yalan söyleyip Jackson'ı öldürmüştü? Madem yardımını istemiyordu, neden onu tehdit etmişti? Amacı neydi? Neyin peşindeydi? Ve Tanrı korusun, eğer kodlar ondaysa, neden yokmuş gibi davrandı? Neden onu ve kendi ailesini boşa kürek çekmeye gönderdi? Kodlar onun için ne anlama geliyor olabilirdi ki?

Ve şeytanın avukatı, eğer şifreler onda değilse, o zaman şifreleri bulmak için en iyi şansı o olduğuna göre neden onu kaçırdı?

Ne istiyordu ki?

Kahretsin, adam görünmez mürekkeple yazılmış, nasıl keşfedeceğini bilmediği boş sayfalardan oluşan bir kitaptı. Kitapta o kadar çok bilgi, o kadar çok cevap vardı ki tek aldığı şey hüsrandı.

Morana iç çekerek başını salladı ve eğer onu öldürecek kadar uzun yaşarsa ölüm listesinde bir numara olacak olan bu sinir bozucu erkeği aklından çıkardı. Ama şu anda ona ya da onun kendisine karşı duyduğu kafa karıştırıcı nefrete odaklanma lüksüne sahip değildi.

Odaklanması gereken başka şeyler vardı. Babasının kapısını çalmak gibi.

"Şu işi bitirelim artık," diye mırıldandı kendi kendine, cesaretini toplayarak. "Sen bir korkak değilsin. Hem şaşırtıcı hem de korkunç bir şey yaratmış bir dâhisin. Sadece bunu kabul et."

Dışarıda gök gürültüsü çıtırdıyordu, sanki gökyüzü onunla dalga geçiyordu. Elini kaldırırken avuçları terliyordu ama içeriden gelen sesleri duyunca durdu.

"Biliyor mu?" Babasının sağ kolu Tomas'ın aksanlı sesini tanıdı.

"Hayır," diye yanıtladı babasının derin baritonu. "Ve asla da olmayacak."

Kimden bahsediyorlardı?

"Bu kızınızın korunması için, anlıyorum-"

Babası Tomas'ın söylemek üzere olduğu şeyi yarıda kesti. "Beni ilgilendiren onun korunması değil. Bizim korumamız."

Demek onun hakkında konuşuyorlardı. Ama neyi bilmemesi gerekiyordu?

"Ne demek istiyorsun?" Tomas kendi sorusunu dile getirdi.

Babası tekrar konuşmadan önce uzun bir duraklama oldu. "O tehlikeli ama ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor. Bunu aramızda tutmamız en iyisi."

Tomas bir çeşit onay vermiş olmalıydı, çünkü bildiği bir sonraki şey kapının açılmasıydı. Tomas onun kapıyı çalmak için havaya kaldırdığı kolunu gördü ve başıyla onayladı. Kısa, tıknaz gövdesi tek kelime etmeden, ölümcül olduğuna tanık olduğu bir zarafetle hareket ederek ondan uzaklaştı.

Morana arkasını döndüğünde babasının telefonda biriyle konuştuğunu, uzun boylu gövdesinin pencerenin önünde volta attığını gördü. Kendi saçlarının renginde olan siyah saçları (aynı zamanda kendi saçlarını boyamaya başlamasının da sebebiydi), geniş alnının üzerinde, insanların onu daha ciddiye almasını sağlamak için yüzüne bir şekilde ağırlık katan tek bir gri çizgiyle vurgulanmıştı. Sakalı her zaman olduğu gibi Fransız kesimi ve bakımlıydı ve sadece gözlerinin yanındaki küçük çizgiler yaşlandığını gösteriyordu. Uzaktan bakıldığında otuzlu yaşlarının sonundan daha yaşlı görünmüyordu.

Adamın koyu renk gözleri kadının durduğu yere doğru kaydı. Bakışlarında onu görmekten duyduğu memnuniyetsizlik, hoşnutsuzluk ya da herhangi bir tepki olmaması artık gözüne batmayan bir şeydi. Ama merakı tamamen alevlenmişti.

"Bekle," diye mırıldandı telefonda, sesi ağırbaşlı ve hafif aksanından izler taşıyordu, kaşlarını kaldırıp ona bakarken.

"Sizinle konuşmam gerekiyor," dedi Morana belli belirsiz, beyninin içindeki çarklar dönerken pelüş alanın kapısında durdu.

Başını salladı. "Yemekten sonra. Bu akşam *Crimson*'da dışarıda yemek yiyeceğiz. 7.30. Seni orada görmeyi umuyorum." Telefona geri döndü.

Kulak misafiri olduğu konuşmadan dolayı kafası karışan Morana çıkarken kapıyı arkasından kapattı ve telefonundaki saate baktı. Saat çoktan 6 olmuştu.

Morana iç geçirerek merdivenlere, süitine doğru ilerledi ve nefesini sabit tuttu.

Öğrenecekti.

Crimson, Shadow Port'un en pahalı, güzel ve elit restoranlarından biriydi ve şehrin tam kalbinde yer alıyordu. Mafya ailelerinin de uğrak yeri idi. Babasının en sevdiği restoranlardan biri olan *Crimson*'ın her duvarından şıklık ve lezzet fişkırıyor, iç mekanı kırmızının çeşitli tonlarında tasarlanmış, sarı ışıklar loş ve samimi bir ortam yaratıyordu.

Morana bundan nefret ederdi.

Bütünüyle - ambiyans, müşteriler, her şey. Hayatında çok fazla kırmızı olan insanların bu renkten kaçınacağı düşünülebilir.

Aksine, bunun tadını çıkarıyor gibiydiler.

Bundan nefret ediyordu. Babasının iş yaptığı erkeklerin bazen onu sergilenen bir mankenmiş gibi bir aşağı bir yukarı süzmelerinden nefret ediyordu. Tüm masanın toplamından daha fazla IQ'ya sahip olmasına rağmen sessiz kalmasının ve fikir belirtmeden sadece iyi görünmesinin beklenmesinden nefret ediyordu. Ve babasının tüm bunlardan etkilenmemesinden nefret ediyordu.

Tek bir kurtarıcı lütuf vardı. İstemediği zaman gülümsemezdi ve neyse ki bu, babasının onu asla zorlamadığı bir şeydi.

Çoğunlukla orada oturup adamların konuşmalarını dinliyor ve kaşlarını çatıyordu. Bazen telefonu ile oynuyordu. Diğer zamanlarda ise pencereden dışarı bakıyor, gülen çiftlerin el ele dolaşmasını izliyor, birbirlerinden başka pek bir şeyleri olmayan mutlu aileleri gözlemliyordu.

Masa arkadaşları daha önce onun davranışları hakkında yorum yapmış olsalar da, babası buna hiç aldırmış etmemişti. Aralarında basit bir anlaşma vardı. Söz konusu restorana kendi arabasıyla gelecek, sessizce oturup yemeğini yiyecek, uslu kızı oynayacak ve kendi arabasıyla ayrılacaktı. Ve yirmi dört yıl boyunca bu anlaşma hiç değişmemişti.

Her zamanki altı kişilik masalarında oturan Morana gözlerini kapadı, gürleyen bulutları ve mırıldanan kalabalığı dinledi. Gökyüzü gün boyunca sağanak yağış tehdidinde bulunmuş ama öğleden sonra eşiği geçmemişti. Yine de dışarıdaki soğuk rüzgâr onu çağırıyordu.

Onun yerine, çıplak kollarının üzerinde tüylerini diken diken eden serin, klimalı havayla içeride sıkışıp kalmıştı.

Yarım saat önce, belinden dalga dalga dizlerine kadar inen ve gövdesini saran, omuzlarındaki askılar sırtının yarısını ve göğüslerinin sadece bir kısmını açıkta bırakan sade, kolsuz mavi elbisesi ve en sevdiği çıplak yüksek topuklu ayakkabılarıyla gelmişti. Babasının buluşacağı kişide bırakacağı izlenimi pek önemsemediği için saçlarını salık bırakmış, kontakt lenslerinden vazgeçmiş ve minimum makyaj yapmıştı. Ve yarım saat geçmişti. Restorandaki kalabalık uğultuluydu ve yemek arkadaşları yeni bir nakliye girişiminden bahsedip duruyordu.

Ancak Morana'nın dikkati, babasıyla yapması gereken ve yaklaşmakta olan konuşma yüzünden dağılmıştı.

İç çekerek restorana, koşuşturan garsonlara ve gevezelik eden kalabalığa baktı, gözlerinin onların üzerinde gezinmesine izin verdi, zihninin de gezinmesine izin verdi.

Ve aniden dik oturdu.

Dante Maroni, tanımadığı ama Outfit'ten olduğuna emin olduğu iki adamla birlikte birkaç masa aşağıda oturmuş, her ne konuşuyorlarsa ona dalmıştı.

Morana kaşlarını çatarak hızla başka tarafa baktı. Onu ve kan kardeşini lanetleyip terk edilmiş binada bırakmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Bir hafta. Hâlâ kasabada ne işi vardı? Ve bir Maroni'nin orada olduğu gece babasının *Crimson*'da yemek yeme ihtimali neydi?

Ve sonra kanı hızlandı, masmavi gözlerin anısı onu istila etti.

Onu.

Tristan Caine de hâlâ şehirde miydi?

Midesi bulandı.

Morana ihtiyatlı bir şekilde masadan kalktı ve başını sallayarak ve ayağa kalktı. Babası, arkadaşına dönmeden önce karanlık gözlerini kısa bir süre ona dikti.

Mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışarak sessizce Maroni'nin masasına baktı ve Dante Maroni'nin kendisini fark etmediğini fark ederek rahatladı. Ya da fark ettiyse bile bunu belli etmemişti. Yemek arkadaşları da öyle. Hiçbiri onu düz yüzeylere sıkıştırmaya meraklı mavi gözlü adamlar değildi.

Morana sessizce gözlerini kısarak, tüm restoranı gören karanlık bir oyuğun arkasına saklandı ve gölgelerin arasında durarak gözlerinin mekânda ve daha da önemlisi insanlarda gezinmesine izin verdi.

Hiçbir yere.

Hiçbir yerde değildi.

Gerilen bedeni gevşerken yüksek sesli bir nefes verdi.

Ve sonra kalbi durdu.

O oradaydı. Tam oradaydı.

Sanki restoranın sahibiymiş gibi, sanki o odadaki havanın her zerresine sahipmiş gibi, masaya doğru yürüyordu. Morana'nın küçük bir parçası bu ölümcül, güçlü zarafete hayran olmaktan kendini alamadı. Daha büyük bir parçası ise savunmasını alarma geçirmekten kendini alamadı.

Aşağıda, Dante'nin hemen yanında gördü.

Ve gözleri sanki bunca zamandır kızın oyukta nerede saklandığını biliyormuş gibi ona doğru geldi.

Morana başka tarafa bakmadı. Bu sefer bakmadı.

Gözü korkmamıştı. Ne doğrudan kendisine yöneltilmiş bu yoğun odaktan, ne kalbinin herkesin duyabileceğinden emin olduğu kadar yüksek sesle çarpmaya devam etmesinden, ne de Dante ve diğer iki adamın bakışlarını takip edip ona bakmalarından. Morana onlara bir bakış bile atmadı, bakışlarını kırmadı, geri adım atmadı, yenilgiyi kabul etmek istemedi. Gözünü bile kırpmadı.

Omurgasını dikleştirip bakışlarını kilitleyerek sessizce masasına doğru yürüdü, her adımda adamın gözlerinin onu, onun gözlerinin de adamı nasıl tuttuğunun, kanının kulaklarında nasıl dolaştığının farkındaydı. Adam sandalyesinde arkasına yaslanırken restoranın sesleri uzak bir uğultudan başka bir şeye dönüşmedi, sanki ona bakmayı bırakın, göz ucuyla bakmaya bile hakkı varmış gibi.

Bu bir istilaydı. O da aynı şekilde karşılık verdi, oturdu.

Ellerinin onu o bakışta esir tuttuğunu hissedebiliyordu. O bakışta adamın sert bedeninin onunkine bastırdığını hissedebiliyordu. O bakışta onun kasıtlı tehditlerinin soğukluğunu hissedebiliyordu.

Göğsü neredeyse kabarıyordu. Kontrol etti.

Bir ter damlası omurgasından aşağı yuvarlandı, serin havada ürperdi ve vücudunda küçük bir titreme yarattı. Görünüşe göre üç masa aşağıdan fark ettiği bir titreme, çünkü kadın titrediği anda

Gözleri bir *şeyle* parlıyordu, ne olduğunu çıkaramadığı bir *şeyle*, zafer olmayan bir *şeyle*, böbürlenme olmayan bir *şeyle*. Daha önce böyle bir şeyin bu kadar yoğun bir şekilde kendisine yöneltildiğini hiç görmemişti.

Birdenbire babasının ve yemek arkadaşlarının varlığını derinden hissetti ve ikisinden birinin yanlış bir hareketiyle kaosun *Crimson'ı* kırmızıya boyayabileceğini fark etti.

"Morana."

Düşüncelerinden sıyrılıp döndüğünde babasının partinin geri kalanıyla birlikte ayrılmayı beklediğini gördü. Hafifçe kızarak ayağa kalktı ve muhtemelen yüzlerini bile hatırlamayacağı insanlara başıyla veda ederken, kendisini delip geçen o yoğun bakışların farkındaydı. Yemekte bulunanlardan biri, görünüşüne bakılırsa otuzlu yaşlarının sonlarında bir adam, kızın elini tutup parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu ve yavan mavi gözlerini kızınkilere kilitledi.

"Sizinle tanışmak bir zevkti."

Evet, doğru. Onun adını bildiğinden bile şüpheliydi.

Yine de başını salladı, elini geri çekerek elbisesine silme isteğini dizginledi ve babasına döndü.

"Birkaç dakika içinde evde görüşürüz. O zaman konuşabiliriz."

"Koruman seni takip edecek."

Başını sallayarak arkadaşlarına dışarı kadar eşlik etti, güvenlik ekibi de onu takip etti, sadece bir tanesi aynı noktada durup derin derin nefes alırken onu takip etmek için geride kaldı, bakışları tüm bu süre boyunca onu hiç terk etmemişti. Gerçek onun üzerinde ağırlık yapıyordu.

Başını sallayarak döndü ve çantasını alıp arka girişe yönelmeden hemen önce gözleri yine o yoğun mavi gözlerle kilitlendi.

"Bayan Vitalio," diye saygıyla başını salladı müdür. Morana da başını salladı, burada kim olduğunu bilen personele alışkındı.

Birkaç kez daha başını sallayarak arka girişe ulaştı ve park ettiği arabasına kestirmeden gitmeye hazır bir şekilde restoranın arkasındaki ara sokağa çıktı. Babasının adamı peşindeyken ara sokağa adımını attığı anda gök gürültüsü gökyüzünü ikiye böldü. Topukları kaldırımında tıkırdarken acele ediyordu, onu takip edenlere bir çift ayak sesi daha katıldığında neredeyse karanlık sokağın sonuna gelmişti.

Tristan Caine'in, kahverengi deri ceketini rahatça giymiş devasa gövdesiyle kendisine doğru kararlı adımlarla yürüdüğünü görmek için döndüğünde olduğu yerde durdu

ve koyu renk kot pantolon. Uzun, emin adımları tam ona doğru yönelmişti. Küçük bir parçası onu koşturmayı teşvik etse de hareketsiz kaldı. Onu bastırarak, olduğu yerde durdu ve babasının adamı ona silah doğrulttuğu sırada birkaç adım ötede durup onu izledi.

"Geri çekil, yoksa seni vururum."

Tristan Caine tek kaşını kaldırarak ona baktı, kalbine doğrultulmuş silaha göz ucuyla bile bakmadı. Neredeyse gelişigüzel bir hareketle muhafızının bileğini kavradı. Ve sonra, neredeyse Morana'nın çenesini düşürecek bir hareketle bileğini bükte, baskı uyguladı ve geriye doğru bükte, adamın keskin bir çığlıkla dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu, silah şimdi ona doğrultulmuştu, tıpkı o ilk gece kendi bıçaklarını ona doğrulttuğu gibi, işler tersine döndü.

Hem de gözünü kırpmadan. Mesaj iletildi.

Morana parmaklarını avuçlarının içine kısıp kalbinin sakinleşmesini isterken, adamın silahı elinden almasını izlerken başka bir şeyin farkına vardı. Silahsızdı. Lanet olsun.

Kalbi küt küt atarken gözlerini dikkatle onun üzerinde tuttu, ne yapacağını görmek için bekledi, sokağın karanlığı vücudunun yarısına gölge düşürüyor ve onu daha da ölümcül gösteriyordu.

Tristan Caine babasının adamından silahı aldı, boşalttı ve adamın suratına bir yumruk atarak onu bayılttı. Etkileyiciydi. Eğer daha iyi tanımasaydı, ona gösterişçi derdi. Ama o daha iyi biliyordu. Bütün bunları ne kadar kolay yaptığını izlerken, Morana birdenbire onun için kendisini her an öldürmenin ne kadar kolay olduğunu fark etti. Ve bu, sahip olmaktan hoşlandığı bir bilgi değildi.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sessizce onu değerlendiriyor, ne göz temasını ne de sessizliği bozmak istemiyordu.

Aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu.

Adamın davranışları onun da kafasını karıştırıyordu. Aralarında kaybolmuş bir aşk olmadığını biliyordu ve mümkün olduğu anda okyanusun dibinde birbirlerini görececeklerini de biliyordu.

Adamın şu anda ne istediğini bilmiyordu, onu takip ediyordu ve onun yaptığı gibi koruyucu detayını devre dışı bırakıyordu, ama fırtına yaklaşırken beş metrelik bir boşluktan ona bakmadığı kesindi. Ve o da bunun için burada kalmayacağından emindi. Yağmurda araba kullanmak berbat bir şeydi.

İç geçirerek arabasına doğru yöneldi ama Dante ve diğer iki adamın onu duymayacak kadar uzakta ama kaçmasına izin vermeyecek kadar yakında durarak sokağı kapattığını görünce olduğu yerde donakaldı. Bastırmadan önce vücudunu bir korku dalgası sardı.

"Babanızın sizi arkadaşlarına pazarladığını bilmiyordum, Bayan Vitalio," dedi Tristan Caine arkasından sessizce.

Morana onun sesini duyduğunda korkunun yerini yavaş yavaş öfkenin aldığını hissetti, geçen hafta onu korkutmaya çalışan sesin aynısıydı, ilk seferinde teninde cinayeti okuyan sesin aynısıydı. Öfke onun sözleriyle daha da büyüdü ama onu dizginledi. Sesini soğuk tutarak onunla yüzleşmek için döndü.

"Neden bu resmiyet, özellikle de bu tür özgürlüklere sahipken?" diye sohbet tonunda konuştu.

Gözleri hafifçe kısıldı, yüzünde başka bir ifade yoktu. Onun kullandığı aynı konuşma tonuyla, "Herhangi bir özgürlük almadım," diye cevap verdi. "Henüz."

Gökyüzünü yaran şimşek, tüm sokağı parlak bir ışıkla aydınlatarak gözlerine önünde duran adamı gösterdi.

Morana bir saniye boyunca onu inceledi, sakın ve tarafsız kalmaya çalıştı. Tristan Caine'in bir amacı vardı. Bunu anlayamazsa lanetlenirdi.

Ona doğru bir adım attı, neredeyse onun kişisel alanına giriyordu, aralarındaki boy farkı bir dezavantajdı. Topuklu ayakkabılarıyla bile çenesine zar zor ulaşıyordu. Göz göze gelmemek için başını geriye eğdi, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, herhangi bir tepki verip vermeyeceğini dikkatle izliyordu. Hiç tepki vermedi.

"Merak ediyorum," diye kasıtlı olarak gülümsedi Morana, vücudu öfkeyle yanıyordu. "Bunun beni korkutması mı gerekiyor?"

Ve bu ona bir tepki verdi. Bir kaşını kaldırdı. Mavi gözler onunkileri delip geçti. "Olmazsa aptalsın demektir."

Buna dudak bükmesine izin verdi. "Ben pek çok şeyim Bay Caine. Aptal değilim. İşte tam da bu yüzden tehditlerinizin bir bok ifade etmediğini biliyorum."

Gözleri aniden restoranda gördüğü o tanımlanamaz *şeyle* yanmaya başladı, başı yana eğildi. Sessiz kaldı, bekledi.

Morana bir adım daha yaklaştı, onu kışkırtma kabadayılığının nereden geldiğini bilmiyordu, umursamıyordu, sadece buna ihtiyacı vardı. Boynunu topuklarına kadar uzattı ama bakışlarını hiç ayırmadı.

"Ah evet," diye yumuşak bir sesle konuştu, daha yakına eğildi, çenesi neredeyse göğsüne değiyordu, "gerçekten de arabadaki 'Bölgemi işgal etme' yazısının beni korkuttuğunu mu düşündün? Hiç de bile. Sadece beni kızdırdı."

Tek kelime etmedi, kılını bile kıpırdatmadı. Sadece o gözlerle ona baktı ve o devam ederken bile kalbi küt küt atmaya devam etti.

"Neden bu işi bitirmiyorsun?" diye meydan okuyarak blöfünü gördü, bakışları tam onun üzerindeydi. "Şurada bir duvar var. Hatta bir araba bile var. Beni yere yatır ve 'bölgemi işgal et'. Ya da dediğin gibi benden nefret ediyorsan, canımı yak.

Öldür beni. Neden yapmıyorsun?"

Morana tiradının sonunda vücudunun titrediğini hissederken, adam kıpırdamadan durdu, bakışları kilitlendi, vücutları neredeyse birbirine değecekti. Uzun dakikalar boyunca, o buz gibi gözlerle ona baktı, içinde bir şeyler yanıyordu ve kalbi kaburgalarına karşı vahşi bir staccato ile çarptı, bir intikamla çarptı, nefesini kontrol edip göğsünün kabarmasını önlerken bile sözleri için neredeyse onu azarladı. Tek bir kırılma belirtisinde üzerine atlayacaktı.

Yavaşça, uzun, çok uzun saniyeler sonra, eli Morana'nın ensesini kavradı, neredeyse bir aşığinki gibi, kocaman eli tüm enseyi kavriyordu. Morana dondu kaldı, kasları gevşedi ve birden bunun çok aptalca olduğunu fark etti. Ya blöf yapmadıysa ve canavarı kışkırttıysa? Onu o anda öldürebilir ve yeryüzünden yok olmasını sağlayabilirdi ve kimsenin bundan haberi olmazdı.

Başparmağı yavaşça çenesinde gezinirken, eli ensesini tuttu, başını arkaya eğik tuttu ve gözleri kilitlendi, başparmağının sert pedi yumuşak tenini neredeyse bir okşayış gibi okşadı. Adamın şahin bakışları altında vücudunu bir ürperti sardı, vücudu tepki verirken kontrol edemediği bir ürperti ve adamın gülümsemeyen ağzı biraz büküldü, çenesindeki kırıksıklık bu kadar yakından daha da erkeksi görünüyordu, dudağının köşesindeki küçük yara izi dışarı fırladı. Başparmağı kızın hızla atan nabzının üzerine yerleşti ve kız dudaklarını büzerken kalbi daha da sert atmaya, nabızı daha da yükselmeye başladı.

"Kalbin bu kadar kontrollü biri için çok hızlı atıyor," diye mırıldandı usulca, kelimeler yüzünde geziniyor, nefesindeki hafif viski kokusu, kendi kokusu, ter ve kolonyanın tuhaf bir karışımı ve misk gibi bir şey duyularını istila ediyordu. Bu duyuları tetikte tuttu, adamın gözlerindeki mavi halkaları, bir kez kırıştırdığı uzun kirpiklerini gördü, her şeyi fark etti.

Daha yakına eğildi, ağzı neredeyse birkaç santim uzaktaydı ve yumuşak, ölümcül bir sesle konuştu. "Beni tanıdığını bir an bile düşünmemen konusunda seni uyarmıştım."

"Beni korkuttuğunu bir an bile düşünmemen için seni uyarmıştım," diye hatırlattı aynı fısıltıyla.

"Sakın," diye söze başladı, gözleri sertleşmişti, "elime fırsat geçerse seni öldürmeyeceğimi sanma."

"Ama mesele de bu, Bay Caine. Böyle bir şansınız yok."

Omurgasını dikleştirerek geri adım attı ve adamın elini teninden çekerek kollarındaki kasları hissettiğinde duyduğu karıncalanma hissini görmezden geldi ve dişlerini sıktı. "Şimdilik bir şeyi anlıyorsun. Burası benim bölgem, benim şehrim, benim evim. Ve sen burada fazla kaldın. Kırık kemiklerle dışarı atılmadan önce git."

Tristan Caine onu bir kez daha gözleriyle kıstırdı, tam o sırada rüzgâr hızlandı ve elbisesini bacaklarının etrafında döndürdü.

"Bir gün, Bayan Vitalio," diye sessizce konuştu, "bu borcu tahsil etmekten çok hoşlanacağım."

Eğildi, ağzını kızın kulağıyla hizaladı, kızın elleri bir başka ürpertiye bastırmak için yumruk olurken ensesi kızın tenine sürtündü. "Ve biliyor musun? Bunu geri ödemekten zevk alacaksın."

Tüm bu...

Kadın tek bir kelime bile edemedi, adam ondan uzaklaşarak maiyetinin beklediği arabaya doğru ilerledi ve onu ara sokakta tek başına bıraktı; adam adamlarına seslenirken vücudunun sert hatları hızla arabaya doğru ilerliyordu.

"Burada işimiz bitti."

İşleri bitmemişti. Daha bitmemişlerdi.

Ama neden onu ara sokakta durdurmuşlardı? Eğer konu kodlarsa, neden kodlar hakkında konuşmadan gitmişlerdi? Ve eğer değilse, o zaman neden onunla buluştular?

Bu adam ne istiyordu?

Morana onun kendisinden ne istediğini, neden hiç düşünmediği bir borcu tahsil etmeye niyetli göründüğünü bilmiyordu. O hâlâ çözemediği görünmez mürekkepli bir kitaptı. Kesinlikle okumak istemediği bir kitap. Hayır. Kitabı yakmak ve küllerini rüzgârda savurmak istiyordu. Sayfalarını yırtmak ve yağmurda eritmek istiyordu.

Ama herkes arabaya binerken ve o ara sokakta dururken, tam arabanın kapısını açtığı sırada gökyüzünü bir kez daha aydınlatan şimşekle birlikte, onu görmek için son bir kez döndü. Onunla son bir kez göz göze geldi ve o yoğun bakışlarda aynı şeyin kaynadığını gördü.

Kalbi, özgür kalmak için kafese karşı çılgınca kanat çırpın bir kuş gibi atarken, Morana onun ne olduğunu gördü.

İnsan kılığına girmiş bir yırtıcı.

Ve bir şeyi inkar edilemez bir şekilde, iliklerine kadar biliyordu. İşleri bitmemişti.

Morana dizüstü bilgisayar ekranına uzun süre bakmaktan boynunun tutulmasına aldırmandan inledi. Kodların izini sürmek için mümkün olan her türlü kombinasyon ve permütasyonu deniyor ve her seferinde duvara tosluyordu. Dudaklarını ısırarak Morana, parmakları klavyenin üzerinde uçuşurken en son kodları yazdı ve kaçış düğmesine basarak arıza emniyetinin çalışıp çalışmayacağını kontrol etti ve ekranın karardığını gördü.

Tekrar.

Lanet

olsun!

İnanamayacağı kadar sinirli bir şekilde avuçlarını masaya vurdu ve iterek uzaklaştı, yatak odasının penceresine doğru yürüdü, gözlüklerini indirdi, şakaklarının altında küçük bir zonklama başladı. Saat gece yarısını geçmişti ve herhangi bir çözüm bulmaya yakın bile değildi. Gerçi hayal kırıklığının tek kaynağı bu değildi. İki gece önce akşam yemeğinden sonra babasıyla konuşmak istemişti ve Tristan Caine tarafından alıkonulduktan sonra malikâneye geri döner dönmez babasının adamı tarafından son derece acil bir iş için şehir dışına çıkması gerektiği ve ne zaman döneceğinin belli olmadığı söylenmişti. Morana'nın bir yanı bu kaçınılmaz konuşmanın gecikmesinden dolayı rahatlamış olsa da, diğer yanı gerilmiş, her türlü gazapla yüzleşmek ve bu işi bitirmek istemişti.

Morana iki gün boyunca denemiş ve başarısız olmuş, sadece hayal kırıklığını daha da artırmıştı.

Yine de bu yangına benzin döken şey, Tristan Caine'in en olmadık zamanlarda birdenbire aklına gelen başıboş düşünceleriydi. Sert görünüşü ya da üzü değil. Hayır. Onun yoğunluğu. Bazıları için

Çünkü adam onu hazırlıksız yakalamıştı, ona karşı duyduğu yakıcı nefret, sürekli tehditkâr havası daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi ve bu sadece adama karşı duyduğu nefreti besliyordu.

Dişlerini sıkarak yüzünü pencereye doğru çevirdi ve aşağıdaki karanlık bahçeye baktı. Büyük bir karaağaç, ziyaretçileri görmesini sağlayacak ama onların kendisini görmesine izin vermeyecek kadar gölge yapıyordu.

Mülk uyuyordu, yumuşak gecede sadece hafif bir esinti esiyordu, ay yıldızlarla dolu karanlık gökyüzünde tamamlanmamış oval bir şekildi.

Ve yorgundu. Çok yorgundu. Yaptıklarının sürekli sorumluluğu onu yavaş yavaş içten içe kemiriyor, kendi başarısız umutsuz çabaları da buna yardımcı oluyordu. Tek istediği her şeyi babasına anlatmak ve onun gerekli gördüğü cezayı çekmekti. Öyle ya da böyle bu işi bitirmek istiyordu, böylece yanlış ellere geçmeden önce kodları almaya odaklanabilecekti. Tabii bunu yapmak için hayatta olacağını varsayarak. Hırsıza mezarının ötesinden musallat olmak onun tarzı değildi.

Ayrıca başka bir nedenden dolayı da temize çıkması gerekiyordu. Her ne niyet ve amaçla olursa olsun, Outfit oğullarının kodlar hakkında bilgisi ve ilgisi vardı.

Bilmediği şey, Tristan Caine'in kodlara sahip olup olmadığı ve onlara sahip değilmiş gibi mi davrandığı, yoksa onları gerçekten arayıp aramadığıydı. Adamla ilgili hiçbir şey gerçek değildi. Katmanlar katmanların altına gömülmüştü. Bir an onun bulunmasını ve öldürülmesini engelliyor, bir an sonra da hayatını tehdit ediyordu. Onun oyunu neydi? Kendi kan kardeşine bile bu kadar kolay yalan söyleyebilen bir adam, herhangi bir konuda dürüst olabilir miydi? Öyle olsa bile, ona inanmak için hiçbir nedeni yoktu.

Ama şeytanın avukatını oynamaya niyetli olan beyni, çok göze batan, çok tehlikeli başka bir olasılık buldu. Eğer bir sebepten ötürü Tristan Caine gerçekten doğru söylüyorsa, bu Jackson'ı onu izlemesi ve istihbarat toplaması için başka birinin tuttuğu anlamına geliyordu, bu kişi Outfit'ten biri olabilirdi ama Dante Maroni ve Tristan Caine temize çıkacağı için bu pek olası değildi. Ve Bloodhound Maroni'nin kendisi onunla ilgilenmiyorsa, ki bu oldukça şüpheliydi, Outfit'te onun yeteneklerini bilen başka bir kişi olduğunu düşünemiyordu.

Bu da işin içinde üçüncü bir taraf olabileceği anlamına geliyordu. Gizemli bir üçüncü şahıs, ki bu asla iyi bir şey değildi. Kimdi bunlar ve onun işini nereden biliyorlardı?

Ve aya bakarken, başka bir olasılık aklını kurcaladı. Kendi tarafından biri olabilir miydi? Onu piyon olarak kullanarak bir savaş başlatmak isteyen biri? Bu tarafta Kıyafet'in düştüğünü görmek isteyenlerin sayısı hiç de az değildi ama biri gerçekten onun peşine düşecek kadar yüz­süz olabilir miydi?

Telefonunun ani titreşimi sessizliği bozarak onu irkiltti ve durduramadan ağzından utanç verici bir çığlık çıktı. Kalbi hızla çarpan Morana derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. Telefonunun titremeye devam ettiği masaya geri dönerek arayanın kimliğine baktı. Bilinmeyen bir numaraydı.

Tereddütle telefonu eline aldı, cevap simgesine bastı ve sessiz kalarak kişinin konuşmasını bekledi.

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Bayan Vitalio."

Sersemlemiş bir halde derin bir nefes aldı, omurgasından aşağıya doğru akan hafif ürperti­yi görmezden geldi, kalbinin çarpmaya başlamasını görmezden geldi, başparmağının çenesini okşayışını hatırlayınca gözleri kapandı, kasları sıkıştı. Bundan nefret ediyordu. Hain bedeninin o alçak, boğuk sese tepki vermesinden nefret ediyordu. Bu sesin üzerinde yarattığı etki yüzünden fazladan nefes almaktan nefret ediyordu. Onu yine hazırlıksız yakalamış olmasından nefret ediyordu.

Ama bu oyunu daha beşikteyken öğrenmişti.

"Kimsiniz?" diye sordu, ses tonunu düz ve sıkılmış tutarak.

Birkaç saniyelik bir duraklama oldu ve Morana hattaki gerginliği hissedebiliyordu. Sandalyeye oturdu, numaraya baktı ve hızla dizüstü bilgisayarına yazarak ayrıntılar için çalıştırdı.

"Keskin dilinin bir saati takip etmediğini görmek güzel," dedi ses, hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey içermiyordu, tonu onunki kadar kasıtlı olarak düzdü. Dizüstü bilgisayardaki sonuç karmakarışık­tı. Sinsi piç.

"Beni gece yarısı arayan adam söylüyor," diye karşılık verdi ve bir öncekini geçersiz kılmak için başka bir komut yazarak numarayı takip etti. "Numaramı nereden buldun?"

Sesine bir şey girdi. "Kiminle konuştuğunu gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Kibirli pislik. Ama becerikliydi. Bunu biliyordu. İz %89'a ilerlerken baş ağrısı zihninin gerisine itildi.

"Mesele şu ki..."

Eğer sesler içki olabilseydi, onunki asırlık bir viskiydi, dilden yuvarlanıyor, boğazdan aşağı iniyor, içeride bir ateş izi bırakıyor ve

Vücudundaki her hücre tüketildiğinin farkındaydı. Morana gözlerini kapadı, viskiden bir yudum aldı ve birden ne yaptığını fark etti. Gece yarısı telefonda düşmanı ile konuşuyor, onun sesinin tadını çıkarıyordu. Onun nesi vardı böyle?

O daha tek kelime edemeden, telefonu masanın üzerine koyup yüksek sesle nefes vererek aramayı kesti. Kontrol. Bu çok saçmaydı. Kendisini rüzgârda savurmasına izin vermeyi bırakmalıydı. Yoksa bir dahaki sefere onu kurtların önüne atacaktı.

Dizüstü bilgisayarını tamamlanan izleme sonuçlarıyla ping attı. Gözlerini açtı.

Ve şok içinde nefesi kesildi.

Çağrı onun mülkünden gelmişti. Tam olarak onun kanadının dışından. Orada ne halt ediyordu?!

Kendini durduramadan ayağa fırlayan Morana, çekmecedeki bıçaklarından birini çıkardı, adamın kendisine çevirdiği bıçaklardan birini. Diğer eline telefonunu alarak yavaşça birkaç dakika önce durduğu pencerenin yanına kaydı. Dışarıya bakan Morana, gölgeleri görmeye çalışarak etrafına göz gezdirdi.

Telefonu tekrar çaldı ve açmadan önce dudağını ısırıldı. "Sakın aramamı kesme," dedi, sesi tehditkâr ve sertti.

Morana yutkundu ama hafifçe konuştu. "Özür dilerim, notu kaçırmış olmalıyım. Devasa egonu mu zedeledim?"

Sert bir duraklama. "Her ne kadar bundan nefret etsem de, buraya iş konuşmaya geldim." "Ne zamandan beri Outfit, Kral'ın kızıyla iş yapıyor?"

Düşman mı?"

"Her iki tarafı da yok edebilecek kodlar yarattığından beri."

Morana dişlerini sıktı, öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Peki sen ne için buradasın? Çekici kişiliğini kabul etmemi sağlamak için mi? Bunun için Dante'yi göndermeliydin."

Aralarındaki gergin sessizliğin titreştiğini hissedebiliyordu, bağlantıyı tekrar kesme dürtüsü şiddetliydi.

"Yapardım ama o benim yapmak üzere olduğum şeyi yapamaz."

Morana gözünü kırpamadan hat kapandı. Kaşlarını çatarak telefonu tavşan şortunun cebine koydu, diğer eliyle bıçağı sıkıca kavradı ve ne demek istediğini anlayamadan tekrar dışarı baktı.

Bir gölgenin hafifçe hareket ettiğini gören Morana gözlüğünü kısarak baktı ve adamın şeklini zar zor seçebildi. Buraya gelmesinin hiçbir yolu yoktu.

gölgelerin arasından çıktı. Bulunduğu noktadan, uzak uçta devriye gezen muhafızları görebiliyordu, özellikle de babası gittiğinden beri güvenlik daha da sıkılaşmıştı. İki dakika içinde dönüp onun kanadına doğru yöneleceklerdi.

Tristan Caine kızarmıştı.

Ama o yumuşak bir tosttu.

Gölgelerin arasından sıyrılıp yeni gölgelerle birleşirken hareketlerindeki yumuşaklığı gördü, kendi görüş açısından bile zar zor görülebiliyordu.

Ön kapıdan fark edilmeden geçmesinin imkânı yoktu. Hiçbir şekilde.

Ama solundaki ön kapıya doğru gidiyor gibi görünmüyordu. Morana, kendine kızsda da hayran olmaktan kendini alamadığı kıvrak bir zarafetle, adamın doğruca duvara yönelişini şaşkınlıkla izledi. Ne yapacaktı, duvarların arasından hantalca mı geçecekti?

Sağa doğru durdu, hâlâ gölgelerin içindeydi ama giydiği siyah kıyafeti kabaca seçebilecek kadar görünürdü.

Şaşkın ve bir sonraki adımda ne yapacağını merakla bekleyen Morana, adam zemin kattaki çalışma odasının pencere pervazına atlayıp yanından geçen metal borulara tutunarak vücudunu yukarı kaldırdığında çenesinin düştüğünü hissetti.

Yukarı tırmanacaktı.

Tırmanacak mıydı?

Bu gece ölecekti, bundan emindi. Tristan Caine, Outfit'in kanı, penceresinin altında yere sıçrayacak ve onun mülkünde ölecek ve lanet olası bir savaş başlatacaktı. Deli miydi o? Kalın boynunu kırmak isteyip istemediği umurunda değildi ama bunu kendi şehrinden uzakta, başka birinin penceresinin altında yapamaz mıydı? Muhafızların onu canlı yakalaması daha iyi olurdu.

Zihni ona muhafızları uyarmasını söylese bile, dili ağzının damağına yapışmış, gözleri onun formuna takılı kalmıştı. İri bir adama göre çok ama çok atletikti. Onunla ilgili hiçbir şeyi takdir etmek istemiyordu ama hareketlerini izlerken bunu inkâr etmesine imkân yoktu. Onun için bir orospuydu, kör değil.

Eliyle birinci kat balkonunun metal korkuluğunu kavradı ve ayağını bırakarak bir kolunun gücüyle havada asılı kaldı. Sonra, diğer eliyle korkuluğu kavradı ve ayaklarını yukarı doğru salladı, balkona atladı.

Bu vücuttaki pek çok kasın çok sert ve gerçek olduğunu defalarca bastırılmasından anlıyordu.

Atlayışının zamanlaması, mülkteki davetsiz misafirden tamamen habersiz devriye gezen muhafızlarla mükemmel bir şekilde çakıştı. Tristan Caine balkonda çömelmiş, sessizce aşağıdaki muhafızların uzaklaşmasını izliyordu. Şehirdeki en iyi kas gücünün bu olması gerekiyordu. Belli ki onları kovdurması gerekiyordu.

Başını sallayarak pencereden aşağı baktı, aşağıdaki balkondan penceresine nasıl ulaşacağını göremiyordu çünkü ne boru, ne ray, hiçbir şey yoktu. Sadece duvar vardı. Alan yine temizdi.

Tam daha fazla şaşıramayacağını düşündüğü anda, onun korkuluğun üzerine atladığını gördü, dengesi mükemmeldi. Bir nefes bile almadan balkonun kenarına doğru, korkuluğun üzerinde, çevik adımlarla yürüdü ve duvara bakarak durdu.

Şimdi ne olacak, ateşli çocuk?

Siyah kargo pantolonunun cebinden bir şey çıkarmadan önce etrafına dikkatlice baktı ve Morana daha 'bomba' diye düşünmeden, onu sallayıp penceresinin pervazına asmaya başladı. Sonra bir de baktı ki, adamın elleri pencerenin pervazında ve tüm vücudunu havaya kaldırmış, arkasında durduğu ikinci pencereden içeri girmeye hazırlanıyor. Yürüyen, konuşan bir Görevimiz Tehlike, işte o adamdı. Ve Morana'nın midesi düğümlendi, tıpkı filmleri her izlediğinde olduğu gibi, kalbi sanki binanın iki katını tırmanan kendisiymiş gibi kulaklarında çarpıyordu.

En azından onun gizli görevi daha gizliydi, daha az gösterişliydi.

Vücudunu içeri attığı anda Morana geri çekildi, bıçağını başının yanında tutuyordu, duruşu tıpkı eğitmeninin ona öğrettiği gibi savaşçıydı.

Halı kaplı zemine indi, aynı hareketle sırtından yuvarlandı ve ayaklarının üzerinde durdu, siyah tam kollu kas gömleği gövdesindeki her siniri ve kası sarıyordu, bol kargo pantolonu siyah ordu botlarının içine sokulmuştu, kulağına bir telsiz takılıydı. Bir kaleye sızmaya hazır görünüyordu. Gururu okşanmalıydı, diye düşündü.

Ancak tam da kendi envanterinin tamamlandığı ve onunkinin başladığı o anda, gece için giyinmiş olduğunu fark etti; tavşan şortu ve neredeyse bir omzundan sarkan bol üniversite tişörtü içindeydi ve sütyeni yoktu.

Bunu fark ettiğinde yüzüne bir sıcaklık hücum etse de aynı duruşunu korudu, tehditkârdı, yüzünü tamamen boş tutarak onu izliyordu. Keskin mavi gözleri onunkilere kilitlendi, vücudunda bir karıncalanma hissi yarattı, sonra bunu bastırdı, parmakları bıçağın üzerinde esnedi. Bakışlarını onunkilerden ayırmadan kulaklığına dokundu ve sessizce konuştu.

"Ben varım.

Sessiz." Ne kadar
güzel.

Gözleri bıçağına kayd, sonra tekrar bıçağına döndü, pasaklı çenesi gevşemişti, tüm duruşu tehditkâr değildi. Ama o daha iyi biliyordu. Adamın ne kadar çabuk değiştiğini ilk elden öğrenmişti ve adam ona bir metre yaklaştığı sürece rahat nefes almaya bile niyeti yoktu.

Tek kelime etmedi, sadece o sinir bozucu gözlerle ona baktı. Onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Onu sarsmak. İşe yarasa da belli etmedi.

"Duvarlara tırmanma şeklin," diye başladı, gözlerini devirebileceği kadar sahte bir konuşma tonuyla, "her zaman bildiğim şeyi doğruladın."

Sadece tek bir kaşını kaldırdı.

"Bir sürüngen," diye cevap verdi ona zorla gülümseyerek.

Dudağının yara izi olan tarafı seğirdi, gözleri sertliğini hiç kaybetmedi. "Yırtıcı."

"Büyüklik kuruntusu," diye başını salladı, bakışlardaki yoğunluğun onda nefes almayı bırakma isteği uyandırmasına aldırmadan. Eğer bir köpek olsaydı, bu öyle bir bakıştı ki, sırt üstü yuvarlanıp sıcak karnını ona sunmak isterdi. O bir köpek değildi, sadece onun meşhur dişi eşdeğeri idi. Bu şekilde kalmalıydı. Odaklan. "Psikiyatristiniz bunlardan muzdarip olduğunuzu biliyor mu?"

Adam bir adım daha yaklaştı ve kadın doğruldu, elini sabit tutarak bıçağını ona doğrulttu. "Hayır. Bir santim kıpırdarsan yara iziyle geri dönersin."

Durdu, bakışları yoğunlaştı. "Ve sen bana sanrıları olan kişi diyorsun."

Morana dişlerini sıktı, içinde ona sıradan bir yumruk atma ve muhtemelen burnunu kırma dürtüsü vardı. Geri çekildi. Bu işi ne kadar çabuk bitirirse o kadar iyiydi.

"Eminim buraya beni dikizlemek için gelmedin, her ne kadar bunu yapmaktan hoşlanıyor gibi görünsen de," diye başladı, gözlerini onunkilerden hiç ayırmadan. "Sen neden

Burada mı?"

Bir kez gözlerini kırptırdı, vücudu tamamen hareketsizdi, sanki bir hareketin nefesiyle saldırmaya hazırdı. "Evime zorla girdin. Ben de iyiliğine karşılık vereyim dedim."

Morana çenesini kapalı tutarak onun çıkmasını bekledi. Kanı vücudunda çok hızlı akıyordu, teni rahat edemeyeceği kadar sıcaktı, nabızı normalden çok daha yüksekti. Adrenalin. Adrenalinle dolup taşıyordu. Daha fazlası değil. Savaş ve kaç. İçgüdü. Evet, bu her şeyi açıklıyor.

Başını yana eğdi, gözleri hiç dalgalanmadı, bu hareket onu odanın sessiz lamba ışıklarında daha da ölümcül gösterdi.

"Dediğim gibi," diye başladı, telefonu bırakmasına neden olan o sesle, viskinin sesiyle, gözlerini kafasının içine yuvarlamak istemesine neden olan sesle. Zihinsel olarak kendini silkeledi ve onun sözlerine odaklandı. "Bu bir iş. Bizim tarafımızdaki kodları sadece Dante ve ben biliyoruz. Sanırım siz de kendi tarafınızdaki tek kişisiniz?"

Cevap vermedi, sadece bekledi. Devam etti. "Bu şekilde kontrol altında tutmak istiyoruz. Yanlış ellere geçen doğru bilgi bile felakete yol açabilir."

Alay ederek kaşlarını kaldırdı. "Ve ben de sizin onurlu insanlar olduğunuzu varsaymalıydım, oysa kendi tarafınıza gözünüzü kırpmadan yalan söylediğinizi gördüm. Söyleyin bana Bay Caine, ağzınızdan çıkan bir kelimeye neden inanayım?"

Gözleri sertleşti ve bir adım daha attı. Morana bıçağı uyarı amacıyla havaya savurdu. Adam durdu.

"Yapmamamı tercih ederim," diye konuştu, gözlerine giren soğukluk kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Başka bir şey söyleyemeden, malikânenin ana kapılarının açıldığını, arabalar içeri girerken gecenin içinde çalan korna seslerini duydu. Gecenin bu saatinde bu sadece babasının döndüğü anlamına geliyordu.

Gözlerini ondan ayırmıyor, her hareketini izliyordu, babasının Tristan Caine ile birlikte evde olduğunu fark ettiğinde kalbi daha hızlı atmaya başladı. Eğer yakalanırsa, ölümü garantiydi.

Morana iç çekti, az önceki baş ağrısı şiddetle geri dönmüştü. "Kodların sende olmadığını nereden bileyim?"

"İstemiyorum," dedi basitçe. Kadın onun gözlerindeki inancı gördü. Onlardaki sıcaklığı gördü. İkisini de görmezden geldi.

"Tamam," diye başını salladı. "Sende olmadıklarını varsayarsak, günlerdir onları kendi başıma yok etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor." Nafile çabalarını hatırlayınca hayal kırıklığı arttı. "Tanrı aşkına, son çare olarak evinize sızdım! İnanın bana Bay Caine, benimle iş yapmak şu anda iyi bir seçenek değil."

Gözlerini ona dikmiş, onu değerlendiriyordu. "Buna karar vermek sana düşmez. Bizi bu işe dahil ettiniz ve şimdi bunu sonuna kadar götürmek zorundasınız."

"Yoksa?" diye sordu kaşlarını kaldırarak, yanında tuttuğu kolu ağrımaya başlamıştı.

Dudaklarının bir köşesi kalktı. "Ya da hemen şimdi aşağı inip babanla buluşurum ve ona neler olduğunu anlatırım."

Morana gözlerini devirerek onun blöfünü gördü. "Bunu yapmazsın. Sessiz kalmak istediğini söylemiştin. Ayrıca, babama zaten söyleyecektim." "Öyle miydin, gerçekten?" diye sordu ve Morana onun ses tonuyla tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Morana daha omurgasını doğrultmadan, adamın eli aniden bileğindeydi ve diğer eli onu döndürürken kolunu büküyordu. Morana bacağını kaldırıp dizine vurmaya çalıştı ama adam yan çizdi, iki bileğini de kocaman bir eliyle kavradı, göğsünü Morana'nın sırtına bastırdı, ona hareket edecek yer bırakmadı, diğer eli saçlarını acısız ama sıkıca kavradı, başını arkasını görebileceği şekilde geriye eğdi, elindeki bıçak boğuk bir gümbürtüyle halı kaplı zemine çarptı. Morana adamın tutuşuna karşı mücadele etti ama her zamanki gibi hareket edemedi.

"Anlamadığın oyuncaklarla oynama," diye fısıldadı sesi tam kulağının dibinde, nefesi tişörtünün düştüğü açıkta kalan omzunda geziniyor, o durduramadan içinden bir ürperti geçiriyordu, hissedebileceğinden emin olduğu bir ürperti, göğüslerinin kabarmasına neden olan bir ürperti. Ama ses tonundaki küçümseme çenesini sıkmasına neden oldu.

Ellerinin meşgul olduğunu bilen Morana sinirlerine hakim olarak başını adamın yüzüne doğru savurdu ve adam son anda eğilip ellerini gevşetince ıskaladı. İhtiyacı olan tek şey buydu. Yere düşerek adamın ayaklarını altından çekti ve aynı anda bıçağı eline aldı. Adam sırt üstü düşer düşmez göğsüne tırmandı ve bıçağı tam adam elmasının altına bastırarak ona dik dik baktı.

Adam ona baktı, odanın sönük ışıkları yüzünü yarı gölgede bırakıyordu, mavi gözlerinde korkuya dair hiçbir iz yoktu, hiç etkilenmemişti, elleri kadının kalçaları tarafından yanına sıkıştırılmıştı.

Morana öne doğru eğildi, gözleri birbirine kilitlendi ve vücudundan akan tüm öfke ve nefretle fısıldadı. "Bir gün kalbini oyacağım ve onu bir hatıra olarak saklayacağım. Söz veriyorum."

Adamın sessizlikle, çenesini sıkarak ya da ona bir yumruk daha atarak karşılık vereceğini düşünmüştü. Ama öyle olmadı.

Kıkırdadı.

Ciddi misin?

"Bir kalbim olduğunu varsayıyorsun, vahşi kedi."

Ama eğlence gözlerine girer girmez kayboldu. Onun altında hareketsiz kaldı, onu izledi, aralarındaki sessizlik gerildi, aralarındaki gerilim kalınlaştı. Farkındalık omurgasından aşağı süzüldü, iliklerine kadar sızdı. Adamın kalp atışlarını, üzerine oturduğu kalçasında hissedebiliyordu; şortu boğuşma sırasında yukarı kalkmış ve tenini rahat olduğundan daha fazla ortaya çıkarmıştı. Göğüs uçları pamuğun altında sertleşmişti, bunun nedeni adamın altındaki sıcak kaslar ya da onun gözlerini delip geçen yoğun bakışları değildi. Bu yüzden değil.

Şimdi onu altına aldığına göre ne yapacağını bilmiyordu. Her ne kadar cazip gelse de sonsuza kadar onun üzerinde oturamazdı. Onu kendi evinde öldüremezdi, her ne kadar bu çok cazip olsa da. Hiçbir şey yapamazdı. Ve o piç kurusu da bunu biliyordu. Bu yüzden rahat bir duruşu vardı.

Kendinden tiksinen Morana ayağa kalktı, bıçağı boynundan çıkardı ve pencereye doğru yürüdü, hayal kırıklığı onu sele boğdu, şimdi ondan uzağa baktığında sıcaklığın yerini aldı. Bu onları hiçbir yere götürmüyordu. Gözlerini bir kez kapadı, sonra açtı, kararını vermişti ve yüzünü ona döndü, adam birkaç adım ötede durmuş, o lanet olası odaklanmış bakışıyla onu izliyordu.

"Yani kodları bulup yok etmek için seninle birlikte çalışmamı ve bunu kendime saklamamı mı istiyorsun?" diye sordu sesini eşit tutarak.

"Evet," diye yanıtladı basitçe.

Morana başını salladı. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Nasıl yaparsak yapalım," diye cevap verdi, hiçbir tartışmaya yer vermeyen o basit ses tonuyla. "İpuçları bizi nereye götürürse."

Morana tekrar başını salladı, derin bir nefes aldı, gözleri onu yakından izliyordu. "Bir şartım var."

Saat tik tak etti. Işıklar titredi. Nefes aldılar.

Sessiz kaldı, onun çıkmasını bekledi. Yutkunup konuşmadan önce nedense tereddüt etti.

"Ben Dante ile çalışıyorum, seninle değil." Sessizlik.

Gözleri bir şeyle parladı, sonra onu bastırdı, aralarındaki hava gerginlikle çatırdadı, bakışları neredeyse elektrik yoğunluğundaydı. Morana'nın kalbi çarpıyor, midesi sıkışıyor, kendisinin ve etrafındaki her şeyin farkındalığı içinde cızırdıyordu.

Kendisine yırtıcı denmesinin verdiği yavaş ve ölçülü adımlarla ona doğru yürümeye başladı, mavi gözlerinde ne olduğunu anlayamadığı bir ateş parlıyordu, yüzü sertti, çenesi sıkılıydı, kasları gergindi. Morana çıplak ayaklarının üzerinde durarak bıçağı adamın boğazına doğru götürdü, adam tam onun kişisel alanına girerken metal boynuna saplandı, diğer eli de pencere kenarındaki başının yanına geldi. Adam ona baktı, boğazı çalışıyordu, nefesleri yüzüne karşı ılıktı, kolonyasının o misk kokusu soldu ve terle karıştı, onu sardı, gözleri kilitli kalırken cildini karıncalandırdı ve kalbini gümbürdetti.

Birdenbire boştaki elini bıçakla boğazının arasına götürdü ve Morana'nın gözleri irileşti, sersemledi, bıçağı derisinden uzaklaştırmasını, keskin bıçağın elini kesmesini, kanın aniden bileğinden onunkine doğru ilerlemesini, ılık sıvının dirseğinin üzerinden geçmesini izledi. Tüm bu süre boyunca, kadın soluk soluğa kalsa da, bıçağı çekmeye çalışsa da, yutkunsa da, adam gözlerini kaçırmadı. Bıçağı yumruğunda tutuyordu, iltihaplı gözleri onunkilerdeydi, kanı onun tenine damlıyordu, yüzleri birkaç santim uzaktaydı, gözleri sabitti, ela üzerine mavi.

O anda bir şeyler oluyordu. Beyninin anlayamadığı ama vücudunun sezgisel olarak farkında olduğu bir şey. Kulaklarındaki kan akışı azalmadı. Kalbinin çarpıntısı azalmadı. Göğsünün kabarması azalmadı. Dizleri güçsüzleşti, midesi düğümlendi, inançsızlığı vücudunda dolaşarak başka bir şeye, daha önce vücudunu hiç meşgul etmemiş bir şeye dönüştü.

Adam doğanın bir gücü gibi ona baktı ve kadın da gözlerini kaçıramadan ona baktı, bakışlarının esiri oldu - sert, amansız bakışlarının.

Ve aniden bıçağı bıraktı. "Bitti."

Sert, gırtlaktan gelen sesi ona ulaştı ve ona bir bakış daha atmadan yanından geçip gitti, o daha bir şey yapamadan pencereden atladı.

başka bir nefes.

Morana onun çıkıp çıkmadığını görmek için dışarı bakmadı, gölgelerle birleşmesini izlemek için eğilmedi, yerinden hiç kıpırdamadı.

Nefes almadı.

Kalbi göğsünde serbest bırakılmış bir fırtına bulutu gibi gürlüyor, nefesleri maraton koşmuşçasına hızlanıyordu. Titriyordu. Her yeri titriyordu. Elleri titriyordu, bıçak bir kez daha yere düştü ve kanla kaplandı.

Morana yere düşen bıçağa baktı, göğsünü bir kılıç delmiş gibi hissediyordu, boğazındaki sıkışma açıklanamazdı, orada öylece dururken, donmuş, hareket edemez, nefes bile alamazken karmakarışık düşüncelerinin hiçbir yerinde mantık yoktu.

Gözleri bıçaktan titreyen ellerine kaydı ve sağ elinin bileğinden başlayıp ön kolunda biten, sanki derisi ağlamış ve kanlı bir gözyaşı yutmuş gibi tek başına kırmızı bir iz gördü.

Düşmanın kanı. Nefret ettiği tek adamın kanı. Onun kanı.

Bunu görmek onu tatmin etmeliydi. Şartlarını kabul etmiş olması onu tatmin etmeliydi. Yaygara koparmadan gitmiş olması ve bu geceyi bir felakete dönüştürmemiş olması onu tatmin etmeliydi.

Eğilerek bıçağı aldı, neredeyse otomatik pilotta hareket ediyordu, düşünceleri vücudundaki tsunaminin ardından dağılmış, duyguları tanınmaz bir karmaşaya karışmış, vücudu fırtınadaki başıboş bir yaprak gibi titriyordu. İlerleyerek kanlı bıçağı çöp kutusuna attı, kırmızının dönerek etrafındaki beyaz kağıda sızmasına, içine işlemesine, onu yaralamasına, değiştirmesine baktı.

Açıktaki kalan teninde, yıpranmış sinirlerinde ve giyinik bedeninde esen rüzgârı hissettiğinde, Morana içinin dolduğunu hissetti.

Ama memnuniyetle değildi.

Memnuniyetten başka bir şeydi.

Dante Maroni: *Bu akşam Cyanide'de buluşalım. AKŞAM 8'DE. Seni VIP salonunda bekleyeceğim.*

Cyanide şehrin en popüler, en gece kulübü oldu. Ayrıca Outfit'e aitti. Morana daha önce hiç gece kulübüne gitmemişti.

Bir tanesini ilk kez televizyonda gördüğünü hatırlıyordu.

12. Hipnotik ışıklar, sallanan vücutlar, yüksek sesli müzik... Hepsi de iki başrol oyuncusunun çiftleşme dansının arka planındaki kurguydu; pistte kirli dans etmeden önce kulübün diğer ucundan gözleriyle flört etmişlerdi, etrafları vücutlarla çevriliydi, o kadar yakınlardı ki öpüşmeleri için kafalarını birbirine vurmak istemişti. Aydınlatıcı bir deneyim olmuştu. Kendisi için olmadığını bildiği bir deneyimdi.

Çocukken bile sahip olamayacağı şeyleri dilememesi gerektiğini biliyordu. O zamanlar korkuyordu - babasından, düşmanlarından, kendinden. Kendi balonunun dışına çıkarsa isteyeceğini bildiği her şeyden korkuyordu. Gece kulüpleri de onu korkutmuştu. Kızların alkollü içkilere ve tecavüz ilaçlarına maruz kaldığına dair haberler ve raporlar onu sadece daha temkinli hale getirmişti.

On yıldan fazla bir süre geçmişti ve işte oradaydı, tuvalet masasındaki aynasının önünde duruyordu. Uzun bir dakika boyunca yansımasını inceledi. Kestane rengi boyalı saçları yumuşak dalgalar halinde yüzünün etrafında serbestçe dolanırken, şeffaf lenslerini takmayı bitirdi.

Güzel bir yüzü vardı, kimsenin hakkında sone yazacağı bir şey değildi ama bakması hoştu. Hafif yuvarlak, koyu kırmızıya boyadığı orta büyüklükte dudakları, bir zamanlar deldirdiği kısa da olsa düz bir burnu ve yeşil benekli berrak ela gözleri vardı.

Kısa boyluydu, ufak tefekti, düzgün göğüsleri, güzel bir poposu ve karnının etrafında bir türlü kurtulamadığı inatçı küçük bir aşk sapı vardı. Göğüslerinin altından kıvrılıp dizlerine kadar inen zümrüt yeşili elbisesinin kıvrımlarını düzeltirken başını yana eğdi ve annesine benzeyip benzemediğini merak etti. Orijinal saç rengini bir kenara bırakırsak, onda gerçekten onu göremiyordu.

Elbisenin kendisi daha önce hiç giymediği bir şeydi. Kendisi için aldığı bir doğum günü hediyesiydi ve ne zaman giyeceğini bilmiyordu. Bu gece bu durum için mükemmel görünüyordu.

Straplez elbisenin yumuşak kumaşı gövdesini sarıyor, göğüslerini mükemmel bir şekilde şekillendiriyor, malzeme tam altlarında sıkıca bir araya geliyor, gölgeli yeşil tonlarında genişlemeden önce eteğin dalgaları düzensiz bir etekle dizin hemen üzerinde duruyordu. Sırt kısmı derin ama sadeydi ve siyah blok topuklar ayaklarını süslüyordu. Daha önce hiç böyle giyinmemişti. Ama daha önce hiç kulübe de gitmemişti.

Telefondaki mesajı tekrar okudu ve saati kontrol etti.

Cyanide, babasının şehrinde bir Outfit kulübüydü. O anlamadı.

İnsanların söylediklerine bakılırsa, onun tarafı ve Outfit uzun zaman önce müttefikmiş. Ancak bir şeyler değişmiş ve düşmanlık doğmuştu. Şimdi iki taraf da birbirinden şiddetle nefret ediyor olsa da, her ikisinin de birbirlerinin bölgesinde işletmeleri vardı ve işletmelere zarar verilmeyeceği, ancak en ufak bir düşmanlık belirtisinin tüm bahisleri ortadan kaldıracağı konusunda sessiz bir anlayış vardı.

En hafif tabirle davet edildiğine şaşırmıştı. Tepesinde bir sürü kartalın uçtuğu terk edilmiş bir inşaat alanı daha bekliyordu. Ama görünüşe göre burası ölümcül toplantıların yapıldığı bir yerdi. Rahatlamış olması gerektiğini düşündü.

İçindeki küçük kız heyecanla köpürürken, dönüştüğü kadın temkinli kalmaya devam etti. Burası halka açık bir yerdi, kimsenin bir şey deneyeceğinden şüpheleniyordu ama yine de onların kulübüydü.

Yansımasına sırtını dönerek, içinde küçük bir Beretta bulunan siyah çantasını ve telefonunu aldı ve kapıyı arkasından kapatarak odasından çıktı. Merdivenlerden inerken Morana avuç içlerinin

Gerginlik ona saldırırken hafifçe terledi, evin kanadı orada burada birkaç muhafız dışında boştu. İki gece önce ne kadar kolay engellendikleri düşünüldüğünde, işe yaramaz muhafızlar.

Kendini o yola sokmadan önce başını sallayarak evden çıktı ve arabasına doğru ilerledi, arabanın arkasındaki çimler karanlıkta kalmıştı ki telefonu çaldı.

Babasıydı.

Telefonu açar açmaz, "Muhafızları alın," diye kısık sesle emretti.

Sertleşti, olduğu yerde durdu, gözleri çalışma odasının olduğunu bildiği diğer kanada doğru kaydı. 'Nereye gidiyorsun', 'ne zaman döneceksin' ya da 'dikkatli ol' demedi.

"Hayır," diye cevap verdi yıllardır ona karşı kullandığı aynı düz ses tonuyla ve sancıları daha sızlamadan durdurdu. Babası bir şey söyleyemeden telefonu kapattı, zaten söyleyemezdi de, ve hızlı adımlarla arabasına doğru yürüdü. Hayır. Babası meseleleri tartışmaz ve münakaşa etmezdi. Sadece karar verirdi. Bu da onun bir kuyruğu olacağı anlamına geliyordu.

Direksiyonun başına geçerek kontağı çalıştırdı ve arabayı devasa kapılardan çıkarırken sevgili bebeği onun kontrolünde mırıldandı. Evi geride bırakırken gözleri dikiz aynasına kaydı. Tam da tahmin ettiği gibi, arkasında siyah, kaslı bir aracın durduğunu gördü.

Öfkeye benzer bir şey damarlarını doldurdu. Bunu yıllardır yapıyordu, korumayı reddediyor ve muhafızları atlatıyordu. Artık bir uzmandı ama yine de babası onu gözetimi altına almaya çalışmaktan hiç vazgeçmemişti.

Trafiğe girer girmez ustalıkla şerit değiştiren Morana, gaza bastı ve diğer araçların yanından hızla geçerken hızın üzerinde süründüğünü hissetti. Etrafındaki bisikletler ve arabalar korna çalıyor, arabanın içindeki serin hava, bir adrenalin iğnesi onu doldururken bile terin teninde boncuk boncuk olmasını engelliyordu. Babasının adamlarının ona yetişmeye çalışacağını biliyordu. Başaramayacaklarını da biliyordu, çünkü Morana Vitalio'yu yakalanmak istemediği bir anda yakalamak çok az kişinin yapabileceği bir şeydi.

Ve bu da ondan nefret etmesinin bir nedeniydi.

Çünkü o istemediği halde bir şekilde onu her zaman dezavantajlı duruma düşürmüş, onu bedenleri üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğunun altını çizen pozisyonlara sokmuş, o ise bunun için çırpınmıştı.

Aklı farkında olmadan Tristan Caine'e kayarken Morana dişlerini sıktı. Tekrar.

İki gece önce yaşadığı tüm olayı aklından çıkarmış, bir daha asla düşünmemeye yemin etmişti. Çünkü elinde adamın kanıyla odasında dikilen, her şey çok şaşırtıcı olduğu için nefes almaya bile cesaret edemeyen şaşkın uzuvlar yığını, o değildi. Morana Vitalio kendisine kemik fırlatılan zavallı küçük bir kız gibi davranmıyordu. Morana Vitalio kendisinden başka kimseye zayıflıklarını göstermedi. Morana Vitalio şahdamarını doğrudan ona saldıran bir adama göstermedi.

Köpekbalıklarının etrafında büyümüştü. Ve kanamaması gerektiğini öğrenmişti.

Ama kanadığı için ondan nefret ediyordu. Çünkü onu hazırlıksız yakalamıştı. Çünkü yapacağına asla inanmadığı bir şey yapmıştı. Çünkü onun Morana Vitalio gibi değil de başka biri gibi tepki vermesine neden olmuştu. Ve basit durumundan dolayı hissettiğini sandığı rahatlamanın kan damlalarıyla yok olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu ve nedenini bilmiyordu. Nedenini araştırmak bile istemiyordu. Bu, hayatının memnuniyetle geride bırakacağı bir bölümüydü.

Kulübe doğru sola dönen Morana başını salladı ve tüm düşünceleri bir kenara iterek sadece toplantıya ve bir kulüpteki ilk deneyiminin olabildiğince tadını çıkarmaya odaklandı. Sarhoş olmak ya da rastgele bir pislikle kirli dans etmek istediğinden değil. Hayır, sadece ışıkların teninin üzerinde kaydığını, müziğin boğazında düğümlendiğini ve kokuların vücudunu sardığını hissetmek istiyordu.

Birkaç mil ilerideki تنها yolda, gökyüzüne doğru yükselen uzun, gri bir depo gördü. Binanın tepesinde kocaman, buz mavisi bir tabela parlıyor ve ona doğru yerde olduğunu söylüyordu. Arabayı dışarıda bir yere park etti, bir vale yanına geldi, dışarı çıktı, teklifini reddetti ama teşekkür ederek başını salladı. Binaya doğru aceleyle ilerlerken rüzgârın serinliği çıplak sırtını ürpertti, yüksek metal kapılara doğru attığı her adımda sessiz ses daha da yükseldi.

Neredeyse onun üç katı büyüklüğünde kaslı bir fedai yaklaşırken ona yukarıdan aşağıya baktı, eli kapı kolundaydı, yüzünün sağ yarısını kaplayan yara izinin yarısı koyu renk gözlüklerin arkasına gizlenmişti. İnsanların geceleri neden koyu renk gözlük taktıklarını hiç anlamamıştı.

"Sadece davetliler girebilir," diye sert bir sesle konuştu, bir milim bile kıılmıdamadan.

Morana kaşlarını kaldırdı. "Morana Vitalio. Dante Maroni'nin misafiri."

Adamın karanlık yüzünde hiçbir ifade yoktu ama ani gürültü kulaklarında patlarken kapıyı açtı ve geçmesine izin verdi. Derin bir nefes alan Morana, kapının arkasından kapandığının farkında olarak kulübe adım attı. İçindeki küçük, temkinli bir parça ona bir Outfit kulübünde, yalnız ve güvenli bir şekilde düşmanın kızı olduğunu hatırlattı ve omurgasından aşağı bir korku şeridi inerken kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Kendini toparlayarak tam girişte durdu ve tüm alanı inceledi.

Krom ve buz mavisine boyanmış, mavi ışıkların en solundaki DJ kabininden yükselen ağır müzik ritimleriyle dönüşümlü olarak yanıp söndüğü dönüştürülmüş depo katının tamamı dans alanıydı. Bar sağ tarafta sıralanmıştı ve barmenler yoğun kalabalığa hizmet veriyordu. Zıplayanlar alanın köşelerini göze çarpmadan doldurmuş, birbirleri üzerinde kayan bedenleri gözlemliyordu.

Kalabalığı izlerken Morana kendini hiç de az giyinmiş hissetmedi. Aslında, elbisesinin kumaşının oradaki en az beş kadını örtebileceğinden oldukça emindi.

Dudaklarında bir gülümseme belirirken bile kaşları saç çizgisindeydi; evinden, hayatından bir anlığına bile olsa uzakta olmanın verdiği saf mutluluk çok ama çok değerliydi. Kolonya, parfüm, ter ve alkolün karışık kokularını içine çekti. Müzik kulak zarlarına çarparken başını yana eğdi. Topuklu ayaklarının ritme ayak uydurduğunu hissetti.

Hepsi bir yenilikti.

Başını kaldırdığında Dante Maroni'nin kendisine doğru geldiğini gördü; koyu renk, rahat bir düğme ve 'zengin ve zengin' diye bağırarak bir pantolon giymişti, dudaklarında kibar bir gülümseme vardı, kocaman vücudu, koyu renk gözleri onu ölçerken bile zarafetle hareket ediyordu. Morana onun istediği gibi yalnız geldiğinden emin olmak için etrafına bakındı. Gelmişti. Ama yakışıklı yüzündeki davetkâr gülümsemeye rağmen bu onu rahatlatmadı.

VIP bölümü olduğunu tahmin ettiği barın arkasındaki bir alanı işaret ederek onu takip etmesini istedi. Kadın yavaşça onu takip etti, adamın arkasındaki kolunun dans eden kalabalığı hareket eden bedeninden uzak tuttuğuna dikkat etti. Her ne kadar istemese de, bu jesti takdir etti, özellikle de dans eden kalabalık ona doğru bastırırken ve birkaç başıboş el ona dokunmaya çalışarak öğürmek istemesine neden olurken.

Bara vardıklarında kalbi müziğin ritminden daha hızlı atmaya başlamıştı, adrenalin vücuduna yayılmıştı. Yutkunarak Dante'yi barla ayrılmış, müziğin nedense çok yüksek olmadığı تنها bir bölüme kadar takip etti. Duvarları kaplayan pelüş bordo koltuklar görüldü, loş ışıklar samimi oturma alanları yaratıyordu.

Morana onun gösterdiği bölüme girip etrafı inceledikten sonra aniden durdu ve vücudu kaskatı kesildi.

Sağ tarafındaki koltuklardan birinde oturan Tristan Caine, takım elbise ceketi ve ışıkların altında mavi renkte parlayan, yakası açık, kravatsız, bembeyaz bir gömlek giymişti. İki gece önceki adamdan hiçbir şey yoktu onda. Gözleri adamın elinin etrafına sarılmış beyaz gazlı beze kaydı, bu da ona aynı adam olduğunu hatırlattı. Medeniyete bürünmüş aynı ilkel varlık.

Yanında bir kadın oturuyordu - uzun boylu, kuzguni saçlı, üzerinde gümüş bir elbise olan, kesinlikle çarpıcı bir kadındı, açık vücut dili yanındaki adamla arkadaş olduğunun açık bir göstergesiydi.

Morana ikisine de bakamadan gözlerini kaçırdı.

Dante onu sol tarafa, alanın nispeten boş olduğu karşı tarafa doğru yönlendirdi ve oturmasını işaret etti. Kadın kasıtlı olarak duvara dönük, sırtı diğer adama dönük bir şekilde oturdu ve Dante'nin devasa bedenini önündeki koltuğa katladığını gördü.

Adamın gözlerinin üzerinde olduğunun farkındalığıyla ensesinin karıncalanmasını, tüylerinin diken diken olmasını bekledi ama ikisi de olmadı. Adam gözleriyle sırtında bir delik açmıyordu. *Güzeldi.*

"Burada olması bir tesadüf," diye söze başladı Dante. "Burada olmamasını istediğini biliyorum, bu yüzden ona nerede buluşacağımızı söylemedim. Birkaç dakika önce Amara'yla birlikte geldi." Kahverengi gözleri onun arkasında gezinirken bile sesi hafifçe özür diler gibiydi, kasvetli bir sessizlik içinde olanları izlerken yüzünde bir gölge titreşiyordu. Bu gölge kan kardeşi yüzünden miydi yoksa kadın yüzünden mi?

Morana boğazını temizleyerek adamın koyu renk gözlerini tekrar kendisine çevirdi. Adamın gözleri kapandığında gölgeler dağıldı, yüzünde uzun zamandır takındığından emin olduğu kıbar bir ilgi ifadesi belirdi. "Kodlara odaklanabilir miyiz?"

"Elbette," diye başını salladı ve garson mezeleri getirirken minderlere yaslandı. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Morana başını salladı, ayak bileklerini çaprazladı ve ellerini kucağında birleştirdi, tüm bu durumdan biraz rahatsızdı. Omurgasından aşağı bir farkındalık hissi süzüldü.

Gözleri onun üzerindeydi.

Derin bir nefes alan Morana vücudunu hareketsiz bıraktı, hiçbir hareketini belli etmedi.

"Sana karşı dürüst olayım Morana," diye konuştu Dante, bir kolunu kanepenin arkasına uzatmış, gömleği yapılı göğsünü geri yordu. "Sana karşı kişisel bir düşmanlığım yok, bu yüzden beni ya da halkımı tehdit etmediğin ya da incitmediğin sürece gayet iyi çalışabiliriz."

Morana gözlerini kıstı ve başını salladı. "Aynı şey senin için de geçerli." "Güzel," diye başını salladı, başındaki koyu renk saçlar mavi ışıkları yakalıyordu,

Gözleri geri gelmeden önce bir anlığına kadının arkasındaki sahneye kayd. Ve Morana o tek titreşimde dikkatini çekenin Amara olduğunu anladı. Adamın dikkatini dağıtan şeyin harika bir elbise giymiş seksi bir kadından çok daha fazlası olduğuna dair bir his vardı içinde. Bunun uyandırdığı merhamet duygusunu görmezden gelerek dudağını ısırıldı.

"Bay Maroni, Bay Caine'e de söylediğim gibi," diye mırıldandı Morana, adamın hâlâ arkasında olduğunun ve ara sıra onu izlediğinin farkındaydı, "ne yapacağımı bilemiyorum. Kodları ben yarattım ve yerine bir arıza emniyeti yerleştiremeden Jackson onları çaldı. Onu bu şekilde bulma umudum yok, hele ki ona sahip olmadan yok etmek hiç yok."

"Tristan söyledi," dedi adam, sesi aniden son derece ciddileşti, etrafındaki sorumluluk havası o kadar güçlüydü ki onun Outfit'in büyük oğlu olduğunu fark etti. "Ailelerimiz arasında her ne düşmanlık varsa, gerçek şu ki, kod her iki taraf için de ölümcül ve dış güçler içeri girmenin bir yolunu ararken kendi aramızda herhangi bir savaşı göze alamayız."

"Dışarıdan biri yapmış olabilir mi?" Morana minderlere geri yerleşirken kendi endişelerini dile getirerek sordu, ensesi karıncalanıyordu.

Dante başını salladı. "Buna inanmıyorum. Sadece ailenizi tanıyan biri ne yaptığınızı bilebilirdi." Bir an durakladı. "Bizim tarafımızdan birinin Tristan'a tuzak kurmadığından tam olarak emin değilim."

"Neden sizin tarafınızdan biri ona komplo kursun ki?" diye sordu merakla.

Karşısındaki adam, yüzü ciddiyetini korusa da omuz silkti. "Pek çok nedeni olabilir. Yeteneklerine karşı kıskançlık, babamın tercihi karşı

onun için. Outfit'in içinde intikam almak isteyecek kadar düşmanı var."

Söz konusu adamın kan kardeşine ne kadar yumuşak bir şekilde yalan söylediğini hatırlayınca Morana'nın içi sıkıştı. Kendi suçlamalarını uyduranın o olmadığından emin değildi.

"Jackson'daki işlemlerin izini sürdük," diyen Dante'nin sesi düşüncelerini böldü ve kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Sana söyledim, hepsi Bay Caine'e çıkıyor."

"Var, ama dikkatle baktığımızda anormallikler vardı," diye bilgi verdi. "Şu anda izlerini sürüyoruz ama bu sizin uzmanlık alanınız olduğu için belki biraz acele edebilirsiniz?"

Bu ittifak garip hissettirdi. Ama yine de başını salladı ve adamın koyduğu flaş belleği almak için avucunu uzattı.

"Şu ana kadar toplayabildiğimiz her şey, tüm bilgiler burada."

Sürücüyü dikkatlice kavramasına yerleştirdi ve onun gibi ayağa kalktı. Şimdiye kadar dostça davrandığı için Morana sessizce, "Bir şey bulursam sana haber veririm," dedi.

Dante Maroni başını hafifçe eğdi, gözlerini keskin bir şekilde ona dikti. "Tristan ile çalışmayı neden reddettiğinizi sorabilir miyim?"

Morana bir kaşını kaldırdı. "Amara ile aranızda neler olduğunu sorabilir miyim?"

Karşısındaki dost canlısı adam aniden kaskatı kesildi, kibar maskesini takmadan önce yüzünde öfke yanıp söndü, dudakları büzüldü ve kadının onun bir duvar çiçeği olmadığını bir kez daha anlamasını sağladı. O, Bloodhound Maroni'nin gerçek kanından biriydi. Gözlerini tekrar kadına çevirmeden önce, dudaklarında isteksiz bir gülümsemeyle hafifçe ona baktı, gözleri söz konusu kadına kaydı.

"Cesaretin aptallığa dönüşmesi sadece bir saniye sürer," dedi sessizce, kara gözleri tetikteydi. "Bunu aklında tut."

Morana gülümsedi. Demek bir cesaret bulmuştu, öyle mi?

"Kendi tavsiyene kulak ver," diye cevap verdi aynı tonda, topuklarının üzerinde dönüp bara doğru ilerlemeden önce, dümdüz önüne bakıyordu, iki tarafa da göz atmıyordu ama Tristan Caine'in gözlerinin üzerinde olduğunun farkındaydı. Boğazı düğümlendi, göğüs dekoltesinden aşağı bir ter damlası süzüldü, vücudundaki kaslar kaskatı kesildi.

Kavrulmuş bir halde tezgâha ulaştı, dışarıdaki müzik daha yüksekti ve barmenlerden birinin dikkatini çekmeye çalışarak eğildi.

Otuzlu yaşlarının sonlarında, siyah tişörtlü bir adam ona doğru baktı, gözleri onu aşağı yukarı süzerken soğumuştur. Morana bu tepkiye anlam veremeyerek kaşlarını çatı.

"Size ne getirebilirim?" diye sordu, sesi müzikten daha yüksekti.

Onun gözlerine, gözlerindeki donukluğa baktı ve omurgasında bir ürperti hissetti. Evet, ondan alkol almıyordu. "Sadece biraz portakal suyu."

Adam arkasını döndü ve Morana kaşlarını çatarak onunla daha önce karşılaşp karşılaşmadığını hatırlamaya çalıştı. Tanışmamıştı. Ama belki de onun düşman ailenin kızı olduğunu biliyordu.

İç çekerek, adamın kendisine doğru ittiği meyve suyu bardağını aldı ve yüzünü dans pistine döndü, serinletici içeceği yudumlayarak susuzluğunu giderdi, gözleri önündeki ritimle hareket eden beden yığınınındaydı.

"Anton, bir JD, buzlu."

Viski ve günahın sesi sol tarafından geliyordu. Morana yutkundu, ama dönmeyi reddetti, onu tanımayı reddetti, dişlerini sıktı, eli debriyajı ve bardağı kavradı, gözleri dönen bedenlere yapışp kaldı.

Gözleri ona geldi. Kadın farkındaydı. Ama dönmedi. Yavaşça kalan meyve suyunu yudumlarken kıpırdamadan durdu, onun yanındaki varlığının farkındaydı, sadece birkaç santim ötede durduğunun, tüm kaslarının ve gücünün farkında, ama onu gerçekten kabul etmiyordu. Ve bu kesinlikle iyiydi.

Uzaklaşmalıydı. Bardağını tezgâhın üzerine koymalı ve tek kelime etmeden, bir bakış bile atmadan, hiçbir şey yapmadan kapıdan çıkıp gitmeliydi. Ama anlaşılmaz bir nedenden ötürü, o anda, neredeyse ikisinin de önce göz kırpmadığı bir bakışma yarışması kadar yıkıcı hale geldi. Bir irade çarpışmasına dönüştü, o anda uzaklaşmak, kaçmak göz kırpmakla eşdeğer olacaktı ve ilk o pes ederse lanetlenecekti.

Müzik etrafını sarmış, neredeyse onu çarpan kalbi ve hızla atan nabzından başka hiçbir şeyin var olmadığı bir balonun içine hapsetmişti. Orada durmaya devam etti, kayıtsızca dansçıları izliyordu, tüm vücudu yanı başındaki varlığın farkındaydı, ne hareket eden ne de bir şey yapan bir varlık. O sadece oradaydı ve nedense bu yeterliydi.

"Morana Vitalio?"

O an bozulmuştı. Ağırılığın kalkmasıyla gözlerini kapatan Morana, kadınsı sesle diğer tarafına döndü ve Tristan Caine'in yanında oturan kadının ona o güne kadar gördüğü en tuhaf yeşil gözlerle baktığını gördü, gölge gece yarısı ormana yakın bir şeydi, kıvrımlı vücudu o şık, küçük elbisenin içinde muhteşemdi, koyu bukleleri vahşi ve başında serbestti. Amara.

"Evet," dedi Morana, bu kadının kendisiyle neden konuşmak istediğine dair temkinli ve şaşkın bir ifadeyle.

Kadının yeşil gözleri ona bakarken acımaya benzer bir şeyle doldu. Kadın bir şey söyleyemeden bakışları Morana'nın Tristan Caine'in durduğunu bildiği yere kaydı ve topuklarının üzerinde dönerek başını salladı.

Bu tuhaf, ani karşılaşma karşısında tamamen şaşkına dönen Morana, kadının olduğu yerde gözlerini kırpıştırarak öylece durdu. Bu da neydi böyle?

Morana arkasını dönüp ona bakmadan içkisini bitirdi. Ve ayaklarının üzerinde sallandı.

Ne oluyor be?

Gözlerinin önündeki ışıklar biraz bulanıklaşıp dünya hafifçe dönerken, kaşlarını çatarak boş bir bardak portakal suyuna baktı.

Biri içkisine ilaç mı katmıştı? Garip barmen mi?

Hayır. Hayır. Hayır. Bu onun başına gelemezdi. Burada değil, ve değil Şimdi.

Morana yürüyebilecek kadar sisi dağıtmak için başını sallayarak döndü girişe doğru. Ve bir adım atmaya çalıştı.

Sertçe sallandı, neredeyse devriliyordu.

Kollarındaki eller onu arkadan sabitledi, sert eller yumuşak Cilt.

Morana gözlerini kırpıştırdı, dili şişti, ağzında yün vardı, dünya Biraz daha döndü, dizleri jöleye döndü. Titremeler vücudunu sarstı, müzik kafatasında acı verici bir şekilde çarpıyordu. Göz kapakları ağırlaştı. Midesinde korku birikti çünkü bu kulüpte düşerse, biri onu bulduğunda ya da babası öğrendiğinde ölmüş olacaktı. Bu, üzerine çöken uyuşukluk dalgasını biraz olsun dindirdi, tıpkı o ellerin onu döndürdüğü gibi.

Morana gözlerini kırpıştırarak yüzüne bakan mavi gözlere baktı, kollarını tutan eller sert ve kabaydı. Birden bir eli çenesini kavramak için yukarı kalktı ve onu barın tezgahına yasladı, gözleri

kirpikleri aşığı kaymadan önce net bir saniye boyunca onunkine odaklandı.
"Siktir!"

Hırılıtlı bir küfürle gözlerini açıp tekrar ona baktı, ancak maviyi yakıp tenini kavurduğunu görebildiğı nefretin gücü altında sendeledi. Onun kendisini izlediğini hissetmişti ama nasıl izlediğine dair hiçbir fikri yoktu. Gözleri bunca zamandır bu nefretle mi yanıyordu? Teni bu yüzden mi karıncalanmıştı?

Nefesi boğazında düğümlendi, hiç kimsenin ondan onun kadar nefret etmediğini fark etti. Ağzını açmaya, onu neden hor gördüğünü, bunun nereden kaynaklandığını sormaya çalıştı ama dudakları işbirliği yapmayı reddetti.

Çenesindeki el başını salladı, odağını tekrar o alev alev yanan gözlere getirdi, teni onun dokunuşuyla daha da ısınırken kalbi göğsünde çarpmaya başladı, uyuşukluk amansız odaklanmayla savaşıyordu.

"Seni bir daha kurtarmayacağım," diye mırıldandı sıkılmış dişlerinin arasından, bakışları öfkeliydi, diğer eli telefonunu çıkarıyordu, bıçağıyla kendini kestiğı avuç içine sarılmış bandaj midesini bulandırırıyordu.

"Dante," diye konuştu, sesi gergin ve kontrollüydü. "Biri içkisine ilaç katmış."

Dante bir şey söylerken sessizlik. Ve sonra. "Burada kalıp kahramancılık oynamayacağım. İyileşene kadar Amara ona bakıcılık yapabilir."

Morana boğazındaki yumruyu yutamadan, nefret içini yakıp kavurdu - onun merhametine kalmış olmasına ve onun bariz umursamazlığına, içkisine ilaç katan piç kurusuna, duruma - adam onu kabaca VIP alanına doğru itiyordu, elleri kollarını kavırıyordu. Adamın bedenindeki öfkeyi hissedebiliyor, bu öfke karşısında kendisinin de titrediğini hissedebiliyordu. Onu tanıdığı kısa süre içinde bile hiç böyle olmamıştı.

Ne halt olmuştu? Ne mi oluyordu? Vücudunun sıcaklığı onu ileriye doğru iterken bile zihni bulanıktı.

Gümüş elbiseli güzel kadın öne çıktı, endişesi kaşlarını gölgeliyordu. "Ne oldu?"

"Umurumda değil," diye sert bir karşılık geldi yanından. "Gitmek zorundayım." Sanki ellerini yakmış gibi onu bıraktı.

Adamın onu kavrayışı gevşediği anda dizleri çözüldü ve tekrar pelüş minderlere gömüldü, halsiz gözleri adamın kaslı sırtının geri çekilişini izliyordu. İcini kaplayan öfke vücudunu titretiyor, o anda parmağını bile kıpırdatamayacağını bilse de adamın suratına bir yumruk atma isteği damarlarında dolaşıyordu.

Amara onun yanına oturdu, yatıştırıcı bir hareketle sırtını ovdu, derin bir iç çekti, yeşil bakışları Morana'ninkileri yumuşattı. "Onun için üzgünüm."

Morana halsizce gözlerini kırptırdı, boğazı çalışıyordu, karanlık görüşünün kenarlarından süzülürken başı çarpıyordu, nefesi yavaşlarken dünya durgunlaşıyordu.

"Onun neden olduğunu anlamalısın. "

Morana bunu istedi. Lanet olası bir nedenden ötürü, Amara'nın nefretinin nedenini, bu nefretin yoğunluğunu anlamak istiyordu. Ama bunu denerken bile Amara'nın sesi uzaklaşmaya başladı, kirpikleri yanaklarına yapıştı, kasları gevşedi, minderlere yaslandı ve başka bir gün görmek için uyanıp uyanmayacağını bilmeden tamamen unutulmaya teslim oldu.

tailing

Bir sarsıntı onu aniden irkiltti.

Kafası karışan Morana ağır göz kapaklarını yavaşça araladı, gözleri yanıyordu, karanlıkta hızla geçen ağaçları ve ilerideki uzun تنها yolu gördü. Bir saniye sonra bir motorun vınlama sesi, araba parfümü, sıcak hava ve uyluklarının ve kürek kemiklerinin arkasına değen deri kokusuyla birlikte sersemlemiş bilincine girdi. Bunların hepsi son derece tanıdıktı.

Gözlerini kırpıştırarak aniden doğruldu, bu hızlı hareket başının dönmesine ve kafatasında acının donuk yankılanmasına neden oldu ve etrafına bakındı.

Krem rengi iç mekan, dikiz aynasından sarkan küçük biblo -gözlük ve silah-, siyah debriyajıyla birlikte konsola atılmış gizemli bir ciltsiz kitap.

Kendi arabasındaydı.

Ve arabasını bir kadın kullanıyordu. Ateşli gümüş rengi bir elbise giymiş bir kadın, orman yeşili gözleriyle ona bakıyordu. Onu daha önce nerede görmüştü...?

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu kadın, sessizlikte her nasılsa cızırtılı çıkan yumuşak, yatıştırıcı bir sesle.

Kadında tanıdık gelen bir şeyler vardı. Morana kafasını bir kez sallayarak temizledi ve gözleri kadının üzerinde herhangi bir silah olup olmadığını kontrol ederken bile soruyu düşündü. Nasıl hissediyordu?

"Sersemlemiş sanırım," diye mırıldandı, kaşları çatılmıştı. "Kimsin sen?"

Kadın ona hafif endişeli gözlerle baktı. "Amara. Daha bir saat önce tanıştık. Kulüpte. Hatırlamıyor musun?"

Şimdi bundan bahsedince, parçalar aklına gelmeye başladı. Dante ile buluşması. Sürücüyü debriyajına yerleştirmek. Bara gitmek. Tuhaf barmen. Onunla buluşmaya gelen kadın. Ve...

Her şey aklına geri dönerken çenesi sıkıştı. Sıcak, sıcak lav kanına karıştı, göğsünde asit yanarken parmakları avuçlarının içine kıvrıldı. Anılar geri döndü ve onlarla birlikte neredeyse bedenini sarsan mutlak öfke, içindeki sert bir şeye vurma dürtüsü de geri geldi.

Derin bir nefes alarak kadına döndü ve gözleriyle onu kıstırdı. "Neden benim arabamı kullanıyorsun?"

Amara gözlerini tekrar yola çevirmeden önce hızla ona baktı. "Sen bayıldıktan sonra bir şeyler oldu," diye konuştu aynı yumuşak sesle Morana bu sesin kendi doğal tonu olduğunu fark etti. "Orası artık senin için güvenli değildi, bu yüzden çıkmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Morana gözlerini ona dikmiş, ne kadar dürüst olduğunu ölçmeye çalışıyordu. "Ve bunu kalbinin iyiliği için mi yaptın?"

"Biraz," diye cevap verdi kadın sessizce. "Bunu esas olarak Tristan istediği için yaptım."

Tamam.

Morana'nın kalbi, kelimeler beyinde kavrandığı anda çarpmaya başladı. Ancak o daha bir şey söyleyemeden, Amara o hırıltılı sesiyle tekrar konuştu.

"Şu anda bizi takip ediyor." Ne?

Morana arkalarındaki boş yola bakmak için boynunu çevirdi. Tenha yolda onları takip eden kocaman, siyah bir cipin varlığından emin olunca kulüpten o kadar da uzakta olmadıklarını, malikânenen kilometrelerce uzakta olduklarını fark etti. Farları ıslıl ıslıl parlayan araç, aralarında en az on arabalık bir mesafe bırakarak Amara'yla aynı hızda ilerliyordu.

"Bunun zararı ne?" Morana kendi kendine mırıldandı, burnuna yumruk atma dürtüsü galip gelse bile bu adam hakkında hiçbir şey anlamıyordu. Dişlerini sıkı.

Amara, "Bunu söylemek için doğru kişi olduğumdan emin değilim," diye cevap verdi ve Morana çevresel görüş alanındaki farları görmezden gelerek ona döndü.

"Ama bana bir şey söyleyecektin," diye ısrar ederek devam etti. "Ben bayılmadan önce."

Diğer kadın konuşmayıp dudaklarını büzünce Morana cevap alamayacağını bildiğinden içini çekti. Kadını merak ederek sordu. "Aileden misiniz?"

Amara'nın dudakları hafifçe gülümseyerek kıvrıldı ve başını salladı. "Teknik olarak değil."

Morana'nın sessiz kalması üzerine konuyu detaylandırdı. "Annem Maroni'lerin evinin baş kahyasıydı. Erkek çocukken onlarla birlikte büyüdüm ama asla aileden biri olmadım."

"Evlatlık mı verildiniz?" Morana merakla sordu.

Diğer kadın başını salladı. "Hayır. Aileye evlat edinilen tek kişi Tristan'dı."

Morana kadını inceledi, nedense içinde ağır bir his vardı. "Ama aileyi tanıyorsunuz?"

Amara ona baktı, gözleri sertti. "Evet ama sırlarımı açıklayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. On beş yaşındayken de söylemedim, şimdi de söylemem."

Morana kaşlarını kaldırdı. "On beş mi?"

Kadının elinin direksiyonu sıkıştığını, dudaklarının bir an için sımsıkı büzüldüğünü ve sonra içini çektiğini gördü. "Başka bir çete tarafından kaçırıldım ve esir alındım. Beni konuşturmaya çalıştılar ve reddettiğimde ses tellerime zarar verdiler."

Morana'nın kalbi kadın için acıyla sıkışırken, bir yandan da onun gücüne hayranlık duyuyordu. On beş yaşında bir genç kız dehşetle yüzleşiyor ve boyun eğmeyi reddediyordu. Morana bu dünyada güçlü olmanın bedelini biliyordu ve bu kadın düşman olsa bile Morana onun gücüne saygı duyabilirdi. O da öyle yaptı. Sessizce.

"Dante ve Tristan beni üç gün sonra buldular. Dante beni eve götürdü ama Tristan temizlik için geride kaldı." Amara sessizce, zorla kalıcı hale getirilmiş o sesle konuşmaya devam etti, sadece arabanın uğultusu havaya nüfuz ediyordu. "İkisi de çok kızgındı, sadece onlara ait olduğum için değil, bir kadına tecavüz etmek ikisinin de gerçekten nefret ettiği bir şey olduğu için."

Her zaman kadınları ve çocukları korumuşlardır. Bu yüzden bu gece olanlar sıradan değildi."

Morana bir an için tüm bu bilgileri düşündükten sonra şüpheci bir kahkaha attı. "Yani Tristan Caine normalde bir pislik değil mi?"

"Öyle," diye cevap verdi Amara hiç vakit kaybetmeden. "Ama o onurlu bir pislik. Ve bu gece olanlar hiç de onurlu değildi."

Bu yüzden mi onları takip ediyordu? Yanlış anlaşılmalı bir onur duygusuyla mı?

Domuzlar yumuşak, pembe kanatlarla uçarken belki de.

Bir gündemi vardı. Her zaman vardı. Sadece ne olduğunu anlayamıyordu. öyleydi.

"Onu savunmaya ya da yaptıklarına mazeret bulmaya çalışmayacağım, çünkü Her ne kadar neden böyle davrandığını anlasam da, size kendi mazeretlerini sunması gereken kişi o."

Kadın cevap vermeyi reddetse de Morana sadakatinden dolayı ondan hoşlanmaya başlamıştı. Bunu belli etmedi.

"O zaman ne diyorsun?" Morana kaşlarını kaldırarak sordu.

Amara geri dönmeden önce bir an için ona baktı. "Sana ilaç veren adam -kulübün barmeni- neredeyse yirmi yıldır aile için çalışıyor. Tristan seni bana bıraktıktan sonra adamla anlaşmaya gitti. İşler kızıştı. O da gelip seni arabaya taşıdı ve eve götürmemi söyledi. Ama yol boyunca bizi takip etti.

Tüm söyleyeceğim bu. Ne isterseniz onu yapın."

Sorun da buydu. Morana'nın ondan ne anlaması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Kalbi küt küt atarken pencereden dışarı baktı ve malikaneden sadece birkaç mil uzakta olduklarını fark etti. Eve geri dönemezdi. Bu şekilde değil. Babasının gecenin bir yarısı aniden bir toplantı talep etmesi için yarı uyuşturulmuş ve dengesiz bir şekilde değil. Ki bunu yapacaktı çünkü güvenlik görevlisini ekmişti. Hayır. Geri dönemezdi, henüz değil, aklı başına gelene ve biraz yalnız kalana kadar değil.

Yutkunarak derin bir nefes aldı. "Lütfen arabayı durdurun."

Amara ona baktı. "Neden?"

Morana kaşlarını kaldırdı. "Çünkü bu benim arabam ve onu ben kullanacağım."

"Sadece uyuşturucu almıştın," diye mantıklı bir şekilde işaret etti.

"Şimdi iyiyim ve sadece birkaç mil ötede," dedi Morana ona. Amara arabayı biraz yavaşlattı ama durmadı ve Morana onun tereddütünü hissedebiliyordu.

"Arabayı durdur," diye bu kez daha sert bir şekilde talep etti.

Kadının dudaklarını ısırıldığını ama neredeyse boş olan yolun kenarına doğru direksiyonu kırdığını ve yavaşça frene bastığını gördü. Arabadaki ani sessizlik, motordan gelen sessizlik, yolun kenarlarında sıra sıra duran ağaçların yarattığı durgunluk ürkütücü bir hal almıştı. Morana ürpertiği üzerinden atarak kadına döndü ve hafif bir gülümseme verdi.

"Teşekkür ederim," diye içtenlikle konuştu, "savunmasız olduğumda benimle ilgilendiğiniz için. Bu iyiliğinizi unutmayacağım."

Amara hafifçe gülümseyerek emniyet kemerini çıkardı. "Düşman topraklarında tek başına bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim ve bunu kimsenin yaşamasını istemem.

Bunun için bana teşekkür etme. Bir gün ihtiyacım olursa aynısını benim için de yap." Morana başını salladı, ikisi arasında bir anlık anlayış geçti.

Başka bir hayatta, başka bir dünyada, Amara ile gerçekten arkadaş olabilirdi.

Ama o başka bir hayatta ya da başka bir dünyada değildi. Bu onun gerçekliği idi.

Ve onun gerçekliği yalnızdı.

Bu yüzden yanından kalktı, soğuk rüzgâr tenini okşarken solgun ay ışığında durdu ve sallanan topuklarının üzerinde kendi dengesini kontrol etti. Süregelen tembel atalet dışında her şey yolunda görünüyordu. Sürücü tarafına doğru yürümeye başladı, tam o sırada arkalarından gelen araç birkaç metre arkalarında fren yaptı.

Kadın araçtan inip diğer araca yöneldiğinde Morana Amara'ya başıyla selam verdi.

"Kendine iyi bak Morana," diye konuştu, o yumuşak sesi ve ardındaki neden Morana'nın kalbinin onun için sızlamasına neden oldu. "Umarım bir gün daha iyi koşullar altında karşılaşırız."

"Ben de öyle," diye fısıldadı Morana, parlayan gümüş elbiseli kadının siyah cipe doğru ilerleyişini izlerken.

Morana renkli camlara bakmadan kendi arabasının sürücü tarafına geçti, emniyet kemerini taktı ve dikiz aynasını ayarladı. Amara'nın aracın arkasına binmesini izledi ve aracın U dönüşü yapış gecenin karanlığında uzaklaşmadan önce yola çıktığını gördü.

Onu takip etmek buraya kadarmış. Amara için takip ediyordu.

Morana arabada oturuyor, anahtarı çevirmeden direksiyonu kavırıyor, sadece işlem yapıyordu. İşlemeye ihtiyacı vardı. Nefes almaya. Tek başına.

Yani, kulüpte biri ona ilaç vermişti, kim olduğu ve nerede bulunduğu düşünüldüğünde bu pek de şaşırtıcı değildi. Daha dikkatli olmalıydı. Ayağı kaymıştı ve bu yüzden ölebilirdi.

Ama o yapmamıştı. Tristan Caine onu kendisine nezaket gösteren tek kadınla birlikte VIP alanına itmişti. Ve bunu biliyor olmalıydı.

Morana yapmamıştı ama yapmış olmalıydı. Sonra da Amara'ya göre barmenle anlaşmak için bara geri dönmüştü. İşler kızıştığında da onu alıp kendi arabasına bindirmiş ve Amara'ya onu eve bırakmasını söylemiş.

Neden?

Öfkesi biraz bile azalmamıştı. Sadece kafa karışıklığı artmıştı. Adam ondan nefret ediyordu, bundan hiç şüphesi yoktu. Nedenini bilmiyordu ama adam ondan gerçekten, derinden nefret ediyordu.

Onu diğer kadınla tamamen bırakabilirdi. Dante'yi arayıp bunu ona söylemişti. Ama yapmamıştı. Ve nedenini anlayamamıştı. İnsanlar böyle şeyleri iyilik olsun diye yaparlardı ve bu kelimeyi Tristan Caine'le asla ama asla bağdaştıramazdı. Bu onun kalbinin iyiliği değildi.

"Bir kalbim olduğunu varsayıyorsun."

O zaman neden? Onu dışarı çıkarmanın amacı neydi? Onların bölgesine girdiği için mi? Eski savaş başlatmak istemiyoruz şarkısı yüzünden mi?

Çünkü... Aklına geçerli bir açıklama gelmiyordu. Adamın birinci sınıf bir ahmak gibi davranmasını beklemiyordu, en azından bu kadar aşırıya kaçmasını beklemiyordu ama adam öyle davranmıştı ve onu tanımasına rağmen bir yabancıyla yalnız, savunmasız bırakmıştı.

Neden böyle düşünüyordu?! Onun sorumluluğunda değildi! Kendisinden başka kimsenin sorumluluğunda değildi. Hata yapmıştı ve kesinlikle şu anda ölmüş olmalıydı, şu anda karnında garip bir ağırlık hissediyordu çünkü bu adam ona kesinlikle hiçbir şey borçlu değildi.

Ama merakı ve başka bir şey dinlenmeyi, peşini bırakmayı reddediyordu. Adamın davranışları için bir neden istiyordu - adamın ona asla vermeyeceği (ve vermemesi gereken) ve kendisinin de çözemediği bir şey. Ve bu son derece sinir bozucuydu. İnsanları okumakta iyiydi ve o okuyamadığı tek adamdı. Hem de hiç.

Yaklaşan bir motorun sesi onu düşüncelerinden kopardı. Gözleri dikiz aynasına kaydı ve bir aracın yaklaştığını gördü. Büyük bir araç, gittikçe yaklaşıyordu.

Bir SUV.

Kalbi çarpmaya başlamadan önce durdu. Aralarında birkaç metre olan aracın arkasına yanaşmasını ve kontağın kapatılmasını tetikte gözlerle izledi.

Bir şey olmasını beklerken düzensiz kalp atışları ve terli avuç içleri ona saldırdı.

Ağaçların arasında bir yerde bir gece kuşu öttü, sesi uçsuz bucaksızlığın ortasında yüksek ve melankolikti. Ay parlamaya ve tüm alanı ay ışığıyla yıkamaya devam etti. Nabızı çılgin bir kuşun kanatları gibi titriyordu.

Ne oluyor be?

Gözlerini dikiz aynasından hiç ayırmadan, camlarını renkli yaptırmayı aklına not ederek, kalbini yavaşlatmaya çalışarak nefeslerini saymaya başladı. Bu hızla giderse felç geçirecekti.

Bir nefes.

İki nefes.

Üç.

Hiçbir şey olmadı. Kapı hiç açılmadı. Işıklar hiç yanmadı. Gözleri dikiz aynasından hiç ayrılmadı.

Ve sonra, hiçliğin hemen ardından, aklından başka bir düşünce geçti.

Araçtaki o muydu?

Plakaya bakınca aynı araba olduğunu anladı ama tekerleklerin arkasında kim vardı? SUV'u kulübe geri götürmüş ve birileri de onu gezintiye çıkarmış olabilirdi.

Eğer bu doğruysa ve her kimse nerede olacağını biliyorsa, arabayı çalıştırmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi. Arabayı durdurup eve dönmeye çalışabilirdi ama diğer araç daha büyük, daha hantal ve daha hızlıydı. Ve birkaç dakika içinde arabasını şişleyebilirdi. Birdenbire düşmanca hareketlerde bulunmak istemiyordu.

İçindeki his çalkalandı, nefes aldıkça daha da alçaldı, sessizce debriyajını açtı ve anahtarları çıkardığında silahı çıkarmadığı için Amara'ya zihinsel olarak teşekkür etti. Hızlı bir hareketle silahı hazırlayarak tüm kapıları kilitledi, kurşun geçirmez cam için minnettar oldu ve ne yapacağını bilemeden dudağını ısırıldı.

İçinden bir ses bunun o olmadığını söylüyordu. Ondan nefret etse de, bunu yüzüne vuruyordu. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Tam olarak ne zaman

O piçi tanımaya başlamıştı. Sadece şu ana odaklandı.

Sadece birkaç metre ötede başka biri vardı ve ona zarar vermek isteyen biri. Gözleri tekrar arka görüşe gelmeden önce telefona baktı. Güvenlik görevlilerini arayabilirdi ama bu, babasını Outfit'le buluşmasından ve bunun nedenlerinden haberdar etmek anlamına gelirdi ki böyle bir şey olamazdı. İki aile arasındaki anlayış en iyi ihtimalle istikrarsızdı. Test edilemezdi. Bu şekilde olmazdı. Kendi aptallığı yüzünden değil.

Tanrım, Amara'nın onu geri götürmesine izin vermeliydi.

Omurgasını dikleştirdi. Hayır. Pişmanlık yoktu. Yapacağını yapmıştı ve hepsi bu kadardı.

Morana yutkundu, derin bir nefes aldı, parmakları kontak anahtarının üzerinde gezindi ve hareket etmeyen araca son bir kez bakarak kontağı çevirdi.

Bunu yaptığı anda, SUV vınladı.

Kalbi boğazına düğümlenen Morana direksiyonu kavradı ve vitesi değiştirerek yola çıktı. SUV arkasından çekildi, aralarında birkaç metre vardı, hızının tehdidi açıktı. Hızlanmaya, yavaşlamaya ve gelişigüzel sürmeye çalışırken tüyleri diken diken oldu, ürperdi. Kuyruğu kaybetmedi. Hem de hiç.

Zihni bir çıkış yolu bulmaya çalışırken adrenalın vücudunda vızıldıyordu, kalbi şimdi çılgınca çarpıyordu. Vahşi bir hayvan gibi kovalanmayacak ve öldürülmeyecekti. Hayır.

Dişlerini sıkarak neredeyse tekrar gaza basacaktı ki, kulaklarına hücum eden kanı yüksek bir ses böldü. Morana dikiz aynasına tekrar baktığında, sürücüsü gaza bastıkça yolda tehlikeli bir şekilde savrulan bir bisiklet gördü. Morana, masum bir yabancıyı bu çılgınlığa dahil etmemek için ona geçmesi için alan tanıyarak kenara çekti ve SUV'un da arkasına çektiğini gördü.

Motosiklet onlara gittikçe yaklaştı ve Morana onun geçeceğini düşündüğü anda çok tuhaf bir şey oldu.

Bisiklet direksiyonu kırdı ve kızın arabası ile SUV arasındaki boşluğa girdi.

Ne oluyor be?

Bütün bu geceyi "neyse ne" olarak adlandırmalıydı.

Sürücü delirmiş miydi? Bu bir felaket olabilir!

Morana, arazisinden sadece birkaç mil uzakta tekrar yolun kenarına çekti ve gerçekleşmek üzere olan felakete bakmak için arkasını döndü.

Ama öyle olmadı.

Sürücü bir eliyle sırtından bir silah çıkarırken diğer eliyle hem hızını hem de dengesini etkileyici bir şekilde korudu. Karşıdan gelen SUV'a bakarak boş yolda tamamen bir seksen yaptı. Morana büyülenmiş ve kalbi küt küt atarken silahını kaldırdı ve ön lastiğe doğrulttu.

Bir el ateş edildi ve SUV aniden fren yapmadan önce savruldu.

Motosiklet de durdu, sanki başlı başına bir canavarmış gibi ondan uzaklaşıp canavar araca doğru baktı.

Sürücü kolunu kaldırmış, aracı işaret ediyordu, koyu renk kaskı takılıydı. Morana onun kaslı sırtına gerilmiş ve koyu renk pantolonunun içine sokulmuş beyaz gömleğine baktı. Kollarını sıvamış, ön kollarındaki kaslara ve dövmelelerin ipuçlarına baktı, diğer serbest eli büyük bisikletin kolundaydı.

Etrafında dönmekten boynu ağrımaya başladı ama gözlerini ayırmadı, gözünü bile kırpmadı, kalbi bu manzara karşısında hızla çarpıyordu.

Her şey hareketsizdi. SUV. Motosiklet. Sürücü. Tamamen. Sanki sessiz bir düellodaymış gibi, hiçbir şey anlamadığı bir hesaplaşmaymış gibi. Ama havada yuvarlanan gerilimi hissedebiliyordu, kalın ve ağırdı ve her an patlamaya hazırdı.

Her şey hareketsizdi. Göğsünün kabarması dışında. Atlı her kimse, onu destekliyordu. Hareket halindeyken kendini tutma biçiminde tehlikeli bir şeyler vardı, bu hareketsizlikte kendini tutma biçiminde daha da tehlikeli bir şeyler vardı.

SUV vınladı. Sürücü kıpırdamadı.

Araç geri döndü. Çabucak. Sırt kasları gerildi.

Morana, lastiğin patlamasıyla birlikte aracın son sürat dönüp uzaklaştığını büyük bir şaşkınlık içinde gördü.

"Bu da nesi?" diye düşündüğü her an için bir doları olsaydı

Sürücü, SUV gözden kaybolana kadar bir süre kıpırdamadan durduktan sonra motorunu hızlandırıp ona doğru çevirdi. Adam arabanın yanında durarak ilerlerken Morana boynunu geriye çevirdi.

Başını kaldırıp motosikletin korkutucu büyüklüğüne ve onu süren adama baktı, temkinli davranıyor ve camları asla indirmiyordu. Adam, belki de katil olabilecek ürkütücü adamın arasına girmiş olabilirdi ama onu tanıımıyordu. Ve bir gece için yeterince 'ne oluyor' anı yaşamıştı.

Adam elini miğferine doğru kaldırdı ve Morana'nın gözleri açıkta kalan ön kollarının altında uzanan kas ve damar iplerine kaydı, dövme girdapları tanıdıktı, kasların esnemesini izlerken midесinin içinde bir şeyler kıpırdandı, göğsü hafifçe kabardı.

Avuç içi uzaktan fark edemediği beyaz bir gazlı bezle sarılı olan tek eliyle kaskını kaldırdı ve tüm vücudunda bir fırtına kopmadan önce tüm çırpınışları durdu.

O sargılı eli biliyordu. O ön kolları biliyordu. *Lanet olsun.*

Kask ondan önce indi. Adam hafifçe arkasına yaslanmış, görünüşte rahat bir duruşla canavar gibi duran motosikletinin üzerinde, evinin duvarlarına tırmanırkenki zarafetle dururken, o manyetik mavi gözler camın arkasından onu izledi, onunkilere kilitlendi. Parmağı kulağındaki telsize bir kez dokundu ve arabadaki ani bir titreşim onu ürküttü.

Morana şaşkınlık dolu çığlığını zorlukla bastırarak telefonunu eline aldı ve arayanın kimliğine baktıktan sonra gözlerini tekrar ona çevirdi.

Bir adımdan daha az bir mesafeden, aralarında cam varken, kendisi dışarıda ve arabasında güvendeyken ona sesleniyordu. Onu çağırıyordu. Ve kadın, kilitlenmiş bakışlarını hiç ayırmadan, kalbinin göğsünde çılgınca çarpmasına izin veriyordu, bir ter damlası omurgasından aşağı yuvarlanıp tenini karıncalandırırken.

Eli kulağından hiç ayrılmadı. Uğultu hiç kesilmedi. Bakışları hiç dalgalanmadı. Ela üzerine mavi. Boş bir yolun ortasında.

Adam bisikletiyle tam yanında otururken seslenmeye devam etti ve o da duymazdan gelerek boşdaki eliyle direksiyonu kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı.

İkisinin de geri adım atmadığı uzun, çok uzun dakikalardan sonra Morana telefonunun yeşil düğmesine dokunarak kulağına götürdü.

Hattan onun nefes alışını duyabiliyordu ve kendi nefesleri de hızlandı, genişleyen göğsüne bakarken göğsü kabardı. Adam nefes aldı, gömleği sıkıca gerdi ve o nefes verirken kadın kasılmaları izledi, ses telefondan net bir şekilde duyuluyordu. Daha önce hiç kimsenin nefesini hissetmemişti, hiç böyle hissetmemişti. Neredeyse mesafeliydi. Neredeyse mahremdi. Bunu kırmak istedi, bu her neyse. Ona duyduğu nefretin bedenini doldurduğunu hâlâ hissedebiliyordu ama bu ağır sessizliği bozacak tek bir kelime bile söyleyemiyordu.

Ondan talep edeceği şeyler vardı - çok fazla soru. Neden toplantıdan uzak durmamıştı? Az önce yaptığı şeyi neden yapmıştı? Oraya geleceğini nereden biliyordu? Öğrenmesi gereken cevaplar vardı. Serbest bırakması gereken bir öfke vardı.

Yine de o bakışı kıramadı, gözlerini onunkilerden ayıramadı, mırıldanamadı bile.

Sadece nefes al. Hızlı, sık nefesler yavaşça yavaş, derin nefeslere dönüşüyor. Tam onunkiyle senkronize.

Bu onu rahatsız etti.

Bu onu gözlerini kırıştırıp arkasını dönecek kadar rahatsız etti.

Bu onu arabayı çalıştırıp kenara çekecek kadar rahatsız etti.

Bu onu telefonundaki kırmızı simgeye basacak kadar rahatsız etti.

Bunu anlamadı. Bundan hoşlanmadı. Bu yüzden kaçtı. Onunla yalnız kalmak, onu her zaman oyunun dışına ittiğinde, onu savunmasız hale getirdi.

Şahdamarını, ona saldırmakla ün yapmış bir adama asla isteyerek açmazdı. Beyninin onun yakınında düzgün çalışmama gibi bir alışkanlığı vardı.

Telefonu tekrar çaldı ve dikiz aynasından baktığında hemen arkasında, peşinde olduğunu gördü.

Telefonu açtı.

"Sana telefonlarımı asla kesmemeni söylemiştim," dedi viski sesi, tonu sert ve korkutucuydu.

Büyüyü dokurken bile bozdu.

"Tek duyduğum ürpertici nefes alış verişler olacaksa hatta kalmamın bir anlamı yok," diye karşılık verdi ve yutkunarak sesinin hissettiği kadar nefes nefese çıkmadığına şükretti.

Sessizlik. Ama hat açık kaldı.

Müdahale ettiği için ona teşekkür etmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Yapılacak en kibar şey bu olurdu. Kibarlığın canı cehenneme.

"Cipte kim vardı?" diye sordu sessizce.

"Döndükten sonra öğrenirim," diye cevap verdi sessizce, arkasından hızla giderken arka plandan gelen hava sesi duyuluyordu.

Morana'nın gözleri tekrar dikiz aynasına kaydı. "Bana eşlik etmek zorunda değilsin," dedi ona sertçe.

Sesi aynı derecede ekşi geldi. "Sana centilmenlik yapmadığımı söylemiştim."

"O zaman ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Küçük çantanızdaki bilgilerin yanlış ellere geçmediğinden emin olmak."

Tabii ki!

Dante'nin ona bakması için verdiği kanıtları tamamen unutmuştu. Tristan Caine'i suçlayan şeyler. Tabii ki bunu güvende tutmak isterdi. Bu çok şeyi açıklıyordu. Aramayı tekrar kesti, ona bağlı olma hissi rahatsız ediciydi ve bir gece için bu kadarı yeterliydi.

Yolun geri kalanında sessiz kaldı, yola odaklandı. Telefon yine çalmadı ama o takip etti. Malikânenin kapısı görünene kadar.

Kadın duraklayınca tekrar arabanın yanında durdu.

Kendisini tuzağa düşürmesini istemediği için bilerek ona bir daha bakmadı ve ensesi farkındalıkla karıncalanırken gözlerinin ağırlığını üzerinde hissetti. Başını sallayan Morana, kapılar açıldığında arabasını ileriye doğru sürdü ve araziye girdi. Adamın uzaklaştığını gördü ve biraz rahatladı, araba yolundan yukarı çıktı ve nihayet, geniş çimenleri dakikalarca gördükten sonra, her zamanki yerine park etti.

Arabayı kapattı ve sessizce içeride oturup birkaç derin, rahatlatıcı nefes aldı, tam o sırada telefonu tekrar çaldı.

Cidden daha fazla yoga yapması gerekiyordu.

Telefonu açtı. O boğuk, derin ses tekrar duyuldu ve gözlerini kapatmasına neden oldu.

"Bu gece seni takip etmemin başka bir nedeni daha vardı."

Hava boğazında düğümlendi ve göğsü sıkıştı, kalbi küt küt atmaya başladı. "Ne?"

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra kelimeler dökülmeye başladı, içlerindeki ölü ton, katı nefret midelerini bulandırıyordu.

"Sizi başka kimse öldüremez Bayan Vitalio," diye konuştu sessizce. "Ölmeden önce göreceğiniz son yüz benimki olacak. Ölüm söz konusu olduğunda, sen benimsin."

Ve sonra, ilk kez, aramayı kesti.

İki muhafız evin büyük çift kapısının yanında durmuş, gözleri pasif bir şekilde onun yaklaşmasını izliyordu.

Morana omurgasını dik ve çenesini yukarıda tuttu, bacakları minnetle topukların üzerinde sallanmıyordu, uyuşturulmuş halinin tek hatırlatıcısı çarpan baş ağrısıydı. Ay ışığı ve yer ışıkları, beyaz ve altının erotik bir kombinasyonuyla birbirine karışarak ayaklarının önündeki yolu neredeyse ruhani bir hale getiriyordu. Şu anda aynı yolda yürüyen bir yabancı olsaydı, peri ışıklarını ve büyülü masalları, saf ayın altında uzun yürüyüşleri, rüzgârın soğuşuna karşı sıcaklığı düşünürdü.

Ama o bir yabancı değildi. Uhrevi görünen bu taşların, altından akan kan ve vahşeti gizlemek için yaratılmış bir illüzyondan başka bir şey olmadığını biliyordu; dışarıdakileri etkilemek ve cezbetmek, içeridekilere ise gerektiğinde her şeyin ne kadar derine gömülebileceğini hatırlatmak için yaratılmış bir seraptan başka bir şey değildi.

Sırlar bu yolları döşeyen taşlardı. Tehditler ise bu topraklarda yatan gerçeklerdi, bir daha asla görülemeyecek kayıp adamların ürkütücü hikâyeleri rüzgârda çınlıyordu.

Morana o patikadan uyuduğu yere, on yıllardır uyuduğu yere doğru yürüdü. Apandisitine bu eve olduğundan daha çok bağlıydı.

Muhafızlardan biri elini kaldırdı ve kulağındaki telsizi tıkladı, diğerini de onu durdurmak için havaya kaldırdı.

"Patron?" diye eşit bir tonda konuştu, ona dönmeden önce kendisine verilen emri dinliyordu.

"Baban seni çalışma odasında bekliyor."

Oh neşeli.

Morana gözlerini devirerek hantal adamın etrafından dolaştı ve topukları mermer zeminde gürültüyle tıkırdayarak eve girdi. Saat gece yarısını çoktan geçtiği için evin ışıkları loştu, babasının kanadına giden koridordaki ışıklar sonsuz boşlukta gittikçe sönükleşiyordu, o ilerlemeye devam ederken her iki duvarı da sanat eserleri süslüyordu, babasının çalışma odasının kapısı görüş alanındaydı. Nefes alış veriş i düzgündü, hiçbir yerinde boncuk boncuk ter belirmedi, midesinde bir düğüm bile oluşmadı. Baş ağrısı şakaklarının altında zonkluyordu ama başka türlü kontrol edilebilirdi.

Geçirdiği geceden sonra, babasının yapabileceği herhangi bir şeyin ona tekrar 'ne oluyor' dedirtebileceğinden şüpheliydi.

Sonunda kapıya ulaştı, içinde zerre kadar korku olmadan kapıyı çaldı.

Babasının bariton sesi hemen "Girin," diye cevap verdi.

Kapıyı iterek açan Morana, geniş çalışma odasına girdi; ne kitaplarını koyduğu yerden tavana uzanan sütunlara, ne en sağda çimenlere açılan güzel Fransız pencerelerine, ne de düzenli masasının üzerinde açık bir şekilde duran silahına göz ucuyla bile bakmadı. Hayır. İçeri girdi ve gözlerini ona dikti, kendi kara gözleri de onu dikkatle izliyordu ve onun karşısındaki sandalyeye doğru yürüyüp oturdu.

Sessizlik.

Morana sessiz kaldı, kendi kızıyla bile oynadığı akıl oyunlarında ustaydı ve bir dahi olduğu için bunları çok ama çok erken öğrenmişti. Rüzgâr kapalı pencerelerin dışında ıslık çalıyordu. Sol duvardaki büyük akvaryum fokurdadı. Kitaplığın yanındaki büyük saat, uğursuz saniyeleri birbiri ardına gösteriyordu.

Tik. Tock.

Tik tak.

Tik tak.

Sessizlik.

Adam kadını izledi. O da onu izledi.

Sandalyesinde geriye yaslandı. Yüzünü boş tuttu, kalp atışları tamamen eşitti.

Ve sonunda derin bir nefes aldı. "Bu gece *Cyanide'daydın*." Morana sadece kaşlarını kaldırdı.

Konuşmadan önce bir saniye daha onu inceledi, sesi adamlarıyla çok fazla kullanılmaktan eski ve pürüzlüydü. Sadece adamlarıyla. Yıllar boyunca onun kendisine söylediği sözleri bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdi.

"*Cyanide*'de ne yapıyordun?"

Morana aptalı oynadı. "Neden bilmek istiyorsun?"

Öne doğru eğildi, çenesi sıkılaştı ve Fransız kesimi sakalına vurgu yaptı. "Bu bir Outfit kulübü."

Morana içinin eğlenceyle dolduğunu hissetti. "Ve?"

"Onların mülküne doğrudan girmediğimizi biliyorsun. Onlar da bizimkine girmiyorlar," sert sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Ve sen de eve gelemezdin. Biri seni davet etmemiş olsaydı."

Morana sessiz kaldı, sadece tarafsız bir şekilde onu izledi. "Bir isim istiyorum," diye talep etti.

Morana yüzünü boş tuttu. Yüksek sesle küfrederek yumruğunu masaya vurdu, kara gözleri öfkeyle parladı. "Senin bir adın, kızım olarak bir ünün var. Hiçbir çocuğum bu isimden vazgeçemez. Ve bu da Outfit. Adını kiminle pazarladığını bilmek istiyorum."

Morana'nın çenesi sıkıştı, öfke bedenini doldururken elleri yumruk oldu. Elleri titrerken, gövdesini ve bakışlarını sabit tutarak onları birbirine kenetledi. Köpekbalığı. Babası bir köpekbalığıydı ve onun kanı akamazdı. Tek bir damla bile. Ama kan akıtmamayı öğrenirken, nasıl kan akıtacağını da öğrenmişti.

Kıpırdamadan, maskesini yerinde tutarak, dudaklarını küçük bir küçümsemeyle kıvrarak konuştu.

"Adamlarınız o yerin bir mil yakınına bile yaklaşamadılar, değil mi?"

Dudaklarını birbirine bastırırken gözlerinin etrafındaki çizgilerin sıkılaştığını gördü. "Evlenene kadar iffetli kalacaksın. Bu işler böyle yürür, sana hep böyle söyledim. Eğer kasıtlı olarak bana itaatsizlik etmeye kalkarsan..."

Morana güldü. "Ne yapacaksın?"

"Kocanı ben seçiyorum Morana," dedi ona buz gibi bir sesle. "Bunu unutma."

Morana dişlerini sıktı ve dilini ısırды. Bu taş duvara o kadar çok çarpmış ve kendini o kadar çok yaralamıştı ki sayısını unutmuştu. Bu dünyadan nefret ediyordu. Her erkeğin kendisini kendini beğenmiş bir ahmak olarak görmesinden nefret ediyordu. Her kadının ya onların isteklerine boyun eğmek ya da ömür boyu acı çekmek zorunda olmasından nefret ediyordu.

Bu dünyadan nefret ediyordu. Yine de burası bildiği tek yuva görüntüsüydü.

Bazen neden kaçmadığını merak ediyordu. Parası vardı, yetenekleri vardı, her şeye sahipti. Ve bazı nedenlerden dolayı kalmıştı.

bir sebep bulamadı. Ve şimdi, rüzgârdaki kodlarla birlikte, kalmak zorundaydı.

"Benimle konuşmak istediğin tek şey bu muydu?" diye sordu sertçe, sesini olabildiğince sakın tutarak.

"Bu konuşma daha bitmedi."

"Evet, bitti."

"Bir isim istiyorum."

"Ve sana bir tane vermeyeceğim."

Birbirlerine baktılar, Morana'nın başı ağır ağır çarpıyor, yorgunluk iliklerine kadar işliyordu ama o kılını bile kıpırdatmadı. Morana ayağa kalktı ve gitmek için döndü.

"Bundan sonra peşinde daha çok adam olacak," diye durdurdu babasının sesi onu. "Tasman kayarsa seni gözaltına almalarını emrettim."

Yerine kilitlenmeden önce vücudu öfkesinden neredeyse titriyordu. Tasma mı? O lanet bir köpek değildi. Lanet bir kız olmadığı da kesin.

"Ölüm söz konusu olduğunda, sen benimsin."

Dakikalar önce söylediği sözler aklına geldikçe, zihnindeki çarklar dönmeye başladı. Derin bir nefes aldı. "Adamlarını peşimden gönder, riski kendilerine ait baba," diye soğukkanlılıkla bilgilendirdi onu. "Onlardan biri bana elini sürerse ateş ederim."

Babası konuşmadan önce durakladı. "Geri ateş edecekler."

Onu öldürmeye hakkı olduğunu iddia eden adamın mavi gözlerini hatırladı. Başka kimse onu öldüremezdi. Adamın ciddi olduğunu biliyordu.

Omuz silkti. "O zaman ölecekler."

Babası daha tek kelime edemeden Morana çalışma odasından çıkıp kendi kanadına doğru yürüdü ve tek başına dışarı çıktığında adımlarını hızlandırdı. Aceleyle odasına çıktı ve içeri girer girmez kapıyı kilitledi. Soyunup kendine çeki düzen verdikten sonra sürücüyü debriyajdan çıkarıp yatağının başucundaki çekmeceye yerleştirdi. Sonra yorgun ve uyuşmuş bir halde yumuşak kahverengi çarşaflarına gömüldü, yastıklarına yerleşti ve pencereden dışarı bakarken iç geçirdi.

Hayatında ilk kez değil, gerçekten ama gerçekten ne kadar yalnız olduğunu fark etti. öyleydi.

Babası kontrol edebileceği bir kukla istiyordu. kaprisleri. Onun evlilik konusunda ciddi olduğunu biliyordu. Ve kendisinin asla böyle biriyle evlenmeyeceğini de biliyordu. Bazen ne olduğunu merak ediyordu.

daha iyi olurdu - soğuk davranmadan önce aşkını yaşamış olmak, onu bazı çocukluk anılarıyla baş başa bırakmak ya da aralarında sonsuza dek var olan bu soğukluk.

Küçük bir kızken defalarca küçümsendiğini hatırladı, bir daha kimsenin onu küçümsemesine izin vermeyeceğine dair kendine ne kadar erken söz verdiğini, kendini ne kadar çabuk katılaştırdığını hatırladı. Onu bir dizi dadı büyötmüştü, hiçbir zaman onlarla bir bağ kurmasına yetecek kadar uzun süre kalmayan kadınlar ve ergenliğe ulaştığında, kimseyle bağ kuramayacağını biliyordu, ne bu hapishanede ne de bu dünyada. Bu yüzden bilgisayarlara yönelmiş ve kalbini onlara dökmüştü. Üniversite, sadece babasına onun gibi bir kaynağın yanında olmasının ne kadar karlı olacağını söyleyerek kazandığı bir savaş olmuştı. Sonunda kabul etmişti, her gün peşinde korumalar vardı ve insanlarla temasını sınırlıyordu. Ve sonra Jackson'la tanıştı.

Pislik Jackson onu pislik Tristan Caine'e götürmüştü.

Morana gözlerini kırptırarak yüksek sesle nefes verdi. Onu anlamamıştı. Dürüst olmak gerekirse, anlamak bile istemiyordu, ama mademki sürekli ortaya çıkıyordu ve mademki bir şekilde onunla uğraşmak zorundaydı, karanlıkta kalmaktansa neyle ya da kiminle uğraştığını bilmeyi tercih ederdi.

Ve Tristan Caine ile her zaman, her zaman karanlıkta kalmış gibi görünüyordu. Adam bir an için saçmalıyor, sanki kaçan değerli bir ceylanmış gibi onu öldürmeye hakkı olduğunu iddia ediyor, ondan nefret ettiğini söylüyordu. Ama ona inanması için onu birçok kez tehdit etmişti. Ve onu öldürmeye niyetli olsa bile, kendisini her an gözünü kırpmadan öldürebilecek bir adamla aynı çatı altında uyuduğu için gerçekten umurunda değildi.

Hayır. Onu rahatsız eden şey ölüm iddiası-tehdit-karalama-sözcükleri değildi. Çok daha fazlası. Hareketleriydi. Bir saniye önce onu yakmış gibi itmiş, bir saniye sonra da bir şekilde hayatını kurtarmıştı. Bir saniye önce kendini kesmiş, bir saniye sonra da onun toplantısına gelmişti.

O bir sarkaç gibiydi. Saniyeler içinde bir uçtan diğerine sallanıyordu. Ve bu onu şaşırtıyor ve sinirlendiriyordu çünkü onun hakkında bir fikir edinemiyordu. Hem de hiç. Ve bundan nefret ediyordu.

Pencereden dışarı bakarken ona bir şeyler olduğunu düşündü.

Öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Morana ertesi gün çalışma odasında Dante'nin ona verdiği sürücü üzerinde çalıştı.

Ve ona bir kamyon dolusu bilgi kusmuştu, özellikle de gördükleri gibi Tristan Caine'e ait olmayan IP adresleri. Ya Tristan Caine temiz görünmek için kendisine komplo kuran zeki bir Makyavelist dehaydı - ki duyduğu ve gördüğü her şeyden sonra bunu ona yakıştıramıyordu.

Yine de ekrana bakarken, onun aslında kodları çalmak konusunda masum olma ihtimalini kabul edebiliyordu. Ama başka ne konuda masumdu?

Başını sallayarak telefonunu çıkardı ve ona söylediği gibi Dante'yi aradı. Telefon çaldı ve çalışma odasının etrafına baktı, bulutlar gökyüzünü kaplarken pencereden içeri süzülen az miktardaki güneş ışığı, ağaçların arasından hızla esen rüzgar.

"Morana?" Dante Maroni'nin ağır sesi üçüncü zilden sonra geldi. "Bir şey mi buldun?" diye sordu, doğrudan konuya girerek. Güzel.

"Evet," dedi ona, ekrandaki sekmeleri değiştirip tüm ayrıntılara bakarak. "Tenebrae'deki bir depoya kadar izini sürdüğüm IP adreslerinin bir listesi var ve bir tanesi de burada, Gölge Liman'da. Ancak bir tanesi var ki, onu her takip etmeye çalıştığımda bir hata veriyor. Temelde kendi kendini yok eden bir virüs."

"Yani bunun arkasında her kim varsa, kendi kendini yok eden bir virüs yaratacak ve yükleyecek kadar bilgisayar biliyor mu?" Dante sessizce sordu.

Morana omuz silkti. "Ya da Jackson'a yaptırabilirlerdi. Bilgisayarlarla arası iyiydi."

Dante içini çekti. "Tamam. Tenebrae'yi arayıp birinin bakmasını sağlayacağım. Bana adresi gönder."

"Tamam."

"Ayrıca," diye ekledi. "Buluşup sürücüyü iade edebilir misiniz? Herhangi bir bilginin internete sızması riskini almak istemiyorum. Ama şifresi çözülmüş tüm bilgileri istiyorum."

Morana kaşlarını çatı. "Bu iyi, ama ondan sonra ne olacak?" "Bunu daha sonra tartışabiliriz. Şimdi gitmem gerekiyor."

Bununla birlikte, bağlantıyı kesti ve ona adresi mesaj attı. Şehrin batı yakasında, sahile yakın bir apartman kompleksi idi. Kaldıkları süre boyunca saklandıkları yer orası olmalıydı.

Morana rekor bir sürede hazırlandı; üzerinde birden fazla cebi olan bol siyah bir pantolon, kolsuz kırmızı bir bluz, ayağında sade ama rahat bir babet ve saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Siyah bez çantasını bir omzuna asan Morana, elinde telefonu ve arabasının anahtarları, silahıyla birlikte güvenli bir şekilde çantasına yerleştirdiği sürücüsüyle birlikte koğuşundan çıkıp ana kapıya doğru yürüdü.

Tam arabasına ulaştığı sırada telefonu çaldı. Ekranda babasının adını gördü ve aramayı reddederek kırmızı Mustang'ine bindi ve arabasını park ettiği yerden çıkardı. Arkasından iki kaslı araba çıktı. Oh ne güzel.

Morana dikiz aynasına baktı ve trafiğin içine girdi, şerit değiştirdi ve hızlandı, acele, vuruş, her zaman olduğu gibi tamamen aynıydı. Trafik hafifti ve araçların arasından geçmesine izin veriyordu ve sahile doğru hızla ilerledi, dikkati tamamen yoldaydı ve lanet olası arabaları atlatmaya odaklanmıştı.

Birini kaybetti ama diğeri neredeyse yolun yarısında peşini bırakmadı ve kızgın bir şekilde onun sarsılamayacağını fark etti. Ve onları buluşma noktasına götüremedi. Lanet olsun.

Dişlerini sıkarak telefonunu kaldırdı ve hoparlöre alarak son aradığı numarayı aradı. Telefon çaldı. Biraz daha çaldı, sonra cevap vermeden kapandı.

Dikiz aynasından bakmaya devam etti, diğer arabanın merhemdeki bir sinek gibi hiç hareket etmediğini fark etti ve sadece iz üzerinde kaldı.

Çok sorunlu bir hal almaya başlamıştı, çünkü beş dakika Dışarı.

Kuyruğu zamanından önce kaybedemeyeceğini bilmek onu rahatsız etse de kabul etti ve oldukça yavaşlayarak numarayı tekrar aradı.

Cevap yok.

Derin bir nefes alıp zihnini sakinleştirmeden önce hayal kırıklığı içinde neredeyse telefonunu parçalayacaktı. Dante açmıyordu. Tamam. Zor seçimi yapma zamanı.

Rehberinde gezinirken aradığı numarayı buldu, gözleri tekrar arabaya kayarken başparmağı simgenin üzerinde geziniyordu. Ve tuşa bastı.

Kalbi çarpmaya başladı, midesi düğümlendi.

Ve bu, tam burada, anlamıyordu. Babası onu sorguya çekerken hiçbir tepki vermemişti ama telefonun çaldığını duyar duymaz vücudu canlanmış, tüm tepkileri çalışır ve tetikte hale gelmişti. Kendi akıl sağlığı için bunu çözmesi gerekiyordu. Ayrıca kuyruğuyla ne halt edeceğini ve nereye gideceğini de bulması gerekiyordu.

"Bayan Vitalio."

O ses. Ölüm tehditlerinin ve eski viskinin sesi. Morana yutkundu ve kendine geldi.

"Bay Caine," diye düzgün bir sesle cevap verdi, dikkatini tekrar yola vererek. "Dante'yle buluşmam gerekiyor ve ekibim hâlâ peşimde. Cevap vermiyor."

Morana yarı yarıya onun kendisinden yardım istemesine sevinmesini bekliyordu. Kesinlikle sert bir yorum bekliyordu. Beklemediği şey ise onun sessizce konuşurkenki kasvetli tonuydu.

"Dante'nin önemli bir işi var. Onunla 462 numarada buluşmanı istedi mi-"

"Evet," diye araya girdi Morana.

Tekrar devreye girmeden önce kısa bir duraklama oldu. "Nerede olursanız olun kenara çekin. Bağlantıyı kesme."

Kalbi hızlanan Morana, neden onun dediğini yaptığını bile bilmeden sessizce kenara çekip oturdu. Arka planda bir motor sesi duydu ve bunun o lanet olası bisiklet olduğunu fark etti. Şu anda buna ihtiyacı yoktu.

Onun bisiklete bindiğini duyabiliyordu ve içinde bir düğüm oluştu. Adam sessizdi. Kırılmayı bekleyen sessizlik değil. Sadece sessizdi. Bir şey gözlemliyor olması hoşuna gitmiyordu.

Gökyüzü yüksek sesle gürledi, gök gürültüsü tehlikeli bir şekilde çatırdarken motorun sesi de kakofoniye katıldı.

"Sür," diye sertçe emretti ve Morana dikiz aynasından baktığında motosikletin giderek kuyruğuna yaklaştığını gördü. Trafiğin içine doğru geri çekildi, kalbi garip bir deja-vu hissiyle çarpıyordu. Motosikleti tekrar iki arabanın arasına yumuşak bir şekilde girdi. Adamın yavaşladığını, arkadan gelen arabanın çarpışmayı önlemek için fren yaptığını ve adamın sert bir tonda tekrar bağırdığını gördü.

"Vur ona."

Morana bu kez tereddüt etmedi, ayağını yere bastı ve arabanın hızla ilerlediğini hissetti, rüzgâr etrafında çılgına dönerken adrenalin vücuduna hücum etti. Sola dönmeden önce dikiz aynasından son bir kez baktığında diğer arabanın çok ama çok geride kaldığını ve bisikletin arabaların arasındaki boşluklardan geçerek kendi arabasına doğru hızla ilerlediğini gördü.

Morana köprüyü geçerek döndü ve önünde beliren, bir kompleksi değil, neredeyse kararan gökyüzüne değen tek ve yüksek bir binayı koruyan kapıya doğru hızla ilerledi. Muhafızlar el sallayarak onu içeri sokarken hızla otoparka giren Morana boş bir yer aradı ve kontağı kapatarak park etti.

Tam arabadan inip arabayı kilitletiği sırada bisikletin otoparka girdiğini gördü, adamın kafasında koyu renk bir kaskla arabasının karşısına bir canavar gibi girdiğini gördü.

Taba rengi kargo pantolonu ve siyah bir tişört giymişti, rahat kıyafeti ona insanlarla tanışmadığını söylüyordu. Onu toplum içindeyken hep gömlek ve pantolonla görmüştü.

Kaslı bacağını kaskın üzerinden geçirirken sırt kasları esnedi, ayağa kalkarken kalçası bükülüp gevşedi, kaskı başının üzerine iterken dövme pazuları şişti.

Morana gözlerini kırptırdı.

Saçlarına ya da çarpıcı mavi gözlerine değil, yüzündeki ifadeye baktı. Onu gördüğünden beri ilk kez yüzünde zevke benzer bir şey görmüştü, sadece hayalet bir ifade ama onun gibi bir adamda başlı başına bir ifade olarak sınıflandırılabilir kadar. Gözleri bisikletindeydi ve Morana şaşkınlıkla fark etti ki yüzüne bu ifadeyi veren şey bisiklete binmekti. Bunun onu neden şaşırttığını bilmiyordu ama şaşırtmıştı.

Sonra başını kaldırıp kadının durduğu yere baktı, yüzündeki ifade kısa sürdü ve gözleri sertleşti, yüzü kapandı.

Morana onun bakışlarını tuttu, dışarıda gök gürlerken kalbi gümbürdüyordu, gökyüzündeki alkışlar yüksek ve gürültülüydü, kendi nabızı da nedense titriyordu. Bunu anlamıyordu, bunu neden yaptığını bile bilmiyordu. Bu bir oyundu. Bir bakışma. Gözlerini onunkilerden ayırmadı, o da gözlerini onunkilerden ayırmadı, ikisi de önce gözlerini kaçırmak istemedi.

Tüm otopark boştu, otoparkın sessizliğinde yağmurun sesi yüksekti, sanki gökyüzünden yere yağan kurşunlar gibiydi.

Telefonu çaldı, sesi sessizlikte ırkiltti ve yere baktı. Dante.

"Evet?" diye sordu, gözleri adamın bisikletinin yanında durduğu yere geri döndü, kollarını kavuşturmuş bisikletine yaslanmıştı, ön kolları kalındı, sinirler, damarlar ve mürekkep bir şekilde formunun vahşiliğine katkıda bulunuyordu, gözleri onunkilerdeydi. Sıradan bir gözlemciye aracına yaslanarak rahatlamış görünebilirdi. Oysa hiç de öyle değildi. Morana onun başının tetikte eğildiğini, gözlerindeki odaklanmış bakışı ve atlamaya hazır kaslarının gerginliğini görebiliyordu.

"Özür dilerim. Acil bir işim çıktı. Ulaştırdınız mı?" Dante sordu.

"Evet," o da hareketsiz kaldı.

"Harika. Arabayı Tristan'a ver. Kendisi çatı katında," diye Dante'ye bilgi verirken, söz konusu adam bir metre ötede durmuş, niyetli bakışlarını onun üzerinde gezdirdiyordu.

"Tamam, ama bir dahaki sefere toplantıyı ben ayarlayacağım," dedi Morana ve bir duraksamadan sonra Dante bağlantıyı kesmeden önce kabul etti.

Telefonu cebine soktu ve kilitli bakışlarını kırarak çantasını karıştırmaya başladı. Sürücüyü bulunca olduğu yerde durdu ve elini uzattı.

"Dante bunu sana vermemi istedi."

O da kendi elini uzattı ve parmakları birbirine değdi. Tek bir temas noktasından kollarına ve omurgasına doğru karıncalanmalar yayıldı.

Adam elini çekmedi. O da kendi elini çekmedi. Saniyeler içinde, ikisinin de geri adım atmadığı başka bir oyuna dönüştü. Duygular vücudunda titreşiyor, karnında birikiyor ve kanına yayılıyor, gözlerini onun keskin mavi gözlerine kilitlemiş, gözlerinde tek bir şey bile okuyamazken onu biraz baş döndürüyordu. Adamın etini ve kanını kendi bedeninde hissetmemiş olsaydı, onun bir cyborg olduğuna inanabilirdi. Duygusuz. Soğuk. İlgisiz.

Ve bu, çekiçlenen kalbindeki buzu eritti.

"Benden neden nefret ediyorsun?" diye sordu ona, cevabını bulamadığı tek soruyu, onu itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatsız eden tek soruyu.

Dudakları sonsuz derecede gerildi, gözleri uzaklara kaydılar.

Ve aniden durdu, gözleri onunkilerden ayrıldı ve otoparkı taradı. Morana gözlerini kırptırdı, kafasını temizledi ve bir şeyler görmeye çalışarak etrafına bakındı.

Gördüğü tek şey araçlar, duyduğu tek şey ise gök gürültüsü ve yağmurdu.

Uçlarından ona dokunan el aniden onu öne doğru itti, diğer eli ağzını kapattı ve aksi takdirde kaçacak olan boğuk çığlığı bastırdı. Bir saniye önce arabasının yanında duruyordu, bir saniye sonra bir sütunun arkasındaydı, ön tarafında çok kaslı bir adamla birlikte sütuna bastırılmıştı, ellerinden biri başının yanındaki sütunda, diğeri hala ağzındaydı.

Morana adamın elini ısırarak koparmaya çalışınca adam ona bir kez baktı, gözleri tetikteydi ve sessiz olmasını söylüyordu. Morana içinin öfkeyle dolduğunu hissetti ama başını salladı. Elini çekti ve sütunun üzerine eğildi, gözleri tüm alanı tarıyordu. İkisi de nefes alırken göğsü Morana'nın göğüslerine değdi. Morana bunu fark etse de üzerinde durmadı, adrenalin yarım saat içinde iki kez içine dolup kalbi çarparken, midesi düğümlenirken kendi duyularını açık tutmaya çalıştı-

Hareket.

Daha iyi görebilmek için hafifçe yana kayd ve yanındaki adam da onun bakışlarını takip etti. Üç adam, iri yarı üç adam, izlediği arabanın arkasından fırlamış, ellerinde bıçaklarla saldırıyorlardı.

Kalbi göğsüne çarpan Morana, bir adım bile atamadan Tristan Caine'in bir adamı yere serdiğini ve diğerine doğru akıcı bir şekilde ilerlediğini hayretle izledi. İçlerinden biri gruptan ayrıldı ve ona doğru yöneldi. Morana hiçbir zaman gücünden dolayı belalı biri olduğuna inanarak kendini kandırmamıştı. Hayır. Beyni sayesinde öyleydi ve o beyni kullanarak silahını çıkardı, aynı hareketle emniyeti kapattı ve gözünü kırpmadan adamı tam dizinden vurdu.

Adam bir çığlık atarak yere düştü, bacağını tutarken acı içinde inliyordu ve Morana döndüğünde yerde baygın ya da ölü olduğunu bilmediği iki adam gördü ve Tristan Caine sırt üstü yatmış, son adam da onun üzerinde duruyordu. Morana kendini durdurmadan önce içgüdüsel olarak silahını kaldırdı. Onu kurtarmayacaktı. Hem de hiç. Eğer kendini kurtaramazsa, o zaman başkası onun işini onun yerine yapmıştı.

Ama adam Tristan Caine'i Morana'nın kaburgalarını çatlatacak kadar sert bir şekilde yere çarpmadan önce, iki adam gözlerinin yakalayabileceğinden daha hızlı tekmeler ve hızlı hareketlerle birbirlerine karşılık verirken kalbi boğazında izledi. Ama Tristan Caine aynı hareketle bacaklarını kaldırdı, momentumu kullandı ve ayak bileklerini adamın boynuna doladı, sonra da onu yere çevirip boğazını sıktı.

"Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu soluk soluğa kalmış adama, göğsü hızlı soluklarla inip kalkarken bile hiç zorlanmayan soğuk bir sesle.

"Seni kim gönderdi?" diye tekrar sordu, onu kendi bıçaklarıyla duvara yapıştırdığı ilk seferde sorduğu soruların aynısını.

Diğer adam başını sallayarak yere tükürdü. Ve Tristan Caine onun boynunu kırdı.

Morana ölüm ve cinayete yabancı değildi. Kadınların erkekler tarafından kontrol edilmesi kadar bu da onların dünyasının bir parçasıydı. Bu yüzden irkilmedi, nefesi kesilmedi ya da herhangi bir duyguya kapılmadı. Ama midesi yere düştü, elleri hafifçe titredi, silahı tutarken sarsıldı.

Tristan Caine ayağa kalktı ve vurduğu adama doğru yürüdü, gözleri adama geri dönmeden önce bir kez vücudunu inceledi, belki yaraları vardı.

"Konuş yoksa ölürsün."

Adam yüzünü buruşturdu. "Nasıl olsa öleceğim."

Tristan Caine başını öne eğdi. "Ama acı verici ya da acısız olabilir. Seçim sizin."

Adam bayıldı.

Morana ondan birkaç adım ötede duruyordu, Morana Morana'nın yüzüne bakarken Morana da Morana'nın yüzüne bakıyordu.

"Gitmelisin," dedi ona sessizce.

Morana başını salladı, içi şoktaydı ve arabasına doğru döndü, gözlerini bıçaklı başka atlayıcılara karşı dört açtı, silahı elindeydi.

Arabasına doğru yürüdü, gözleri yerden kalktı ve tamamen durdu.

Orada, otoparkın ortasında, Mustang'i park ettiği yerde duruyordu, tüm lastikleri yarılmıştı. Morana şok içinde durmuş, arabaya bakıyordu. O arabayı kendi parasıyla almıştı. İlk arabasıydı. Bu sahip olduğu tek arkadaşıydı, özgürlüğe olan susuzluğunu anlayan tek arkadaşıydı. Pek çok macerasında ona eşlik etmiş ve suç ortağı olmuştu. Onu kendi başına tamir etmiş, hafta sonları onunla ilgilenmişti. Onu seviyordu. Ve işte orada, tüm lastikleri sökülmüş bir şekilde duruyordu.

Morana az önce bir adamın öldürüldüğünü görmüş, kendisi de bir adamı vurmuştu ama şimdi tecavüze uğradığını hissediyor, gözleri nemleniyordu.

Ama titreyemedi, ağlayamadı, kırılğanlığının bir santimini bile gösteremedi.

Onun arkasında durdu.

Morana omurgasını çelikleştirdi ve yüzünü temizledi.

"dn alabileceğim başka bir arabanız vardır herhalde?" diye sordu tamamen doğal bir tonda.

"Evet, ama dışarıdaki fırtına sürüş için uygun değil."

Bunun zerine Morana döndü, gözleri Morana'nın mavi gözlerine kilitlendi, Morana'nın bir yanağında yerde debelendiği kir izi vardı.

"Gvenliğim için mi endişeleniyorsun?" diye sordu, sesinde yoğun bir inançsızlık vardı.

Kaşlarını kaldırdı. "Arabam için endişeleniyorum."

Tabii ki. Araba için endişelenmeyi anlayabiliyordu. Başını salladı. "O zaman bir taksi çağırayım."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Taksiler bu bölgeye gelmez."

Tabii ki yapmadılar. Morana otoparkın girişinde biriken suya öfkeyle baktı, midesi düğümlendi ve dudağını ısırarak bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Babasını arayamazdı, yoksa her şey bir felaket olurdu. Arabalardan herhangi birini kullanma seçeneği yoktu çünkü görüş mesafesi sıfırdı ve mesafe uzundu. Taksi de yoktu. Başka ne seçeneği kalmıştı ki?

Farkına vardığında kalbi kt küt atmaya başladı. O yapmadı.

Bakışları onunkilerle çarpışmak için yukarı fırladı. Mavi, mavi gözleri onunkileri yakaladı, gözlerindeki yoğunluk içini yaktı, nabzı kulaklarında atarken kanında uğuladı.

Konuşmadan önce neredeyse onu düşünerek başını yana eğdi ve kalbi gğ्सnden fırladı.

"Görünüşe göre kalıyorsunuz, Bayan Vitalio."

Anlar.

Şaşırtıcı, gerçeküstü anlar.

Birkaç hafta önce biri ona, Outfit'in kanlı oğlunun çatı katında tek başına bir gece geçireceğini söyleseydi, kafasına vururdu. Ama sonra biri ona Maroni'lerin evine sızacağını söyleseydi, o da buna inanmazdı. Ya da onun hayatını kurtarıken kendi ölümünü istemesi gibi kafa karıştırıcı bir gerçek.

Gerçeküstü.

Morana şaşkınlık içinde asansöre doğru yürüyordu, evinden uzakta, Tristan Caine'in dairesinde bir gece geçireceğine inanamıyordu, gerçekten *inanamıyordu*. Böyle şeyler onun başına gelmezdi. Yine de, işte oradaydı, iç kargaşasından hiçbir şey ele vermeyen emin adımlarla yürüyordu, zihni yanında yürüyen adama karşı uyanıktı. Gerçi bu kadar iri bir adamın nasıl bu kadar zarif hareket edebildiği onu aşıyordu. Ama onun bu zarafetle evinin duvarlarını tırmandığını görmüştü. Bisikletini eğdiğini ve kendisinden daha büyük adamlarla bu zarafetle dövüştüğünü görmüştü. Ve bunu takdir edebilmesi onu kızdırmıştı.

Gözleri arabasına kaydı, yıkılmış arabası gözünün önündeydi ve kalbi tekrar sıkıştı, acıyla birlikte vücudunda öfke dolaşmaya başladı, ona tecavüz etmeye cüret eden kişiden intikam alma ihtiyacı içini yakıp kavuruyordu. Kim olursa olsun bunu hak edecekti. Hem de çok fena.

Göz ucuyla adamın elini gördü, ikinci asansörün yanındaki tuş takımında bir şifreye basıyordu ve ona özel olduğunu söylüyordu.

Gözleri ona kısa bir süre baktı ve Morana onun düşünceleri hakkında hiçbir fikri olmadan ona geri baktı. Onun kendi alanına girmesi konusunda ne kadar isteksizdi? O da çok isteksiz olurdu. Ama adam geçen gece onun yatak odasını işgal etmişti, yani adil olan adıldı.

Asansörün sesi duyuldu ve çelik kapılar geriye doğru kayarak muhtemelen on kişinin sığabileceği geniş bir alanı ortaya çıkardı. Tristan Caine, tam bir centilmen olarak, yumuşak adımlarla ilk giren oldu ve ona bakmak için arkasını döndü, hiçbir yerde centilmenlik yoktu.

Meraklı ama tetikte, derin bir nefes alan Morana onun peşinden gitti ve içeri girdi. Morana içeri girdiğinde, adam kadrındaki tek düğmeye basarak bir dizi kod daha girdi ve kapılar kapandı.

Kapılar kayarak kapandı ve gördüğü manzara ellerini kontrol etmek için yumruk yapmasına neden oldu. Aynalanmışlardı.

Asansör yukarı doğru hareket etmeye başladığında gözleri yansımada kilitlendi, kalbi çılgınca bir nedenden dolayı çarpıyordu.

Köşede durmuş, asansörün duvarına yaslanmış, ayak bileklerini kavuşturmuş ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu; gözleri onu izliyordu, meraklı görünüyordu ve normal nefret dolu hislerinden yoksundu. Morana kaşlarını kaldırdı ve kılını bile kıpırdatmadı, kulakları kan hücumuyla zonkluyor, tüm vücudu uğulduyordu.

Dikkatini dağıtması gerekiyordu. İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, kapalı alan, yansımalar ve bakışlar onu rahatsız ediyordu.

"Kimdi o adamlar?" diye sordu, sesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Bir süre sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Sanırım biri ölmenizi istiyor Bayan Vitalio."

"Senin dışında mı demek istiyorsun?" Morana gözlerini devirerek alay etti.

Adamın başını yana eğip onu düşündüğünü gördü. "Ölümünden korkmuyor musun?"

Morana dudaklarının gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. "Her gün çatının altında uyuduğunda korkmamayı öğreniyorsun."

Bakışları gergin bir an boyunca devam etti, Morana adamın mavi gözlerinin kendisini incelediğini görünce kalbi küt küt atmaya başladı.

"Gerçekten de," dedi sessizce. Neyse ki o anda kapılar açıldı ve Tristan Caine dışarı çıktı.

Sırtını ona dönerek dışarı adımını attığı anda Morana nefesini tuttu ve bunca zamandır nefesini tuttuğunu fark etti. Başını sallayarak

Vücudunun ona neden böyle ihanet ettiğini hiç anlamıyor, kendini bildi bileli komada olan bir parçası canlanırken bile bu tepkilerden nefret ediyordu. Bunu anlaması, bunu nasıl kontrol edebileceğini anlaması gerekiyordu. Çünkü bunlar keşfedilmemiş sular ve ötesinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunun bir parçasını dehşete düşürdüğünü itiraf edecek kadar dürüsttü.

Yutkunarak, onun yürürken esneyen sırt kaslarını izleyerek asansörün dışına çıktı. Asansör doğrudan çatı katına açılıyordu ve gözlerini karşılayan manzara bir nefesi ısırmasına neden oldu.

Devasa alanın uzak duvarı camdan başka bir şey değildi. Sonsuz cam duvar.

Morana gökyüzündeki kara bulutları, bir yanda şehrin silüetini, diğer yanda denizi gördü; manzara kesinlikle büyüleyiciydi. Hayatı boyunca hiç bu kadar canlı, bu kadar çığ, bu kadar güzel bir şey görmemişti. Aç gözleri cam duvarın tamamında gezindi ama adamın gözlerinin üzerinde olduğunun, her hareketini izlediğinin farkında olarak ona doğru adım atmadı.

Omuzlarını geriye iterek gözlerini muhteşem manzaradan ayırdı ve odaya doğru döndü.

Büyük ve ferah iç mekân şaşırtıcı derecede davetkârdı. Ne beklediğini bilmiyordu ama beklemediği şey, gri ve mavinin çeşitli tonlarında, çelik ve krom ışıltılı iki oturma düzenine sahip geniş oturma alanıydı. Odanın en ucunda uzun bir elektrikli şömine vardı. Üzerinde ateşin tonlarında, kırmızı ve sarı tonlarının erotik bir şekilde birbirine karıştığı, tüm odadaki tek parlak renk noktası olan büyük bir soyut sanat eseri asılıydı.

Kanepeler pelüş, buz grisi ve koyu maviydi, masaların hepsi cam ve çelikti ve pahalı görünen lacivert halıların üzerine yerleştirilmişti. Mermer zemin, tüm dekorla güzel bir kontrast oluşturan altın şeritlerle çizgili siyah renkteydi. Cam duvar, şömineden altı kişilik bir yemek masası ve adanın etrafına dağılmış yüksek taburelerin bulunduğu açık mutfığa kadar tüm alanı kaplıyordu.

Mutfığın ötesinde siyah bir kapı vardı ve bu kapının yanından yukarıdaki kata çıkan bir merdiven kıvrılıyordu.

Gözleri sonunda Tristan Caine'i buldu ve o da başını eğerek en uçtaki kapıyı işaret etti.

"Orası misafir odası. Orada kalabilirsin," diye konuştu, sesi kadının üzerinde güçlkle kontrol edebildiği bir ürperti yarattı.

Morana cevap veremedi asansöre doğru geri döndü. Gidiyor muydu? Onu, her şeyden çok nefret ettiği kadını dairelerinde yalnız mı bırakıyordu? Ne tür bir aptaldı bu?

"Beni burada yalnız bırakmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" diye alay etti, inanmayarak. "Senin bölgede mi?"

Durakladı ama asansöre girdi ve yüzünü açık bir maskeye çevirerek onunla yüzleşti. "Çalmaya değer hiçbir şeyim yok. Buyurun, Bayan Vitalio."

Kapılar kapandı.

Morana içindeki garip duyguyla inançsızlığın savaştığını hissetti. Tamamen yabancı bir bölgedeydi ve nasıl ilerleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Adam gözetliyor muydu? Onu harfi harfine kabul edip bir şeye el atması mı gerekiyordu? Adamın kişisel alanı konusunda tam bir boğa olduğunu düşününce neden tereddüt ettiğini bile bilmiyordu.

Gözleri kararan gökyüzünün şehrin üzerinde dalgın dalgın yarılmalarını izledi, nefesi manzaraya takıldı. İçini bir kıskançlık duygusu kapladı. Tristan Caine şehirde olduğu her gün bu manzarayı görüyordu.

Morana kendini silkeleyerek misafir yatak odasına doğru döndü ve yürümeye başladı. Ve onunla ilgili her şey gibi kafa karıştırıcıydı.

Misafir odasının kapısını açarak içeri girdi ve etrafına bakındı. Rahat görünümlü çift kişilik bir yatak, bir köşede bir dizi dolap, bir pencere ve bir şifonyer ile basitti. Morana iç geçirerek içeri girdi ve çekmeceleri karıştırarak silah aradı. Yoktu. Sonra dolaplarda yedek giysi aradı. Hiçbiri yoktu.

Banyoya girdi. Tıpkı misafir odası gibi rahat bir büyüklükteydi ve duş, tuvalet, küvet gibi temel ihtiyaçların hepsi vardı.

Gerçi fark etmezdi. Rahatlamasının hiçbir yolu yoktu. Kesinlikle olmaz. Ama bölgeyi tanıması gerekiyordu. Biraz kendine geldikten ve yüzündeki tozu temizledikten sonra sessizce odadan çıktı. Açık yaşam alanına çıktığında, sarmal bir şekilde yukarı çıkan merdivenlere baktı ve ötesinde ne olduğunu merak etti.

Omuz silkerek adım adım tırmandı, gözleri etrafta geziniyordu. Kahretsin, sırf bu manzara için onu öldürebilirdi. Merdivenlerin başında durduğunda Morana bir kez daha şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Bir koridor, bir dizi kapı ya da başka bir şey bekliyordu. Bunun yerine merdivenler doğrudan *devasa* bir odaya açılıyordu.

yatak odaları, neredeyse gizli bir çatı katı gibi. Onu şaşırtan şey ise renklerdi.

Yaşam alanı rahat ama buz gibiyken, burası tam tersiydi. Görebildiği kadarıyla hiçbir yerde griden eser yoktu. Kahverengi ve yeşilin tonlarıyla döşenmiş odada ahşap kaplama duvarlar, bir dolaba ve banyoya açıldığını tahmin ettiği meşe ağacından kapılar ve fazlasıyla rahat ve davetkâr görünen kral boy bir yatak vardı. Bu oda da öyleydi - sıcak, davetkâr, birbirine dolanmış çarşafarla tembel sabahlar düşüncesine ilham veren.

Kimdi bu adam?

Morana merdivenlerin başında durdu, şaşkın gözlerle o güne kadar gördüğü en büyük yatağı detaylıca inceledi - kendi yatağı gibi kahverengi çarşaf, bir kale yapmaya yetecek kadar yastık. Siyah mermer zemin, mekanın çalışma odası havasına katkıda bulunuyor, bir başka cam duvar da en uçtaki muhteşem deniz manzarasını sunuyordu.

Oda sıcak görünüyordu. Ev gibi.

Morana göğsünde hüznü bir kıpırtı hissetti ve gitmek için döndü, tam o sırada karşısındaki odanın köşesindeki kapı açıldı ve dışarı buhar üfledi.

Kalbi durdu.

Tristan Caine dışarı çıktı, kalçasına bağladığı bir havludan başka bir şey yoktu, sırtı ona dönüktü.

Morana gözlerini kırptırdı, ağzı açık kaldı, sonra da bakakaldı.

Adamın haberi yokken oradan ayrılmalıydı. Sessizce aşağı inmeli ve onun çıktığını hiç görmemiş gibi davranmalıydı. Topuklarının üzerinde dönmeliydi.

Ama yapmadı.

Durdu, donakaldı, gözleri adamın sırtının bronzlaşmış derisine dağılmış çok sayıda yara izini haritaladı, bir dolabı açıp bir şey ararken kasların gerçekten dalgalandığını gördü. Bıçak, kurşun ve yanık yaraları gibi kabarık, benekli etleri gördü ve adam hareketsiz kaldığında kalbinin sıkışmaya başladığını hissetti.

Sustu.

Sustu.

Ve boynunu çevirdi, mavi gözleri onunkilerle kilitlendi.

Kızın nefesi kesildi.

Yüzünü ona döndüğünde adamın gövdesindeki geniş yara izlerini gördü, et kalıcı olarak morarmış ve lekelenmişti. Bu adam nasıl bir cehennemde yaşıyordu?

nasıl geçti? Adamın bazılarının şeklini seçemediği dövmelelerini, yara izlerini, kusursuz kaslarını, derisinin altında kıvrılıp gerilen kaslarını, gözleri onu izlerken eşit bir şekilde yükselip alçalan göğsünü inceledi. Morana bakışlarını ondan ayırmadı, onu izlerken göğsünde hissettiği tuhaf duyguyu gizlemeye çalışsa da bakışlarındaki değişim yüzünden bunu başaramadığını biliyordu.

Yavaşça öne doğru bir adım attı, kasıtlı, ölçülü, gözleri onu keskin bir şekilde inceliyordu. Morana bir santim bile geri çekilmeden, bakışlarını ondan ayırmadan yerini korudu. Artık bu kontrol oyunlarını biliyordu ve oynamaması gerektiği halde oynuyordu.

Bir adım daha attı, havlusu bir düğümle kalçalarına asılmıştı, karın kasları Morana'nın gözleri önünde tamamen çıplaktı, saçlarının izi kumaşın kenarında kaybolmuştu. Morana gözlerini onunkilerden ayırmadan her şeyi fark etti, kalbi çarpıyordu, merdivenlerin başında dururken yumrukları sıkılmıştı.

Bir adım daha attı ve vücudundaki kaslar sıkı, gergin, kontrollü bir şekilde ondan sadece birkaç adım ötede durdu. Gözleri açıktı, gözbebekleri hafifçe genişlemişti. Ve gözbebeklerini görünce bunun, bu her neyse, onu da etkilediğini fark etti. Ne kadar gizli tutsa da, bu fiziksel tepkileri kontrol edemiyordu. Nedense, bedensel tepkilerini kontrol edemeyen tek kişinin kendisi olmadığını bilmek onu daha iyi hissettirdi.

Ayrıca nabzının daha da yükselmesine neden oldu.

Bakışları birbirine kilitlenmiş, gergin bir sessizlik içinde durdular. Sessizlik bir şeylerle doluydu, anlayamadığı bir tür beklentiyle ağırlaşmıştı, sanki bir uçurumun kenarında karşı karşıyaydılar ve aşağıya düşmekten bir nefes uzaktaydılar. Karnı düğüm düğümdü, bir ter damlası göğüs dekoltesinden göğüslerinin arasına doğru yuvarlanıyordu, şartlandırılmış hava ısınmış tenine karşı serindi. Cama çarpan yağmurun sesi kulaklarındaki kanla karışıyor, kontrol etmeye çalışsa da kendi nefesi ona gürültülü geliyor, hiçbir şey görmesine izin vermiyordu.

Başka bir adım.

Boynunu geriye doğru eğdi, ayakları kendiliğinden geriye doğru hareket ederken sırtı kamburlaştı ve merdivenin tepesinde durduğunu tamamen unuttu. Yerçekimi ona çarpmadan bir saniye önce dengesinin bozulduğunu hissetti, elleri bir şeylere tutunmak için uzandı ve adamın kollarının sıcak, sert kaslarıyla karşılaştı. Morana kendini dengede tutarken bile adamın elinin ensesine kaydığını hissetti; adam onu kenardan çekip dikleştirirken ensesini kavradı ve boynuna sarılmaktan başka bir şey yapmadı.

Kalbi güm güm atan, elleri avuçlarında daha önce hiç hissetmediği kaslarla dolu olan Morana ona baktı, o da aşağı baktı, boynundaki tutuşu sertti ama tehdit edici değildi, kavrayamadığı bir tür neredeyse kenar vardı.

İnç.

Çıplak inç.

Kan vücuduna hücum etti, boynunu tuttuğu yerden omurgasına doğru küçük akımlar aktı, kontrol altında tutmaya çalışsa bile nefesleri daha hızlı geliyordu.

Kendi göğsü yükselip alçaldı ve biraz daha hızlandı, nefesleri yüzünü yıkadı, misk ve odunsu bir şeyin kokusu yakın mesafede onu sardı.

Telefonunun aniden çalması sersemliğini bozdu.

Morana gözlerini kırptırdı, zihinsel olarak kendini salladı ve kafasını temizledi. Ellerini onun kollarından çekerek cebinden telefonunu çıkardı. Adamın eli yerinde kaldı.

Arayanın kimliğine baktı ve dondu kaldı.

Babası.

Buz onu doldurdu, aşırı ısınmış sistemlerini tamamen soğuttu. Doğruldu ve adamın elinden kurtulurken kontrolündeki kırılma onarıldı. Tutuşunu gevşetmeden önce parmakları bir kez esnedi, dokunuşunun izi tenini yaktı, hislerin hayaleti etine saldırdı. E n s e s i yanıyordu.

Tek kelime etmeden arkasını döndü ve aceleyle merdivenlerden indi, vücudundaki her tepki onun dışında her zaman olduğu gibi yine katı kontrolü altındaydı.

Mutfakta durduğunda derin bir nefes veren Morana, telefonu açtı ve sessiz kaldı.

"Ayrıntıları atlamışsın," dedi babasının soğuk sesi ve Morana yüzünü ifadesiz, sesini de düzgün tutarak tabureye sertçe oturdu.

"Yapacağımı söyledim," diye karşılık verdi ses tonunda bir ürkeklik olmadan.

"Motorcu kimdi?" diye sordu babası, sesinde öfkesini dizginlemişti.

Morana, adamlarının kaçmasına yardım eden adamı ihbar etmesine şaşırmamıştı. "Hangi motorcu?" diye sordu.

Bir duraklama oldu. "Ne zaman dönüyorsun?"

Morana ona "Değilim," diye bilgi verdi. "Bu gece değil." Belki de hiçbir zaman.

Bir duraklama daha. "Neredesin?"

Morana derin bir nefes aldı. "Madem anlayamıyorsun, senin için açıklayayım baba. Ben senin tasma takabileceğini düşündüğün bir köpek değilim. Ben bağımsız bir kadınam ve eğer bu gece dönmeyeceğimi söylersem, o kadar. Bunu sormanızın umursamazlıktan kaynaklanmadığını biliyorum."

"Bağımsızlığın, sürdürmene izin verdiğim bir yanılsama Morana," diye konuştu babası ürpertici bir tonda. "Onun kim olduğunu bulacağım. Ve onu öldürteceğim."

Konuşma boyunca Morana ilk kez bir parça eğlence hissetti. Tristan Caine'den nefret ediyordu ama babasıyla karşı karşıya gelme düşüncesi nedense babası için en iyi yol gibi görünmüyordu. Ve kendi kanından olanları desteklemediği için kendini kötü hissetmesi gerekirdi. Tek hissettiği soğuktu.

"İyi şanslar baba," diye konuştu Morana ve telefonu tezgâhın üzerine bırakarak bağlantıyı kesti, nefes alır almaz vücudu çöktü.

Onu arkasında hissetti ve döndü.

Üzerinde bol bir eşofman altı ve siyah bir tişört vardı ve oldukça spekülatif bir şekilde onu izliyordu. Morana tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

Büyük buzdolabına yönelmeden önce bir süre sessiz kaldı. "Demek baban seni arkadaşlarına pazarlıyor ve tasmanı takmaya çalışıyor," diye konuştu, sesindeki ağır tiksinti açıktı. "Ne adam ama."

Morana dişlerini sıktı. "Tencere ve çaydanlık. Beni kaç kez kontrol etmeye çalıştığınızı unuttunuz mu Bay Caine? İsterseniz size hatırlatabilirim," diye konuştu, ses tonu kasıtlı olarak kibardı.

Buzdolabına doğru giderken durdu. "Ben babanıza hiç benzemem Bayan Vitalio."

"Aslında bu doğru değil," diye yorumladı Morana. "İkiniz de beni kontrol etmeye çalışıyor ve öldürmekle tehdit ediyorsunuz. Bu kadar farklı olan ne?"

"Bilmek istemezsin."

Morana başını eğdi, gözleri kısıldı. Bu ifadede sıcaklığın altında yatan bir şey vardı. Ne olduğunu anlamaya çalıştı, ama hayal kırıklığına uğramış olacak ki, bir türlü bulamadı.

"Aslında, sanırım biliyorum."

Tristan Caine tekrar buzdolabına döndü ve nedense konuşmamak için dilini ısırıldığını hissetti.

Tamam.

"Peki, *Cyanide*'da bana kim ilaç verdi?" diye sordu, bazı cevaplar talep etmeye hazırdı.

"Barmenlerden biri," diye cevap verdi, dondurucudan donmuş tavuk ve sebzeleri çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Morana, adamın mutfakta bir mermi tarlasında olduğu kadar rahat hareket ettiğini görünce şaşkınlığının bir kez daha arttığını hissetti. Onun bir doğrama tahtası ve bıçak aldığını gördü.

Yemek pişirdi.

Tristan 'Predator' Caine pişirdi. Mucizeler hiç bitmeyecek miydi? Göğsündeki garip hissi görmezden gelerek sorulara odaklandı. "Neden bana ilaç verdi?"

Bıçak bir dilim tavuğun üzerinde durdu, adam ona bakarken havada asılı kaldı. Çenesi sıkılmıştı, gözlerinde pek çok kez gördüğü o tanıdık nefret, onu dizginlemeden önce yanıp söniyordu. Nedense bugün onu kontrol altında tutuyordu.

Morana şaşkın bir halde telefonuyla oynayarak bir cevap bekledi.

Tam konuşmak için çenesini açtığı sırada asansörün kapıları açıldı.

İnsanların zamanlaması çok kötü!

Dante uzun boylu, kaslı vücudu koyu renk bir takım elbisenin içinde, saçları arkaya taranmış halde yürüyerek alana geldi. Koyu renk gözleri önce ona, sonra Tristan Caine'e kaydı, aralarında bir tür sessiz bakış geçti ve tekrar ona döndü.

"Morana," diye konuştu, kadın gerilirken yanına geldi. "Seninle buluşmadığım için özür dilerim. Son anda çok acil bir işim çıktı."

Morana onu inceledi, gözleri kısılmıştı. Yeterince samimi görünüyordu. Başını salladı. "Sorun değil."

"Saldırıya uğradığınızı duydum. İyi misin?"

Adamın endişesi gerçek gibi görünse de Morana kaşlarını kaldırdı. Sonra Amara'nın ona iki erkeğin kadınlara karşı koruyucu olduğu konusunda söylediklerini hatırladı.

Tekrar başını salladı. "Ben iyiyim. Ama yarın arabama ihtiyacım var." Dante gülümsedi. "Tristan tamiraty ayarladı bile."

Diğer adama döndüğünde kaşları saç çizgisine çarptı. "Sen mi yaptın?"

Onu görmezden geldi, gözleri Dante'deydi.

"Hazırlanayım mı?" "Evet."

Bir sessiz bakış daha.

Tristan Caine başıyla onayladı ve tezgâhın etrafından dolaşarak merdivenlere doğru yürüdü.

Dante ona döndü, kara gözleri gerçekten endişeliydi. "Benim dairem iki kat aşağıda. Onunla çalışmak istemediğini söylediğini biliyorum, eğer istersen bu gece orada kalabilirsin. Evde olmayacağım ve boş olacak."

Tristan Caine'in o konuşmadan merdivenlerde durduğunu gördü, Dante'ye dönerken tüm vücudu gerilmişti, gözleri soğuktu.

"O burada kalıyor," diye hırladı.

Hırladı.

Morana ses tonundaki keskinlik karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. İçinden bir ürperti geçti. Adamın onu başından attığı için mutlu olacağını düşünmüştü.

Dante onun yanından, eli cebinde adama hitaben konuştu. "Bu daha iyi bir seçenek. Sen daha sonra döneceksin ama ben dönmeyeceğim. Sabaha kadar rahatça kalabilir."

Tristan Caine gözlerini kan kardeşinden ayırmadı ve aralarında bir bakış daha geçti.

"Tristan..." Dante konuştu, sesi biraz endişeliydi. "Sen..."

Tristan Caine gözlerini ona çevirdi, bakışlarının gücü kadının nefesini kesmişti.

"Bu gece sana bir zarar gelmeyecek," dedi ona, sesindeki inanç sertti. "Kal."

Morana daha gözlerini kırptıramadan, kelimeleri sindiremeden, adam gitmişti. Ve Morana dakikalar önce oturduğu yere oturdu, tamamen afalladım.

Yağmur.

Damlalar müzikal, melankolik bir senfoni içinde cama vuruyordu. Yağmurun sesinde göğsüne acı veren bir şey vardı.

Morana yan yatmış, cama vuran yağmur damlalarının sesini dinliyor, onları hissetme, görme arzusu içini kaplıyordu.

Tek başınaydı. Odada. Dairede. Hayatında.

Yutkunarak karanlık odadaki yataktan indi ve yavaşça kapıya doğru yürüdü, kalbi nedense göğsünde ağırlaşmıştı. Kapıyı açarak tamamen karanlık olan yaşam alanına baktı ve sahip olduğunu fark etmediği bir seviyede onu çağıran cam duvara doğru sessiz adımlarla yürüdü.

Dışarıdan gelen zayıf ışık duvarın içinden neredeyse ruhani bir şekilde süzülüyordu. Yürüdü, cama yaklaştıkça yaklaştı, yağmur damlalarının cama çarpıp aşağı süzüldüğünü gördü.

Morana camdan bir adım ötede durdu ve kaybolmadan önce nefesinin camdan yavaşça buharlaşmasını izledi. Bulutlar gece gökyüzünde ağır ağır asılı duruyor, şehrin ışıkları sağ tarafta parıldıyor, obsidyen bir kumaşın üzerindeki mücevherler gibi ışıltıyor, sol tarafında görebildiği kadarıyla deniz fırtınayla birlikte yükselip alçalıyordu.

Morana olduğu yerde durup manzarayı seyrederken boğazı düğümlendi. Daha önce hiç böyle yağmur görmemişti. Gözlerinde bu özgürlüğü hiç hissetmemişti.

Penceresinden gördüğü manzara, ötesinde hiçbir şey göremediği bakımlı çimler ve yüksek çitlerle son buluyordu. Ellerinin kendiliğinden kalktığını hissetti, kalbindeki derin ihtiyaç çok şiddetliydi, asla sahip olamayacağını bildiği, ihtiyaç duyduğunu bile bilmediği bir şey için.

Elleri camdan bir santim uzakta durdu, kalbi kanıyordu. Yavaşça aşağı bastırdı. Soğuk cam avuçlarında sert bir his uyandırdı. Uzun bir süre orada durdu, canı yanıyordu, ölümle arasında sadece camdan bir duvar vardı. Şehri daha önce hiç görmediği bir şekilde izledi, hayatı boyunca yaşadığı şehri, hala yabancı olan şehri.

Yere oturup bağdaş kurarak öne doğru eğildiğinde elleri camdan aşağı kayd ve nefesleri camı tekrar tekrar buğulandırdı.

Gök gürültüsü gökyüzünde çatırdadı, bir şimşek çakması kaybolmadan önce her şeyi parlak beyaza boyadı. Damlacıklar sırayla cama çarpıyor, mermi gibi kırmaya çalışıyor, ona ulaşmaya çalışıyor ama başaramıyordu. O duvarın arkasında oturmuş, o damlacıkları üzerinde hissetmek için can atıyor, onların kendisini yakmasına izin vermek istiyor ama bunu yapamıyordu. Ve bu onun hayatı değil miydi? Ulaşamadığı şeylerin özlemi, ona ulaşmaya çalışan ve bir duvarla karşılaşan şeyler. Camdan bir duvar. Her şeyi görebildiği, tam olarak neyi kaçırdığını bildiği, cam kırılmasa bile farkındalığında boğulduğu bir yer. Çünkü tıpkı şimdi olduğu gibi, camı kırmak ölüm demektir.

Ve son zamanlarda Morana buna değip değmeyeceğini merak ediyordu.

Dudakları titredi, ellerini cama bastırđı, gözyaşlarının gökyüzünden düşüp yenilgiyle duvarlardan aşağı kaydığını gördü ve gözünün ucuyla bir tanesinin kaydığını hissetti.

Ve onu odada hissettim.

Arkasını dönüp ayağı kalkmalıydı. Ona kesinlikle sırtını vermemesi, kendini savunmasız bırakmaması gerektiğini biliyordu. Ama o anda, gözlerini manzaradan ve ellerini camdan ayırmaya gücü yetmedi. Kendini gerginleşmekten alıkoyamadı.

Yorgun hissediyordu. Kemiklerinin derinliklerine kadar yorulmuştu.

Ona zarar görmeyeceğini söylemiş olması da zarar görmeyeceğini gösteriyordu. Hayatında yalancı olmayan bir adamı tanıyacak kadar yalancı görmüşü. Ona duyduğu nefreti gizlememişti ve tam tersine, bu ona şu an için onun sözüne inanabileceğini söyleyen şeydi.

Bu yüzden gerilmedi, dönmedi, sadece onun gitmesini bekledi.

Adam onu izlerken ensesi diken diken oldu ve adamın hareket ettiğini hissetti. Nasıl anladığını bilmiyordu. Adam hiç ses çıkarmıyordu, ayakları yerde tamamen sessizdi. Ama hareket ettiğini biliyordu.

Orada sessizce oturdu ve adamın ayaklarını çevresinde gördü.

Kız yukarı bakmadı. O da aşağı bakmadı. Sessizlik devam etti.

Morana gözlerini yağmur damllarından ayırmazken, adam bacaklarını kavuşturup kendisinden bir adım öteye oturduğunda kalbi küt küt atmaya başladı.

Morana göz ucuyla ona baktı, düğmeleri açık gömleğinin daha önce gördüğü bir et şeridiyle alay ettiğini, ağırlığını yere yaslanmış avuçlarına verdiğini gördü.

Küçük bir yara izi gördü ve kalbinin acıdığını hissetti. Kadınların başına gelen onca adaletsizlik içinde, kendi dünyalarında erkeklere ne olduğunu hiç düşünmemişti. Güç ve hayatta kalmanın en önemli iki şey olduğunu biliyordu ama bunun bedelinin ne olduğunu hiç merak etmemişti. Üzerindeki yaralar bir norm muydu yoksa kendisi gibi bir anomali miydi? Kana değer veren bir ailede anomali olmanın bedeli miydi? Kaç tanesi düşmanları tarafından yapılmıştı? Kaç tanesi ailenin elinden çıkmıştı? Onların dünyasında bulunduğu yere gelmesinin bedeli bu muydu? Erkekler üzerinde nasıl bir etkisi vardı? Çoğunun bu kadar kopuk olmasının nedeni bu muydu?

Acıyla başa çıkmanın tek yolu bu olduğu için mi? Babasının başına gelen de bu muydu? Hayatı boyunca bu şekilde başa çıktığı, gücünü elinde tuttuğu için mi kopmuştu?

Yanındaki adamın etinde gördüğü kesiklerin anısıyla birlikte zihninde sorular dolaşıyordu. Ondan nefret ediyor olabilirdi ama güce saygı duyuyordu. Ve adamın vücudunun bir silahtan çok daha fazlası olduğunu fark etti. Bir güç tapınağıydı. Masalların bekçisiydi - hayatta kalışının, bu çirkin, çirkin dünyada kavrayamadığı şeylerin masalları.

Morana Amara'yı, onun düşmanlarının elinde günlerce direndiği ve hayatta kaldığı işkenceyi düşündü ve kıyaslandığında ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Dünyalarındaki diğer pek çok kadın gibi hiç kaçırılmamış, hiç işkence görmemiş, hiç tecavüze uğramamıştı. Ve nedenini merak etti. Babası yüzünden miydi? Yoksa başka bir sebepten mi?

"Kız kardeşim yağmuru severdi."

Viskinin ve günahın o boğuk, sert sesiyle usulca söylenen sözler düşüncelerini yarıp geçti.

Ve sonra kelimeler onu şaşkına çevirdi. Sadece onunla paylaştığı son derece özel bir şey olduğu için değil, aynı zamanda ses tonunda duyabildiği derin, derin aşk yüzünden.

Onun sesinde duyduğu türden bir aşka sahip olabileceğini düşünmemişti, hiç kimse için değil. Ve onu hayrete düşüren de buydu. Morana dönüp ona bakmadı, o ona bakmadığı için Morana da ona bakmadı ama ellerini cama bastırdı, adamın sözleri kafasını karıştırırsa da şaşkınlık içindeydi.

Yutkundu, kalbi küt küt atıyordu. "Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum," diye konuştu aynı yumuşak tonda, gözlerini manzaradan ayırmadan.

Sessizlik.

"Artık yok."

Ve o düz ton geri gelmişti. Ama Morana buna inanmadı. O sıcaklığı duymuştu, sevgiyi duymuştu. O bile bu kadar çabuk o kopuk moda geri dönemezdi. Ama nedense bunu ona söylememişti.

Zifiri karanlıkta, gökyüzüne, şehre ve denize bakarak, kalp atışlarıyla senkronize bir şekilde düşen hızlı damlacıklara bakarak oturdular, aralarındaki sessizlik kalın değildi ama kırılğan da değildi. Sadece sessizlik. Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

O daha düşünmeden ağzı açıldı. "Annem yağmuru severdi."

Bir duraklama.

"Bir annen olduğunu sanıyordum."

Tanıdık bir düğüm boğazını sıktı. "Artık yok."

O anda adamın kendisine baktığını hissetti ve başını çevirdi, gözleri derin, koyu maviyle kilitlendi. Adamın gözlerinde yine karanlık bir şey parladı ve gözlerini kaçırdı.

Morana yutkundu. "Neden burada kalmamı istediniz?"

Orada oturdu, gerilmedi, ona bakmadı, bakışları dışarıdaydı.

Sessizlik.

"Dante haklıydı. Orada güvende ve rahat olabilirdim," dedi ona sessizce.

"Burada güvende ve rahatsın," dedi ona aynı derecede sessiz bir sesle, kelimeler anlam yüklü.

"Bu gece için."

"Bu gece için."

Morana pencereden dışarı baktı, yağmuru gördü ve ondan bir adım ötede otururken cama çarpışını duydu.

O zifiri karanlıkta, güneş doğduğu anda ortadan kalkacağını bildiği bir tür sessiz ateşkesle, gün ışığında asla kabul etmeyecekleri sessiz bir ateşkesle, cam bir duvara karşı hatırlayacağı ama asla konuşmayacağı karanlık bir çalıntı anla oturdular.

Bunu hatırlayacaktı çünkü o anda içinde bir şeyler değişmişti. Tamamen değişmişti, çünkü o anda düşmanı, ondan her şeyden çok nefret eden adam, hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yapmıştı.

O anda, ölümünü talep eden adam, muhtemelen yaptığıının farkında bile olmadığı bir şey yaparak ona bir anlık hayat vermişti.

O anda düşman, hiç kimsenin onun için yapmaya çalışmadığı şeyi yapmıştı.

Onu biraz daha az yalnız hissettirmişti.

Güneş doğduğunda o an sona ermiş olacaktı.

Ama o sessiz anda, ondan nefret etse bile, içinde kendi anlayışının ötesinde bir şey değişti.

Kendi duyguları söz konusu olduğunda kararsızlık onu ağırlaştırıyordu. Babası bir daha aramadı. Bir kere bile.

Morana bunun kendisini neden endişelendirdiğini bilmiyordu ama nedense bir şeyler olacağı hissinden kurtulamıyordu. Hiçbir şekilde hoşuna gitmeyecek bir şey. Zaten hoşlanmayacaktı, hele ki bunu babası yapıyorsa.

Derin bir nefes alarak ve bu düşünceleri daha sonra düşünmek üzere bir kenara bırakarak misafir yatak odasının kapısını açtı ve çatı katına çıktı.

Önceki gecedен sonra, başka herhangi bir dünyada sıradan bir kız olsaydı, ne bekleyeceğini bilemezdi. Ama onun normali normal değildi, tam da bu yüzden ne bekleyeceğini biliyordu.

Çatı katında yalnız olduğunu bilerek misafir yatak odasından çıktı. Adam şafak söker sökmez oradan ayrılmıştı, o da birkaç saat önce gecenin geri kalanını geçirmek üzere misafir odasına çekilmişti.

O ilk konuşmadan sonra tek kelime etmemişlerdi ama mutfığa doğru yürürken, o kırılgan yağmur damlalarıyla var olan sessiz ateşkesin yağmurla birlikte yok olduğunu biliyordu. Güneş gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor, ışık cam duvarı kesip tüm odayı aydınlatıyor, her karanlık santimlik alan ateşle dokunuyor, şartlandırılmış hava sıcaklığı uzak tutuyordu. Manzara, o muhteşem manzara, gözlerinin önünde çırılçıplak uzanıyordu, güneş ışığı bir uçtaki sudan parlıyor, diğer uçtaki binaların üzerinden tırmanıyordu.

Önceki akşam oturduğu tabureye zıplayarak çıktı, kendine kahve hazırlamayı düşündü ama sonra vazgeçti. Ateşkes sona ermişti. Zaten bir kez uyuşturulmuştu. Tekrar uyuşturulacak kadar aptal değildi.

Asansörün açılış sesi hızla dönmesine neden oldu, eli silahının bulunduğu el çantasının üzerindeydi. Amara'nın kendisine doğru yürüdüğünü, uzun boylu, kıvrımlı vücudunu ten rengi bir pantolon, kırmızı bir bluz ve yeşil ipek bir eşarpla sardığını, koyu renkli, vahşi buklelerinin güzel yüzünün etrafına döküldüğünü ve dudaklarında küçük bir gülümseme olduğunu gördüğünde çantayı tutuşu biraz gevşedi.

"Günaydın Morana," diye başını salladı kadın, orman yeşili gözleri parlıyordu.

Morana hafifçe gevşedi ve başıyla onayladı. "Amara."

Amara gülümsedi ve buzdolabını açtı. Dolaplardan bardakları alırken sergilediği tanıdık tavır Morana'yı nedense rahatsız etti. Dişlerini sıktı ve arkasını dönerek manzaraya baktı.

"Meyve suyu ister misiniz?"

Morana arkasını döndüğünde Amara'nın elinde portakal suyu tuttuğunu ve başını sorgulamak için eğdiğini gördü. Tereddüt etti ve Amara gülümsedi. "İlaçlı değil, merak etme."

Zihinsel olarak kendi kendine başını sallayan Morana başını salladı.

"Yine de endişelendiğin için seni suçlayamam. Hele kulüpte olanlardan sonra." Amara konuşmaya devam etti, soğuk sıvıyı iki uzun bardağa doldurdu, sesi eskiden olduğu gibi yumuşak tınılıydı, Morana'nın kalbinin sıkışmasına neden oldu, zihni ona sadece nezaket gösteren bu kadınla ilgili sorularla dolup taşıtı. Asla fısıltının üzerinde konuşamayacağını bilmek onun için nasıl bir şeydi? Daha yüksek sesle konuşursa canı yanıyor muydu? Fiziksel yara izleri de taşıyor muydu? Ne kadar kötü işkence görmüştü?

Morana soruları gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırdı, zihninde daha önemli sorular yükseliyordu.

"O gece kulübe sağ salim dönebildin mi?" diye sordu diğer kadın dirseklerini masaya dayamış karşısında otururken.

Amara yumuşak bir sesle, "Evet," diye cevap verdi. "Tristan oradaydı. Güvendeydim."

Küçük bir kızken işkence görmüş bir kadından gelen bu tek ifade Morana'ya çok şey anlatıyordu. Bunu daha sonrası için dosyaladı ve sorulara devam etti.

"Siz ve Bay Caine kulübe vardktan sonra cipe kimin bindiğini biliyor musunuz?"

Amara hafifçe kaşlarını çatdı, dudakları büzüldü. "Hayır. Bir şey mi oldu?"

Morana içini çekerek başını salladı. Eğer anlatmadıysa ona hikâyeyi anlatmasının bir anlamı yoktu. Dante'ye anlatmış mıydı? Yoksa yine bilgi mi atlamıştı?

"Gerçi," diye düşündü kadın, koyu renk gözlerini kırpıştırarak, "şimdi aklıma geldi de, Tristan cipin tekrar hareket ettiğini görünce aceleyle geri döndü."

Morana Amara'nın bardağından bir yudum almasını izledi ve iyi olduğuna kanaat getirince kendi bardağından da bir yudum aldı. Tatlı, soğuk içecek boğazından aşağı süzüldü ve daha dik oturup gözlerini diğer kadına dikerken duyularını harekete geçirdi.

"İnanılmaz cesursun, biliyorsun," diye konuştu Amara o kısık sesiyle, dudaklarında bir gülümsemeyle.

Morana şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdıktan sonra hafifçe kızardığını hissetti. "Teşekkür ederim, sanırım."

Diğer kadın onun garip tepkisi karşısında kıkırdadı, bulunduğu ortamda tamamen rahatlamıştı. "Tristan tek başına bile korkutucu bir adam. Ve seni daha da korkutmak için elinden geleni yapıyor. Geceyi onun evinde tek başına geçirmiş olman bana senin hakkında çok şey anlatıyor. Baban gibi tanınmış bir adamın tek çocuğu olmana rağmen. Neden şaşırdığımı bilmiyorum.

Sen güçlüsün. Buna hayranım."

Saklamaya çalışsa da daha fazla kızaran Morana boğazını temizledi. Daha önce zekâsı dışında hiçbir konuda iltifat almamıştı. Ve şimdi, kim olduğu konusunda bu kadar köklü bir şey hakkında bir iltifat almak, en hafif tabirle rahatsız ediciydi.

Konuyu değiştirmeye hazırdı, derin bir nefes aldı ve -

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu.

- yok olmak istiyordu.

Amara meyve suyunu yudumlarırken biraz tıkanı, kahkahayı patlatmadan önce gözleri büyüdü, sesi yumuşak ama gerçektir. "Tristan'la mı? Aman Tanrım, hayır!"

Morana'nın bu şekilde rahatlaması onu rahatsız etti.

Amara kıkırdamaya devam etti. "Bu adam kendi alanı konusunda bölgecidir. Çok bölgeci. Bir keresinde kapıyı çalmadan odasına girdim, neredeyse bana ters ters bakacaktı!"

Morana'nın içindeki her şey bu bilgiyle duruldu.

Dün onun odasına izinsiz girmişti. Tam onun alanının kenarında durmuştu ve o da onu görmüştü. Ama ters ters bakmamıştı. Etkilenmişti.

Haftalar öncesine ait sözler, onun sözleri zihnini doldurdu.

'Benim olan bir bölgem var. Orayı asla işgal etme.

Bunlar sadece kadının düşündüğü gibi kontrolünü sağlamaya yönelik sözler miydi, yoksa daha fazlası mı vardı?

Amara'nın sesi onu düşüncelerinden kopardı.

"Tristan insanların kendi alanına girmesine izin vermez. Onu tanıyan herkes bunu bilir."

Morana gözlerini kırptırdı, hâlâ bu inanılmaz derecede şaşırtıcı adamla ilgili soruların etkisindeydi. "O zaman neden onca insan varken benim burada kalmama izin verdi?" Neden kalması için ısrar etmişti? Dante ona dairesini teklif etmeye hazırlarken neden böyle hırlamıştı?

Amara'nın gözleri hafifçe keskinleşti, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çok ilginç, değil mi?

Bu mu?"

Morana sessiz kaldı. Amara başını salladı. "Yani, cevap vermek gerekirse Soru, hayır, ben burada yaşamıyorum. Ama yakınlarda yaşıyorum."

Merakı arttı. "Tenebrae'de yaşamıyor musun?"

Morana, Amara'nın uzaklara, manzaraya bakarken gözlerinin gölgelendiğini gördü. Ruhunun derinliklerinden gelen bir iç çekişle omuzlarında bir dalgınlık havası asılı kaldı.

"Ailemi orada ziyaret edebilirim ama kalmama izin verilmedi." İlginç bir kelime seçimi.

"Neden?" Morana kendini durduramadan sordu.

Amara Morana'ya baktı, kara gözleri acılıydı, dudakları alaycı bir şekilde gülümserken bile karanlık yükler taşıyordu. "Bazı şeylerin cevapsız kalması daha iyidir Morana. Benim evim orada. Annem hâlâ Maroni ailesine hizmet ediyor. Köklerim, olduğum her şey, sevdiğim herkes - hepsi orada. Ama kalmamakla lanetlendim."

Morana gözlerini kırptırdı ve kalbinin kadın için acıdığını hissetti. Amara'nın bir evi, asla yaşayamayacağı sevgi dolu bir yeri vardı. Morana bir yerde yaşıyordu ama bir evi yoktu. Ve o anda kadının acısını hissetti.

Ne olduğunu anlamadan eli aralarındaki boşluğu geçip Amara'nın elini tuttu ve usulca sıktı. "Özür dilerim."

Morana diğerkadının bu jest karşısında gözlerindeki şaşkınlığı gördü, elini geri sıkarken bile yüzünde yumuşak ve minnettar bir ifade vardı.

Omuz silkti. "Sadece bazen evimi özlüyorum. Bu yüzden Tristan ya da Dante ziyarete geldiğinde çok mutlu oluyorum."

"Burada arkadaşların olmalı," diye düşündü Morana.

"Pek sayılmaz," diyerek yere baktı Amara. "Esasen iş için buradayım. Ayrıca burası benim şehrim değil. Sınırlamalarım var."

Morana ona bir ara kendisini aramasını söylemek istedi. Ona kendisinin de hiç arkadaşı olmadığını söylemek istedi. Ona kendi cesur benliğiyle arkadaş olmayı çok istediğini söylemek istedi.

Ama yapamadı.

Kelimeleri dilinin ucuna getirmişti, ağzından dökülmeye hazırdı. Birini tanımaya, bir arkadaşsa sahip olmaya, hayatını ve hikâyelerini bir insanla paylaşmaya çok ama çok ihtiyacı vardı. Ama böyle bir hareketin sadece kendisi için değil, Amara için de sonuçları olabilirdi. Kendi şehri tarafından sürgün edilmiş ve buraya gönderilmişti. Morana onu dışarı attıramaz ya da öldüremezdi.

Dudağını ısırdı ve elini geri çekti, boğazını temizledi, içindeki cam duvardan dışarı baktı, uzandı ama dokunamadı.

Asansörün açılış sesi onu garip bir sessizlikten kurtardı.

Morana yeni gelenleri görmek için tekrar döndü, gözleri içeri giren Dante ve Tristan Caine'e takıldı, ikisi de uzun boylu, geniş, inanılmaz yakışıklı adamlardı. Dante'nin gözleri Amara'ya takılınca bir an duraksadığını gördü, ama yine şık bir takım elbise giymiş olan Dante onlara doğru yaklaşmaya devam etti. Yanındaki adam ise zarif adımlarla içeri girerek Morana'nın gözlerini üzerine çekti. Tekrar.

Gözleri onunkilere kilitlendiğinde midesinin düğümlendiğini hissedebiliyordu, o keskin mavi gözler güneş ışığında muhteşem görünüyordu, basit bir tişört ve kargo pantolonu içindeki sıkı, kaslı vücudu, her nerede bulundularsa, onun rahatça gidebileceği kadar gayri resmi olduğunu söylüyordu.

"Görüyorum ki mutfağında rahat etmişsin, Amara," diye konuştu o viskili sesiyle, gözleri onunkilerde kalırken bile arkasındaki kadına.

"Sadece mutfağınızda," diye cevap verdi Amara, sesi yumuşak ama neşeliydi.

Dante elleri ceplerinde cam duvarlara doğru yürüdü ve odadaki herkesi tamamen görmezden gelerek manzaraya baktı. Morana diğer adamı izledi ve Amara'yla aralarındaki gerginliği hissetti. Bunu daha önce de hissetmişti.

Merakla Tristan Caine'e baktı, ama onu dolaplarını karıştırırken buldu, gözleri onunkilere takılmıştı, tıpkı onunkilerin de ona takıldığı gibi.

Ona baktı. Kalbi
tekledi. Gözlerini
kaçırdı.

Kalbi atmaya başladı.

Kendi aptalca tepkileri karşısında gözlerini kapatan Morana boğazını temizledi ve Dante'nin duvara yaslandığı yere doğru döndü.

"Depolarda bir şey buldunuz mu?"

Dante dönmedi ama yüksek sesle konuştu. "Buradakinde değil. Ama Tenebrae'dekinde bazı... tuhafliklar vardı."

"Tuhafliklar mı?" Morana ilgiyle öne doğru eğildi.

"O depo uzun zaman önce yerel rakiplerimizden birine aitti," diye bilgi verdi Dante, güneşin altındaki profili netti. "Adamlarımın bulunduğu teçhizatın başka bir çeteye ait olması dışında. Kimin kullandığını henüz bulamadık."

Morana gözlerini kıstı, zihnindeki çarklar dönmeye başladı. "Eğer şifreler kullanılacak ve suç onun üzerine atılacaksa bu Bay Caine için ne anlama gelir?"

Dante arkasını döndü, gözleri sertçe onunkilere dikilmişti. "Bu onun ölümü anlamına gelir, Morana."

Böylece Tristan Caine'in bir beyin oyunu oynadığını ve suçu kendi üzerine attığını göz ardı edebilirdi. Tabii adam bir intihar görevinde değilse.

Dante ona, "Herhangi bir gelişme olduğu anda haberin olacak," diye söz verdi ve Morana diğer adama dönmeyi reddederek başını salladı.

Amara boğazını temizledi. "Aslında bunları sana vermek için gelmiştim Morana."

Morana tezgâha baktığında arabasının anahtarlarının orada durduğunu gördü. Arabası, bebeği tamir edilmişti. Gözleri Tristan Caine'inkilere kilitlendi. Adam ona bakmıyordu.

Morana başını salladı, kalbi hızlandı ve yüksek tabureden aşağı atlayarak el çantasını omzuna attı ve anahtarlarını aldı.

"Artık gitmeliyim," diye mırıldandı ve bir kez etrafına bakındı.

Dante ona kibarca başını salladı, o da temas halinde olacaklarını bilerek başını salladı.

Amara ona gülümsedi. "Umarım tekrar karşılaşırız, Morana." Morana yutkundu. "Ben de öyle."

Ve sonra arkasını döndü, çatı katının sahibine tek kelime etmeden, ona doğru bakmadan, hissettiği minnettarlığı ifade etmeden. Hızlı, emin adımlarla asansöre doğru yürüdü, gözleri son bir kez dışarıdaki manzaraya gitti, onu ezberledi, önceki gecenin ruhuna kazındığı gibi hafızasına kazındı.

Arkasından kimse tek kelime etmedi. Asansöre girerken gerginlik sırtını okşadı, kalbi çarpıyor, avuçları terliyordu.

Derin bir nefes alarak düğmeye basmak için döndü ve gözlerinin son bir kez, mutfakta durup onu izleyen muhteşem mavi gözlerle kilitlendiğini gördü.

Morana düğmeye bastı, bakışları kilitlendi. Ve kapılar kapandı.

Bir sorun vardı.

Malikânenin kapısından içeri girdiği anda midesine derin, çok derin bir önsezi duygusu yerleşti.

Geri dönmeliydi. Tamir edilmiş, harika arabasını alıp bu konaktan başka bir yere gitmeliydi. Ama yapmadı.

Çünkü Morana Vitalio birçok şeydi ama korkak değildi. Ve eğer ölecekse, bunu bilerek ölecekti.

Dişlerini sıkarak arabayı yerine park etti ve dışarı çıktı, gözleri yeni tekerleklerin üzerinde gezindi. Tristan Caine fırtınalı bir gecede arabayı nasıl tamir ettirmişti? Bağlantıları bu kadar iyi miydi?

Morana başını sallayarak ve o şaşkın adamı düşüncelerinden uzaklaştırarak güzel, güneşli çimenlere, muhteşem araba yoluna ve göz alıcı malikâneye baktı.

Ve daha fazla önseziden başka bir şey hissetmedim.

Buradan ayrılacaktı. Şifreler bulunduğu anda, kendi kendine söz verdi, kaçıp ortadan kaybolacak, kimliğini değiştirecek, kendine istediği gibi bir hayat kuracaktı. Çok çok uzaklarda bir yere gidecek ve hiç tereddüt etmeden arkadaş edinecek, erkeklerle tanışıp eğlenecek ve ölüm her gün başının üzerinde sallanmadan yaşayacaktı.

Kodlar yok edildiği anda, her şeyi geride bırakıyordu.

Bu kararla birlikte içine güç dolduğunu hisseden Morana, babasının adamlarının gözleri onu takip ederken doğruca odasına gitme niyetiyle kanadına doğru ilerlerken, söz konusu adamın dışarıdaki çardakta diğer iki yaşlı ve huysuz adamla oturmuş iş konuştuğunu gördü.

Adam onun içeri girdiğini gördü ve parmaklarıyla yanına gelmesini işaret etti; bu hareket Morana'yı hiç de rahatsız etmemişti. Morana ona kendi parmağını gösterip süitine doğru yürümeyi çok isterdi ama adam başkalarıyla birlikteydi ve böyle bir meydan okumanın, özellikle de dün geceden sonra, onu çok ileri götürebileceğini biliyordu.

Morana birkaç dakika sonra dışlarını tekrar sıkarak onun oturduğu yere doğru yürüdü, tepesindeki geniş yaprak örtüsü oturan herkes için gölge sağlıyordu.

Babası ona baktı, gözleri tamamen nötrdü, en ufak bir titreşim bile yoktu. "Bu akşam *Crimson*'da dışarıda yemek yiyeceğiz. Ona göre giyin."

Morana başını salladı ve başka bir şey söylemesini bekledi. Kaşlarını kaldırdı ve parmaklarının bir başka hareketiyle onu başından savdı.

Ellerini yumruk yaparak arkasını döndü ve süitine doğru yürüyerek kapıyı arkasından sıkıca kilitledi.

Sonra yatağına oturdu. Ve düşündü.

Bu garipti. Onun kızgın, hatta alaycı olmasını bekliyordu. Her zaman olduğu gibi kayıtsız olmasını bekliyordu. Ama bu... neredeyse manipülatif görünüyordu. Geceyi dışarıda geçirdikten sonraki sakinliği sorunluydu. İyi bir sakinlik değildi. Ve nedense midesi düğümleniyordu, hem de iyi türden değil. Sevdiği düğümlerden değildi.

"Bağımsızlığınız, sürdürmenize izin verdiğim bir illüzyon."

Morana derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve banyoya doğru yöneldi, düğümler her adımda daha da kötüleşiyordu.

Crimson.

Dudakları kıpkırmızıydı. Vücudunun içinde akan kan kıpkırmızıydı. Diğer adamın burnundan aktığını görmek istediği kan da kıpkırmızı olacaktı.

Çenesini sıkkan Morana, restoranda her zaman babasına ayrılan köşedeki masaya oturdu ve uygun bir şekilde siyah kolsuz, sırtı açık, belinden etek şeklinde açılan bir elbise giydi. Elbisenin tek dikkat çekici yanı yan tarafındaki basit yırtmacıydı. Masanın etrafında babası dışında dört erkek daha oturuyordu.

Babası gün boyunca onunla tek kelime konuşmamıştı ve bu olağan dışı olmasa da, yaptığı numaradan sonra olağan dışıydı. Sıradan bir gün değildi. Genellikle katıldığı yemeklere kendi arabasıyla giderdi. Bu gece babası ona sadece arabasına binmesini söylemişti. Babası ona susturucu bir bakış attığında neredeyse itiraz edecekti.

"Birlikte varmamız çok önemli," demişti ona. Morana dilini ısırды ve arabaya bindi.

Ve şimdi oturmuş, babasının neden birlikte gelmelerini istediğini anlıyordu. Bu sadece bir akşam yemeği değildi. *Utanç verici* bir akşam yemeği idi.

Adamlardan biri, otuzlu yaşlarının başında yakışıklı bir adam, Morana'nın yanına oturmuş, elini üçüncü kez elbisesinin yırtmacının altına sokmaya çalışıyordu. İlk seferinde bunun kazara bir fırça darbesi olduğunu düşünmüştü. İkinci seferinde sert bir bakışla elini kenara itmişti. Ancak bu sefer öfkesi tavan yapmıştı.

Adamın elini kavradı ve parmaklarını geriye doğru bükte. "Bana bir daha dokunursan parmaklarını kırarım."

Onun sözleri üzerine masaya sessizlik çöktü. Babası kaşlarını kaldırıarak ona baktı. Onun kendisini ya da adamı azarlamasını bekledi. Babası sanki kendisinden on yaş büyük bir adam onu masanın altından taciz etmeye çalışmamış gibi arkasını dönüp diğerlerini tekrar sohbete dahil etti.

Morana adamın elini tiksintiyle kendinden uzaklaştırdı. Sandalyesinde arkasına yaslandı, derin ve kontrollü bir nefes aldı, öfkesi iliklerine kadar işledi.

"Outfit burada."

Masadaki orta yaşlı adamlardan birinin sözleri onun kıpkırmızı bulanıklığını dağıttı.

Babası başını salladı. "Biliyorum. Güvenlik yerinde."

Morana, babasının haklı olduğunu anlamak için ilk kez restoranın etrafına baktı. Her yer, her yer, bir sürü insanla doluydu.

Güvenlik. Hem onların hem de Outfit'in. Sivil giyimli adamlar masalarda tetikte oturuyor, silahlarını gizliyorlar ama kıyafetlerinden belli oluyor, bir patlama tehdidi havada şiddetle asılı duruyordu. Olan bitenin farkında oldukları anlaşılan siviller gergindi ve yemeklerini olabildiğince çabuk bitiriyorlardı. Personel yumurta kabukları üzerinde yürüyor ve her tepside gerginlik damlıyordu.

Morana gözlerinin her yerde dolaşmasına ve her şeyi algılamasına izin verdi, Kıyafet'in masasını bulmaya çalıştı ama tanıdığı iki adamı restoranın hiçbir yerinde göremedi.

Ama ensesi diken diken oldu.

Gözlerin üzerinde olduğunu

hissedebiliyordu. Onun

gözlerini.

Aç gözler.

Nefesi kesildi. O olduğunu nasıl anladığını bilmiyordu. O olduğunu nasıl bildiğini düşünmek istemiyordu. Ama biliyordu. Onun bölgesinde gördüğü bakışların aynısıydı. Aynı bakışları kendi bakışlarında da hissedebiliyordu.

Şarap kadehini eline alarak gözlerini yine gizlice mekanda dolaştırdı ve adamın nerede oturduğunu bulmaya çalıştı. Bulamadı, bu da masalarının onun arkasında olduğu anlamına geliyordu.

Dönmedi. Dönmek sadece onu değil, Kıyafet'i de tanımak anlamına gelirdi ve babası bu şekilde davranırken o yerinde kaldı.

Ama o gözlerin açıkta kalan sırtının her santimini okşadığını hissetti, vücudu hislerle uğuldarken ensesinin farkındalıkla karıncalandığını hissetti, onu hayal etti, bir yerde oturuyordu, o mavi, mavi gözleriyle onu yutuyordu. Onu daha önce gördüklerine benzer bir takım elbise giymiş olmalıydı. Yara izlerini ve dövmelelerini gizleyecek ve kaslarını öne çıkaracak bir takım elbise. Morana yutkundu, gözlerini yere indirdi, onu düşünmek bile tüm vücudunu ısıtıyordu.

Onu düşünmemesi gerekiyordu.

Ama Tanrı yardımcısı olsun,

duramıyordu.

Gözlerini kapatıp yumuşak bir nefes alarak telefonunu hızla kucağına götürdü ve bir pencere açarak bir mesaj yazdı, eli 'gönder' düğmesinin üzerinde geziniyordu.

Onu görebiliyordu. Onu görüyordu. Ve kadın dezavantajlıydı. Bu düşüncenin ardından başını sallayarak 'gönder' tuşuna bastı.

Kalbi çarpmaya başladı, kararsızlık cesaretle savaşıyordu, ona neden o mesajı gönderdiğini anlayamıyordu.

Bakmayı kes.

Gelen kutusu yeni bir mesajla parladı. Kalbi sıkışan Morana mesajın üzerine bastı.

Tristan Caine: *Hayır.*

Hayır. Sadece hayır mı? Ne kadar güzel.

Ben: *Cenazen. Babam seni görüp öldürebilir.*

Neredeyse anında bir mesaj geldi.

Tristan Caine: *Bundan şüpheliyim.*

Ben: *Peki neden?*

Seni mincıklayan alete parmağını bile kaldırmadı. Baktığım için beni öldürmez.

Morana yüzünün kızardığını hissetti, aşağılanmış bir öfke kapladı içini, bu ifadedeki gerçeği fark ettiğinde öfkeye dönüşen bir öfke. O sadece bir adamın dokunabileceği ve diğerlerinin babasına izletebileceği bir mal parçasıydı. Vücudu neredeyse titriyordu ama dişlerini sıktı.

Ben: *O bir misafir. Sen değilsin.*

Cevap gelmeden önce bir duraklama oldu.

Tristan Caine: *Yani o sana dokunabiliyor da ben dokunamıyor muyum?*

Kalbi durdu. İntikam hırsıyla çarpmadan önce. Onunla hiç böyle konuşmamıştı.

Ben: *Bu konuşma bitmiştir.*

Telefonunu kilitledi. Ve tekrar açtı. Yeni mesaj. Yutkundu.

Tristan Caine: *Tavuk.*

Morana durdu, bir an için ekrana gözlerini kırptırdı, sonra tekrar öfkeyle doldu. Tavuk mu? Kim olduğunu sanıyordu bu herif? Açıkça ona yem atıyordu ve eğer bunu kabul ederse lanetlenecekti.

Kadın telefonunu kilitleyemedi, adam tekrar yazmaya başladı.

Tristan Caine: *Sana meydan okuyorum.*

Yapma. Yemi yutmayın, diye tekrarlayıp durdu Morana.

Ben: *Ne yapmak için?*

Uzun bir duraklama. Kalbi gümbürdeyerek bekledi, çok dalmış görünmemeye dikkat etti.

Tristan Caine: *Ona senin yarısı kadar bile vahşi olduğunu göstermek için.*

Morana telefonunu kilitledi. Yemi yutmayacaktı. Buna kesinlikle kanmayacaktı. O yetişkin bir kadındı, yeni yürümeye başlayan bir çocuk değil. Herkesin üzerine kurşun yağdırmaya hazır silahlı adamlar vardı ve o onları tetikleyemezdi.

Ama o bakışı sırtında, teninde zonklayarak hissedebiliyordu.

Yemi yutmayacaktı. Yemi yutmayacaktı.

Yemi yutmayacaktı.

Ve göt deliği tekrar kalçasını elledi.

Bütün gün hissettiği her şey, tüm kafa karışıklığı, öfke, hayal kırıklığı, sıcaklık - her şey birbirine karıştı. Daha ne olduğunu anlamadan parmakları adamın elinin etrafına dolanmıştı ve bileğini sertçe geriye doğru kırdı, bir kemiği kıracak kadar değil ama ciddi bir burkulmaya neden olacak kadar.

"Seni kaltak!"

Elini göğsüne bastırarak yüksek sesle ağladı, yakışıklı yüzü acı içinde iki büklüm olurken tüm restoran sessizliğe büründü. Morana birden fazla gözün üzerinde olduğunu, birkaç silahın kendisine doğrultulduğunu hissetti. Hepsini görmezden gelerek masadan kalktı.

"Morana," diye bağırdı babası, sesi sertti.

"Ellerini uzak tutması için onu uyardım," dedi yüksek sesle, vücudunun her santimi tırmanan gerilimin farkındaydı. "Reddetti."

Tansiyon yükseldi. Kimse konuşmadı.

"Kızda ateş var, Gabriel," diye kükredi masadaki adamlardan biri, gözleri kızın açıkta kalan teninde gezinirken. "Yanmak umurumda olmazdı."

"İstersen ölebilirsin," diye karşılık verdi Morana ona.

Babası adama değil, kendisine hitap etti. "Git sakinleş."

Yüzünü tiksinti kaplamıştı, el çantasını aldı ve tuvalete giden koridora doğru döndü, kimseye tek bir bakış bile atmadı, vücudu öfkeyle titriyordu.

Gözleri onunkilerle kilitlendiğinde neredeyse koridoru dönmek üzereydi.

Her zaman giydiği koyu renk takım elbisesi ve açık yakasıyla onu gözünün önüne getirirken adımları yavaşladı ve tüm erkek nüfusuna karşı duyduğu tiksinti içini kapladı. Gözleri onu izliyordu, herhangi bir bakıştan tamamen yoksundu. Kadın tiksintisini belli ettiği anda adamın gözleri bir şeyle parladı. Oyalanmadan ve ne olduğunu okuyamadan döndü.

Tualete girerek ellerini temiz granit tezgâhın üzerine koydu, aynada kendini izledi, diğer uçtaki kabinler boştu.

Orada ne yapıyordu? Restoranda, hayatında? Neden bir şey yapıyordu ki? Babası onu zerre kadar umursamıyordu. Kimsenin umurunda değildi. Ve bu onu kızdırıyordu.

Kızgındı çünkü yabancı bir adam onu babasının önünde taciz etmişti ve babası tek kelime bile etmemişti. Öfkeliydi çünkü nefret ettiği adama mesaj atmış ve o da herkesten çok onu harekete geçmeye teşvik etmişti. Kızgındı çünkü o cam duvarı ve yağmurlu geceyi terk etmişti ama yine de içindeki bir şey onu terk etmeyi tamamen reddediyordu.

Kızgındı.

Ve bunu görebiliyordu. Kızarmış yüzünde, titreyen vücudunda, ısınmış teninde.

Kızgındı. Tanrım, çok kızgındı.

Tuvaletin kapısı açıldı ve Morana gözlerini içeri giren kişiden saklayarak yere baktı. İsteddiği son şey, bilgisiz bir kadınla sıradan bir sohbetti.

Ellerini yıkadı ve soğuk suyu yanaklarına bastırdı, diğer kadın hareket ederken arkasından bir ses gelmesini bekledi. Hiç ses yoktu.

Kıpırdamadan, vücudu tetikte, yavaşça başını kaldırdı ve gözlerinin mavi, mavi gözlerle çevrili olduğunu gördü.

Orada, kadınlar tuvaletinde, her iki aileden kadın ve erkeklerle ve ateşlenmeye hazır silahlarla dolu bir restorandaydı. *Deli miydi?*

Morana topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru yöneldi, içindeki öfke alevlenmişti ama adamın yolunu kestiğini gördü.

"Çekil yolumdan," diye tükürdü, onunla uğraşacak hali yoktu.

"Babanla o sik kafalının yanına gidebilesin diye mi?" diye çıkıştı, sesi o anda hiç istemediği bir şekilde kızın üzerine yıkıldı.

Dişlerini sıkarak onu atlatmaya çalıştı ama başaramadı. Öfke kaynıyordu.

"Defol. Çık. Of. Yolumdan. Yolumdan," diye telaffuz etti, her kelimesi sert, sesi soğuktu.

Kımıldamadı.

Ve onu serbest

bıraktı.

Gözünü kırpmasına fırsat vermeden parmakları boynunu çevreledi ve tüm vücudunu onunkine yapıştırdı. Adam kapıya doğru bir adım geriledi, kadının gücünden dolayı değil (kendini buna inandırmaması gerektiğini bilecek kadar iyi biliyordu), bunu istediği için. Onu boğabileceğini umursamadan başını eğdiğinde gözleri onunkilerde parlıyordu. Parmakları o gergin kasların, sıcak kasların üzerinde esnedi ve nedense tüm öfkesini boşaltma dürtüsü ona saldırdı. Çünkü nedeni ne olursa olsun, ona olan nefreti konusunda dürüsttü. Bu dürüstlüğü takdir ediyordu. Bu dürüstlüğe ihtiyacı vardı.

Ama uçurumun kenarındaydı. Yürüdüğünün farkında olmadığı bir sınırdı. Şimdi parmak uçlarında yürüyordu.

"Senden basit bir şey istedim," diye mırıldandı, ağzı titriyordu. "Sana benden uzak durmanı söyledim. Sen de kabul ettin. Bana söz verdin. O zaman neden nereye dönsem seni buluyorum? Seni uyarıyorum, hemen şimdi.

kodlar umurumda değil. Hepiniz ölebilirsiniz, umurumda değil. Sen öleceksin. Kal. Kal. Siktir. Uzakta. Benden. Benden."

Daha gözünü bile kırpamadan, önu kapıya dayanmış, boynundaki eli arkasından sıkıca ama acı vermeyecek şekilde bükülmüş, diğer avucu tahtaya düz bir şekilde bastırılmıştı, adam sırtına bastırıyordu, tamamen çıplaktı, gömleğinin düğmeleri aldıkları her nefeste omurgasının açıkta kalan çizgisine sürtünüyordu. Diğer eli kendi elinin yanındaki tahtaya bastırırken, onun olduğunu bildiğı odunsu, misk gibi bir koku her tarafını sarmıştı. Yüzünü yana çevirdiğinde vücudu titredi, alnı adamın çenesine değerken adam eğildi, dudakları kulağına değdi.

Kalbi göğsünde gümbürdüyor, kanı kulaklarına çarpıyordu. Isı vücudunu sarmıştı, koku, his ve duyular baş döndürücüydü.

"Bir şeyi hemen açıklığa kavuşturun Bayan Vitalio," diye mırıldandı tam kulağının kabuğuna karşı, o ses - viski ve günahın sesi - omurgasından aşağı dalgalar halinde yuvarlandı, vücuduna yayıldı, karnının alt kısmında birikti. Bu dudakların hissi göğsünün ahşap kapıya çarpmasına neden oldu. İkisini de öldürmekte tereddüt etmeyecek olan babası da dahil olmak üzere bir restoran dolusu insanla aralarındaki tek engel olan ahşap kapıya.

Bu bilgi onu bir kez daha heyecanlandırdı. Bir sebepten ötürü bu adamın onu tehlikeli bir kadın gibi hissettirdiğı bilgisi; bir sebepten ötürü bu adamın onu başkasının öldürmesine izin vermeyeceğini bildiğı bilgisi. Ve içinde babasına ihanet ettiğı için zerre kadar pişmanlık duymadan, ona bastırılmış bir şekilde duruyordu. Heyecandan başka bir şey yoktu.

"İstediğim zaman uzak duracağım," diye fısıldadı. "Sen ya da bir başkası söylediğı için değil. Ama hiçbir zaman bir kadını zorlamadım ve şimdi de zorlamayacağım."

Morana dudağını ısırđı ve adamın elinin arkada olduğı yer dışında hiçbir yerine dokunmadığını fark etti. Adam ona dokunmuyordu ve Morana kendini yanıyor hissediyordu.

"Şimdiye kadar dürüst davrandık Bayan Vitalio," diye mırıldandı. "Şimdi de dürüst olacağım. Senden nefret ediyorum ama seni istiyorum. Siktir et, istiyorum. Ve sistemimden çıkmanı istiyorum."

Kaba konuşma tarzı kadının nefes alışını hızlandırdı. Devam etti.

"Babanın adamları şu anda bu kapının hemen dışındalar. Sen Gitmemi mi istiyorsun? Sadece söyle."

Morana hareketsiz kaldı, başı tahtaya doğru döndü, dar alanda hızlı hızlı nefes alıyordu.

"Bir karar vermen gerekiyor."

Lanet olsun. Beyni kızarmışken nasıl karar verebilirdi ki? Tanrım, onu istiyordu. Jackson'la bir kez seks yapmıştı, çoğunlukla isyan ettiği için, ama bu yakın zamanda tekrarlamak isteyeceği bir şey değildi. Bu adamla bakışlarını kilitlemenin verdiği ateşin çeyreği bile yoktu. Kendini hiç bu kadar baş döndürücü, bu kadar şehvetli, bu kadar şehvet dolu hissetmemişti.

Ve tüm sorunun özü de buydu. Ondan, yaptığı her şeyden ve söylediği her sözden nefret ediyordu. Bir gün onu öldürmek istiyordu. Ama vücudu onu istiyordu. Ve onu vücudundan atmak istiyordu. Sadece bir kez.

Babası dışarıdaydı. Adamları dışarıdaydı. Outfit dışarıdaydı.

Tristan Caine içerideydi. Arkasında.

Onu içinde istiyordu.

Morana gözlerini kapattı ve boştaki elini ahşap kapının üst köşesine doğru kaldırdı.

Ve kilitledi. Karar verildi.

Nefes al.

Adamın nefesini duyabiliyordu, tam boynuna doğru, kulağının üzerinden usulca üflüyor, yıkadığı teni ısıtıyordu. Boynu karıncalandı. Kan o noktaya hücum etti, alışık olmadığı bir alevle tutuşturdu, nefesi onu tutuşturdu, daha da yükseltti, sadece o deri genişliği boyunca. Kalbi tekledi, parmakları tahtaya daha sıkı bastırdı, sıkışan kolu kıpırdamak istedi. Dürtüsünü güçlkle bastırdı, kabaaran göğüsleri dışında kıpırdamadan durdu, parmakları dokunma, hissetme ihtiyacıyla karıncalandı, arkasında hissedebildiği sıcak erkek etiyile temasa açtı, ona baskı yapmıyordu ama çok, çok mevcuttu.

Yüzünü onunkine doğru çevirdi.

Nefesler.

Ağzında tatmak istediği baş döndürücü bir karışıma karışmış viski ve çikolata kokusu. Gözleri adamın dudaklarına kaydı, bakışlarıyla dudaklarını izledi, olgun dolgunluğunu gördü, dişlerini dudaklarına batırmak, yumuşaklığını ve dolgunluğunu test etmek istedi. Gözleri dudağının köşesindeki yara izine gitti, ensesinin altından dışarı bakıyordu, dilini ağırlaştırdı, yalamak, tatmak, hissetmek istedi. Bakışları adamın ağzının etrafındaki yara izinde oyalandı, acaba derisini çizicek, kaşındırarak ya da belki de yakacak, dünyanın görmesi için yiyip bitirmesinin izlerini bırakacak mıydı, kırmızı ve pembe teni açlığının anısıyla yanacak mıydı?

Dünya kesinlikle göremiyordu.

Sonrasında o da göremedi.

Hayır. Onu istiyordu ama sisteminden çıkmasını daha çok istiyordu. Bu tek seferlik bir şeydi ve hiçbir zaman hatırlamak istemiyordu. Kapı açıldığında ve topuklarının üzerinde dışarı çıktığında değil. Kodlarına ulaşmak ve bu hayattan defolup gitmek istiyordu. Bunun sadece geçmişinde heyecan verici bir anı olarak kalmasını istiyordu. Daha fazlasını değil.

Gözlerini yukarı çevirdiğinde, bakışlarını o muhteşem gözlere kilitledi, mavisi sadece dış kenarına kadar koyulaşmıştı ve bu konuda ciddi olduğunu, hiçbir şey yapmadığını söylüyordu. Uyarılmıştı, çok uyarılmıştı. Nefesleri ağır, derin ve kontrollüydü ama gözleri öylesine yoğun bir şehvet ve nefretle, o tanıdık nefretle parlıyordu ki artık gözlerini bile kırpmıyordu.

"Ağzını benden uzak tut," dedi ona alçak bir sesle.

Yüzü tamamen pasif kaldı, sadece sinir bozucu bir kaşı kalktı. "Ağzımı sana yaklaştırmak gibi bir niyetim yoktu."

Morana dişlerini sıktı, içinde kalan öfke karnının derinliklerinde yanıyordu. Kendisi önerdiği, kendisi istediği için bunun onu neden rahatsız ettiğini bilmiyordu ama rahatsız olmuştu ve bu onu daha da kızdırmıştı. Bu sadece hızlı bir sevişmeydi. Bunu karmaşıklaştırmanın bir anlamı yoktu.

"O zaman sadece sakin," dedi ona kabaca, utanmadan, vücudu öfke ve arzuyla alevlendi, artık hangisinin hangisi olduğunu anlayamadığı bir şekilde birbirine karıştı.

Elini bıraktı, gözleri hafifçe kısıldı ama hareket etmedi. "Ne kadar tecrüben var?"

Bu soru ateşi daha da körükledi. Eğer ona cinsel geçmişiyle ilgili bir şeyler anlattığını düşünüyorsa, sandığından daha fazla aldanıyordu. Ne olduğunu anlamadan elleri yanında yumruk oldu, omurgası dikleşti.

"Yumruk yemeyi ne kadar çok istiyorsun?" diye homurdandı, sesi kapının dışından duyulmayacak kadar kısık.

Tek kelime etmedi, gözlerinde şehvet ve nefretin karışımı saf bir alev vardı, gözlerini onun gözlerinde tutarken başı yana eğildi, yüzünde herhangi bir ifade yoktu.

Morana bir kelime, bir hareket, yanlış bir nefesin onu devirip öldürmesini bekledi. O kadar yakındı.

Hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey yapmadı.

Sadece gözlerini kısarak onu izledi. Ve bu onu devirdi.

"Git kendini becer," diye tükürdü ve kapıyı açıp çıkmak için kapıya döndü, aşağılanma midesinde diğer her şeyin kuyruğunda çalkalanıyordu. Titriyordu. Titriyordu. Sanki vücudu artık hiçbir şeyi zapt edemiyormuş gibi, sanki etrafındaki her şeyi ve herkesi yok etmeye hazır bir bombaymış gibi titriyordu. Eğer bir bomba olsaydı, patlamak ve önce bu pisliği alaşağı etmek isterdi. Ya da belki babasını. Ve masadaki sürüngeyi. Bu lanet bir çizgiydi. Ve bu onun neşeli hayatı değil miydi?

Neredeyse kapıya doğru dönecekti ki, bir saniye içinde her şey oldu.

Daha bir adım atmadan elleri belini kavradı, daha önce hiç deneyimlemediği bir güçle onu kaldırdı ve kalbinin dizlerine düşmesine neden oldu. Ani hareket karşısında güçlkle bir çılgılık attı ama ayakları yerden kesilir kesilmez adam onu bir yastıktan daha ağır değilmiş gibi kaldırdı ve aynanın önündeki granit tezgâhın üzerine koydu.

Soğuk granit aniden kışının aşırı ısınmış tenine çarparak tıslamasına neden oldu, tezgah çok da nazik olmayan birikimine karşı sertleşti.

Elbisesi bu hareketle üst baldırlarına yapıştı, açıkta kalan etine değen soğuk granit onu titretti. Adamın elleri belini terk ettiği anda, oturuş pozisyonunu korumak ve dengesini sağlamak için ellerini tezgâhın üzerine, biraz da arkasına koydu. Bu hareket göğüslerinin dışı doğru itilmesine neden oldu, bacakları adamın onu yatırma şeklinden dolayı hafifçe açıldı, elbisesi neredeyse uyluklarının üzerindeydi. Kendisini daha önce hiç kimseye bu kadar şehvetle sergilememiş olduğu için, çizdiği ahlaksız görüntü karşısında yüzünün kızardığını hissetti.

Adam kendisinden iki adım ötede dururken bakışları adamınkilere kilitlendi, gözleri yavaşça boynundan aşağıya, göğüs dekoltesine, kabarık göğüslerine, kalçalarının üst kısmına, ayak parmaklarına kadar yavaş ve durgun bir incelemeyle indi. Göğüsleri ağırlaştı, meme uçları utanmadan sertleşti, karnında ısı daha da ağırlaştı, nefesleri hızlandı.

Kendi incelemesini yaptı, gözleri odadaki sarı ışıklar altında defalarca kendisine bastırıldığını hissettiği o sert, erkek göğsünün üzerinde gezindi, daha bir gün önce çıplak gördüğü göğüs, takım elbise sert kasları örterken, açık yaka, göğüs kaslarının çizgisinden kordonlu boynunun yanından geçen damara, çeneye, sonra o yara izine ve ağzına kadar yalamasını isteyen lezzetli bir erkek eti şeridini ortaya çıkarıyordu. Tanrım, neden yaşlı, çirkin, göbekli bir piç olmasını ki?

nefesi ve kötü kokusu, ürpertici gözleri ve gıcırtılı sesi var mıydı? Ama öyle değildi. O neyse oydu ve kadın onu görmesine izin verdi, gözleri gittikçe aşağıya, belinin altına doğru kayıyordu.

Ve nefesi kesildi.

Pantolonunun önü, utanmadan ve özür dilemeden, kumaşı büyük bir şekilde çadırlayarak dışarı çıktı. Büyüktü. Jackson'dan daha büyük. Çok daha büyük.

Ve şehvetin yerini bir korku dalgasının aldığını hissetti. Lanet olsun, kendini neyin içine sokmuştu? Daha önce hiç böyle seks yapmamıştı, deneyimsizdi, adam iriydi ve ondan nefret ediyordu.

Gözleri onunkilerle çarpışmak için yukarı fırladı, içini kuşkular dolduruyordu.

Kız gözünü kırpamadan, adam aralarındaki boşluğu kapattı, elleri doğrudan kızın kalçalarına gitti, bacaklarının arasına girerken onları iyice ayırdı, yüzü kızınkinden birkaç santim uzaktaydı, gözleri hala o saf şehvet ve mutlak nefret karışımını taşıyordu, sadece onun için nefretten daha fazlasını. Kendisi için miydi? Onu istediği için mi? Çünkü Tanrı biliyordu ki bunu istediği için kendinden nefret ediyordu. Onu istediği için.

Adamın kalçaları kadınınkilere yapıştı, elbisesi daha da yukarı kıvrıldı ve nefesi boğazında kilitlendi. Adamın tam göbeğine doğru bastırıldığını hissetti, sert, sert ereksiyonu sinir yumağına lezzetli bir şekilde sürtünüyordu. Ve kadın ıslanmıştı. Adamın her sürtünmesinde daha da ıslanıyordu. Bu hızla giderse, adamın pantolonunun önünde ıslak bir leke bırakacaktı ve bu işe yaramayacaktı.

Sonra aklına başka bir düşünce geldi.

"Prezervatifin var, değil mi?" diye ağzından kaçırdı daha ne olduğunu anlamadan. Önlemleri olmasına rağmen, ona eysersiz binebilirdi ama ona bir santim bile güvenmiyordu ve içine dökülmesini hiç istemiyordu.

Kıpırdamadan durdu, gözlerinde öfke alevlendi.

Dişlerini sıktı, parmakları soğuk granite bastırdı. "Bir saniye için bile olsa, içimde bir tane olmadan bir yere varabileceğini düşünme."

Adamın ellerinden biri kalktı ve kadının boynunun ön tarafını, tıpkı kadının birkaç dakika önce onunkini çevrelediği gibi çevreledi. Kavrayışı sıkıydı, tehdit etmenin sınırındaydı ama henüz tam olarak o bölgeye girmemişti. Boynuna bastırarak başını yukarı kaldırdı - büyük, sert eli zaten sıcak olan boynunu ısıttı - ve omurgasından aşağı bir ürperti geçti, aniden boynunu kırmasının onun için ne kadar kolay olacağını fark etmesine neden oldu. Normal insanlar gözlerini kırıştırırken onun boynunu kıldığını görmüştü. Onu tam orada, şehrin en lüks restoranlarından birinin kadınlar tuvaletinde öldürebilirdi ve gücü göz önüne alındığında, onu durduramayacağını biliyordu.

Öfkesi çatırdadı.

"Öyle mi?" diye sordu, korkusunu içinde kilitli tutarak, onun hipnotik bakışlarından gözlerini asla ayırmadan.

"Bakire misin?" diye sordu, sesi yumuşaktı, ölümcüldü, viskisi duyularının üzerindeydi, başını döndürüyordu. Ve bu mantıklı bir soruydu. Bir kez olsun.

"Hayır," dedi ona, kaşlarını kaldırarak, bir kelime söylemesi için ona meydan okudu. O konuşmadı.

Ama diğer elini hiç konuşmadan kadının bacaklarının arasına soktu, parmakları külotunun kumaşını kenara itti ve doğrudan kadının içine daldı. Sırtını kamburlaştırdı.

Vücudunda bir akım zonklıyor, ayak parmaklarının topuklarında kıvrılmasına neden oluyor, kendi uyarılmasının kokusu ona doğru yükseliyor ve onu daha da ısıtıyor. Adamın ellerinden biri boynunun önünde dolanıyor, diğeri kıvrımlarına ustalıkla giriyor, gözleri kızınkileri esir alıyordu.

Morana o anda adamın onun üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğunu ve kadının da ona ne kadar kontrol sağladığını fark etti. Ve bu fark edişle birlikte bir nefret ve öfke dalgası geldi. Bedeni ona ihanet edebilirdi ama akli etmeyecekti.

Bir elini tezgâhtan kaldırıp ağırlığını diğer avucuna vererek, tam adamın çıkıntısının üzerine yerleştirdi, boynunu kavradığı gibi kavradı ve bir kez sıktı. Gözleri öfkeyle parlarken kalçaları sertçe ona doğru itildi ve tezgâhın kenarını kıl payı kaçırdı. Onun ne yaptığını biliyordu. Onu savunmasız bırakmıştı. O da onu. Bingo.

Parmakları asla içine girmedi, sadece etrafında dönmeye devam etti, yumruğundan tamamen kaçındı, sadece açıklığının etrafında dolaştı, zevk akımları gönderdi ve başka biri olsaydı yalvaracak kadar derin, mutlak bir ihtiyaç duydu. Yine de zorlukla kontrol etti, ihtiyaç iniltisinin kaçmasını önlemek için dudağını ısırdı, ona tatmin vermeyi reddetti.

Kızın parmakları karşılık olarak adamın boynunu sıkıca kavradı ve göğsünden, yakınlıklarından dolayı zar zor duyulan, kısık bir ses yükseldi. Adam başka biri olsaydı, kız bir an için onun kendi üzerindeki kontrolüne hayran kalırdı. Avucunda büyük, elinden daha büyük, aynı anda tutabileceğinden daha büyük hissetti ve ete duyduğu açlık onu kemirirken duvarları arzuyla sıkıştı. Kalbi gümbür gümbür atarken nefesleri yumuşak bir şekilde kesiliyordu, artık kontrolü tamamen dışındaydı.

Ve durdu.

Ellerini kaldırdı.

Hem boynundan hem de kıvrımlarından.

Eğer şimdi durursa onu öldürecekti, gerçekten öldürecekti.

Cebinden cüzdanını çıkardı, parmakları kadının özüyle parlıyordu, kadının kendi arzusunu adamın sert parmaklarında görmesi, parmaklarının orada olduğunun farkına varması, vücuduna kontrolsüz bir ısı dalgası daha gönderdi. Bu hızla giderse, daha içine girmeden yanacaktı.

Bir prezervatif çıkardı ve ambalajını dişleriyle yırttı. Pantolonunun fermuarını açarken Morana aşağıya bakmadı. O da bakmadı.

Ve aniden, kadın bir nefes daha alamadan, adamın eli tekrar boynuna geldi, bu sefer çatı katında olduğu gibi boynunun arkasına, diğeri de onunkinin yanındaki granitin üzerine.

Adamın ereksiyonunun ucunun klitorisine değdiğini hissetti ve nefes alış verişleri hızlandı, bunu onca insan arasında onunla yapıyor olduğunun farkına varması, köklü bir parçasını heyecanlandırdı. Bunu istiyordu. Bundan nefret ediyordu ve bunun için kendine kızıyordu. Ama buna ihtiyacı vardı.

Adamın onu azdırmasına ve bir bomba gibi değil, bir kadın gibi patlatmasına çok ama çok ihtiyacı vardı. Tanrım, gözlerinin ona her baktığında vaat ettiği gibi, tanıştıklarından beri vaat ettikleri gibi onu becerirken ciğerlerini haykırmaya ihtiyacı vardı. Kendini ahlaksız, seksi hissetmeye ihtiyacı vardı. Ve bundan nefret ediyordu. Bu ihtiyaçtan nefret ediyordu. Çaresiz bir manyak gibi ihtiyaç duymasına neden olduğu için ondan nefret ediyordu.

Hızlı bir kalp atışı geçti.

Ve aniden, tek bir hamlede kendini kabzasına kadar içine gömdü.

Durduramadan ağzından bir çığlık çıktı, yanma hissi, kendi ıslaklığı onu kayganlaştırdı, büyük bedeni tek bir vuruşta derinliklerine girdi, nefesini tuttu, varlığının baskısı onu doldururken kalbi çarptı. Adam, daha kız onu tamamen hissetmeden çekildi ve bir nefes daha beklemeden *sertçe* geri girdi. Bu kez dudağını sertçe ısırды, duyumlar teninin her santimine saldırırken zevk çığlıklarını bastırdı, göğüsleri onun sert darbesiyle bir kez zıplarken ateş vücudunun içinde bir kreşendoya yükseldi.

Daha kız onun büyüklüğüne alışmadan tekrar çekildi ve çenesini göğsüne doğru eğerek yüzünü ondan sakladı.

Gözlerini bilerek kapattı, duvarlarının her santimetresinin onu olduğu gibi sıktığını hissettiğinde yüzünü hatırlamak istemiyordu, vücudu onunkinden herhangi bir tepki gizleyemiyordu. Kibirli zaferini, sırtışını ya da daha kötüsü, gerçek zevkini görmek istemiyordu. Adam onu birbirinden ayırırken göz kapaklarının ardında yıldızlardan başka bir şey görmek istemiyordu.

Çekildi, tekrar geri çekildi.

Akımlar vücudunda aşağı yukarı dolaşıyor, nefesleri gittikçe hızlanıyor, kalbi çılgınca atıyor, seks kokusu ve adamın odunsu kokusu tuvaleti hızla dolduruyordu. Her hamlede daha da ıslandı, daha önce hiç olmadığı kadar ıslandı, olması gerekenden daha fazla ıslandı, saf mutluluk inlemelerini zorlukla bastırdı, vücudu bir nirvana durumuna geçti.

Hızlı nefes alışları ve zorlukla kontrol altına aldıkları sesler odayı doldurdu. Kanı kulaklarında yüksek sesle çarpıyordu. Avuç içleri granite bu kadar sert bastırıldığı için ağrıyordu. Omurgası kıvrıldıkça sırtı kavislendi, bacakları daha iyi bir açı elde etmek için kalçalarında daha yükseğe çıktı, hareketlerin ritmine girdi, hızlı, hızlı, sert, eli ona dokunduğu diğer tek yer olan boynunun arkasında sertti.

Ve sonra şehvetten kaynaklanan sersemliğini başka bir ses deldi. Kapı çalındı.

Sikeyim.

Adam hareketsiz kalıp boynunu kapıya doğru çevirdiğinde gözleri açıldı ve kapıya doğru uçtu, ereksiyonu ilk kez tamamen hareketsiz bir şekilde içindeydi ve nabızı atan bir elektrik teli gibi zonkluyordu. Duvarları onun etrafında sıkıca kenetlendi, çünkü onun kendisini hiç olmadığı kadar doldurduğunu hissetti, o kadar sıkı oturdu ki, bıçağının etrafında özel yapılmış bir kılıf gibi hissetti.

Kapı tekrar çalındı, gözlerini kırptırdı ve nerede olduğunu fark etti - silahlı insanlarla dolu bir restoranda, mafyanın adamları ve babası, düşmanları, sadece dışarıda bir kapı.

Aslında birkaç metre ötede biri duruyordu, sadece ince ahşap bir kapıyla onlardan ayrılmıştı. Ve kadın orada bir tezgâhın üzerinde oturmuş, Tristan Caine içinde zonkluyordu.

Kutsal küfürler.

"Bayan Vitalio?" bir erkek sesi bilincine girerek gözlerinin kapıya doğru hafifçe açılmasına neden oldu. "Babanız dışarı çıkmanızı istedi."

Aman Tanrım.

Çok yakındı.

Çok yaklaştın.

Kapı da yakındı. Ah...

Tristan Caine'in yüzünü kendisine doğru çevirdiğini gördü, yüzü bomboş, kaşları kalkıktı. Onu gören hiç kimse bir tuvalette durduğuna, taşaklarına kadar içine gömüldüğüne ve her an daha da sertleştiğine inanamazdı. Bu adam cidden ne yiyordu?

Gözleri onunkilerle kilitlendi ve adam başını kapıya doğru eğerek sessizce cevap vermesini söyledi.

Derin bir nefes aldı, bu hareket iç duvarlarının onun etrafında kasılmasına neden oldu ve omurgasına ısı yaydı.

Ve Tristan Caine aniden çekildi, aynı sertlikte içeri soktu.

Kutsal...!

Hareketin aniliği karşısında içgüdüsel olarak yüksek sesle bağırmak için ağzı açıldı ve diğer eli ağzını kapatarak sesi boğdu. Kızın gözleri adamınkilere dikildi, *afallamıştı*.

Az önce ağzını mı kapatmıştı? *Gerçekten ağzını mı kapattı?*

Babasının adamı kapının hemen dışında bekliyordu. Kapının hemen dışında. Bu adam deli miydi?

Sanki cevap verircesine, kalçalarını sertçe içine soktu, açısı içinde bir noktaya çarptı, sesler ondan kaçmaya çalışırken bile gözlerinin kafasına geri dönmesine neden oldu, büyük eline karşı boğuldu. Adamın hızı aniden arttı, eskisinden daha hızlı olmaya başladı, bir erkeğin hareket edebileceğini düşündüğünden daha hızlı oldu, o kadar hızlıydı ki daha nefes bile alamadan içine girip çıkıyordu.

Daha önce aklı başında değildi ama şimdi zar zor aklı başındaydı. Sürtünme, kalçalarının onunkilere doğru yaptığı baskı, babasının adamı kapının dışında dururken, ağzı kapalı ve boynu tutulmuş halde sikilmenin katıksız heyecanı içini ısıtıyordu.

Elleri granit tezgâhtan uzaklaşıyor ve kendini durduramadan adamın omuzlarına tutunuyordu, boynundaki eli çatı k a t ı n d a olduğu gibi ağırlığını tutarken tırnakları adamın sert, sert kaslarına batıyordu, vücudundaki saf güç kalçalarını esnetmeye ve hızına ayak uydurmaya çalışmasına neden oluyordu. Ama yapamadı. Adam o kadar hızlı, o kadar çabuk hareket ediyordu ki, kadın olduğu yere mihlanmış, nefes almaktan başka bir şey yapmadan adamın içine girip çıkmasına izin veriyor, duvarları adamın ateşli kalçalarına yetişemeyecek bir hızda kasılıyor ve açılıyordu.

Basit, ilkel, cinsel bir şeydi.

Ateşli, vahşi, çılgıncaydı.

Ama bu onun eline karşı çığlık atmasına ve kapalı göz kapaklarının ardında yıldızlar görmesine neden oluyordu.

Meme uçları acıyor, elbisenin kumaşına sürtünüyor, dokunulmaya çok ihtiyaç duyuyordu. Adamın ellerini tutup göğüslerine bastırmak istiyordu. Elbisesini aşağı çekmek, adamın başını aşağı çekmek ve ağrıyan meme uçlarını emmesini sağlamak istiyordu. Adamın dilinin aç göğüslerine değmesini, dilinin törpülenmesini, kalçaları bir makine gibi onunkilere doğru hareket ederken ağzının ıslaklığını hissetmek istiyordu.

Ama yapamadı. Parmaklarını onun etine geçirdi.

Tanrım, ondan nefret ediyordu. Ama bu işte iyiydi. Çok iyiydi. Kapı tekrar çaldı.

Kıvrılırken bile farkındalık omurgasından aşağı kayıyor, göğüs dekoltesinden bir ter damlası yuvarlanırken göğüsleri hızla yükselip alçalıyor, elleri adamın omuzlarında sıkışıyor, boynunda bükülüyordu.

Ve sonra aniden dizlerini bükerek yukarı doğru itti ve zihni boşaldı. O itişin gücünü iliklerine kadar hissederek *boşluğa düştü*. Dişlerini sıktı, karnındaki sarmal sıcaklık gittikçe daha sıkı ve daha sıkı sarıldı. Adam onu tekrar tekrar mızrakladı ve ayak parmakları ani bir ısı kükremesiyle yandı, bacaklarından ve omurgasından boynunu tuttuğu yere kadar gitti, deldiği ve deldiği yerden başladı ve elinin dayandığı yerde bitti, ısı uzuvlarına yayılırken bile sarmal kıvrıldı, kıvrıldı ve kıvrıldı.

Ve aniden, bir hamleyle daha, vücudu kilitlendi, her şey patladı, göz kapaklarının arkasında saf, simsiyah, vücudunun içinde daha önce hiç hissetmediği bir ateşle, boynu geriye doğru eğilirken kaslarının sıkılmasıyla derisinin dışında, kalçaları orgazmının katıksız gücüyle tezgahdan kalktı, ağzı avucunun altında bir anlığına sessiz bir çığlıkla açıldı. Kalçaları hareket etmeye devam etti, içeri ve dışarı, içeri ve dışarı, o noktaya tekrar tekrar vurdu.

Bu çok fazlaydı. Başını sallamaya çalıştı, vücudu coşkuyla çığlık atıyordu ama adamın elleri hareket etmesine izin vermedi.

Hareket etmeye

devam etti.

Patlamaya devam

etti.

Ve farkına varmadan adamın elini ısırdı, tüm duyularını zapteden yoğun zevk akımlarına karşı bir şeyler bulmaya çalışıyordu,

Elini ısıtırıp ısıtırıp kan akıtırken boğazında feryat figan ve iniltiler çıkarıyordu.

Kapı tekrar çaldı.

Bakır ve pas tadı ağzını doldurdu. Adam elini çekmedi. Kadın da dişlerini çekmedi.

Ve son bir kez daha itti, hareketsiz kalmadan önce, refleks olarak kalçalarını esnetmeden önce içinde genişledi, kendi orgazmına patladı, duvarları sersemlemiş artçı şoklarla onun etrafında titriyordu. Adamın kendi küçük, sıkı itiş gücü onları daha da kamçılardı, kadın onu sağdıkkça adam da onu sağdı, eli kadının boynuna sıkıca yapıştı, adamdan gelen tek ses alçak bir gümbürtü oldu. Adamın nefesleri de tıpkı onunkiler gibi hızlı, çabuk ve sıkıydı.

Bitmişti. Hem de *çok*.

Uzuvlarını hissedemiyordu. Yüzünü hissedemiyordu. Dişlerini bile hissedemiyordu.

Hiç böyle hissetmemişti.

Gözleri kapalı kaldı, nefesleri hızla içinde ilerliyor, onun içinde yavaşça yumuşadığını hissediyordu.

"Morana?" babasının sesi kızarmış beynini işgal etti.

Buz gibi.

"Bir çocuk gibi somurtmayı bırak ve dışarı çık," diye emretti babası kapının diğer tarafından. "Çok uzun zamandır içeridesin."

Tristan Caine içinden çıkarken Morana dişlerini sıktı, bu hareket neredeyse inlemesine neden olacaktı. Ellerini ondan çekti, prezervatifi atarken yüzü kapıya dönüktü ve sırtı ona dönük olarak tekrar pantolonunun içine girdi. Morana aşağı kaymadan önce bir an için tezgahın üzerinde oturup aklını başına topladı. Bacakları topuklu ayakkabılarının içinde titriyordu. Dizleri güçsüzdü, uyluklarının içi yanıyordu ve ortası ağrıyordu, morarmıştı, kullanılmıştı. Gerçekten sikilmişti.

Aynaya doğru dönerek kendini düzeltti ve nefesini zor tuttu. Saçının tek bir teli bile yerinde değildi. Boynunda el izi yoktu. Bükülmüş elbisesi ve kızarmış teni dışında, bırakın seksi, koşu bile yapmadığına dair hiçbir iz yoktu.

Parlayan, şişmiş gözlerini kırıştıtarak elbisesini düzeltti, tüm gece olması gerektiği gibi vücudunun üzerine düşene kadar kırıksıklıkları bastırdı. Derin bir nefes alarak teninin sakinleşmesine izin verdi.

Ta ki açıkta kalan omurgasından aşağıya doğru hafif bir ürperti huzursuzluk belirtisi olana kadar.

Bir araya geldikten bir saniye sonra onu fark etti, gözleri aynada onunkilere kaydı ve onu içine çekti. Tıpkı onun gibi, adamın üzerinde de ne yaptığını gösteren hiçbir şey yoktu. Yutkundu. Ve kalan bakır ve pasın tadına baktı.

Gözleri onu ısırıldığı eline kaydı, evinde bıçağıyla kestiği eliyle aynı el olduğunu fark edince şok geçirdi. El iyileşiyordu. Dişleri biraz hasar vermişti.

Dudaklarına otomatik olarak gelen özü ısırarak geri çevirdi ve omurgasını çelikleştirerek dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bayan Vitalio," diye yüksek sesle bağırdı serserinin sesi. "Babanız masaya dönmenizi istiyor."

Evet, pekala. Kıçına sokabilir.

Cevap vermedi ama Tristan Caine'e doğru döndü, yüzünü kasıtlı olarak boş tutuyordu.

"İnanmamı istediğiniz kadar deneyimli değilsiniz Bayan Vitalio," dedi sessizce, o kadar sessizce ki kadın onu zar zor duydu.

Ama o yaptı. Ve patlamadan sonra kaybolan öfke geri döndü, sadece ona değil, kendisine de. Tanrı aşkına, onun kendisini bir tuvalet tezgahının üzerine atmasına izin vermişti. Bir *tuvalet* tezgahı. Onu sert, hızlı ve çabuk bir şekilde almasına izin vermişti. Babasının adamı kapının hemen dışındayken, babasının pek çok düşmanıya birlikte yemek yediği bir yerde ağzını kapatmasına ve seslerini boğmasına izin vermişti. Onun kendisini öyle sert boşaltmasına izin vermişti ki dişleri sıkılmıştı.

Ve bundan zevk almıştı. Bunu istemişti. Hem de her seferinde. Tek. saniye. Her. Tek. İtiş. Bunu istemişti ve onun durmasını istememişti. Ağzı kapalı olmasaydı, çığlık atıyor olacaktı. Adam ağzını kapatmasaydı, onun için ağlıyor olacaktı. Ve adam ona dokunmamıştı bile. Kıyafetleri tamamen yerinde duruyordu. Ona dokunmak istememişti.

Tanrım, ne düşünüyordu ki? Bir kere.

Sadece bir kez.

Bu yapıldı. Tamamen. Gitmek istedi. Onun gitmesini istiyordu. Kendi bedeninin ahlaksızlığını hatırlatacak tek bir şey bile istemiyordu. Bu berbat bir durumdu, düşünebileceğinden çok daha berbat.

Pişmanlık ve öfke, kendine duyduğu nefretle birlikte içini yaktı.

Ve her şeyin onun bakışlarında bir saniyelik bir netlikle yansıdığını gördü, sonra adam tekrar maskeleydi.

O da kendinden nefret ediyordu. O da pişmanlık duyuyordu. O da kızgındı. Güzeldi.

En kötüsü de, vücudundaki her şey yanarken bile, arzu da odaya girdiğinde olduğu gibi tatmin olmamıştı. Eğer hiçbir tatmin hissetmeyecekse tüm bunların ne anlamı vardı?

Tek kelime etmeden kapıya doğru döndü ve ilk adımını attı.

Neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti, kalçalarının arasındaki ağırlık onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. Çok ağrıyordu. Tanrım, çok *ağrıyordu*. Bir adım attı ve adamın dolgunluğunu, onun içinde olma hissini, saf mutluluğu hatırladı. Bir adım.

Restorana nasıl girecekti ki? Her gün evine girdiği gibi.

Ayılıcı düşünceyle omurgasını çelikleştirerek onu geçti, her bir adımda yankılanan zevk anısı, ağrıyan duvarlarının etrafındaki ıslaklık sürekli, bir şekilde daha da fazlası için aç.

Adamın eli tam yanından geçerken kızın kolunu yakaladı ve kız başını yana çevirerek ona baktı, kaşlarını sessizce kaldırdı.

"Bir dahaki sefere kolunu kır," dedi sessizce, mavi gözleri muhteşemdi, içindeki saf güç kalbinin çarpmasına neden oluyordu.

Sözleri aklında yer etti.

Kolunu geri çekti, dudaklarında alaycı bir kıvrılma vardı. "Bana bir daha dokunursan, ben de seninkini kırarım."

"Bir kere yeter de artar bile, Bayan Vitalio."

Kızın tüyleri diken diken oldu. "Bunu yatağımın direğindeki çentiğe söyleyeceğim, Bay Caine."

Onun cevabını beklemeden kapıya doğru yürüdü, adamın kadınlar tuvaletinden nasıl kaçacağı umurunda bile değildi. İçeri girmişti; dışarı çıkabilirdi.

Kapının kilidini açarak koridorun sonuna doğru kendisini bekleyen iki adamla karşılaştı.

Adamın gözlerini üzerinde hissedebileceği arkasına bakmadan, başı dik bir şekilde adamlara doğru yürüdü. Bacaklarının arasındaki acı her adımda zonklasa da adımları sabitti, ona tam olarak ne yaptığını ve ona ne yapılmasına izin verdiğini tekrar tekrar hatırlatıyor, bunu yapan adamı hatırlatıyor, ona istemediği zevki hatırlatıyordu.

hissettiğini ve ne derecede hissettiğini. Her bir adımda. Zonklayan çekirdeği havayla kasılıyor, daha da acıkıyordu. Az önce akıllara durgunluk veren bir orgazm yaşamıştı ve doymaktan başka bir şey hissetmiyordu. Onun nesi vardı?

Adamlar onun arkasında yürümeye başladılar, silahları ceketlerinin altında saklıydı, duruşları tetikteydi.

Morana ana yemek alanına girdi, gözleri diğer köşedeki Kıyafet masasına takıldı ve Dante'ninkilerle buluştu. Dante biliyordu. Bakışları ona ne yaptığını ve kan kardeşinin nerede olduğunu çok iyi bildiğini söylüyordu. Ama gözlerinde ne bir yargılama, ne bir endişe, ne de bir acıma gördü. Sadece yorgunluk.

Yüzü tüm duygularından ve kargaşasından arınmış bir şekilde babasının masasına doğru ilerlerken, o daha fazla oyalanamadan başını çevirdi.

Kimseye bakmadan sertçe yerine oturdu, dudaklarını büzdü, kalçaları zonklamayı en aza indirmek için sıkıca kenetlendi. Babasının kendisini izlediğinin farkındaydı ve başını kaldırıp babasının gözlerine meydan okudu. Yanındaki sürüngen ona ters ters baktı.

Telefonu titredi.

Bakışmayı kesti ve ona baktı.

O yatak direğinde kaç tane çentik var?

Onun bu cüreti karşısında neredeyse çenesi düşecekti. Bu ne cüret? Hızla bir cevap yazdı, anılar - sürtünme, sıcaklık, zevk - onu giderek daha fazla öfkeyle dolduruyordu.

Ben: *Yatak direğim hakkında bilmeniz gereken her şey basit.*

Tristan Caine: *Ve bu?*

Ben: *Sadece bir kere bineceksin. Oraya gitmiştim. Yaptım.*

Onun cevabını bekledi. Cevap gelmedi.

Adamın bakışlarını sırtında hissetti, ensesi karıncalandı ve deja-vu onu bir tren enkazı gibi çarptı.

Burası tam olarak bir saat önce bulunduğu yerdi. Tam olarak bulunduğu yer. Aynı yer, aynı insanlar, aynı planlar.

Ama o değişmişti.

Kabul etmek istemiyordu ama etmişti. Arzusunu kabul etmesiyle, kapıyı kilitlemesiyle, bacaklarını ona açmasıyla, bir saat içinde çok ama çok küçük bir şey sonsuz derecede değişmişti. Kabul etmek istemiyordu ama değişmişti. Ve bunu başkasının bilmesine izin vermeden önce ölecekti. En azından onun.

Sonunda masa dağıldı, insanlar kalkıp gitmek için döndüler ve babasıyla el sıkıştılar. O da ayağa kalktı, topuklu ayakkabılarının içinde olabildiğince dik durdu, karnındaki ve güneyindeki ağrıyı görmezden geldi, bir eli el çantasını ve telefonunu tutarken diğeri kalçalarının yanındaydı.

Sürüngen ona döndü, boştaki elini tuttu ve gözünü kırpmasına fırsat vermeden dudaklarına götürdü. Morana'nın tüylerinin diken diken olduğunu hissetti, hatta daha önce kalçasını okşamaya çalıştığında hissettiğinden daha fazla. Sadece dudaklarını parmaklarının arkasına bastırıyordu, pek çok erkeğin pek çok akşam yemeğinin sonunda tekrarladığı bir hareketti ve her zaman onu iğrendirmiş olsalar da, bu daha yoğun, daha fazla hissettirdi.

Adamın bakışlarının açıkta kalan sırtını deldiğini hissedebiliyordu, birkaç dakika önce onu beceren adam birkaç metre ötedeydi, nefret ettiği adam elini öperken. Bakışları sırtında, boynunda, omurgasında yanıyordu.

"Bir dahaki sefere kolunu kır."

Bakışlar daha da yoğunlaştı. Elini geri çekmeye çalıştı. Adam bırakmadı.

Babası odanın etrafına baktı. Bakışları onun sırtından hiç ayrılmadı. Bir savaş başlatmaya mı çalışıyordu? Başka tarafa bakması gerekiyordu!

Tüm restoran diken üstündeydi, herkes tetikteydi, elleri silahlarının üzerindeydi, babasının adamları ana kapıya doğru ilerlerken tansiyon giderek yükseliyordu.

Sürüngen sonunda bıraktı. Masadan bir peçete aldı ve ellerini sildi, ona ve babasına pervasızca hakaret etti.

"Umarım yakında tekrar karşılaşırız," dedi adam ona.

"Tabii, eğer bir burkulma ve birkaç kırık kemik daha istiyorsanız," dedi, sözleri insanların kaskatı kesilmesine yetecek kadar yüksekti.

Bakışları oyalandı. Vücudu zonkluyordu.

Partiyle birlikte kapıya doğru yürümeye başladı, bakışlarını köşedeki masadan kasıtlı olarak uzak tuttu, bakışlarının onu yaktığını hissedebildiği masadan, her hareketini bir panterin bir dişi geyiği izlediği gibi izliyordu - hareketsiz, sessiz, bekliyor.

Telefonu avucunun içinde titredi. Adamlar yürürken gözlerini başka tarafa çevirerek sessizce baktı.

Mesajı gördü ve içinden her şey akmaya başladı - öfke, arzu, nefret, pişmanlık - artık zar zor tanıdığı bir karışımında birbirine karıştı.

Nefesi kesildi.

Vücudu, adamın sert elleri ve kalçaları, hâlâ kendi kalçalarına değdiğini hissedebildiği kalçaları, mavi, mavi gözleri onunkilere bakarken, maskenin kırıldığı bir an için aynı duyguların geri yansıdığını hatırlayarak uğuldadı.

Mesajı gördü ve midesi bulandı, kalbi küt küt atmaya başladı.

Tristan Caine: Görünüşe göre, sistemimden çıkmamışsınız, Bayan Vitalio.

Babası o daha ne olduğunu anlayamadan onu durdurdu, karanlık gözleri soğuk ve buz gibiydi.

Midesi tamamen farklı bir nedenden dolayı tekrar düştü.

"Tristan Caine ile ne yapıyordun?"

Panik vurdu.
Kalbi durdu.
Bir anlığına.

Ve sonra bir intikamla başladı, çılgınca gümbürdüyordu, bacaklarının arasındaki ağrı her çılgın gümbürtüde zonkluyordu.

Yüzünü her türlü ifadeden uzak tutarak, vücudunu tamamen hareketsiz tutarak, içindeki öfkenin ipucunu bile göstermeden, babasının herhangi bir suçluluk belirtisi için ona keskin gözlerle baktığının farkında olan Morana, sessiz bir kaş kaldırdı.

"Tristan Caine kim?"

Sesi sabit kaldı; içi titriyordu.

Babası cevap veremeden sokağın sonundaki restoranın diğer çıkışı açıldı ve Morana babasının gözlerinin oraya döndüğünü gördü. Kendisini ele verecek herhangi bir hareket yapmamak için dengesini koruyarak onunla birlikte döndü ve Outfit'in adamlarının kapıdan çıkıp arabalarının park edildiği otoparkın diğer ucuna doğru yürüdüklerini gördü. Dante dışarı çıkmadan önce dört adam bir dosya halinde dışarı çıktı, adaşı olan devasa vücudu takım elbisesinin içinde atletikti. Morana onun dönüp babasına baktığını gördü.

Babası bir kez başını salladı, kendi bölgesine giren ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağı düşmanlar için ayrılmış o kibar uyarı tarzıyla.

Dante başını salladı, daha önceki yorgunluğu gitmişti, babasına parmak sallayan o nazik tavırla.

Morana, babasını kızdıran bu durum karşısında gülümseme isteğine karşı koydu.

Dante'nin gözleri bir an için Morana'ya kaydı ve Morana'nın her zaman ona başını salladığını gördüğü şekilde başını salladı. Morana başını sallamadı ama düşmanının kendisine babasından daha saygılı olduğunu fark ederek orada dikilmek canını yaktı.

Dante kapıdan çekildi ve Tristan Caine dışarı çıktı, hayvansı vücudu takım elbisenin içindeydi, peşinde dört adamla birlikte yürürken adımlarıyla birlikte esniyordu. Dante'yle konuşmak için durdu ve ona profilini gösterdi. Babasının hemen yanı başında durduğunun farkında olan Morana gözlerini kaçırdı ve telefonunu kontrol ediyormuş gibi yaptı, kalbi göğsünden kulaklarına ve kalbine kadar vücudunun her yerinde çarpıyordu. Her şey zonkluyordu. O da zonkluyordu.

Ve sonra gözleri ona geldi.

Tekrar.

Sikeyim.

Bir ürperti tuttu. Zar zor. Ve sonra adamın gözleri onu terk etti.

Nefesini tuttu ve geri gelmeyince başını kaldırıp babasına baktı ve onu Tristan Caine'i daralmış, öfkeli gözlerle izlerken buldu.

Merakla, bakışlarını birkaç dakika önce bacaklarının arasında olan adama çevirdi ve şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Tristan Caine babasının öfkeli bakışlarını gözünü kırpmadan tutuyordu, kaşlarından biri kalkıktı, dudakları İngiliz aksanı kadar sahte olan küçük bir küçümsemeyle kıvrılmıştı. Ne yapıyordu?

Cevabını bir saniye sonra aldı ve oyunu anladı. Bu bir hakimiyet oyunuydu. Ve adam orada durmuş, babasının topraklarında, hiçbir şeyden etkilenmeden egemenliğini ilan ediyordu. İçten içe bunun kendisiyle ilgili olduğunu biliyordu.

Kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti ve hiç o anki kadar ölü olmayı dilememişti.

Babası öfkeyle, "Arabaya bin," diyerek Morana'yı kolundan tutup arabaya doğru itti. Başka bir zaman olsa, Morana topuklarını sıkı ve tartıştırdı. Ama o anda değil. Tam o anda, her an patlayabilecek bu durumdan uzaklaşmak için arabaya doğru fırladı ve içine girdi. Havada asılı duran gerilimle teni cızırdadı ve ona bir bakış bile atmadan araca bindi.

Babası da onu takip etti, kapıyı kapattı ve şoföre uzaklaşmasını söyledi.

Morana dişlerini sıktı ve pencereden dışarı baktı, babası onu izlerken ellerini yumruk yapma dürtüsüne direndi. Yavaşça kalbi sakinleşti ve içine kapanırken içindeki titreme durdu. Babasıyla uzun, çok soğuk yıllar boyunca uğraşmıştı. Şimdi de onunla uğraşacaktı. Morana vücudundaki ağrıyı görmezden gelerek, *babasıyla* ilgili her türlü düşünceyi ve anıyı uzak tutarak, dimdik oturdu ve gözlerini kısacık manzaradan ayırmadı -durgun, sakin ve derli toplu.

Babası tüm yolculuk boyunca tek kelime etmedi. Söylemesini beklediğinden değil. Hayır. Kaybettiği tüm soğukkanlılık, onu tekrar aşağılayabileceği adamlarının önünde değil, özelde olacaktı. Babasının itibarı onunkinden çok ama çok daha önemliydi.

Restorandan malikâneye kısa bir yolculuktu. Başına gelecekleri bildiği için çok uzundu.

Mülkün kapıları görünür görünmez ve araba yerine kayar kaymaz Morana araçtan indi ve yüksek çitlerin ve her an kendisine karşı dönebilecek silahların ardında kapalı duran bir malikâne canavarına doğru yürümeye başladı.

Babasının sesi arkasından gürlediğinde neredeyse süitinin merdivenlerine ulaşmıştı.

"Gözlerini senden alamıyordun."

Kelimeler, teninde gezinen, çıplak sırtını okşayan, etini okşayan o bakışın anısı üçüncü adımda sendelemesine neden oldu. Sendelemesi fark edilmeden önce hızla toparlandı ve sesini soğuk tuttu.

"Beni bu yüzden bebekleştirmedin mi?" diye sordu, kalbi yıllarca süren hayal kırıklığı ve acı yüzünden katılaşmıştı.

"Oradan gitmişti. Sen de gitmiştin. Sonra geri geldi ve gözlerini senden alamıyor mu?"

Morana onun sert ve fiziksel anıları çağrıştıran sert sözlerini duymazdan gelerek tırmanmaya devam etti.

"Tristan Caine ile ne yapıyordun?"

Hafızasında ilk kez babası da onu takip etti. Onun süitine hiç gelmemişti. Onun için her zaman bir çağrı olmuştu.

Morana sahanlığa ulaştı ve dişlerini sıkarak ona döndü, sesindeki öfke içindeki soğuğu körüklüyor, kafasındaki çarklar dönüyordu.

"Onunla seks yapıyordum" dedi, kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak.

Adamın kolunun ona çarpmak için havalandığını, havada asılı kaldığını ve tekrar yere düştüğünü gördü.

Kalbi küt küt atıyor, yüreğindeki soğuk, buz gibi soğuk, o yerinde durdukça daha da derinlere sızıyordu.

"Bana gerçeği söyle," diye sordu, çenesi sıkılmış ve gözleri kızgındı. "Sana söyledim," diye ısrar etti Morana, onu dürterek.

"Çılgınca seks yapıyordum
Onunla banyoda, seninle de dışarıda."

Babası iç çekti. "Hayır, değildin. Sen o tür bir kız değilsin. Seni daha iyi yetiştirdim."

Morana buna bir kahkaha attı. "Beni sen yetiştirmedin ki." O tam da böyle bir kızdı. İçindeki kız çocuğunun -babasının ne sevgisini ne de onayını kazanabilmiş genç kızın- kalbi sızladı. Morana onu tekrar sertleştirdi.

Babası gözlerini kısmıştı. "Peki ya bisikletli adam? Kimdi o zaman?"
Morana sırıttı. "Oh, ben de onunla yattım." Teknik olarak yatmıştı.

"Yeter!" diye dik dik baktı babası ona, sesi kesikti, aksanı öfkeyle derinleşiyordu. "Seni kontrol ettirmek için bir doktor getirmeyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Bu ne cüret?

Bu ne cüret?

Kanı kaynadı.

"Sana meydan okuyorum," diye hırladı Morana, dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı. "Bana tecavüz etmek için bir doktor getirmeyi aklından bile geçirirsen, onu ve yanıma yaklaşan herkesi kafasından vururum."

"Sana çok fazla bağımsızlık verdim," diye homurdandı, kara gözleri öfkeliydi. "Çok fazla. Buna bir son vermenin zamanı geldi."

"Beni içeri tıkmaya çalışırsan," diye dişlerini sıktı Morana, sesi alçaldı, gözleri onu doğuran adama dik dik baktı, "FBI'nı kucağına ağır bir dosya bırakır ve seni et gibi servis ederim."

Babası dişlerini sıktı.

"Ben de ölürdüm ama seni de yanımda götürürdüm," dedi Morana ona, kendi ölümünü umursamadan. "Burnunu benim işime sokma, yoksa ben de seninkine sokarım. Ve bu hiç hoşuna gitmez *baba*."

Sözcükteki alaycı vurgu gözden kaçmadı. Havada asılı kalan tehdit gözden kaçmıyordu. Babasının yüzündeki mutlak, kara öfke

gözleri kaçırılmazdı.

"Ölmeliydin," diye tükürdü babası, bu sözler göğsüne saplanan kurşunlar gibiydi.

Neyden bahsediyordu? Neden bahsediyordu? Soramadı.

Morana gitmek için döndü ama adam kolunu sıkıca kavrayarak onu etrafında döndürdü. "Daha işim bitmedi!"

Ani hareket topuklarının üzerinde sendelemesine neden oldu. Gözünü kırpmasına fırsat kalmadan sağ ayak bileği büküldü ve sol ayağı sahanlığın kenarında dengesini kaybederek tüm vücudu geriye doğru hareket etti. Deja-vu aniden gözünün önünden geçti, çatı katındaki merdivenlerden yuvarlandığı ve Tristan Caine'in boynunu kavrayıp düşmesini engellediği anı hatırladı. Babası onun kolunu tutuyordu ve o kalbinin çarpmasını engelledi.

Ve sonra her şey bir anda oldu.

O bir saniye içinde Morana babası ile Tristan Caine arasındaki keskin farkı anladı.

Kavrayışı

gevşedi.

Kasıtlı olarak.

Geriye düştü, gözleri büyüdü.

Merdivenlerden aşağı.

Düşecek basamak kalmayana kadar aşağı, aşağı ve aşağı.

Sadece birkaç saniye içinde bitmişti.

Başladığını fark edemedi bitmişti. Ve sonra başladı.

Her bir kemik ağrımaya başladı. Her bir eklem ağrımaya başladı. Her bir kas ağrımaya başladı.

Morana orada, soğuk mermer zeminde yatıyordu, ev kadar soğuktu, sahanlıkta duran adam kadar soğuktu, yüzü pişmanlık ve buz gibi garip bir hal almıştı. Vücudunun mu yoksa kalbinin mi daha çok acıdığını bilmiyordu, tüm o paramparça olmuş umutlar yanı başındaki soğuk zemine sıçramıştı. Ama biliyordu ki, en kötü türden ihanetin yaşandığı o anda, tutunduğu küçük kızı nihayet bıraktığı o anda, bunun iyi bir şey olduğunu biliyordu. Çünkü artık hiç umut olmadığını biliyordu. Artık yoktu.

Yavaşça doğrulup oturan Morana, kaburgaları itiraz edince keskin bir acı çılgılığı attı ve topuklu ayakkabılarını ayağından çıkarıp yana fırlattı.

Elinden geldiğince akıcı bir şekilde, kendisiyle birlikte yere düşen el çantasını yerden aldı ve sallanan bacaklarının üzerinde ayağa kalktı. Dişleri

Acıyı daha sonrası için bir kenara hapsederken, dudaklarının arasına aldı. Morana tek bir kelime daha etmeden, tek bir bakış daha atmadan, tüm asaletini olabildiğince sert bir şekilde toplayarak kapıya doğru bir adım attı.

Keskin acı dalları bacaklarından omurgasına doğru fırladı. Vücudu, yuvarlandığı her bir merdiveni ona hissettiriyordu. Gecenin en önemli olayı olan bacaklarının arasındaki ağrı, diğer tüm acı verici hislerin altına gömülmüştü.

Yara bere içinde, hırpalanmış bir halde, omurgasını dik tutarak ve kimseye bakmadan çıplak ayaklarla evden çıktı, sert vücudu rahatlaması ve teninin nefes alması için çığlık atıyordu.

O yapmadı.

İniltilerini bastırdı ve cildinin maviye dönmesine, kollarında, bacaklarında ve sırtında kızgın yaralar oluşmasına, araba yolunun çakıllarının ayaklarının derisini kesmesine izin verdi. Ama bu acı dolu dünyada tek dostu olan arabasına doğru yürümeye devam etti ve her zaman yanında bulundurduğu için Tanrı'ya şükrederek debriyajından anahtarları çıkardı.

Debriyajı ve telefonunu yolcu koltuğuna fırlatarak içeri girdi, bu hareket vücudundaki her bir kemikte, incittiğini bilmediği kaslarında yankılanıyordu.

Ama çenesini sıktı, her sesi uzakta tuttu, gözleri yaşlarla doldu, yanaklarından aşağı yuvarlandı ve mermerin kestiği yanaklarının derisini yaktı.

Lanetli eve göz ucuyla bile bakmadan garaj yolundan çıktı ve gecenin karanlığında, ay ışığı yolu aydınlatırken, her iki yanında ağaçlar sıralanırken, gözyaşları sel olup akarken yola doğru sürdü.

Boğazından bir hıçkırık kaçtı, onu hızla bir diğeri, bir diğeri ve bir diğeri izledi, ta ki kontrolsüz hale gelene kadar, arabanın sessizliğinde yüksek sesler, motorun tanıdık mırıltısına karıştı.

Tüm düşünceleri uzak tutmaya çalışarak, her hıçkırıkta içindeki her şey kırılarak, akılsızca araba kullandı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Hiç arkadaşı yoktu, onu önemseyen hiç kimse yoktu, kalması gerektiğinde gidebileceği tek bir yer bile yoktu. Bir otele gidebilirdi ama hırpalanmış giysileri ve morarmış derisiyle polis olaya karışabilirdi ve bu olamazdı. Halka açık hiçbir yere gidemiyordu. Hastaneye bile.

Araba sürerken kimse onu takip etmedi. Neden takip etsinler ki? Babası onu düşürmüştü. Ya boynunu kırsaydı? Ya ölseydi? Öldü mü?

gerçekten hiç önemli değil mi?

Morana'nın nereye -çatı katına- gittiğini fark etmesi için birkaç dakika düşünmesi gerekti.

Bilinçaltında, arabasını çatı katına doğru yönlendirmişti. Neden? Orası gidebileceği, gitmesi gereken son yerdi. Özellikle de o geceden sonra. Özellikle de o haliyle.

Yine de frene basmadı.

İki dakika uzaktaydı ve köprü'nün üzerindeydi ve oraya gitmemesi gerektiğini bildiği halde sürmeye devam etti.

Bu ne anlama geliyordu? Ona gidiyordu. Ona, kızın onun sisteminden çıkmadığını söylemişti ve dürüst olmak gerekirse, o da kızın sisteminden çıkmamıştı. Ama onlar hâlâ oldukları kişilerdi ve nefretleri azalmamıştı.

O cam duvarları hatırladı, yanında otururken bir geceliğine yaptığı ateşkesi hatırladı, neredeyse iyi bir adamdı. O ateşkes tekrar geçerli olabilir miydi? Hatta bunu istemeli miydi? Çünkü ne fiziksel ne de duygusal olarak en iyi halinde değildi. Yine de bina görüldüğünde, gardiyanlar onu daha önceden tanıyarak el salladığında, Morana arabasını park etti ve sessizce oturdu.

Arabasının rahatlatıcı kokusu, kendi nefes sesleri onu biraz sakinleştirdi.

Ama dışarı adım atmadı.

Atamazdı.

Hareket etmek, yürümek, dışarı çıkmak istedi. Ama yapamadı.

Gözyaşlarını yanaklarından silen Morana, karanlık alanda sessizce arabanın içinde otururken göğsü hıçkırıklarla inliyordu. Orada otururken kendini ağlamaya bıraktı, kendine hiç izin vermediği bir şekilde ağladı. Eskiden olduğu kız için ağladı, bugün düştükten sonra ölen kız için. Tutunduğu kayıp umutlar için, belki'lerin kayıp hayalleri için ağladı. Ağladı çünkü ona omuz verecek ve onu tutacak kimsesi yoktu, ağladı çünkü düşmanının bodrumunda kollarını kendine dolamak ve kendini bir arada tutmak zorundaydı. Ağladı.

Asansörün zil sesi gözyaşlarını silmesine neden oldu. Yukarı baktı, tetikteydi. Bir parçası birilerinin onu görmesini istese de kimsenin onu görmesini istemiyordu.

Yutkunarak, Dante'nin restoranda giydiği takım elbiseyle dışarı çıkmasını, telefonunu kulağına götürmesini ve alçak sesle konuşmasını izledi

Birine. Adam ondan iki araba ötedeki siyah bir SUV'a yöneldi ve kadın onun aracını masum bir şekilde park yerinde dururken gördü.

"Morana?"

Kahretsin.

Morana sessizce arabasını açtı, yüzünün yaralarla ne kadar kötü görüldüğünü bile bilmediği için kendini azarlıyordu. Dışarı çıkıp kapıyı kapattı ve Dante'nin gözlerinin onu tepeden tırnağa süzdüğünü, gözlerinin endişeyle hafifçe açıldığını gördü.

"Seni sonra ararım," diye konuştu telefonda, sesi de gözleri gibi sertleşmişti, gözlerinde öfke parlıyordu.

Morana, Amara'nın ona iki erkeğin kadınlara karşı koruyucu olduğu konusunda söylediklerini hatırladı. Gece kalmak zorunda kaldığında Dante'nin ona teselli verdiğini hatırladı. Ve gözlerinden yine yaşlar süzüldü, çünkü bu teselli, bu endişe ona yabancıydı.

Hâlâ kibar mesafesini koruyarak ona doğru bir adım attı, yakışıklı yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

"Bunu kim yaptı?"

Bu ona dokundu. Düşman olduğu halde suçluya zarar vermek istemesi. Bu ona *derinden* dokundu.

Morana yutkundu.

"Merdivenlerden düştüm," diye konuştu sessizce, sesi biraz titriyordu. Ona orada ne aradığını sormamasını gerçekten ama gerçekten umuyordu. Verecek bir cevabı yoktu.

Gözleri yumuşamadan önce uzun bir süre onun gözlerini aradı. "Bu gece burada olmayacağım. Yukarı çıkıp dinlenebilirsin Morana."

Morana arabanın kapı kolunu sıkıca kavradığını ve dudaklarının titrediğini hissetti. Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben iyiyim. Gidip arkadaşlarımla kalacağım."

Bariz yalanını yüzüne vurmaması, onca yer varken orada bulunmasının hiç arkadaşı olmadığının bir göstergesi olduğunu söylememesi, kitaplarında ona bir puan kazandırdı.

Kadın başını tekrar sallayınca adam küfretti. "Tristan yukarıda."

Gözleri onunkilere kaydı, kalbi küt küt atıyordu. Nedenini bilmiyordu ama atıyordu. Öfke onu yaktı.

Neden? Neden bu kadar önemliydi? Neden midesi düğüm düğüm olmuştu? O kadar yer varken neden buraya gelmişti?

"Bak," Dante'nin nazik sesi onun sarmal düşüncelerini kırdı. "Bırak da Amara'yı arayayım. Eğer benim evimde rahat edemezsen onun evinde kal.

Yaralısın ve Amara sana zarar vermeyecek."

Morana onun samimi endişesi karşısında çözülüyordu. Yavaş yavaş çözülüyordu. Biraz.

Dudakları titredi ama başını salladı. Teklif ne kadar cazip olsa da Amara'nın kendini koruyamayacağını bilmeden, geçmişini bilmeden onu bu karmaşanın içine sürükleyemezdi. Belki de bu yüzden buraya gelmişti. Çünkü Amara'nın kendisini koruyabileceğini, kendisini bu karmaşanın içine sürüklediğini biliyordu. Bir bakıma.

"Sorun değil," dedi ona, arabasının kapısını açıp gitmeye hazırlanırken. "Bundan kimseye" - ona - "bahsetmezsen gerçekten minnettar olurum."

Dante uzun bir süre ona baktıktan sonra aniden yüksek sesle "Siktir et!" diyerek özel asansöre doğru ilerledi.

Morana, adamın kodu girmesini ve başını açık kapıya doğru eğerek ona bakmasını şaşkınlıkla izledi.

"Yukarı çık."

Morana olduğu yerde donup kalmış, afallamıştı.

"Morana, bütün gece vaktim yok ve seni bu halde bırakamam," dedi Dante sessizce, gözleri yalvarırcasına. "Lütfen çatı katına çık ve dinlen."

O düşmandı. Kan kardeşinin bildiği bir nedenden ötürü nefret ettiği kadındı.

Ve yine de...

Yutkunarak arabasını kilitledi ve kalbi hızla çarparak ağrıyan bacaklarının üzerinde asansöre doğru ilerledi.

Dante'ye baktı, dudakları titriyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, her bir heceyi kalbinden gelerek söylüyordu.

Dante başını salladı.

Tanıdık asansöre girdi ve düğmeye bastı. Kapılar Dante'nin yüzüne kapandı. Aynalar ona bakıyordu.

Ve Morana'nın nefesi kesildi.

Elbisesi omuzlarından sarkıyordu, saçları yüzüne dağılmıştı, yanakları kesilmiş, dizleri aşınmıştı, ellerinin, bacaklarının ve omuzlarının derisi her geçen saniye daha da maviye dönüyordu, dudakları kendi ısırıklarından şişmiş ve gözyaşları yüzünden gözleri kızarmıştı.

Enkaz gibi görünüyordu. Dante'nin onu içeri almasına şaşmamalı. Ve Tristan Caine de oradaydı.

Ve yukarı çıkıyordu.

O ne halt ediyordu?

Sinirleri gerildi, paniğe kapılınca göğsü daraldı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Onu bu şekilde görmesine izin veremezdi. Onun bölgesine giremezdi, bu şekilde olmazdı.

Kalbi göğsünde sıkışan, telefonu elinde sıkıca kavrayan, anahtarları avucuna batan Morana elini kaldırdı ve parmağını asansör durduğu anda basmaya hazır bir şekilde park düğmesinin üzerinde gezdirdi. Kuyruğunu kısıtırıp arabasına geri dönecek ve gerekirse köhne bir motele gidecekti.

Ama geri dönecekti. Onun kendisini böyle görmesine izin vermeyecekti -

Asansör durdu, kapılar sürgüyle açıldı. Tam

girişte durmuş bekliyordu.

Morana, adam onu göremeden hızla aşağı inme düğmesine

bastı. Kapılar kapanmaya başladı.

Kalbi gümbür gümbür

atıyordu. Düğmeye

tekrar bastı.

Kapılar kayarak kapanmaya devam etti.

Neredeyse geldik.

Ve tam kapanmak üzereyken, eli araya girdi.

Morana hassas dudağını ısırdı, kalbi güm güm atıyor, sırtını aynalı duvara yaslıyor, vücudu ağrıyor, ciğerleri derin bir nefes alamıyordu.

Bacaklarının arasında uzun zamandır unutulmuş olan ağrı, failine olan yakınlığı nedeniyle zonkluyor, gözleri kapıları tekrar ayırmaya zorlayan iri ele yapışıyordu. Adamın uzun parmaklarındaki nasırları, çıkıntıları ve sert çizgileri görebiliyordu. Eli, onun üzerinde kanadığı zamanlardan kalma bir bandajla sarılıydı, bu gece onun kanamasına neden olduğu zamanlardan kalma.

O eli görünce kalbi hızlandı. Ve sonra

kapılar birbirinden ayrıldı.

Sırtını dikleştirdi, kaburgaları hareketten dolayı ağrıyordu ve olabildiğince dik durdu, bu da çıplak ayakları üzerinde pek bir şey ifade etmiyordu.

Ortaya çıktı. Gömleksiz.

Yutkundu.

Mavi.

Mavi gözleri onunkilere kilitlendi ve yanaklarından aşağıya, boynuna, göğüslerine, ellerine ve bacaklarına, çıplak ayaklarına inmeden önce nefesinin kesilmesine neden oldu. Gözleri onu içine çekerken Morana orada öylece durduğunu fark etti

Restoranda daha önce yaptığı inceleme ile şu anda yaptığı inceleme arasındaki mutlak fark. Bu inceleme hararetliydi ama nefretle değil. Öfkeyle hararetlenmişti. Katıksız, mutlak bir öfkeydi bu ve gözleri kızın teninin her bir santimetresinde gezinirken alev alev yanıyor, sonra tekrar kızın gözlerine geliyordu.

Morana bunun kendisini nasıl hissettirdiğini bilmiyordu. Ondan gelen diğer tür sıcaklığa o kadar alışkındı ki, bu onu zaten olduğundan daha fazla tedirgin ediyordu. Gözlerinin adamın gövdesindeki çıplak kasları, geçen gün apartmanda gözlerini dikip baktığı kasları, yara izlerini ve dövmelelerini ve bunların altındaki muhteşem kasları görmesi onu o zamanki kadar şaşırtmıştı. Ama hâlâ düğmeleri iliklenmemiş kot pantolonu, onu beklemesiyle birleşince, çabucak giyindiğini ve dinlenmeden uyandığını fark etti.

Adamın mavi, öfkeli gözlerini görmek derin bir nefes almasına neden oldu, orada dururken bile vücudunun enerjisi tükenmişti.

Burun delikleri alevlendi, dudakları büzüldü ve asansör kapılarını geride tutarken yana doğru bir adım attı, içeri girmesi için sessiz bir davetti bu.

Morana boğazındaki yumruyu yutarak, muhteşem ay ışığının aydınlattığı karanlık oturma odasına doğru birkaç adım attı, şehrin ve denizin çarpıcı, berrak manzarası bir an için nefesini tutmasına neden oldu.

Asansörün kapanırken çıkardığı sesi duydu ve farkına vardığında kalbi bir an için durdu.

Yalnızdılar.

Tamamen yalnız.

Kadın onun oturma odasında duruyordu ve adam da onun arkasında bir yerdeydi.

Ne yapması gerekiyordu? Ona lanet okuyamıyor, teşekkür edemiyordu ve bu iki dürtü arasındaki belirsizlik onu yoruyordu.

Morana nefesini tutmuş, onun hareket etmesini bekliyordu. Hareket etti. Misafir odasına doğru.

Morana gözleriyle onun hareketlerini takip etti, vücudunu hareket ettirirken kaslarının esnemesini, vücudunun gerilmesini, kıvrılmasını izledi. Eğer kendi bedeni ağrımıyor, kalbi kanamıyor olsaydı, onun ham güzelliğini takdir edebilirdi.

Kadın ne yapacağını bilemeden olduğu yerde kalakalırken, adam uzun süre odanın içinde kayboldu. Sonra, gözlerini onunkilerden uzak tutarak dışarı çıktı ve ana yatak odasına çıkan merdivenlere doğru ilerledi.

Ve sonra, odasında kayboldu.

Morana bazı sesler, öfkeli sesler, kapıların açılıp kapanma sesleri duydu ve tüm enerjisi tükenmiş, omuzları çökmüş bir halde yavaş adımlarla misafir yatak odasına doğru ilerledi.

Yani pek misafirperver bir adam değildi. Zaten bilmediği bir şey değildi. Ama en azından onu geri çevirmemişti. Bu gece her şeyin üstüne bir de bu aşağılanmayı kaldırabileceğinden emin değildi.

Yatak odasına girer girmez gözlerini kırıştırdı. Banyonun kapısı açıktı, dolu bir küvetten buhar çıkıyordu, büyük siyah bir tişört ve büzgülü pantolon bir sandalyenin üzerine serilmişti, yataktaki çarşaflar aşağı indirilmişti.

Morana kapının eşiğinde durmuş, gözlerinde aniden biriken yaşları kırıştırmak için geri çeviriyordu, yüreği adamı anlayamıyordu. Ondan nefret ediyordu, bundan hiç şüphesi yoktu. Onun öldüğünü iddia etmiş ve onu sisteminden atmaya çalışmıştı. Onunla tek kelime konuşmamış, yüzüne bile bakmamıştı ama yine de onun hakkında bildiği her şeyle tamamen çelişen bir nezaketin kanıtı oradaydı.

Dudaklarını bükerek giysileri aldı ve davetkâr banyoya yöneldi, kapıyı arkasından kapattı ama kilit bulamadı. Başını sallayarak geniş odaya baktı, kahverengi ve krem rengi fayanslar ağrıyan gözler için rahatlatıcı bir manzaraydı, küvet derin maun granit bir blok içine gömülmüştü, yanındaki sehpa iki havlu vardı. Morana elbisesini üzerinden çıkarıp iç çamaşırlarıyla birlikte yere itti ve lavabonun üzerindeki aynaya bakmak için yan döndü.

Mavi ve mor renk gövdesinin her tarafına yayılmış, kaburgalarının yanları yumuşamıştı.

Bunu babası yapmıştı. Kolunu kaldırmadan, onu gerçekten taciz etmeden, onu cezalandırmıştı. O da Tristan Caine gibi bir adama sığınıyordu. Hayatı ne kadar berbattı?

Gözlerini kapatarak ayak parmağını ılık, mükemmel derecede sıcak suya daldırdı ve yavaşça kenarları kavrayıp küvete oturdu.

Bunu yaptığı anda bir inilti onu terk etti, kaslarını böylesine bir sıcaklığın sarmasının verdiği yoğun rahatlamadan duyduğu zevk gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Küvete yaslandı, suyun içinde rahatladı, gözlerini kapadı ve kısa bir an için her şeyi unuttu.

Telefonu yanı başında çaldı.

Tek gözüyle bakarak mesajı açtı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Tristan Caine: Doktora ihtiyacın var mı?

Neden ona kendisi sormamıştı? Şaşırmış bir şekilde cevap yazdı.

Ben: *Hayır. Sabah saçlarından kurtulacağım.*

Bundan sonra bir yanıt bekledi. Cevap gelmedi.

Omuz silkerek, garip bir şekilde çelişkili hissederek ama tüm düşünmeyi sabaha bırakmaya karar vererek, su soğuyana kadar küvette kaldı ve sonra yavaşça, durgun bir şekilde kalktı. Vücudu daha da ağrıyordu ama yine de banyodan sonra kaslarındaki düğümler gevşemişti. Hızla kurulan Morana ödünç aldığı kıyafetleri giydi. Tişört küçük bedeninde neredeyse dizlerine kadar sarkıyor, yatak odasına doğru yürürken misk kokusu etrafını sarıyordu.

Sesler onu kapalı kapıya doğru çekti, sesler açık mutfaktan geliyordu.

"Bir saat içinde Tenebrae'ye giden bir uçağın var Tristan," diye seslendi Dante.

Morana'nın kalbi sıkıştı. Bunun nedenini bilmiyordu ve bu onu daha da öfkeliendirdi. Neden umursuyordu ki?

Tristan Caine sessiz kaldı. Onun nesi vardı?

Morana Dante'nin iç çektiğini duydu. "Bak, ben de giderdim ama babam özellikle seni istedi. Ne zaman çağırdığını biliyorsun..."

Tristan Caine, "Ben onun köpeği değilim," diye bağırdı.

"Ben de değilim." Dante'nin sesi sertleşti. "Ama göz kulak olmamız gereken masum insanlar var. O yüzden Tenebrae'ye git. Ben bu arada buradaki işleri hallederim."

Tristan Caine tek kelime etmedi ve Morana rahat yatağına geri çekilerek çarşafının içine girdi ve ışıkları kapattı.

Telefonu tekrar çaldı.

Tristan Caine: *Ne kadarını duydunuz?*

Morana yutkundu.

Ben: *Gideceğini bilecek kadar.*

Tristan Caine: *Rahatladın, değil mi?*

Ben: Beni rahatsız etmiyor.

Başka bir mesaj gelmeden önce bir kalp atışı kadar bir duraklama oldu.

Tristan Caine: Çekmecede ağrı kesiciler var.

Morana gözlerini kapatıp uyumadan önce uzun bir süre mesaja baktı, kalbinde hiçbir endişe yoktu. Eğer Tristan Caine onu uykusunda öldürürse, bu muhtemelen bir merhamet olurdu.

Onu uyandıran, apartmandan gelen bir tür çarpışma sesiydi.

Morana aniden yatakta doğruldu, bir inilti onu terk ederken tüm kaslarındaki ağrılar on kat geri geldi, gözlerini karanlığa kırptırdı. Ne kadar zamandır uyuyordu?

Yatağın yanındaki saate baktı ve gözlerini kırptırdı. Sekiz saat. Tam sekiz saattir uyuyordu.

Odasının kapısı aniden açıldı ve Tristan Caine orada durdu, gözleri öylesine güçlü bir öfkeyle parlıyordu ki kadın titredi. Onun Tenebrae'de olması gerekmiyor muydu?

"Arabanın anahtarlarını ver," diye hırladı.

Morana gözlerini kırptırdı, eli otomatik olarak el çantasına gitti ama sonra durdu. "Neden?" diye sordu, biraz şüpheyile.

"Çünkü arabada lanet bir takip cihazı var ve baban biz konuşurken onu burada takip ediyor."

Morana yataktan inmeden önce çenesinin düştüğünü hissetti, kıyafetleri üzerinde gevşekçe sallanıyordu. Gözleri ne giysilere ne de vücudunun başka bir yerine takıldı. Orada öylece durdu, bir erkeğin sert hatları ve sert açıları vardı, elini uzatmış anahtarları bekliyordu.

Arabasının anahtarları.

Yutkunarak anahtarları çeviren Morana'nın midesi düğümlendi ve ona anahtarlarla ne yapmak istediğini sorma isteğini bastırdı. Tristan Caine tek kelime etmeden arkasını döndü ve anahtarları Dante'ye uzattı.

Diğer adam Morana'ya baktı, onun da yüzü sertti, sonra başını salladı ve gitti. Morana kapı aralığında durmuş, ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemeden, vücudunu saran koyu renk takım elbiseli Tristan Caine'in telefonla konuşmasını izliyordu. Tıpkı dün geceki gibi ona bir kez bile bakmadı.

Beş dakika boyunca sessiz kaldı, aklından milyonlarca düşünce geçiyordu. Outfit onun yerine arabasına bir takip cihazı yerleştiriyor olabilir miydi? Bunu bir fırsat olarak kullanıyor olabilirler miydi? Onu da kullanıyor olabilirler miydi?

Başını iki yana salladı. Eğer Outfit bunu yapmak isteseydi, arabasını tamir ettirirken bunu yapabilirdi. Ve Dante ya da o, dün gece yaralarını görünce öfkelenmiş gibi yapmamıştı. Hâlâ hassas, morarmış derisini ve vücudundaki acıyı hissedebiliyordu. Tamamen iyileşmesi uzun zaman alacaktı.

Ama Tristan Caine neden Tenebrae'de değildi? Son duyduğuna göre orada olmalıydı.

Ve oradan çıkmak zorundaydı - daireden, hayattan. Artık canına tak etmişti. Kodlar lanetlenmişti, oradan ayrılmalı ve çok çok uzak bir yere gitmeliydi.

Ama arabasına ihtiyacı vardı. *Lanet olsun.*

Telefonunun çalma sesi düşüncelerini toparlamasını sağladı.

"Evet?" diye konuştu, keskin, soğuk, onu kapıya sıkıştırıp teklif eden adamdan tamamen farklıydı.

Morana derin bir nefes aldı ve bacaklarının arasının da ağrıdığını fark etti.

"Lanet olsun! Durdurun onu. Yola çıkıyorum."

Kız tek kelime edemeden adam dışarı çıkmıştı.

Morana gözlerini kırptırdı ve pencerenin yanında durup aşağıya baktı. Yolun sonunda küçük küçük arabalar görebiliyordu. Diğer üç aracın binadan ayrıldığını ve onlara ulaştığını görebiliyordu.

"Morana," Amara'nın sesi diğer kadın ona katılırken yanından geldi. Morana başını kaldırıp baktı, kadının geldiğini fark etmemesine şaşırmıştı.

"Amara," diye başını salladı, kadının yaralarını not almasını izledi, gözleri şefkatliydi.

"Özür dilerim."

Morana yutkundu ve tekrar pencereden dışarı baktı.

"Neler oluyor?" diye sordu merak ve endişeyle.

Amara derin bir nefes aldı. "Baban seni aramaya geldi. Arabanı buraya kadar takip etti."

O anda, cam duvardan izlerken aklına geldi. Bu bir tuzaktı.

O bir piyundu ve plana tam olarak uymuştu.

Babası onu test ediyordu, nereye gideceğini görmek için. Bu yüzden akşam yemeği için arabasını geride bırakması konusunda ısrar etmişti, bu yüzden kimse onu takip etmiyordu. Bir şeylerden şüphelenmesi gerekirdi ama kendi kederi onu kör etmişti. Ve doğruca buraya gelmişti. Tristan Caine'e. Motorcuya. Lanet olsun.

O anda, iki tarafın yolda durmasını izlerken, çizginin hiçbir tarafına ait olmadığını fark etti. Hiçbir yere ait değildi, ne babasına ne de mafyada yırtıcı olarak tanınan diğer adama.

O ne yapıyordu?

Panik göğsüne vurdu. Burada kalamazdı.

"Amara, araban burada mı?" Morana diğer kadının gözlerinin kendisine döndüğünü hissederek sessizce sordu.

"Evet."

"Ödünç alabilir

miyim?" "Ne için?"

"Gitmem gerek." Morana paniği bastırmak için ellerini sıktı. "Buradan çıkmam gerek."

Diğer kadın anlayışla gözlerini kırıştırdı. "Gitmene izin veremem Morana. Özellikle de şu anda durum böyleyken. Bu bir kan banyosuna dönüşebilir. Ve Tristan beni asla affetmez."

Bu onun dikkatini çekti. Morana kadına sertçe baktı. "Benden neden nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?"

Amara başını salladı. "Evet, ama bu benim anlatacağım bir hikâye değil." "Bana ne anlatabilirsin?" diye açıkça sordu.

Amara başını yana eğdi. "İttifak'ın sona erdiği zaman hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

Morana kaşlarını çatarak hatırlamaya çalıştı. "Çok değil." "Araştır. Sana söyleyebileceğim tek şey bu."

Morana kadının hiçbir sırrını ifşa etmeyeceğini bildiği için içini çekti. Hatta buna hayranlık duyuyordu.

Gözlerini aşağıdaki sahneden ayırmayan Morana, arabaların geri dönüp binaya girdiğini gördü ve omurgasını dikleştirerek telefonunu eline aldı.

Ben: *Arabama ihtiyacım var.*

Tristan Caine: *Ne için?*

Morana kaşlarını kaldırdı ama hemen cevap verdi.

Ben: *Gidiyorum.*

Tristan Caine: *Tam olarak nereye gitmeyi planlıyorsun?*

Hiçbir fikri yoktu ama bunu ona söylemeyeceği de kesindi.

Ben: *Şehirden ayrılıyorum. Konuştuğum bir arkadaşım var.*

Tristan Caine: *Arkadaşınla konuş. Eğer ben bu şehirden gitmiyorsam, sen de gitmeyeceksin.*

Morana dişlerini sıktı, öfkesi yine içini yakıyordu.

Buna siz karar veremezsiniz Bay Caine.

Morana kanepeye doğru yürüdü, vücudunu kanepeye bıraktı ve telefonu tekrar çalarken asansöre baktı.

Tristan Caine: *Bitmemiş bir işimiz var, Bayan Vitalio.*

"Görünüşe göre, sistemimden çıkmamışsınız, Bayan Vitalio.

Sözleri zihnini allak bullak etti. Dün gece. Sadece dün geceydi. Bir ömür gibi gelmişti. Sözlerini kasten yanlış anlayan Morana bir yanıt yazdı.

Ben: *Kodlarla işim bitti.*

Belli ki değildi, çünkü eğer çerçeveselendiyse, boynu
Hat.

Asansörün kapıları tam da telefonu titrerken açıldı. Morana baktı
Onun odaya girdiğini görmek için ayağa kalktı, kıvrak, kaslı vücudu güneşli
daireye tam olarak uyuyordu, mavi gözleri onunkileri buldu, içlerindeki
enerji onu yaktı. Mavi onunkilere kilitlenmişti, parlak güneş ışığında güzel
bir renkti, parlıyordu ve tam ona odaklanmıştı.

Morana derin bir nefes aldı ve gönderdiği mesaja bakarak bakışlarını
ayırırdı.

Tristan Caine: Ben kodlardan bahsetmiyordum.

Tristan Caine: İşimizi kastetmiştim.

Kalbi güm güm atıyordu. Başını kaldırmadı, adamın odanın içinde
bir metre ötede durmuş Amara'yla konuştuğunun farkındaydı. Buna
ihtiyacı yoktu. Şu anda değil. Her şeyin üstüne bir de buna.

İşimiz bitti. Babam gitti mi?

Tristan Caine: Yüzünde seninkinden daha fazla çürük var.

Morana'nın gözleri yukarı fırladı ve
onunkilerle kilitlendi. Babasına mı
vurmuştu? Delirmiş miydi?

Ve cidden ne yapıyordu? Yırtıcılar yaralı hayvanların kokusunu alır ve
saldırır. Babasına saldırmıştı.

Ve yine de, işte oradaydı, en ölümcül yırtıcının inindeydi, ona avı
olduğunu ve sadece onun avı olduğunu açıkça söyleyen birinin.
Orada yaralıydı, kanaması vardı ve pek çok açıdan savunmasızdı. Yine de
kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti.

Panik vurdu.

Morana Vitalio kolay korkan bir kadın değildi.

Yılanlarla dolu bir evde büyümüştü. Yürümeyi öğrenmeden önce bile bu sümüksü varlıkları görmüş ve gözlemlemişti. Ve onlardan hiç korkmamıştı. Silahlarını gördüğünde bile. Yapabildikleri kargaşayı kendi genç gözleriyle gördüğünde değil. Bembeyaz duvarlara sıçrayan kanın parlak rengini gördüğünde değil, sadece gün içinde örtüldüğünde.

Ne kendi hayatı kodlarla tehlikeye girdiğinde ne de babası boynunu kırma ihtimaliyle merdivenlerden düşmesine izin verdiğinde korkmuştu.

Hayır. Morana Vitalio ölümden korkmuyordu.

Ama itiraf etmek istemese de Tristan Caine'den korkuyordu.

Onun mutfakta bir yırtıcının doğal zarafetiyle hareket edişini izledi - kıvrak, emin ve zaferinden tamamen emin - takım elbisesinin ceketi bir sandalyenin üzerinde asılı dururken, beyaz gömleği sırtında gergin bir şekilde uzanıyordu, bir eliyle tavayı hareket ettirirken ve diğer eliyle baharatları eklerken kolları kaslı kollarının üzerinde kıvrılmıştı. Birkaç gün önce geceyi çatı katında geçirdiği son seferde oturduğu tabureye oturdu. Tanrım, sanki bir ömür gibi gelmişti.

O zamanlar onun vücudunu hareket halinde görmüş ve böyle bir güzellik için kadınsı bir takdirin küçük bir kökünü barındırmıştı. Şimdi ise hayret ediyordu. Çünkü o bedenin içinde nasıl hareket ettiğini yakından biliyordu. Onun içinde nasıl hissettiğini, içinde nasıl titreştiğini biliyordu.

Ve bildiği tek şey buydu. Çünkü bilmesine izin verdiği tek şey buydu. Ve nedense, bu sadece onun açlığını körüklemişti.

Adamın sırtındaki kasların esnemesini izledi ve onun üzerinde olsaydı nasıl hissedeceklerini merak etti. Ellerin tavayı ustalıkla hareket ettirmesini izledi ve vücuduyla oynarken, tenini okşarken nasıl hissedeceklerini merak etti. Onun gergin, gergin kıcını izledi ve dişlerinin altında nasıl olacağını merak etti.

Erotik düşünceleri yüzünden karnında ısı birikti. Taburede rahatsız bir şekilde kıvranan, kanı ısınmış ve vücudu morarmış Morana gözlerini ondan ayırıp odada birbirinden uzakta oturan diğer iki kişiye çevirdi. Amara Morana'nın yanındaki birkaç taburede telefonunu karıştırıyor, Dante ise Tristan Caine sessizce yemek pişirirken odanın diğer tarafında oturmuş, yerden tavana kadar uzanan pencerelerden batmakta olan muhteşem güneşi izliyordu.

Odadaki, her biri arasındaki gerilim onu boğuyordu. Sinir bozucuydu. Ve buna alışık değildi. Bu garip sessizlik - çünkü konuşmaları gerektiğini biliyordu ama onun yanında konuşamıyorlardı çünkü Amara ile Dante arasında garip şeyler oluyordu ve odadaki diğer iki kişi de bunu biliyordu. Ayrıca kendisi ile majesteleri arasında da garip şeyler oluyordu ve diğer ikisi de bunu biliyordu. Her şey çok tuhaftı. Yine de, olmaması gereken bir şekilde garip bir şekilde rahattı.

"Babama ne diyeyim?"

Dante'nin sessiz sesi sessizliği bir kırbaç gibi yarıp geçti, karanlık gözleri Tristan Caine'in sırtına dikilmişti.

Tristan Caine ocağı kapattı, havaya yayılan sıcak ve baharatlı bir şeyin kokusu ağzının sulanmasına neden olurken, bir anlık bir tepki için bile olsa onu yakından izledi. Hiç tepki vermedi.

Yemekleri büyük bir servis kâsesine aktarmaya devam etti; bir zamanlar Amara'nın boğazına bıçak, kafasına silah dayayan elleri, Amara'nın gıpta ettiği bir rahatlıkla ev işlerini yerine getiriyordu. Amara dolaptan bardakları almak için ayağa kalktı ve sessizlik içinde, yüzlerce kez yaptıkları gibi masayı hazırladılar.

Kıskançlığı arttı. Onu bastırdı.

Ve tüm bu zaman boyunca, onun her hareketinin farkında olduğunu bildiği halde, ona bir kez bile bakmamıştı. Bir kez bile. Saatler önce babasını yumrukladıktan sonra içeri girdiğinden beri.

Bu onu rahatsız etmemeliydi. Ama ediyordu. Ve bundan nefret ediyordu. Sonunda masaya oturdu ve dört tabağa bir çeşit tavuk servis etmeye başladı, ona bir davetiye uzatmadı ama aç kalmayacağını açıkça söyledi. Bu da bir şeydir diye düşündü.

Tabureden kayarak inen Morana, adamdan en uzaktaki sandalyeye, yani Dante'nin yanındaki sandalyeye doğru topallayarak ilerleyip otururken yeni zedelenmiş kaslarının harekete itiraz ettiğini hissetti. Tristan Caine'in herhangi bir ön hazırlık yapmadan yemeğine dalmadan önce gözlerinin bir kez onun sandalyesinden Dante'ninkine kaydığını gördü ve Morana çatalını alıp üzerine nefis kokan tavuklardan doldurdu.

Neredeyse çatalı ağzına götürecek ki, gözleri gömleğinin açık yakasından görünen boğazına takıldı, yutkunurken adem elması sallanıyordu, o yemek parçasını öyle bir işliyordu ki, kan beynine sıçradı. Onun nesi vardı böyle? Daha dündü. Daha dün restoranda tuvalet tezgâhının üzerinde sevişmişlerdi. Vücudunun böyle tepki vermemesi gerekiyordu, en azından bu kadar erken değil.

Gözlerini onun kordonlu boynundan ayırmak için kendini zorlayarak çatalı ağzına götürdü ve bir ısırık aldı.

Ve neredeyse inliyordu.

Baharatlar dilinin üzerinde patladı, etrafında kıvrıldı, duyularını istila etti, tadı zengin ve yemek etliydi. Tadı, evinde bir saatten kısa bir sürede pişirdiği gibi değildi. Tadı, şeflerin müşterilere servis etmeden önce bütün bir gün boyunca uğraştıkları bir şeye benziyordu. Onu sıfırdan hazırlarken görmemiş olsaydı, bunu onun pişirdiğine asla inanmazdı. Demek ki yemek pişirmekte de iyiydi. Düşündüm.

Tepkisini kapağın altında tutarak sessizce yemeye devam etti, açlıktan ölüyordu, vücudu onu beslemeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark etmişti. Yemeği neredeyse yarılamıştı ki Tristan Caine Dante'ye baktı ve konuşmaya devam etti.

"Ne hakkında?"

Dante lokmasını çiğnedi, yakışıklı çenesi yemeği yutmadan önce üzerinde çalıştı, diğer adama bakmadan önce kısa bir süre ona ve Amara'ya baktı. "Her şey hakkında."

Tristan Caine gözünü kırpmadı. "Ona ne istediğini söyle."

Dante çatalını yere bıraktı, parmaklarını dikleştirdi ve kontrollü bir şekilde derin bir nefes aldı.

Morana bu etkileşimi hayranlıkla izledi.

"Burada kalamaz," diye açıkladı Dante sessiz bir tonda, sesi özür dilemekten uzaktı.

Tristan Caine sadece bir kaşını kaldırdı.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, Tristan. Onu burada barındırmak hepimiz için tehlikeli," Dante tekrar ona baktı, karanlık gözlerinde bir parça pişmanlık vardı, sonra tekrar arkasını döndü.

"Dün gecenin korkunç olduğunu anlıyorum ve onun bu halde gitmesine ben de izin vermezdim. Ama bu günün ışığı. Kodlarla, evde olup bitenlerle ve Vitalio'nun ağzını açıp bizi kızını kaçırmakla ve kim bilir daha nelerle suçlamasıyla uğraşamayız."

Morana'nın nefesi kesildi. Dante haklıydı. Babasının yaratabileceği kargaşayı hiç düşünmemişti bile. Kaçınmak istedikleri tüm savaşlar onun adına çıkmıştı.

Tristan Caine masadakilere "Onun burada olduğunu bilmiyor," diye bilgi verdi. "Arabasını takip etmiş ama elinde kanıt yok."

Dante alay etti. "Peki ya yüzüne attığın yumruk? Bunun babamla ne kadar iyi gideceğini biliyorsun."

Tristan Caine omuz silkti. "Uyarıda bulunmadan ya da izin almadan bizim bölgemizi işgal etti. Kuralları biliyor."

Dante iç çekti. "Onu güvenli bir eve götürebiliriz. Ama burada olamaz." Hayatta olmaz. Tanrım, bu çok kötüydü. Tristan'a bakmaya cesaret edemedi.

Caine, onun yüzünde ne bulacağından emin değildi, ne bulmak istediğinden de emin değildi.

Yutkunarak konuştu. "Bak, sadece arabama ihtiyacım var ve seni rahat bırakacağım-"

"Gitmiyor," diye araya girdi Tristan Caine sessizce. Çok sessizce.

Dante tekrar iç çekti. "Tristan, bu delilik. Onu bu şekilde burada tutamazsın. Ona söylemelisin -"

"Ve senin gitmen gerekiyor."

Morana onun sesindeki ani ölümcül sertlik karşısında iki kere düşündü. Tristan Caine hala ona bakmıyordu, sadece kan kardeşine eşit bir şekilde bakıyordu, yüzü kafasından neler geçtiğine dair hiçbir belirti vermiyordu. Dante de ona aynı şekilde bakıyordu, iki adam arasında ensesindeki tüyleri diken diken eden sessiz bir konuşma geçiyordu - onunla ilgili bir konuşma. Onun için çatışıyorlardı ve neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Dante ne biliyordu da Tristan Caine'in ona söylemesini istiyordu? Ne halterler dönüyordu?

Sormak istedi ama her iki adam da kıpırdamadan otururken testosteron seviyesi daha da yükseldi, sessizlik o kadar yoğundu ki kalbinin kulaklarında çarptığını duyabiliyordu, yemek tamamen unutulmuştu. Morana gözlerini iki adamdan hiç ayırmıyor, herhangi bir hareketten bir ipucu çıkarmaya çalışıyordu ama hiçbir şey yoktu.

Gerginlik arttı.

Ta ki Amara o yumuşak sesiyle konuşana kadar. "Dante."

Morana ona baktı ve bir kez uyarı anlamında başını salladığını gördü. Yani ikisi de biliyordu.

Dante aniden masadan kalktı ve asansöre doğru yöneldi, Amara da sandalyesini iterek Tristan Caine'in omzuna kısa bir süre dokundu. "Haksız değil, Tristan."

Tristan Caine başını kaldırıp kadına baktı, aralarında kısa bir anlayış anı geçti. "Ben de değilim."

Amara ona hüznle gülümsedikten sonra gözleri ısınarak ona döndü. "Tristan'da numaram var. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara Morana."

Morana biraz kararsız bir şekilde ona gülümsedi ve Amara uzaklaşarak asansörün yanında bekleyen Dante'ye doğru yürüdü.

Morana ise şaşkın şaşkın olanları izliyordu. Ne haltlar dönüyordu?

Dışarısı karanlıktı, güneş ufku altına çoktan yerleşmişti. Şehrin ışıkları uzakta parıldıyordu ve Morana derin bir nefes alarak yarısı boş tabağına baktı. Şu anda yalnız olduğu adama bakmadan yavaşça yeniden yemeye başladı.

Ona bakan adam. Sonunda.

Adamın bakışlarını, görüş alanındaki vücudunun her santimetresinde hissedebiliyordu. Gözlerinin açıkta kalan tenini okşadığını ve sadece gözlerinden bile vücudunda yükselen ve çekirdeğinde biriken ısıyı hissedebiliyordu. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Vücudundaki her siniri rahatsız etmiyormuş gibi davranamayan Morana çatalı bıraktı ve başını kaldırdığında o vahşi, muhteşem mavi gözlerin onu sandalyesine mıhladığını gördü.

Bundan hoşlanmadı. Hiç hoşuna gitmemişti. Sandalyesini geriye itip misafir odasına gitmesi gerekiyordu. Kapıyı kilitlemesi ve bu adamdan uzaklaşması gerekiyordu.

Çünkü onu korkutuyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir şey. Ne geçmişini, ne bugününü, ne de geleceğini. Yaptığı hiçbir şeyin nedenini bilmiyordu ve bu da onu bilinmez yapıyordu. Tahmin edilemez.

Ve bu onu korkuttu.

Çünkü bir sonraki nefesinde onu öldürecek mi yoksa koruyacak mı hiçbir fikri yoktu.

Etraflarında, aralarında çok fazla şey oluyordu. Babasına vurmuştu. Çağrıldığında Tenebrae'ye gitmemişti. Dante'nin de dediği gibi, çok ama çok tehlikeli olduğu halde onu evinde barındırıyordu. Ama aynı zamanda ona defalarca onu öldüreceğini söyleyen adamdı.

Gözlerini kırıştırdı, kafasını toparlamaya çalıştı ama adamın gözleri onunkilerden ayrılmayı reddetti, çenesi gergindi, çenesinin kenarındaki tüyler sabahkinden daha uzundu.

Kalp atışları ve nefesler hızlanıyor, adamın gözlerindeki bakış öylesine yırtıcı ki, kız kendini masada her an yiyip bitireceği bir yemek gibi hissediyordu.

Lanet olsun. Bunun bitmiş olması gerekiyordu. Restoranın amacı buydu. İşini bitirmiş olmalıydı, ona o nefret dolu açlıkla bakmamalıydı. Çıplak açlık daha önce hiç görmediği bir şekilde üzerine salınmıştı. Onu acıktıran bir şekilde. Açlığın derisini kemirmesine neden olacak şekilde.

Onu kapatması gerekiyordu. O gözlerin üzerindeki panjurları kapatmalı ve o bakışı kontrol altına almalıydı.

Hızlıca bir şeyler yapması gerekiyordu.

Birden Amara'nın ona daha önce anlattıklarını hatırlayan Morana sessizliği bozdu.

"İttifak ne zaman sona erdi?"

Ve işe yaradı. Adamın gözleri bir an için parladı, öylesine yoğun bir nefret ve acı karışımı bir şeydi ki, kız bu ikisini birbirinden ayırt edemedi.

Ve sonra gözleri karardı. Tamamen. Sadece mavi küreler sessiz bir dikkatle ona bakıyordu. Hiçbir duygu yoktu.

Bunu daha çok sevdiğinden emin değildi.

"Yirmi yıl önce," diye konuştu sessizce, onu izleyerek.

Sessizlik.

"Ah," dedi aptalca, sonra daha fazla ne söyleyeceğini bilemeden dudaklarını kapadı.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp kaslı kollarını göğsünde kavuştururken gözleri hafifçe kısıldı, gömleğinin kumaşı pazularının üzerine gerildi, beyaz kumaşın altında koyu renkli bir dövmenin izi görünüyordu.

Sessizlik uzadı. Son yirmi dört saatin olaylarıyla zaten sarsılmış olan Morana sonunda masadan kalkıp bulaşıkları toplayacak gücü topladı ve adamın gözlerinin onun üzerinde olduğunun farkında olarak onları mutfağa taşıdı. Tabakları aceleyle durulayıp krom bulaşık makinesine yerleştirdi, ellerini havluya kuruladı ve döndüğünde adamın hâlâ kendisini izlediğini gördü.

Bilmesi gereken, sorması gereken o kadar çok şey vardı ki. Ama geçen gün ona zarar vermişti ve nedense şu anda başka bir yüzleşmeyi kaldıracabileceğini düşünmüyordu. Rezervini doldurana kadar olmazdı.

"Yemek için teşekkür ederim, Bay Caine," diye konuştu ve Caine'e cevap verme fırsatı tanımadan misafir odasına döndü.

Tek kelime etmedi. Sadece başını sağa doğru eğdi.

Morana sinirle, belli olmayı umursamadan koşarak odaya girdi ve kalbinin göğsünü dövdüğü, kanının kaynadığı odaya yaslandı. Daha önce hiç kaçmadığı halde neden şimdi kaçıyordu? Neden daha önce, en azından bu ölçüde, onun kendisine ulaşmasına izin vermemişken şimdi izin veriyordu?

Düşünmeye fırsat bulamadan sessizce kapıyı kilitledi ve yatağa gidip oturarak ahşap zemine baktı.

Dante haklıydı. Artık orada kalamazdı. Lanet olası kodlar. Babasına lanet olsun. Her şeye lanet olsun.

İşi bitmişti.

Uzun zamandır işi bitmişti. Ve dışarı çıkması gerekiyordu.

Çünkü ne kadar çok kalırsa, planının geri teptiğini o kadar çok fark etti. Adam onun sisteminden çıkmamıştı. Onun pençelerini daha da derine batırdığını hissedebiliyordu.

Ve bu, yaklaşan bir çete savaşından daha korkutucuydu.

Morana sessizce yatağa oturdu, gözleri kilitli kapıda, elleri telefonunu kavırıyor, bekliyordu.

Harekete geçmeden önce onun uyuduğundan emin olmak için bekliyordu. Burada -bu dairede, bu şehirde, bu ülkede- kalmak aptalcaydı. Babasının artık ne düşündüğünü bilmiyordu, onunla birlikte olduğuna inanıp inanmadığını

Arabasını oraya kadar takip etmesine rağmen Outfit'ten olup olmadığını bilmiyordu ama artık kesinlikle umurunda değildi. Ne onun için ne de sakladığı şey için. Eskiden olduğu umutlu kız için değil. Bir gün ortaya çıkabilecek ya da çıkmayacak kodlar için de değil. Bunun bir bakıma inanılmaz derecede bencilce olduğunu biliyordu ama artık bunu yapamazdı.

Gizli banka hesabını kullanarak kendisine dünyanın öbür ucuna, tamamen anonim kalacağı tek yönlü bir bilet almıştı bile. Oraya gitmesi gerekiyordu, bu dünyadan, babasından, bu çeteden, *ondan uzaklaşmalıydı*. Gitmeliydi ki kendine daha iyi bir şey için, mutluluk için bir şans verebilsin. Belki kalbini hızlandıracak ve kanını ısıtacak birini bulabilirdi. Sessizliğinde onu anlayan ve istediği için onu koruyan birini. Ona her seviyede meydan okuyan ve ona eşitmiş gibi davranan birini.

Morana düşünceleri karşısında inledi. Üst katta uyuyan adamı düşünmemeye çalışarak başını salladı. Adamın uyuduğundan emindi. Saat sabahın ikisiydi ve bir saatten fazla bir süredir evde tek bir ses bile çıkmamıştı.

Gitme vakti gelmişti.

Yavaşça ayağa kalktı, olabildiğince sessiz bir şekilde kapıya doğru ilerledi ve derin bir nefes aldı. Kapının mandalını sessizce açarak karanlık alana adımını attı ve gözleri o muhteşem pencerelerden şehrin parıldayan güzel manzarasına gitti.

Morana kalbinde bir sızı hissetti. Gerçekten bir daha asla geri dönemeyeceğini bilerek buradan ayrılmak garip hissettiriyordu. Özellikle de sadece iki gecedir burada olduğunu düşünürsek tuhaftı. Yirmi yıldan uzun süredir evi olan evden ayrılırken böyle hissetmemişti. Burada bir anı vardı, nefret ettiği ve etmediği bir adamın bir anlık görüntüsü. Yalnız olmadığına dair bir anı.

Göğsü sıkışmış ve kalbi daralmış halde bu duygudan sıyrılarak hızlı ve yavaş adımlarla asansöre doğru ilerledi, kaslarındaki ağrı sadece varlığını sürdürüyordu ve kulaklarını herhangi bir sese karşı açık tutuyordu. Sadece kendi nefesleri ve klimanın ortamdaki sesi vardı.

Tuş takımına kodu yazan Morana, hayatında hiç hissetmediği bir duyguyla boğazı düğümlenerek kapıların açılmasını bekledi. Bildiği her şeyi geride bırakacaktı - bu yeri, bu dünyayı, hatta arabasını bile. Tanrım, o arabayı nasıl da özlemişti. Çok ama çok uzun zamandır ona sadık bir dost olmuştu. Ve ona en çok ihtiyaç duyduğu anda, onu buraya, güvenli bir yere getirmişti.

Kapılar hızla açıldı ve Morana kendisine bakan aynalı panele baktı, her şeye rağmen Tristan Caine'in kendi bölgesinde olduğu iki gece de, en savunmasız olduğu iki zamanda da onu güvende tuttuğunu fark edince midesi düğümlendi. Bundan faydalanabilirdi. Onu babasına teslim edebilirdi. Onu yanına almayı reddedebilirdi. Ama yapmadı. Onunla sessizce oturmuş ve ilk kez yağmuru izlemişti. İkinci seferinde ona banyo yaptırmış, kıyafetlerini vermiş ve karnını doyurmuştu. Arabasını tamir ettirmiş ve Tenebrae'ye çağrılmasını reddetmişti. Ve babasının yüzüne yumruk atmıştı.

Artık onun kim olduğunu bile bilmiyordu.

Onun yanındayken kim olduğunu bilmiyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü gidiyordu. Yine de yapamazdı, vicdanını temizlemeden olmazdı.

Onunla yüz yüze görüşemeyeceğini, aksi takdirde gitmesine asla izin vermeyeceğini ve bunu istemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden telefonunun kilidini açtı ve mesajları açarak son konuşmalarını okumak için bir an ayırdı.

"Bitmemiş bir işimiz var, Bayan Vitalio.

Evet, yaptılar. Ama bitirmek mümkün olmayacaktı.

Hızla bir mesaj yazdı ve kendini durduramadan gönder tuşuna bastı.

Ben: Bay Caine. Teşekkür ederim. İyi olmanızı dilerim.

İkinci bir düşünceye fırsat vermeden asansöre adımını attı ve kapıların kapanması için düğmeye bastı. Paneller kayarak kapandı. Yansıması ona bakıyordu. At kuyruğu yapılmış dağınık saçlar, büyük beden beyaz bir tişört ve Amara'nın ona getirdiği bir çift siyah tayt ile yumuşak babetler. Elinde telefonu ve cüzdanından başka bir şey yoktu. Arabası otoparkta değilse havaalanına nasıl gideceğine dair bir planı olmamasına rağmen strese girmemişti. Düz kontak yapmayı planlamıştı. Belki köprüden taksiye binecek kadar yürüyebilirdi ama bacaklarının orada pek işbirliği yapacağını sanmıyordu.

Midesindeki fırtınalı sarsıntıları ve terleyen avuçlarını görmezden gelerek, kapıların nihayet açılmasını ve iki tepe lambası devasa alanı aydınlatırken ürkütücü bir şekilde duran araba sıralarının bulunduğu boş otoparka çıkmayı nefesini tutarak bekledi.

Birkaç saniye etrafına bakındı ve Tristan Caine'in kaslı bisikletini gördü, gözlerini hareket ettirmeye zorlamadan önce kalbi bir saniyeliğine çarptı ve birkaç metre aşağıda solda arabasını gördü. Sessizce ona doğru ilerledi.

Daha iki adım atmamıştı ki bir kapının patlayarak açılma sesi sessiz arsayı serseri bir kurşun gibi delip kalbine saplandı ve Morana'nın sıçrayarak kapıya doğru bakarken duraklamasına neden oldu.

Merdiven boşluğu kapısı.

Çok iri, çok kaslı ve çok öfkeli bir Tristan Caine'i çerçeveleyiyor.

Yarı çıplak bir Tristan Caine, tıpkı dün gece ona geldiğinde olduğu gibi, mavi gözleriyle onu olduğu yere mıhlıyordu.

Omurgasından aşağı bir heyecan fırladı, korku, dehşet ve heyecan dalga dalga onu sardı.

Adrenalin vücuduna hücum etti. Savaş ya da kaç. Şu anda onunla dövüşmeyeceğini, kaybetmek istemiyorsa dövüşmemesi gerektiğini biliyordu. O halde kaçmalıydı.

Başka bir vuruş beklemeden topuklarının üzerinde döndü ve arabasına doğru koşmaya başladı, yaklaşıp yaklaşmadığını görmek için arkasına bakmaya bile cesaret edemedi. Kan kulaklarında çok gürültülü akıyordu ve aldığı nefesler onun ayak seslerini duymasını zorlaştırıyordu ama nefes almak için bile durmadı. Tüm gücüyle koşmaya devam etti. Ani efor yüzünden bacakları acıyor, kalbi ona yetişmek için deli gibi atıyordu ama hayatı buna bağlıymış gibi koşuyordu. Öyle de oldu.

Üç araba gitti.

Üç araba aşağıdaydı ki iki sert kol etrafını sararak onu sıcak, çıplak bir göğse doğru çekti ve olduğu yerde durdurdu. Çılgınca çırpındı, vücudu serbest kalmak için onunkine karşı kıpırdandı, ancak kollar etrafındaki bantlar gibi kaldı, başı çenesinin altına oturdu, ayak parmakları ondan uzaklaşmak için çabalarken yerden çıktı.

"Bırak beni!" diye bağırdı ona, başını çevirip adamın gergin pazusunu ısırdı, bu küçük yarayı ona vermekten heyecan duyuyordu.

Adamın göğsünün sırtına doğru hızla yükseldiğini hissetti, adam daha yakına eğilip dudaklarını kulağına yaklaştırdığında, bıyıkları kulağının kabuğuna sürtünüp doğrudan merkezine ısı gönderdiğinde, aleti hareket eden omurgasında canlandı.

"İyi olmamı diliyorsun, değil mi?" diye mırıldandı usulca, dudakları neredeyse tenine değecekti ama değmedi, vücudunun bu dokunuş için sızlamasına neden oldu. "Yırtıcı hayvanlardan kaçılmayacağını bilmiyor musun tatlım? Biz avlanmayı severiz."

Sözleri, ona karşı mücadele ederken, bir yanı elektriklenmiş hissederken kaçmaya çalışırken bile içinin yasak bir heyecanla sıkılmasına neden oldu.

"Seni o lanet arabanın üzerine yatırıp sikmemi istemiyorsan, kımıldama."

Morana kıpırdamadan durdu, küçük bir parçası ona kalçalarını oynatmasını söyleyerek tehdidini gerçekleştirmesi için cesaretlendirirken göğüsleri kollarına çarpıyordu.

Hayır, bunun olmaması gerekiyordu. Bir daha olmayacaktı. Bir daha asla. Karmakarışık duygularını bastırarak sessizce konuştu. "İzin ver git."

Burnunu kızın başına dayadı ve derin derin içine çekti. "Sana söyledim. bitmemiş bir işimiz var."

"Umurumda değil," diye homurdandı, dişleri onu içten ve dıştan bunaltan tüm hislere karşı sıkılmıştı.

Konuşmadan önce bir saniye sessizlik oldu.

"Birbirimize hiç yalan söylemedik, Bayan Vitalio. Şimdi başlamayalım," diye mırıldandı o derin sesiyle, viski ve günah bir aşğın okşaması gibi teninde yuvarlanıyor, gözlerini geri çevirip ona yaslanmak istemesine neden oluyordu.

Çenesi sıkıştı.

Başını tekrar çevirdi ve adamın pazusunu ısırdı. Tekrar.

Kadın daha fazlasını yapamadan, adam onu çevirdi ve vücuduna doğru çekti. Kadının kabarık göğüsleri adamın göğsüne bastırıyor, adamın ereksiyonu kadının karnına sürtünüyor, kolları neredeyse bir düşmandan ziyade bir sevgilinin samimi sarılışıyla onu sarıyordu. Muhteşem mavi gözleri, onu hem ürküten hem de bir şekilde rahatlatan bir yoğunlukla kızın gözlerinin içine bakıyordu.

Uzun bir süre başka bir şey söylemedi, sadece tek bir odakla ona baktı, çenesi gergindi, teni onunkine karşı sıcaktı, nefesi yüzünde dolaşıyordu. Dudakları onunkilerden sadece bir santim ötede duruyordu, misk kokusu onları ölümcül bir kozayla çevreliyordu.

Yavaşça sağ elini kaldırdı ve çenesini avucunun içinde kavradı, parmakları ve başparmağı yanaklarında, acı verici değil ama sıkıca. Kalbi göğsünde çarparken başını tamamen arkaya yatırdı, iki çelişkili tarafı ağızları arasındaki küçük boşluk için kendi içinde savaşıyordu. Vücudunun titremesini kontrol altına almak için yumruk yaptığı elleri yanı başında titriyordu.

"Ağızına dikkat et, vahşi kedi," dedi yumuşakça, ölümcül bir şekilde, dudaklarının arasındaki boşlukta erotik bir şekilde, hareket neredeyse dokunmalarını sağlıyordu. *Neredeyse*. Sesi alçaldı, gözleri onunkilere yapıştı. "Bu bende karşılık verme isteği uyandırıyor. Ve ağzımın sana yakın olmasını istemiyorsun, hatırladın mı?"

Morana kalbinin küt küt attığını, göğsünün hızla inip kalktığını hissetti. "Bu lanet bir öpücük değildi. Seni ısırdım."

Gözleri kızarıırken bile dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Fark etmez. Ağızma alırım ve bir daha asla eskisi gibi olamazsın."

Daha yakına eğildi, inanılmaz derecede yakına, dudakları tam orada, *tam orada*, ama hâlâ uzakta, eli yüzünde hem ileri hem de geri hareket etmesini engelliyordu.

"Akıllıca seçim yapın, Bayan Vitalio."

Morana'nın gözünü kırpmasına fırsat vermeden bir adım geri çekildi ve yüzünü bıraktı, başını açık asansöre doğru eğerek başka bir şey söylemeden hareket etmesini bekledi.

O anda, geri adım atıp ona pek çok şey arasında seçim yapma fırsatı verdiğinde, Morana ne kadar kaçmak istese de kaçamayacağını fark etti. Yarattığı karmaşanın içine öylesine gömülmüştü ki, vicdanı onu dürtmeden uzun süre uzaklaşamazdı. Aralarındaki bu tuhaf şey her neyse, onu öldürmeye söz vermiş olsa bile hayatında ilk kez kendini güvende hissetmesini sağlayan bu şey onu o kadar meraklandırmış, o kadar cezbetmişti ki ayrılamıyordu.

Kaçamadı.

Ona izin vermezdi.

Morana yutkundu ve adımını attı, yavaşça asansöre doğru yürüyordu, arkasındaki uyanık varlığının farkındaydı, sessizce ona gitmesine izin vermeyeceğini söylüyordu. Henüz değil. Ve anlamsız bir nedenden ötürü bu onu heyecanlandırdı.

Ona mesajı bilinçaltında bunun farkında olduğu için mi gönderdiğini merak etti. Farkında mıydı?

Bilmiyordu.

Tristan Caine'in onu bu kadar korkutmasının nedeni de tam olarak buydu. Onu öldürdüğü için değil - hayatı boyunca tanıdığı 'onu'.

Kendisini tekrar onun yanına götürecek olan asansöre adımını atarken gerçeği kendine itiraf etti.

Tristan Caine onu dehşete düşürüyordu ama bunun nedeni ona yavaş yavaş getirdiği ölüm, bir gün getireceği ölüm, içinde büyüttüğü ölüm değildi.

Hayır.

Hayat buydu.

"Ne kadar çok bilerseniz, o kadar az şey yaparsınız.

Morana bu alıntıyı uzun zaman önce bir yerde okuduğunu hatırlıyordu. Kelimeler beynine yapışmıştı ama hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı. Sertifikalı bir dahi olarak, her zaman bilginin nihai güç olduğuna inanmıştı. Bilgiye olan açlığı, onu defalarca tanımlanmış normlarının dışına çıkacak kadar cesur yapmıştı. Sahip olduğu her şeyi ortaya koymasına ve o çok korktuğu kodları yapmasına neden olan da bu inançtı.

Bilgi güçtü, ama yanlış ellerde bir silahtı. İttifak yirmi yıl önce sona ermişti. Tam olarak yirmi iki.

Gülünç kaçış girişiminden iki gün sonra, misafir odasında hor görülen biri gibi değil de gerçek bir misafir gibi yaşadıktan iki gün sonra, Morana'nın kaynakayan duygu karmaşası nihayet sakinleşmişti.

Morana uzun, çok uzun zamandır ilk kez kontrolün kendisinde olduğunu hissetti. Olayları yeniden net ve mantıklı bir şekilde görebildiğini, duygularının öfkeli dalgalar halinde kendisini ezip geçmesine izin vermediğini hissediyordu. Bunun nedeni kendisiyle ilgili bazı gerçeklerle yüzleşip bunları kabul etmesi mi, yoksa Tristan Caine'in iki gündür evinde Tanrı bilir ne yapıyor olmasından mı bilinmez, Morana soğukkanlı ve sakin kafasının geri geldiğini biliyordu ve buna minnettardı. Kendini dengesiz hissetmekten, kendi bedeni tarafından kontrol edilmemekten hoşlanmıyordu.

Her ne kadar onun yokluğu ve peşinden gitmemesi bir dereceye kadar kafasını karıştırırsa da, ne yapıp yapmadığına çok fazla kafa yormamayı öğrenmişti. Gerçek şu ki, o Gabriel Vitalio'nun kızıydı ve ayrıldıktan sonra hapisane gibi olan evine bir daha dönmemişti. Gabriel Vitalio'nun

onun yerine dūřman kampına gitti. Gerçek řu ki, sōz konusu dūřman babasını kendi topraklarında halkının gōzū önünde yumruklamış ve çağrıldığında kendi topraklarına geri dōnmeyi reddetmişti. Gerçek řu ki, babasını tanıdığı için, hiçbirine tepki vermediği için huzursuz olmaya başlamıştı.

Bu onun yapacağı bir řey değildi. Babası açıklamalar yaptı; örnek teşkil edecek şekilde misilleme yaptı. Tristan Caine'in bōyle bir řeyi yanına bırakması onun DNA'sında yoktu. Bu yūzden Morana biraz endişeliydi, babasının bu sessizliği her şeyden çok sinir bozucuydu, fırtına öncesi sessizlik gibiydi. Ve onların dūnyasında fırtına, bir cesetten sokak savaşına kadar her anlama gelebilirdi. Bu pek de rahatlatıcı bir dūřünce değildi.

Lorenzo Maroni'ye gelince, onun nasıl tepki vereceđini bilmiyordu. Adam hakkında duyduklarına gōre, elleri babasından bile daha kirliydi ve Dante onun tepkisi konusunda endiřeli gōrūnūyordu. Ama yine de ne bilebilirdi ki? Belki de çağrısını reddetmek Caine-Maroni iliřkisinde normal bir řeydi. Eđer Tristan Caine bu konuda endiřelenmiyorsa, ki endiřelenip endiřelenmediđini gerçekten bilmiyordu, o da bu konuda fazla dūřünmezdi.

Objektif dūřūnceleri çok önemli iki řeye odaklanmıřtı: kodları bulmak ve İttifak'ın sonu.

Artık aklı başında olduğuna ve muhteşem manzaralı devasa çatı katında çoğunlukla yalnız olduğuna gōre Morana'nın bir planı vardı. O ve Outfit kardeşler kodları bulmaya ve ardından onları yok etmeye odaklanmışlardı ama şimdiye kadarki başarılarına bakılırsa yakın gelecekte bu pek mūmkūn gōrūnmūyordu.

Bu yūzden planlarını değiştirdi ve yeni bir kod seti yazmaya ve başlatıldıkları anda orijinal kodların etkilerini tamamen ortadan kaldıracak bir yazılım yaratmaya karar verdi. Her ne kadar bunu nasıl yapacağını tam olarak bilmesede, bu konuda hem yeteneği hem de teşviki olduğunu biliyordu. Tristan Caine kendi evinde bir hayalet olduğu için Morana uyandıktan sonra Dante'yi aradı ve bu konuyu onunla konuştu.

Amara'nın dūn getirdiđi kıyafetlerle oturma odasındaki pelūř kanepeye kıvrılmıř otururken, gūneř iřıđının binaların yūksek tepeleriyle dansını izledi. Pencerelerden içeri sūzūlūp onu ısıtan ve yumuřak iřıđıyla tūm daireyi ısıtan gūneř, Morana'nın zihninin, hakkında bilgi sahibi olması gereken diđer řeye kaymasına izin verdi.

İttifak. Ya da daha doğrusu, yok oluşu.

İttifak uzun süredir devam ediyordu, barış içindeydi ve her iki aile için de faydalıydı, o halde tam olarak neden sona ermişti? Yirmi iki yıl önce mafya tarihinin en kârlı birliklerinden birinin sona ermesine yol açan ne olmuştu? Hiç savaş olmamıştı. Morana bunları araştırmıştı ve iki aile arasında bilinen son savaş elli yıldan daha uzun bir süre önce olmuştu. İttifak'ı yaratan da o savaşın sonuydu. Neredeyse otuz yıl boyunca iyi işlemişti.

Peki ne olmuştu?

Daha da önemlisi, bunun Tristan Caine'in ondan nefret etmesiyle ne ilgisi vardı? Diğer herkes bunu nereden biliyordu? İttifak hakkında pek bir şey bilmiyordu bile, babasının ve adamlarının konuştuklarını dinleyerek büyüdüğü düşünülürse bu şaşırtıcıydı. Outfit'i ve çalışanlarını kulaktan kulağa duymuştu. Bölgelerindeki birçok oyuncuyu da bu konuşmalardan tanıyordu. Peki neden İttifak'tan hiç haberi olmamıştı? Bilerek mi onun önünde bundan hiç bahsetmemişlerdi? Yoksa hayal mi görüyordu? Babası, düşmanının onu hor görmesine neden olan şeyi neden ondan saklasındı?

Morana telefonunu eline aldı ve kişiselleştirilmiş arama motoruna girerek konuyla ilgili eski araştırmasını hızla okumaya devam etti. İçeriği tararken bazı iyi ipuçları için dua etti.

Asansörün açılış sesi onu araştırmasından alıkoydu ve aceleyle telefonunu kilitlemesine neden oldu. Başını kaldırdığında Dante'nin iri cüssesinin usulca kapıdan çıktığını gördü, üzerinde onunla özdeşleştirdiği o tertemiz koyu renk takım elbiselerden biri vardı. Morana başını eğdi, adamı düşündü, başlangıçta onu biraz fazla hızlı yargıladığını fark etti, kendi önyargıları gerçeği örtüyordu.

Tıpkı Tristan Caine ve onun gibi, Dante de dışarıdan bir maske takıyordu. Birkaç gün onun yanında kaldıktan sonra, o gece Morana'nın yaralı bedenine verdiği tepkiyi ve kuşkularına rağmen yaptıklarını gördükten sonra Morana ona ısınmıştı. Hâlâ düşman olmasına rağmen, şimdiye kadar ona iyi davranmıştı. Ve bu, kendi babası için söyleyebileceğinden çok daha fazlaydı.

Düşüncelerinden sıyrılan Morana ona el salladı ve adam ilerleyerek karşısındaki sandalyeye oturdu, koyu renk gözleri her zamankinden daha az temkinli olsa da kibar gülümsemesi yerindeydi. Sanırım o da Morana'ya ısınmıştı.

"Peki, benimle konuşmak istediğin konu neydi Morana?" diye sordu ona karşı her zaman kullandığı o samimi ses tonuyla.

Morana sorarken telefonuyla oynuyordu, cevabı zaten biliyordu.
"Kodlar hakkında herhangi bir ipucumuz var mı?"

Dante başını salladı. "Hayır. Tenebrae'de bir durum vardı ve herkes bununla ilgilenmekle meşguldü."

Morana kaşlarını çatı. "Outfit gibi davranan sahte satıcılarla olan durum mu?"

"Evet."

Morana uzun bir süre bunun üzerinde düşündü, kafasındaki çarklar hızla dönüyordu. "Sizce bağlantılı olabilir mi?"

Dante'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne bağlantısı olabilir?"

Morana sabırsızca içini çekti, dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi, noktalar tuhaf bir şekilde anlam kazanmaya başladığında zihni hızla çalışıyordu.

"Bunların hepsi! Sence de garip değil mi? Her şeyin zamanlaması? Birisi Bay Caine gibi davranıyor ve benden kodları alıyor, kodların kullanılması durumunda onu suçlamak için ekstra çaba sarf ediyor. Ayrıca, benim dikkatimi çekmeye yetecek kadar, ki ben olmasaydım ailemin dikkatini çekerdim. Ve sonra birisi sizin eskiden iş yaptığınız Outfit'miş gibi davranıyor ve kayıplar için sizi suçlarken kârı alıyor. Gerçekten, bunun olasılığı nedir?"

Bunu daha önce nasıl görmemiş olabilir? Açık bir düzen vardı. Bütün bunları yapan bir kişi ya da bir grup vardı, bir beyin. Ama suçu kime atmaya çalışıyorlardı - Tristan Caine'e mi yoksa Outfit'e mi? Kişisel miydi yoksa bundan daha mı büyüktü? Ve o tüm bunlara nasıl dahil olmuştu?

Dante bir dakika boyunca şaşkın bir sessizlik içinde oturdu, söylediklerini özümsemişti, söylediklerinin imaları kafasından son hızla geçiyordu. Yüzü bir düşünceyi ele vermeyi reddetse de bunu hissedebiliyordu. O ve kan kardeşi bu konuda kesinlikle birbirlerine benziyorlardı.

"Baban olabilir mi?" Dante sonunda sessizliği bozdu ve en bariz soruyu sordu.

Morana başını salladı. "Hayır. Eğer o olsaydı, sadece kodları ona vermemi ve Jackson'ın erkek arkadaşım olduğu olayının gerçekleşmesine asla izin vermememi emrederdi. Bu onun beni tertemiz, bakir bir mafya gelini isteyen bir pislikle evlendirme planını engellerdi."

Dante'nin ağzı sert bir çizgi halinde düzleşti, gözleri hafifçe karardı. "Bu dünya böyle işliyor, Morana. Keşke böyle olmasaydı. Olmaması için her şeyimi verirdim ama bu böyle. Kaçabildiğin için gerçekten şanslısın. Herkes öyle değil."

Morana ona baktı, Amara'nın ona benzer kelimelerle söylediklerini hatırlayınca kalbi yumuşadı.

Kız cevap vermeden önce derin bir nefes alarak burnunun kenarını sıktı, belli ki ifade ettiği duygularla işi bitmişti. "Tamam, o halde tüm bunların birbiriyle bağlantılı olaylar olduğu ve bizim düşündüğümüz gibi birbirinden bağımsız olmadığı ihtimalini göz önünde bulundurmalıyız. Bunun için teşekkür ederim. Başka bir şey var mı?"

Morana kendi kasvetli düşüncelerinden sıyrıldı ve nefes aldı. "Evet. Onu ele geçirip yok edemediğimiz için orijinal kodların herhangi bir sonuç doğurmasını engelleyecek bir arıza güvenlik yazılımı yazacağım. Yani bu yazılım, ben onu başlattıktan sonra yapılan her şeyi geri alacak."

Dante kaşlarını kaldırdı. "İşe yarayacak mı?"

"Teoride zaten öyle. Ancak bunu yazmak biraz zahmetli bir iş olacak."

Başını salladı. "Harika. Eğer işe yararsa, hepimiz çok daha rahat uyuyacağız."

Morana dudağını ısırды, elleri bir sonraki bölüm için birbirini sıkmak istiyordu. "Ama bunu yazmak için kendi eşyalarımın ihtiyacım olacak. Özellikle de dizüstü bilgisayarım ve sabit disklerime. Bu arada, onlar hâlâ ofisimde. Süitimde. Evimde. Birkaç gece önce bıraktığım."

Dante başını salladı ve ayağa kalktı. "Halledilecek. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Morana başını salladı. "Teşekkür ederim. Ben iyiyim." "Güzel. Aklına başka bir şey gelirse beni ara."

Ona bir kez daha kibarca başını sallayarak asansöre doğru yürüdü, tam o sırada kapılar açıldı ve kravatsız bir takım elbise giymiş olan Tristan Caine dışarı çıktı, Dante'yi görünce aniden durdu.

Yani, o felaket öğle yemeğinden beri aralarındaki buzlar soğumamıştı. Bildiğim iyi oldu.

Gözleri diğer adamdan ona doğru hiç kaymadı ve Morana kıpırdamamak, dikkatini çekmemek, duygularını etkilemesine izin vermemek için kendini zorladı. Kendi aklı başında halini çok seviyordu, çok teşekkürler. Ve bu adam onda kafayı bulmuş bir ölüm perisi gibi çılglık atma isteği uyandırdı ki bu çok cazip bir imge olmasa da çok yerindeydi.

Ayrıca, birincisi - iki gündür ondan uzak durduğunu - ve ikincisi - odada başka insanlar olduğu sürece genellikle ona asla hitap etmediğini bilmek de yardımcı oldu. Kediler ya da köpek yavrularıyla ilgili politikasını bilmiyordu.

uzakta. Yani, bir süre daha ölüm perisi benliğinden uzakta güvendedi ve eğer her şey eskisi gibi giderse, adam gitmiş olacaktı ve o da mantıklı davranacaktı.

"Konuşmamız gerek Tristan."

Pek de davetkâr bir ifade değildi. Ama en azından Dante'nin düzgün sesi iki adam arasındaki gerilimi keserek başını kaldırıp onlara bakmasını sağladı - iki uzun boylu, geniş, yakışıklı adam, erkeklerin olabileceği kadar ölümcüldü.

"Evet, var," diye yanıtladı Tristan Caine, ses tonundaki uyarı Dante'nin duyabileceği kadar açıktı, Dante'nin kulakları onlara yapışmışken ağzını açmaması için uyarıyordu. Sanki. Gözlerini devirdi ve telefonuna geri döndü, iki adamın da apartmandan çıkıp asansöre bindiğini fark etti. Kapılar yumuşak bir 'ding' sesiyle kapandı ve Morana içeri sızdığının farkında olmadığı gerginliğin yüksek sesle nefes vererek bedenini terk ettiğini hissetti.

Böylece, eşyalarını alana kadar yeni kodları aradan çıkaran Morana, telefonunun kilidini açtı ve yirmi iki yıl önceki İttifak'ın gizemli kopuşunu araştırmaya geri döndü.

Morana aniden uyandı, kafası karışmıştı, boynu kanepenin arkasında garip bir pozisyondaydı, bacakları uyuşmuş ve altında kıvrılmıştı, elleri kucığında bir yerlerde kaybolmuş telefonunu tutarken saçları her yere dağılmıştı. Boynunu dikleştirdi, kasıldığı yerde donuk bir ağrı zonkluyordu, gözleri muhteşem pencerelere gitti, alacakaranlığın ateşli bir kucaklamayla şehrin üzerine yerleştiğini, yaklaşan gecenin karanlık kadifesine kendini kaybettiğini gördü. Şehrin parıldayan ışıkları ve karşı yakadaki denizin serin dalgaları duyularına serin bir kontrast oluşturuyordu.

Bu, son birkaç gecedir hiç aksatmadan gördüğü bir manzaraydı, o yağmurlu geceden beri bu pencereler arabası gibi onun bir parçası olmuştu. Yine de aynı şeyi tekrar tekrar izlemekten bıcağını hiç sanmıyordu. Mesele sadece güzelliği değildi. Bundan daha fazlasıydı. Bu güzelliğe eşlik eden şeyin anısıydı, artık o kadar da yalnız olmayan hüznü, yalnız bir gecenin anısıydı.

O anı orada olmasaydı, bu pencereler için de aynı şeyleri hisseder miydi? Yoksa onlar da kendi evinin pencereleri gibi mi olurdu? Sadece pencereler. Yine de, ne zaman onlara doğru baksa, ne zaman

Şehri gördü, denizi gördü, yıldızları ve sınırsız gökyüzünü gördü, nefesi boğazında düğümlendi.

Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Uyku zihninden gittikçe uzaklaşırken aniden çevresinin farkına vardı.

Işıklar hâlâ kapalıydı, sadece dış dünyanın ışıltısı içeri giriyor, içerideki gölgeleri baştan çıkarıyor, kendi nefesinin sesi durgunlukta etrafında dolaşıyordu.

Ama yalnız olmadığını biliyordu.

Oradaydı. Karanlıkta bir yerde. Onu izliyordu.

Onun nerede olduğunu bilmiyordu, o baştan çıkarıcı gölgelerde onu hissetmek için başını çevirmedi, hareketsiz oturmaktan başka bir şey yapmadı, izlemesine izin verdi, izlenmekten heyecan duymasına izin verdi. Bu çarpıktı. Pek çok açıdan yanlıştı. Hiç bu kadar doğru hissetmemişti.

Ve bu, tam da burada, kendisi ve onlar hakkında anlamadığı şeydi. Birbirlerinden nefret etmelerine rağmen birbirlerine ilgi gösterme ve ilgi arama ihtiyacı. Olmaması gerektiğini bildiği halde içine işleyen bu heyecan. Adam yakınına gelir gelmez vücudunun her gözenğinde artan bu farkındalık.

Tenebrae'deki o ilk geceden beri böyle miydi? Yoksa daha sonra mı olmuştu? Bedenini, duyularını onunkilere nerede kaptırmıştı? Karanlıkta biri tarafından arkadan izlenmek hangi noktada tehdit edici değil de heyecan verici bir şey haline gelmişti? Ve sadece onun tarafından, çünkü Morana biliyordu ki, o başka biri olsaydı bıçağa doğru koşardı.

Kıpırdamadan dururken, zar zor nefes alırken, sinirleri her nefeste daha da gerilirken, sütyeninin daraltıcı kumaşı altında meme uçları sertleşirken, bacaklarının arasında ısı birikirken kalbi sessizlikte çarpıyordu. Tanrım, yanmaya hazırды ve onun nerede olduğunu bile bilmiyordu. Nasıl etkilendiğini de bilmiyordu. Bunu değiştirecekti. Onun da kendisi kadar etkilendiğinden emin olacaktı. Elinden gelse yalnız başına yanmayacaktı. Eğer onu bu delice şehvetle etkilediyse, en azından bu iyiliğe karşılık verebilirdi.

İzlemeyi seviyor muydu? Ona lanet bir gösteri sunacaktı.

Morana, şimdiye kadar oldukça işe yaramış olan içgüdülerine güvenerek vücudunu yavaşça uykulu pozisyonundan kurtardı, kollarını başının üzerine ve bacaklarını önüne doğru uzatarak omurgasını kamburlaştırdı,

onun oyununu oynuyordu. Uyuyan bacaklarına aniden hücum eden kan, derisinde aniden patlayan milyonlarca iğne deliği onu gafil avladı.

Geri çağıramadan dudaklarından bir rahatlama iniltisi kaçtı ve aniden gerildi.

Sessizliğin içindeki o tek ses bir çığlık kadar gürültülüydü. Gerilimi azaltmamıştı. Gerilimi arttırmıştı.

Morana, adamın gözlerinin yavaşça, hararetle üzerinde gezindiğini, onu rahatsız edici olması gereken ama olmayan, rahatsız edici olması gereken ama olmayan bir dikkatle incelediğini hissedebiliyordu. Kalınlaşmış sessizlik bir gök gürültüsü bulutu gibi üzerinde asılı kaldı. Nefesini tuttu, kalbi çarpıyordu, şimşeğin aralarındaki havayı yarmasını, gök gürültüsünün vücudunda kükremesini, elektriğin onları yakmasını ve iz bırakmasını bekliyordu.

Bekledi.

Odadaki hareketini, havanın onun etrafında döndüğünü, onun etrafında değiştiğini hissederken bile gözlerini ayırmadı. Yaklaşıyor muydu? Yoksa daha uzağa mı? Nefesini teninde mi hissedecekti, yoksa havanın boş okşayışını mı?

Bekledi, sinirleri o kadar gergindi ki kopacağından korkuyordu.

Telefonunun kalçasındaki ani titreşimi onu sıçrattı, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Adamın gözlerinin üzerinde olduğunun farkında olan Morana, hafif kararsız elleriyle telefonunu aldı ve ekran kilidini açarak mesaja göz kırptı.

Tristan Caine: Beş dakika içinde otoparkta buluşalım.

Morana konuşabilirdi. Konuşabilir ve ona nedenini sorabilirdi. Ama bu sessizliği, karanlıkta tek başına oturduğu ve karanlık gölgelerden onun tarafından izlendiği bu anı bozmak istemedi.

Beni bir yere götürmeyi mi planlıyorsunuz Bay Caine?

Tristan Caine: Aksine, sizi bir yere getirmeyi planlıyorum, Bayan Vitalio. 5 dakika.

Mesajı okuduğunda nefesi kesildi, asansörün sesi çatı katının sessizliğinde yüksek sesle onu yalnız bırakıp geri çekildiğini söylüyordu. Onun gittiğini anlayan Morana elini hızla çarpan kalbine götürdü.

parmaklarının altında sert bir şekilde çarpıyor, nefes alıp verirken göğüsleri ağırlaşıyor ve kabarıyor, nefeslerini düzenliyordu.

Bunu gerçekten tekrar yapacak mıydı? Bunu tekrar yapmasına izin verecek miydi? Restoranda geçirdikleri zaman onları sistemlerinden çıkarmak içindi. Olağanüstü bir şekilde başarısız olmuştu. Bu sefer onu dışarı çıkaracak mıydı? Ve her ihtimale karşı, kendisini tekrar becermesine izin verecek miydi? Ne pahasına? Aralarındaki bağı derinleştirmeyeceğini düşünerek kendini kandıracak kadar aptal değildi. Bunu riske atabilir miydi? Belki de fazla düşünüyordu. Belki de kendilerini sistemlerinden çıkaracaklardı ve Morana karşı kodları geliştirecek ve her şeyi barışçıl bir şekilde kapatarak ayrılacaktı.

Gelen bir başka mesaj düşüncelerini böldü.

Tristan Caine: *Eğer korkuyorsan...*

Onu yemliyordu. Neden?

Ben: *Neyin?*

Tristan Caine: *Gelin ve kendiniz görün.*

Ne yani, erkeklik organlarına krem şanti sürülmüş halde çıplak bir şekilde ortalıkta mı dolaşıyordu?

Ben: *"Gel" kelimesini çok kullanıyorsun, biliyor musun?*

Tristan Caine: *Kadınlar genellikle her türlü şekilde minnettar olurlar.*

Morana alay etti ve onun muhteşem bir kadınla, birden fazla kadınla birlikte olduğu görüntüsünün kendisini etkilemesine izin vermemeye çalıştı. Bu onu rahatsız etmiyordu. *Etmiyordu. Hem de hiç. Hiç.*

Ayağa kalktı ve kıyafetlerini düzeltti, ayaklarını babetlerinin içine soktu ve asansöre yöneldi, bir yandan da yazmaya devam ediyordu.

Seks sırasında konuşmalarına izin mi veriyorsun? Tuvalet dışında mı? Ne kadar şık.

Asansörün kapıları açıldı ve içeri girdi, aynada kendine, dağınık saçlarına ve omuzlarından kayma eğilimi gösteren atletine baktı. Amara'nın ona ödünç verdiği kot pantolon üzerinde biraz bol duruyordu, kısa boyuna uyum sağlaması için paçaları geriye doğru katlanmıştı. Tıpkı bir müzik klbinde olduğu gibi, bir anda şarkı söyleyip dans etmeye başlayan küçük bir hipster gibi görünüyordu.

Alay ederek telefonunu cebine soktu, üstünün askısını düzeltti ve kapılar açıldığında dışarı çıktı. Dante ve Tristan Caine birlikte durmuş, onun bisikletinin yanında sessiz bir tonda konuşuyorlardı. Öğleden beri onu ilk kez doğru dürüst görüyordu ve üzerinde gün boyunca giydiği takım elbise yerine, kışını kıskanacağı şekilde saran yıpranmış bir kot pantolon ve siyah deri ceket olduğunu görünce şaşırdı. Şaşırmıştı çünkü bu, onun apartmanda tahmin ettiğinden daha uzun süre kaldığı anlamına geliyordu. Bu, onun kendisini rahatsız etmeden uyumasına izin verdiği anlamına geliyordu ve bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Dante ona baktı, başıyla küçük bir selam verdi ve telefonundan birini arayarak arabasına yöneldi.

Ve sonra, Tristan Caine o canavar bisikletin bir kolunu tuttu, bir bacağını onun üzerinde salladı, kalçalarının kasları kot pantolonun altında kadınsı bir takdirle kükremesine neden olacak şekilde esnedi. Kışını tekrar seleye yerleştirdi, arkasından bir kask aldı ve sonunda o delici mavi gözleriyle ona baktı. Ancak o zaman koltuğun üzerinde ikinci bir kask olduğunu fark etti. Daha küçük, daha kadınsı bir kask.

Sikeyim.

Onu bisikletiyle mi götürüyordu? Bisikletiyle mi? Kutsal, kutsal bisiklete mi? Sürmekten gerçekten zevk aldığı bisiklet mi?

"Eğer ağzınızı açmayı bitirdiyseniz, Bayan Vitalio, saatimiz geldi," diye kaba ve alçak sesi onu sersemletti, gözleri ona kilitlenmişti.

Morana yutkundu ve ileriye doğru yürüdü, heyecanla birlikte midesini bir endişe kapladı, güzel siyah ve kırmızı krom canavara baktı, koltuk belinden daha yüksekti. Nasıl olacak da üzerine tırmanacaktı?

Adamın bakışlarının üzerinde olduğunun farkında olarak daha küçük olan kaskı eline aldı. Yeni değildi ve kadınsı olduğu belliydi. Kime aitti? Yoksa arkaya tırmanan tüm kadınlar için ortak bir kask mıydı? Nedense bu fikir pek hoşuna gitmemişti.

"Bu kim?" diye kendini durduramadan ağızından kaçırdı ve kelimeler dudaklarından çıktığı anda kendini azarladı.

Tristan Caine ona bir kaşını kaldırdı ama sessiz kaldı ve birden aklına korkunç, çok korkunç bir düşünce geldi. Eskiden birlikte olması gereken biri var mıydı...? Bu düşünceyi daha tamamlanmadan aklından kovdu. Hayır. Onun hakkında bildiği, gördüğü ve duyduğu kadarıyla, Tristan Caine kadınlara kötü davranmazdı. Tek istisna oydu ve nefretine rağmen, yaralarını sarmak ve iyileşmek için ihtiyacı olduğunda ona sığınak vermişti.

Başka biri olsaydı, onu bu kadar cinsel olarak takip etmezdi.

Morana bundan emindi.

İşte tam da bu yüzden derin bir nefes aldı ve kaskı taktı, ona baktı ve onun kendisine esrarengiz bir bakışla baktığını gördü.

"O gözlükleri çıkarmak isteyebilirsin," diye yorum yaptı, dudakları tamamen düz bir çizgideydi.

Gözlüğü sözsüzce çıkararak bir an bocaladı, nereye koyup güvende tutacağını düşündü, sonra bir kulak sapını göğüs dekoltesinin içine sokarak gözlüğün atletinden sarkmasına izin verdi. Başını kaldırıp baktığında mavi mavi gözlerin açıkta kalan tenini utanmadan izlediğini gördü; boynunu, ağzını yavaşça okşadıktan sonra gözlerinde durdu.

Ön tarafa dönmeden önce bir süre o şekilde kaldılar, kıvrak ve zarif vücudu motosikleti sehpadan indirirken hareket ediyordu. Güçlü bir hamleyle çalıştırdı ve bekledi.

Morana içini tuhaf bir heyecanın kapladığını hissetti.

Hiç bisiklete binmemişti. Sadece kendi arabasına ve babasınıninkine binmişti. Tristan Caine ile ilk kez bir bisikletin arkasına bindi.

Morana derin bir nefes aldı, ayaklarını sehpanın üzerine koydu ve ellerini destek için o geniş, kaslı omuzlara koyarak bacağını salladı. Koltuğa yerleşti, bacaklarını iki yana açtı ve kalçalarını aralarına alarak bu şekilde tuttu. Bisikletin canavarı altında gümbürdüyor, omurgasında yukarı ve aşağı titreşimler gönderiyor, çekirdeğine titreşimler gönderiyor ve bir nefesi ısırmasına neden oluyordu.

"Düşmek istemiyorsan omzumdan daha fazlasını tutman gerekecek," diye gürledi sesi motorun gürültüsü üzerinde.

O istemedi.

Ama o da yaptı.

Morana tereddüt etti ama ellerini yavaşça adamın ceketinin yanlarına koydu, derinin altında sıkı, paketlenmiş kaslardan başka bir şey hissetmedi, parmakları adamın etinin sıcaklığına karşı esnedi.

"Ve bacağını sağdaki büyük çubuktan uzak tut."

Bunu zaten kendi başına çözmüştü.

Bir saniye sonra, o noktadan çekilirken motor onun altında gürledi, motor hızlandıkça titreşimler onun bedeninde hızlandı ve onu devasa sırtına doğru bastırdı.

Yüce Tanrım, böyle bir yolculuktan nasıl sağ çıkabilirdi ki?

Vizörünü indirdi ve otoparktan çıkmadan önce motoru bir kez gazladı, binanın önündeki sessiz caddeye çıktı, köprüden bir kez sola döndü ve köprünün üzerinden uçtu.

Dünya gittikçe hızlanıyor, gözlükleri olmadan göremediği bir bulanıklığa dönüşüyor, bisikletin hareketi düşündüğünden daha yumuşak oluyordu. Rüzgâr serbest kilitlerini kırbaçlayarak onları çılgınca farklı yönlere savururken, göğüsleri ona karşı tamamen düzleşti, onu karnından kavrarken vücudu ona yapıştı, karın kasları avuçlarına karşı kaya gibi sertti. Motosiklet, sevgilisi tarafından baştan çıkarıcı bir şekilde okşanan mutlu bir canavar gibi onun altında mırıldandı.

Ve kabul etmek zorundaydı, Tristan Caine bisikleti iyi sürüyordu. Gerçekten iyi. Kalabalık bölgelerde ustalıkla manevra yapıyor, açık yolda serbestçe dolaşıyor ve bu arada canavarın kontrolünü tamamen elinde tutuyordu. Bir an bile boynunu kırmaktan endişe etmedi ve neredeyse boş olan otoyolda hız sınırının çok ötesine geçtiklerinde endişelenmeliydi de. Adamın kotunun arkasına sıkıştırdığı silahı karnında hissettiğinde endişelenmesi gerekirdi. Ama endişelenmedi.

Tek hissettiği özgür

olmaktı.

Vahşi.

Daha önce hiç olmadığı kadar heyecanlanmıştı.

Bisikletine her tırmandığında aldığı keyif bu muydu? Bu, hayatlarında çok zor olan özgürlüğü tatması mıydı? Kanında bir nabız gibi attığını hissettiği vahşilik bu muydu?

Morana başını arkaya yatırdı, rüzgârın tenini okşayışını hissetti, o kadar derin bir heyecan duydu ki bunu kendine bile açıklayamadı. Bu yüzden açıklamadı. Kendini bıraktı, buna sahip olmasına izin verdi, mümkün olduğuna hiç inanmadığı bir şekilde özgür olmasına izin verdi.

Kollarını adamın etrafından çekerek kalçalarıyla adamın kalçalarını sıkıca kavradı ve ellerini başının üzerine kaldırdı. İçinde bir şalter atmıştı. Adamın onun düşmesine izin vermeyeceğini biliyordu ya da onu yok etmek için eline geçen birçok fırsatta çoktan vermişti. Onu yok edeceğini biliyordu ama bugün değil. Bugün, ilk kez, bir an için bile olsa, bir adamın motosikletinin arkasındaki bir kızıdan başkası olamayacaktı. Bugün, ilk kez, geçmişi ve geleceği olmayan bir kadındı, sadece bu adamla olan sonsuz yol, bu özgürlük ve bu hayat.

Dudaklarından fışkıran saf coşkunun yüksek sesle haykırışına engel olamadı, sevincini dünyaya duyuran yüksek sesli çığlık, bu motosikleti kontrol eden adama bundan zevk aldığını bildiriyordu. Bu konuda hiç çekingen değildi.

Morana kollarını açtı, gözlerini kapattı, rüzgârın ona süründüğünü hissetti, onun ona süründüğünü hissetti, bisikletin ona süründüğünü hissetti.

Daha da yüksek sesle bağırdı - utanmadan, bağlanmadan, zincirlenmeden. Kendini daha derin hissetmesine izin verdi - umursamaz, aklı başında olmayan, utanmaz. Bu sadece bir bisikletti. Sadece bir sürüştü. Sadece bir adamdı. Öyleydi işte.

Neredeyse bir saat sonra gerçekler ortaya çıktı.

Tristan Caine ana yoldan hayatı boyunca bildiği toprak yola döndü ve bir saatlik mutluluktan sonra ilk kez kalbi yeniden çarpmaya başladı. Ferforje kapıların ardında beliren Vitalio malikânesinin devasa yapısını gördüğünde parmakları karın kaslarına doğru büküldü.

Ne oluyor be?

Motoru arazinin kenarında, kapılardan ziyade kanadına daha yakın bir yerde durdurdu. Onları gözden saklayacak kadar uzun olan kalın çalılarının arkasına park etti.

Uyluklarının altındaki ani sessizlik, vücudunda dolaşan vızıltıyla tam bir tezat oluşturarak duyularını alarma geçirdi, kulaklarında sadece kendi kanının çarpmasıyla birlikte etraflarındaki alana nüfuz eden gece yaratıklarının sesi vardı.

Yavaşça parmaklarını adamın karnından ve kollarını onun etrafından çekti. Ona inmesi için alan bırakacak kadar geri çekildi. Adam

Sadece Sons of Anarchy'de gördüğü o bacak bacak üstüne atma hareketlerinden birini yaptı ve birkaç dakika içinde sağlam bir zeminde durup onun inmesini bekledi.

Morana kaskını çıkarıp ona uzattı, gözlüklerini göğüslerinin arasından çıkarıp burnuna taktı ve aniden odaklanmaya başlayan dünyaya gözlerini kırıştırdı. Bacağını bisikletin etrafına atıp zıplarken adamın yoğun mavi gözlerinin üzerinde olduğunu ve onu izlediğini fark etti.

Büyük hata.

Ani ayakta durma pozisyonu dizlerinin altında çökmesine neden oldu, tam o sırada eller onu kalçalarından kavrayıp dikleştirdi, bacaklarına kan hücum ederken elleri destek için adamın sert göğsüne indi.

"Ata binmekten hoşlanıyorsun," dedi usulca yüzlerinin arasındaki boşluğa doğru.

Morana ay ışığının adamın yüzündeki gölgelerle oynamasını izledi. Saçları yanaklarını gizlerken gözleri daha da mavi görünüyordu ve Morana'nın içinde titreştiğini hissedebildiği aynı ifadeyle ona odaklanmıştı: saf, katıksız bir neşe.

Morana da aynı sessizlikle, "Beni gezdirmekten zevk alıyorsun," diye karşılık verdi.

Dudakları bir saniyeliğine kıpırdadı, gözleri uzun, baş döndürücü bir an boyunca kızın ağzına kaydı, sonra yüzündeki peçe geri geldi ve bir adım geri çekilerek kızı neyse ki sağlam bacakları üzerinde ayakta bıraktı.

Telefonunu çıkarıp kulağına dayadı ve kapatmadan önce "Şimdi" diye konuştu.

Morana kaşlarını kaldırdı. Ne kadar anlamlı.

Bir an sonra mülkün duvarının bir parçası yerinden çıktı. Diğer tarafta muhafız üniforması giymiş, gür sakallı bir adam duruyordu ve Tristan Caine'e saygıyla başını salladı.

Babasının evinde casusları mı vardı?

Tabii ki vardı.

Haftalar önce bu şekilde kolayca içeri girmiş ve duvara tırmanmıştı. Tanrım, bu çok uzun zaman önceydi. O zamanlar çok farklıydı, pek çok açıdan.

Morana ona baktı, onu içine çekti ve o zamandan beri ne kadar değiştiğini ve bunda onun ne kadar payı olduğunu fark etti.

"Anlaşıldı mı?" Tristan Caine muhafıza sordu, sesi soğuk ve ölümcüldü.

Adam başını salladı. "Evet, efendim. Doğruca kanada gidebilirsiniz. Kimse sizi rahatsız etmeyecek."

Vay canına... Tamam. Bu bir ilkti. Başka bir ilk.

Morana, Tristan Caine'in binaya girişini şaşkınlıkla izledi ve gözleriyle ona kendisini takip etmesini söyledi.

Babasının evine zorla giriyordu.

Babasının evine giriyordu.

Babası, ülkenin bu tarafındaki en tehlikeli adam.

Yanındaki adamı izlerken kafasının içinden bir ses, "*Şimdi olmaz,*" diye fısıldadı. Muhafız çalılıkların arasında kaybolurken adam o sinsî zarafetiyle hareket ediyordu, ay ışığı araziye kaplayan ağaçlar arasında tek rehberiydi.

Morana'nın kalbi göğsünde düzensiz bir şekilde çarptı. Bu, yapacağını hayal bile edemeyeceği bir şeydi. Yine de, işte oradaydı, yeşilliklere girip çıkan düşmanın ayak izlerini takip ediyor, ona ait bir şeyi almak için babasının mülküne izinsiz giriyordu.

Onun bu yolda ilerleyişini izlemek Morana'nın bu araziye ne kadar iyi tanıdığını fark etmesini sağladı. Bir düşmanın bilebileceğinden çok daha iyi. Babasının herhangi bir fikri olup olmadığını merak etti.

Morana dakikalar sonra yatak odasının penceresinin görüldüğünü gördü. Geçen sefer yaptığı çılgın tırmanma şeyini mi yapacaklardı? Çünkü uçamıyordu ve yerden on beş metre yükseklikte sallanırken onu tutacak pazuları olmadığından emindi. Yükseklik hayranı da değildi, bunu keşfetmesine izin veremezdi yoksa muhtemelen onu yüksek bir uçurumdan atarak öldürecek. Kafasına sıkılan bir kurşunla ölmeyi tercih ederdi. Vertigo berbattı.

Morana kasvetli düşüncelerinden sıyrılıp yutkundu, avuçları terliyor, kalbi hızla çarpıyordu. Hiç düşünmeden elini onun sırtına koydu.

Tamamen durdu ve ay ışığında parlayan o muhteşem gözleriyle onu olduğu yere mıhlamak için arkasını döndü.

Sustu.

Tristan Caine hareket halindeyken çok güzeldi. Ama Tristan Caine'in hareketsizliği tarif edilemezdi.

Denemedi bile.

"İçeri nasıl gireceğiz?" diye fısıldadı, sesini olabildiğince alçak tutarak, keşfedilme korkusu, infaz korkusu, sadece onun değil, onun da onu huzursuz ediyordu.

"Kapıdan."

Morana daha tek kelime edemedi uzun, sert parmaklarını onun bileğine doladı. Morana'yı arkasından çekerek, boş çimenlik alanı sessiz adımlarla geçtiler, Morana'nın uzun adımları ona yetişmek için iki kat çaba harcamasına neden oldu. Açıklık boyunca, kendilerine doğru bakan herkesin görebileceği şekilde koşular.

Tüm bu süre boyunca kalbi boğazına düğümlenen, korku ve heyecanla vücuduna hâkim olmak için savaşıyor Morana, daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koştu, yine de ondan çok daha yavaştı, hızından tökezlemesini engelleyen tek şey elinin onu çekmesiydi.

Merdivenlerin yanındaki kanadın yan kapısına ulaştılar ve adam kapıyı tıklatarak açtı. İçeri süzülürken, tek bir yumuşak hareketle onu da yanına çekti. Sessizlik içinde, fark edilmeden başardıkları gerçeğinden dehşete düşerek, merdivene açılan karanlık koridorda yürüdüler.

Babasının onu aşağı ittiği aynı korkunç merdiven.

Morana merdivenlerin dibinde aniden durdu, hayal kırıklığının hatırası vücuduna çarptı, düşmanın ellerinde daha yeni iyileşmiş olan aynı çürük bedenine. Babası düşerken yaşayıp yaşamayacağını ya da boynunu kırıp kırmayacağını bilmiyordu. Onu öylece bırakmış ve o duygusal haliyle kanca, çizgi ve platin için düştüğü bir tuzak kurmuştu.

Artık duygusal değildi. Hayır. Onun söz konusu olduğu yerde mantıklı, sakin ve rasyoneldi.

Her nedense, yanındaki adamın uyandırdığı duygular, bu merdivenlerin uyandırdığı duygulardan çok daha yoğun ve ona bu sakinliği sağlıyordu. Ve ilk kez bunun için minnettardı. Adamın buna tanık olmasını, babası söz konusu olduğunda zaten olduğundan daha savunmasız olduğuna tanık olmasını istemiyordu.

Başka bir şey söylemeden, adamın kendisini sürekli incelediğinin farkında olarak, onu duymasa da hemen arkasında olduğunu bilerek merdivenleri hızla tırmandı. Bu basamakları bir daha yürüyeceğini hiç düşünmemişti ve bunu sadece gecenin köründe gizlice değil, aynı zamanda onu öldürmeye yemin etmiş bir adamla birlikte yapıyor olmak gerçeküstü görünüyordu. İçinde bir şeylerin değiştiğini hissetse bile kendine bunu hatırlatmaya devam etmesi gerekiyordu. Bu yemini edecek kadar ondan nefret etmesinin bir nedeni vardı ve bunu keşfedene kadar tüm gardını indiremezdi, indirmeyecekti.

Aceleyle süitine doğru ilerledi, kapının kilidini açtı ve küçük sığınağının uyandırdığı nostaljiyi görmezden gelerek ekipmanlarını sakladığı çalışma odasına yöneldi. Kapıyı açarak eşikte bir an durdu ve bu garip yerde kendisi için yarattığı küçük cennete baktı. Burada çalışarak geçirdiği sayısız geceyi hatırladı, burada her şeyden uzaklaşmak için gördüğü rüyaları hatırladı.

O kız, şu anda olduğundan çok farklı görünüyordu. Umutları, hayalleri ve başarmak için ateşi olan o kız.

Artık pek çok açıdan kim olduğunu bile bilmiyordu. Yol boyunca bir yerlerde ateşi kaybetmiş miydi?

"İhtiyacın olanı al."

Viski ve günah. Erimiş lav ve dans eden alevler.

Hayır, içindeki ateşi kaybetmemişti. Sadece çoğu gün içinde uykuda yatıyordu. Anlayamadığı şey ise neden onun olduğuydu. Neden Jackson ya da babasının adamlarından biri, hatta Dante bile değildi? Neden günahın sesine ve bir günahkârın bedenine sahip bu adam? Bir büyücü gibi ateşini çağırıyordu ve o bunu anlamıyordu.

Morana onun sözlerini onaylamak için başını salladı ve hızla koşarak dizüstü bilgisayarını masanın üzerinde durduğu yerden aldı. Alt çekmeceyi açarak sabit disklerini çıkardı ve hepsini masanın üzerindeki küçük bir sırt çantasına doldurdu. Hızlı bir envanter çıkaran ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu fark eden Morana, odaya son bir kez daha bakıp ezberledi ve boğazındaki yumruyu yuttu.

Onu izliyordu ve sakin olması gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak ona döndü ama onu sanki buranın sahibiymiş gibi rahatça kapıya yaslanmış halde buldu. Odaklanmış mavi gözleri onun yüzünden geçen her şeyi izlerken, kendi gözleri dikkatle boş kalmıştı. Morana kalbinin onunlayken yaptığı o tanıdık şekilde teklemeye başladığını hissetti, kan dolaşımına dolan ateş dokunduğu her hücreyi tutuşturuyordu.

Burası bunun için uygun bir yer değildi. Eğer bunun için bir yer *yoksa*, o da babasının eviydi.

"Her şey tamam mı?" diye sordu sessizce, sesi eşitti ama tonu vücudunun tanıdığı ve geri çağırdığı bir şeyle ısınmıştı.

Başını salladı.

Adam kadının çantayı almasına izin verdi ve odadan çıkarken kadın da onu takip etti; sıcak bedeni o anda ona duygu lüksü tanımlıyordu. Onlar

Merdivenlerden indi, ev karanlık ve sessizdi ve babasının içeride olup olmadığını bilmiyordu. Umurunda da değildi.

Yan kapıyı açarak önce kendisi dışarı çıktı, gölgede kalıp ağaçların arasına doğru yürürken onu da arkasına çekti.

Aniden köşeden bir grup muhafız geldi, kendi aralarında konuşuyorlardı, silahları omuzlarında rahattı.

Morana olduğu yerde durdu, korku damarlarını doldururken zihni bulanıklaştı ve tam o anda bir el onu kabaca çekip yüzüstü evin yan tarafındaki duvarda bir oyuğa doğru iterek saklanmak için arkasını döndü. Kalbi kulaklarında çınlayan, kanı vücudunda hışımla dolaşan Morana tamamen hareketsiz kaldı, birkaç derin nefes alıp aynı anda pek çok şeyin farkına varırken deri ve misk kokusu etrafına yayılırken ezici hisler üzerine çöktü.

Kolları onu duvara yasladı, elleri başının yanında düz dururken vücudu onunkini tamamen örttü, iri bedeni koruyucu değil, tamamen başka bir şey, tanımlayamadığı bir şey gibi onun üzerinde kıvrıldı. Nefesleri kulağına geliyor, başını gölgelerin daha da derinliklerine gömmek için içeri sokarken ensesinin derisine sürtünüyordu.

Ama dizlerinin titremesine neden olan, sırtına yaslanan bedeniydi; uzun, sert, ölümcül bedeni küçük sırtına yaslanmıştı.

Nefesi boğazında düğümlendi.

Hareket etmedi.

Adamın ereksiyonu kadının sırtına saplandı. Hareket etmedi.

Muhafızların sesleri kayboldu.

Hareket etmedi.

Karnında, bacaklarının arasında biriken ateş, içgüdüsel olarak ona doğru eğilmesine neden oldu.

Sonra, hareket etti.

Çantayı omzundan yere itti, üstünün askısı da onunla birlikte dirseğine kadar düştü. Eli kaba bir parmakla çıplak teninde gezindi. Nefesleri kesilen Morana gözlerini kapattı, adamın elindeki nasırların yumuşak tenine nefis bir şekilde sürtündüğünü, tüylerinin diken diken olduğunu, kollarının her tarafına yayıldığını, göğüs uçlarının diken diken olduğunu, bacaklarının arasını yalayan sıcaklığın göğüslerini acıttığını hissetti.

Son seferinde ona bu şekilde dokunmamıştı. Boynuna doğru bu şekilde nefes almamış ve ağzını ondan uzak tutarken çenesini omzuna yasladığı noktaya sürtmemişti. Eli yavaşça boynunda gezindi, göğüslerine dokunmadı, geçen seferki gibi gözetimsiz bıraktı. Onlara dokunmasını istiyordu - hayır, buna *ihtiyacı vardı*. Onun meme uçlarını çekiştirmesine ve vücudunun yapabileceğini bildiği o tatlı zevki vermesine ihtiyacı vardı. Onları başparmağına sürmesi ve içinde nabız gibi attığını hissettiği o lezzetli sürtünmeyi yaratması gerekiyordu.

Ellerinin göğüslerinde olmasına ihtiyacı vardı.

Ama eli boynuna dolandı, tanıdığı o tutuşla, sert ama sıkı değil, dudakları kulağının hemen yanında hareket ederken.

"Ertesi gün beni içinde hissettin mi?" diye fısıldadı kabuğunun yumuşak tenine karşı, sesindeki viski doğrudan kafasına, sözleri doğrudan çekirdeğine gitti. Duvarları, tuvalet tezgâhındaki o sert, hızlı sevişmenin anısıyla sıkıştı.

Morana dudağını ısırdı, kalçaları adaminkine doğru geri itilirken bile ona sözlü olarak cevap vermedi. Ayak parmaklarının üzerinde dururken adamın sikinin kıkına doğru kaydığını hissetti, erotik sürtünme onu birkaç dakika öncesine kadar olduğu gibi akıllı, mantıklı bir kadın gibi değil, kızgın bir kedi gibi davranmasına neden oldu.

Yine de kendine duyduğu öfke, bunun tekrar olmasına izin verdiği için duyduğu pişmanlık birkaç gün öncesine göre çok daha azdı. Bunun kendisi hakkında ne söylediğini, hatta ne anlama geldiğini bilmiyordu ama şimdilik bunu kabullenmişti, başını onun omzuna yasladı ve ön tarafı duvara dayalı bir şekilde kendini ona yasladı.

Eli boğazında sıkılaştı, kalçaları ona doğru itilirken diğer eli kot pantolonunun, külotunun içine kaydı ve doğrudan tatlı noktasına yöneldi. Adam parmaklarını kızın içine gömerken kızın ağzı açık kaldı.

"Benim için çok ıslaksın," diye homurdandı kulağına, kalçaları zorla kıkına bastırıyordu. Parmakları onun önünde çalıştı, sert tuğla duvar göğüslerine sürtündü, meme uçlarına sürtündü, parmakları her girip çıktığında duvarlarını titretti. Başparmağı klitorisinin üzerinde geziniyordu.

"Senin için sert değilsem ne olayım," diye tükürdü, nefreti, arzusu, sahipleniciliği sesinden bedenine sızıyordu. Onu hissettiği her yerde kalp atışları hızlandı. Kokusu, sıcaklığı, dokunuşu onu çevreliyordu,

Onu hapsediyor, kanını öylesine kaynatacak şekilde istila ediyordu ki kendini patlamaya hazır bir saatli bomba gibi hissediyordu.

Adam onun arkasında hareket ederken eli de ona doğru, içinde hareket etti. Çifte saldırı ısıyı karnına daha sıkı ve daha sıkı sarmaladı, omurgası karıncalanıyor, eğiliyor ve pantolonunu tutmak için dudağını ısırırken elektrik kıvılcımlarıyla titreşiyordu.

Kız bunu sorgulayamadan ya da kendini durduramadan Morana bir elini arkasına atarak adamın kot pantolonunun kumaşını avuçladı. Adam kulağına küfrederken onu sertçe sıktı, parmakları içinde inanılmaz bir şekilde hızlandı.

"Burada olmaz."

Klitorisini bir kez okşadı, sonra sertçe çimdiklemeden hemen önce bir kez daha okşadı ve aynı anda diğer eliyle ağzını kapattı. Daha önce olduğu gibi seslerini bastıran adam, kız parmaklarının üzerine boşalırken, yüksek sesle nefes alırken, göğüsleri kabarırken onu uçurumun kenarına itti. Kalbinin her bir atışı vücudunun her yerinde zonkluyordu.

Zonkladı. Zonkladı. Sıkıştı. Titredi.

Parmakları birkaç dakika onun içinde kaldı, orgazmını olabildiğince sağdıktan sonra parmaklarını pantolonundan çıkardı, kot pantolonunun üzerine sildi ve etrafı incelerken yere düşen çantayı aldı.

Ve Morana orada öylece durdu - dili tutulmuş, afallamış bir halde - Duvar.

Babasının evinin duvarı. Aynı evin duvarı.
babam yaşadı. Bölgesinin kalbinin duvarı.

Ve Morana, Tristan Caine'in kendisini tam da o duvarın önünde, açık alanda, korumalar devriye gezerken, tamamen kontrol altında tutarken bir fişek gibi boşaltmasına izin vermişti.

Sikeyim.

Sikeyim.

Onun nesi vardı? Onun nesi vardı?

Burası yine o restorandı ama çok çok daha çarpıktı. Hayır, bu gerçek bir sikiş değildi ve evet, şipşakların anasıydı. Yine de.

En kötüsü de ne? Zerre kadar pişmanlık hissetmedi.

Bir el koluna dolandı ve onu çevirdi, mavi gözleri hala bir hayvanın şehvetiyle ısınıyordu.

Kan kokusu, içlerindeki açlık o kadar yoğundu ki, hâlâ sıcak olan vücudu erimiş lavla doldu, yeniden hazırды. Sadece gözleriyle.

Öne doğru eğildi, nefesi yanağına fısıldadı, dudakları kulaklarına değerken kokusu onu sardı.

"Bir dahaki sefere, ne kadar yüksek sesle çığlık atabileceğinizi göreceğim Bayan Vitalio.

Seni o kadar ağrıtacağım ki çığlık atmaktan mı yoksa sikişmekten mi olduğunu anlayamayacaksın."

Bu adamın o pis, açık saçık ağzı için bir tasmaya ihtiyacı vardı.

Morana kalbi teklerken bile gözlerini devirdi, sözleri iltihaplı vücuduna yerleşti.

"Kendine biraz fazla kredi veriyorsun."

"Parmaklarımda hâlâ kokunu alamadığım zaman söyle bunu."

O da yapabiliirdi. Ve bu bilginin onu tahrik etmemesi gerekirken tahrik etmesi, Morana'nın dudaklarını büzmesine neden oldu, onun kontrolünün ve kendisinin eksikliğinin hatırlatılması duyularına bir tokat gibi geldi.

Kendini düzeltti, çantasını omzuna attı ve ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Gidebilir miyiz?"

Ses tonu karşısında gözleri hafifçe kısıldı ve uzun bir süre onu düşündü, başını sallamadan önce parmakları kızın kolunda esnedi. Dönerek onu ağaçların arasına doğru çekti. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yürüdüler, Morana düşünceliydi.

Cebindeki telefon aniden gelen bir mesajla titrediğinde neredeyse mülk duvarına varmışlardı.

Morana bunu görmezden gelerek girdikleri deliğe ulaşmaya odaklandı ve orada kendilerini bekleyen muhafızı gördü. Morana deliğe ulaştı ve dışarı tırmanarak park halindeki canavar motosiklete doğru yürüdü, içeride az önce olanları düşünmeye ne istekliydi ne de hazırды.

Bunun yerine toprağın kokusuna, ayın ışığının korku evini bembeyaz yıkamasına odaklandı ve Tristan Caine'in muhafızla sessizce konuşmasını izledi.

Aracın yanında beklerken daha önce gelen mesajı hatırlayarak telefonunu çıkardı ve kilidini açtı.

Bilinmeyen numara.

Morana kaşlarını çatarak mesajı açtığında, ekli bir multimedya görüntüsü buldu ve metin yoktu. Görüntüye tıkladı, eski bir gazete makalesinin taranmış resmini seçerken kaşları çatıldı.

Morana resme dokundu ve yakınlaştırdı, kelimeler ekranda daha net hale geldi ve okundu.

Kayıp Kız Çocuklarının Sayısı 25'e Yükseldi

Tenebrae, 8 Temmuz 1989: Şehri şoke eden korkunç bir olayla, iki yıl içinde yaşları 4 ile 10 arasında değişen 25 küçük kız kayboldu. Ancak bu, buzdağının sadece görünen kısmıdır. Kaynaklar, bunların sadece polisin üzerinde çalıştığı açık ve bildirilmiş vakalar olduğunu ortaya koyuyor.

Son kurban, annesi Madison Avenue'de köşeyi dönerken kaldırımında kaybolan 6 yaşındaki Stacy Hopkins (üstte). Suçlunun kim olduğu henüz belli değil. Bazıları bunun organize suç gruplarının işi olduğuna inanırken, bazıları okültizmden bile söz ediyor. Kaynaklarımızdan edindiğimiz bilgilere göre kızların çoğu yetişkinlerin gözetimi altındayken kaybolmuş...

Morana dehşet verici ayrıntıları anlatan makalenin tamamını okudu ve birinin bunu neden kendisine gönderdiğini anlamadı. Kim göndermişti? Ve neden göndermişti? Yanlışlıkla mı gönderilmişti? Öyle olmalıydı.

Tristan Caine ona doğru yürürken okuduklarından rahatsız olan ama şimdilik aklından çıkarmaya hazır olan Morana, ekrandaki bir şey dikkatini çektiğinde neredeyse telefonunu kilitliyordu. Köşede el yazısıyla yazılmış küçük bir not ve başlık vardı.

Bkz. 5 Temmuz 1998 tarihli makale.

Yirmi iki yıl öncesine ait bir makale.

Gerçekten çok cesur mu yoksa gerçekten çok aptal mı olduğuna karar veremedi.

Belki de ikisinin garip bir kombinasyonu.

Dürüst olmak gerekirse, Morana'nın yumruğunu havaya kaldırıp sevinçle zıplamak istediği zamanlarda bile kendisiyle gurur duymadığı zamanlar oluyordu. Bunun nedeni basitti - Morana bazen umursamazlığıyla yapmaması gerektiğini bildiği şeyler yapıyordu ama yine de bunları başardığında övünmek istiyordu.

Tam o anda, içini kıpır kıpır eden o pervasız anlardan birini yaşadı.

Dürtüsünü kontrol altına aldı. *Zar zor.*

Hem aptallığının hem de cesaretinin nedeni, beş araba aşağıda, kocaman siyah bir SUV kullanıyordu; araç o kadar büyüktü ki, şeridin o kadar aşağısından onu rahatlıkla görebiliyordu. Gizli operasyonlar için hiç de iyi bir araç değildi. Ama işine yaradığı için hoşuna gitmişti.

Eski evinden eşyalarıyla birlikte çatı katına döndükten sonra Morana kendini misafir odasına kilitlemiş ve bir yandan yeni kodlar üzerinde çalışırken bir yandan da gizemli bir kişinin otuz yıl önce kendisine gönderdiği gazete makalesinin geçmişini araştırmaya başlamıştı. Sayısız denemesine rağmen söz konusu gizemli kişinin izini sürmek imkânsızdı ve bu ona o kişi hakkında bilmesi gereken tek şeyi söylüyordu: O kişi bilgisayarlardan anlıyordu. Onu atlattığı için bilgisayarları *gerçekten biliyordu.*

Ve bu durum, kodların çalınmasıyla bir ilgileri olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

İşi yaparken pek çok olasılık üzerinde düşünmüştü. Neyse ki apartman sahibi onu hiç rahatsız etmemiş ya da sözünü kesmemişti. Kodlar üzerinde yorulmadan çalıştığı otuz saat boyunca bir kez bile - ne yiyecek, ne içecek, ne de sadece bakmak için.

Hiçbir şey.

Dürüst olmak gerekirse, makaleyi aldıktan sonra minnettar oldu. Çünkü hakkında hiçbir fikri olmadığı şeyler oluyordu. Zaten olduğundan daha derine inmeden önce bazı cevaplara ihtiyacı vardı. Daireye dönerken aklından geçenler onun için yeterince açtı ve kendini geri çekmişti.

Morana yaklaşık otuz saat boyunca yeni kodların temeli üzerinde çalışmıştı. Aslında epey ilerleme kaydetmişti ama onu pervasızlığa sürükleyen şey bu değildi. Oh hayır. Makale ya da daha doğrusu arka plan araştırmasıydı.

İttifak hakkında bir şeyler bulmaya çalışmak kesinlikle hiçbir sonuç vermemişti. Ama otuz yıl önce Tenebrae'de yaşanan bir dizi kaçırılma olayını araştırmak, sindirebileceğinden çok daha fazla sonuç ve korkunç gerçekler ortaya çıkarmıştı.

Kırk beş kaçırma olayından oluşan bir seriydi (en azından kamuoyunca bilinenler). Genç kızların evlerinden ya da parklarından kaçırılmaları on yıllık bir süreye yayılmıştı. Kayıp kızlardan bir tanesi bile bulunamadı. Yıllar boyunca düzensiz olarak kaçırıldıkları için polisin fazla kanıt toplaması zor olmuştu.

Morana bazı noktaları birleştirebilecek kadar zekiydi ama bunun İttifak'ın çöküşüyle nasıl bir ilgisi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Hatta bununla bir ilgisi olup *olmadığını* bile bilmiyordu. Tek bildiği, makalenin arkasındaki kişinin bir deli ya da sadece bir şakacı olabileceğiydi.

Yine de içten içe bunun bağlantılı olduğunu biliyordu.

Makaleyi ve notu gördüğü andan beri öyleydi. Not onu Jane Doe adlı bebeğin kaybolduğunu bildiren son makaleye götürmüştü.

Morana, çok ihtiyaç duyduğu uykusunu aldıktan sonra Amara'yla bu konu hakkında konuşmayı denemişti. Ne de olsa ona ilk ipucunu veren bu güzel kadın olmuştu. Ama kaçırılma olaylarından ve İttifak'tan bahsettiği anda Amara kaskatı kesilmiş ve dudaklarını sıkıca kapatmıştı. Morana

Tristan Caine'e duyduğu sadakat yüzünden olduğunu biliyordu ama bu onu sadece hayal kırıklığına uğratmıştı. Dante bir keçi kadar yardımcı olabilirdi ve Tristan Caine'e tek başına sormak ya en yakın düz yüzeye bastırılmasıyla ya da ölmesiyle sonuçlanırdı.

Ve cevaplar istiyordu. Ona zarar veren parmaklarını ya da derisini yüzen bıçağını değil.

Sadece cevaplar.

İşte bu yüzden, bu korkunç koşullar altında, beyni tüm seçenekleri tükettikten sonra (uzaylıların kaçırması dışında) bir plan yapmıştı. Plan teoride basitti - Tristan Caine hakkında bir şeyler öğrenmek, kafasını kurcalayacak bir şeyler (çünkü bu adamın iskelet dolabı küçük bir ülkeyi içine alabilirdi, bundan emindi) ve sonra ona gerçeği söylemesi için şantaj yapmak.

Ya da ölecekti. Ama en azından gerçeği öğrenmek için elinden geleni yaptığını bilerek ölecekti.

Teoride iyi bir plandı. Uygulamada ise pervasızcaydı.

Bu sabah misafir odasında hazırlanıp giyinmesinin ve onu takip edebilmek için çıkmasını beklemesinin nedeni de tam olarak buydu. Arabası, güzel bebeği, onu bekliyordu, çalıştırdığında altında mırıldanıyordu. İçine geri döndüğü için mutluydu, kapıdaki görevliye bazı bilgisayar malzemelerine ihtiyacı olduğunu söylemişti. Kapıları açtıktan sonra gaza bastı, bir mermi gibi yola fırladı, diğer arabaların yanından vızıldayarak geçip Tristan Caine'in bindiği arabaya yetişti.

Neredeyse bir saattir onu takip ediyor, dikiz aynasından kendisini göremeyeceğinden emin olduğu çok güvenli bir mesafede duruyor, ara sıra sürüş becerilerine hayran oluyordu. Adam büyük SUV'u neredeyse o canavar motosikleti kadar iyi kullanıyordu. Keşfetmek istemediği bir nedenden ötürü bisiklete düşküdü.

Şehrin dışına doğru onu takip ederken sert güneş acımasızca yola vuruyordu. Onun ne kadar dikkatli bir gözlemci olduğunu bildiği için mesafesini dikkatle korurken, şehir yavaş yavaş daha fazla kırsal alan için geride kaldı.

Otoyolda yaklaşık on dakika ilerledikten sonra sol taraftaki toprak yola saptı ve patikayı örten ağaçların arkasında kayboldu.

Morana arabasını durdurdu, güneş kaputun üzerinde parıldarken serin hava çıplak kollarının derisini okşadı. Dudağını ısırarak

Takip edebilmek için cipin yeterince uzaklaşmasını bekledi. Aracı artık göremediği gerçeği onu tedirgin ediyordu.

Arabayı yavaşça yeniden çalıştırdı, virajın kenarında duruyordu, avuçları hafifçe terlemişti çünkü onu takip ettiğini fark ederse ne yapacağını bilmiyordu. Ama geri dönmek için artık çok geçti. Zaten umursamaz bir yoldaydı, bari sonuna kadar gitseydi. Artı, cevaplar.

Diğer araç uzakta bir noktadan başka bir şey olmadığı anda Morana yavaşça toprak yola döndü. Salyangoz hızıyla ilerlerken arabası tümseklerin üzerinden kabaca geçti, adamın araç seçimi ona birden mantıklı geldi. Ama bu onu meraklandırdı - şehrin etrafındaki bölgeleri nasıl bir sakin gibi bu kadar iyi biliyordu? GPS kadar basit bir şey olabilir miydi?

Dışlerini sıktı, tüm vücudu bozuk yolda sarsılırken olabildiğince dikkat çekmeden takip etti ve zihnini susturarak rastgele düşünceleri daha sonra kullanmak üzere sakladı.

Arabasının yapabileceğinden daha yavaş bir hızda beş dakika kadar gittikten sonra eski bir ahır görüldü. Yüksek güneşin altında uzun ve terk edilmiş bir şekilde duruyordu, etrafındaki ağaçlar onu otoyolun görüntüsünden gizliyordu.

SUV aracın önünde durdu ve Morana hızla manevra yaparak arabasını yolun kenarındaki ağaçların arkasına götürdü ve sık yeşilliklerin ardında tamamen gözden gizledi. Çantasından silahını çıkaran Morana kapıyı gürültüsüzce açtı ve dışarı çıktı, silahını sırtının alt kısmındaki kot pantolonunun kemerine soktu ve sessizce bir ağacın yanına çömelerek etrafı izlemeye başladı.

Tristan Caine'in kaslı vücudunun şoför mahallinden dışarıya doğru kıvrıldığını gördü, takım elbisesinin ceketini çıkarıp arabaya atarken gözleri koyu renk gözlüklerin arkasına gizlenmişti. Bir adım bile atmadan kapıyı kapattı, beyaz gömleğinin kumaşı görüldüğünden daha sert olduğunu bildiği kaslarına yapışıyordu. Ahırın ana girişine doğru yürümeye başladı ve içeride kayboldu.

Morana bir süre bekledi, adrenalin vücuduna hücum ederken sessizce binaya doğru ilerledi, hâlâ çömelmiş vaziyetteydi ve izlenip izlenmediğini kontrol etmek için sürekli etrafına bakıyordu.

Kapı kısmen açıktı.

Ses çıkarmadan dikkatlice içeri girdi, boğuk sesler ona ulaştığında gözlerini karanlığa alıştırmak için bir kez, sonra iki kez kırptırdı

kulaklar.

Girişin hemen yakınındaki bir sütuna göz atan Morana, sütunun arkasına geçti.

Bakıyor

Dışarıda, güneş ışığı yüksek pencerelerden süzülüp boş alanın ortasını aydınlatırken gölgelerin arasında kalmaya dikkat ediyordu.

Tristan Caine ortada durmuş, dört uzun adam etrafını sarmış, o ise kıpırdamadan onları izliyordu.

Destek için elleriyle sütunu kavrayarak hafifçe daha yakına eğildi, sesler boşlukta yankılandıkça daha da netleşiyordu.

"Bildiğim kadarıyla Doug anlaşmanın kendisine düşen kısmını tamamlamadan okyanusu geçip gitti. Şimdi nerede o?" Tristan Caine sakin bir sesle, Morana'nın omurgasını ürperten bir sesle sordu. Sanki etrafı silahlı, tehlikeli görünümlü haydutlarla çevrili değilmiş gibi konuşuyordu, oysa kendisinin hiçbir silahı yoktu.

Adamlardan biri başını sallayarak güldü. "Doug'ı neden istiyorsun?"

Tristan Caine aynı ses tonuyla, "Bu beni ilgilendirir," diye cevap verdi. Vücudu hareketsiz ama tetikteydi, gözleri adamlardan hiç ayrılmıyordu.

"Eski iskeletleri uyandırırıyorsun, Caine," diye uyardı grubun lideri olduğunu tahmin ettiği adam. "Senin hakkında bir dedikodu dolaşıyor. Kayıp kızlar hakkında."

Morana nefesini tuttu.

Tristan Caine iç çekti.

Sighed.

"Buradan çıkmak istiyorsan bana Doug'ın nerede olduğunu söyle," diye onları bilgilendirdi, gömleğinin kol düğmelerini yavaşça açıp kollarını kıvrarak, altından henüz detaylı olarak görmediği dövmesinin ipucunu çıkardı.

Arkasındaki iki adam bakışlarını değiş tokuş ettikten sonra aniden bıçaklarını çıkarıp tam sırtına fırlattılar.

Morana nefesini bastırmak için ağzını kapattı, inanamayarak izlerken kalbi küt küt atıyordu. Tristan Caine bir kez bile arkasına dönmeden kalçalarının üzerine çöktü, sanki başından beri her hareketin farkındaymış gibi, bıçaklar onu tamamen ıskaladı ve takırdayarak yere düştü.

Diğerleri daha tepki bile veremeden ayağa kalktı ve bir adamın boğazına yumruk atarak kemiğini büyük bir gürültüyle kırdı, diğerini de aynı anda ayağıyla tekmeledi.

Diğer ikisi ona saldırdı, biri silahlıydı ve saniyeler içinde onu etkisiz hale getirirken adamın bileğini kırdı ve diğer adamı boynuna doladığı bir kolla boğdu.

Adam bayıldı.

Liderin elinden aldığı silahı alan Tristan Caine onu tam diz kapaklarından vurdu, her ikisini de, silahın sesi ahırda yüksek sesle duyuluyordu. Morana sessizce izledi, sinirlerine hakim olamadı, adam kanlar içindeki adamın önünde kalçalarının üzerine oturdu ve başını rahatça yana eğdi, elleri tembelce dizlerinin üzerine düştü.

"Doug nerede?" Tristan Caine tekrar sordu.

Adam acı içinde hıçkırarak ağladı ve her şeye lanet okudu.

"Bilmiyorum, dostum."

Tristan Caine silahı yaraya doğru itti ve adam öyle bir çığlık attı ki Morana irkildiğini hissetti.

"Bilmiyorum, yemin ederim," diye hüngür hüngür ağladı adam.

"Yemin ederim. Sadece her Cumartesi *Saturn'ün* arka odasını ziyaret ettiğini biliyorum. Tek bildiğim bu. Yemin ederim."

Cumartesi günüydü.

Tristan Caine bir an için onu düşündü, sonra başını salladı, silahı adamın yanına bıraktı ve ayağa kalktı.

Hiç umursamadan kapıya doğru yürüdü, Morana'nın saklandığı yerden birkaç adım ötede, kan beynine sıçramış, hayretle ona bakıyordu. Bu hayranlık sadece üzerinde silah olmadan dört iri yarı silahlı adamla ne kadar çabuk ve sorunsuz başa çıkabildiğinden ya da yanında silahıyla yaralı bir adamdan uzaklaşırken ne kadar rahat davrandığından kaynaklanmıyordu.

Hayranlık içindeydi çünkü onu izlerken, tam o anda, onun kim olduğunu tam olarak anlamıştı.

The Predator.

Her zaman avcı, asla avlanan değil. O avlanamazdı. Evcilleştirilemezdi. Yok edilemezdi. Bu tür bir kırılmaz aura ona çok ama çok cazip geliyordu.

İğrenmesi gerekirdi. Çileden çıkmalıydı. Dehşete kapılmalıydı. Ama büyülenmişti çünkü babasını bir adamı vururken gördüğü her anı hatırlayabiliyordu; bir adama işkence ederken kanın etten fışkırışını, parmaklarını kaplayışını hatırlayabiliyordu. Onun gibi büyürken, erkeklerin başkalarının kanını akıttığını, kanla kaplandıklarını, kanla yıkandıklarını görmüştü.

Ona göre, her ne kadar dehşet verici olsa da, asıl mesele kanın varlığı değildi. Garip.

Tristan Caine'in bir adamdan bilgi aldığı gerçeği, kanamasına neden olmuş ama o kanın kendisine değmesine bile izin vermemiş olması garipti.

Morana saklandığı yerden onun ellerine baktı, bir telefon görüşmesi yaparken ona baktı ve onun duyamayacağı kadar sessiz konuştu, tanık olduğu sahneden sonra aklından geçen tek bir düşünce vardı, hafızasındaki sayısız diğerinin aksine.

Elleri -ona çok yakından dokunan büyük, sert elleri- temizdi.

Satürn.

Elbette orayı duymuştu ama hiç görmemişti. Hiç görmek istememişti.

Doğu Gölge Limanı'nda birçok gangsterin uğrak yeri olan bir kumarhaneydi - farklı ailelerin üyelerinin babasının bölgesinde toplantı yapmaları için tarafsız bir alan gibi. Bildiği kadarıyla her şehirde bir *Satürn vardı* ve bu kumarhane tek bir amaca hizmet ediyordu, erkeklerin diğerlerinin bölgelerinde kan dökmeden buluşmasına izin vermek. Görünüşte *Satürn*, diğer tüm kumarhaneler gibi gösterişliydi - tüm ışıltısı masum turistleri ve sivilleri paralarını harcamaya ve şanslarını denemeye davet ediyordu.

Tristan Caine'in nereye gideceğini öğrendikten sonra Morana yolda bir butiğe uğradı. Kendisine gördüğü ilk gösterişli elbiseyi satın aldı - çok gümüş rengi, çok kısa, rahat olduğundan çok daha fazla ten gösteren bir elbise. Ama zamanı kısıtlıydı, bu yüzden soyunma odasında üstünü değiştirdi ve arabasına koştu, gümüş topuklu ayakkabılarını yanındaki koltuğa bıraktı.

Kumarhaneye çabucak varmak için gaza bastığında, içeri girmek için elbise giymesi gerektiğine lanet etti çünkü bu silah olmadığı anlamına geliyordu. Silah olmaması kötü şeyler demekti. Hatta bir silahla uyuyordu - en azından yabancı kanepelerde uykuya dalmadığı zamanlarda.

Morana derin bir nefes alarak masumca park ettiği koyu renkli SUV'ye baktı ve kendi arabasını otoparka çekti.

Dışarısı çoktan kararmaya başlamıştı, güneş yerini aya bırakmak üzere kayboluyordu, ana kapıya doğru ilerlerken hava serindi, tamamen soğuktan olmasa da tüyleri diken diken oldu.

Kız yaklaşıırken muhafız başını kaldırdı, babası ve onun seçtiği yemek arkadaşları sayesinde çok tanıdık gelen bir şekilde ona baktı. Şu anda tam da ihtiyacı olan şeydi bu. Omurgası dikleşti, muhafızın yanından geçerken dişleri gıcırdadı ve yüzüncü kez sutyenindeki küçük kelebek bıçak yerine silahını almış olmayı diledi.

Çenesini sıkarak, huzur içinde casusluk yapabilmek için arka odaya gitmek dışında her şeyi aklından çıkardı ve kumarhaneye girdi.

Parlak ışıklar ve renk cümbüşü göz kapaklarına hücum ediyor, her yerden müzik ve kahkaha sesleri yükseliyor, satıcıların sesleri ve kumar makinelerinin pırıltıları duyuluyordu.

Morana bir an kıpırdamadan durdu, ellerini yanında birleştirdi ve her şeyi içine çekti. Bu tür kalabalıklara alışık değildi ve bu kadar çok sayıda insanla yaşadığı deneyimler her zaman en iyisi olmamıştı. Hayır, bilgisayarını ve yalnızlığını, belki de birkaç kişiyi tercih ediyordu.

İçinden bir ses, *Dante, Amara ve Tristan Caine ile çatı katındaki akşam yemeğinin güzel geçtiğini* fısıldadı. Garip ama güzeldi.

Morana, söyleyeceklerini duymak istemediği için sesi susturdu ve düşüncelerinden sıyrıldı. Geniş ama aşırı kalabalık alanın arka tarafına doğru yürümeye başladı. Yaklaştıkça, sonunda tek bir kırmızı perde olan bir tür dar koridoru daha net görebiliyordu.

Adamın bahsettiği odanın burası olduğunu düşünen Morana, izlenmediğinden emin olmak için etrafına bakındı ve koridora doğru ilerledi. Güvenli bir şekilde oraya ulaştığında, perdenin önünde durup herhangi bir ses var mı diye dikkatle dinlemeye çalıştı ama hiçbir şey duymadı. Bir an tereddüt ettikten sonra perdeyi hafifçe çekerek etrafına baktı ve yan tarafında tuş takımı olan basit bir ahşap kapı gördü.

Bingo.

Küçük alana adım atarak, kendisini dışarıdaki herkesten gizleyen perdeyi yerine çekti ve tuş takımını kontrol etti. Babasının güvenlik sistemini biliyordu, birçoğunu kendisi kurmuştu. Eğer kilidi kırarsa, herhangi bir alarmın çalmayacağını biliyordu. Tuş takımı karmaşıktı ama kırılmaz değildi, en azından onun için.

Morana dudağını dişlerinin arasına alarak tamamen kilide odaklandı ve kilidi birkaç saniye içinde çözdü.

Kilit açılır açılmaz, bir el onu arkadan kabaca yakaladı.

Morana'nın eli anında sakladığı bıçağa gitti ama bir silah kaburgalarına saplanarak onu hareketsiz bıraktı.

Yavaşça döndü, kendi boyunda, yüzü acımasız ve sert, özellikle de perdenin loş ışığı altında, yaşlı bir adama baktı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu adam, eli kızda çürükler bırakacağını bildiği bir şekilde onu sarsıyordu.

Morana bir bahane uydurmak için ağzını açtığı anda adamın gözleri açık kilide takıldı. Kahretsin.

"Vay, vay," diye ilgiyle ona baktı. "İçeri girmek mi istiyorsun, küçük kız? Hadi içeri girelim."

Onu kapıya doğru sertçe iterek, silahını böğrüne dayadı ve hareket etmesini emretti. Morana mücadele etmeye çalışmadı. Böyle bir yerde bunun nafîle olacağını, daha doğru dürüst arkasını dönmeden kendi bıçağını sırtına saplayacağını biliyordu. Bunu atlatmanın tek yolu akıllıca davranmaktı.

Sikeyim.

Kumarhanenin arka tarafındaki karanlık oda, ucuz ve gösterişli görünmesini sağlaması gereken ancak bunun yerine tam tersi bir etki yaratan çok renkli ışıklarla aydınlatılmıştı. Dışarıdakinin aksine içeride hiç kadın garson yoktu.

Morana'nın fark ettiği ilk şey buydu. Hiç kadın yoktu ve bu ona çok önemli bir şey söylüyordu - burada her ne oluyorsa son derece özel ve son derece önemliydi. Sadece bu koşullar altında kadın sunucular bir toplantıya alınmazdı.

Tamam o zaman.

Morana gözlerinin her şeyi kavramasına izin verdi. Odanın ortasında kocaman yuvarlak bir masa ve etrafında tehlikeli görünümlü adamlar vardı. Masanın tam ortasında, her bir adamın ulaşabileceği mesafede tek bir silah vardı.

Ve girişin tam karşısında, kapıya ve odadaki diğer herkese dönük olarak Tristan Caine oturuyordu.

Adam onu kolundan tutup sürüklerken gözleri ona doğru kaydı ve Morana'nın kalbi göğsünde sertçe çarpmaya başladı. Sadece keşfedildiği için değil, adamın buna, onu burada, her ne yapıyorsa onu yaparken bulmasına nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri olmadığı için, ki görünüşe göre önemli bir şeydi.

Yüzü hiç değişmedi.

Işıkların altında daha da mavi görünen o muhteşem mavi gözlerde hiçbir tanıma kıvılcımı yoktu. İfadesini kontrol etmeye çalışırken çene kaslarında herhangi bir seğirme olmadı. Vücudunda hiçbir hareket yoktu.

Hiçbir şey. At. Hiçbir şey.

Yine de adamın bakışlarının ağırlığını açıkta kalan teninin her santiminde hissedebiliyordu. Bakışlar elbisesinin üzerinden, kolunun üst kısmını sıkan elin üzerinden geçiyordu.

Tanrım, bu kadar özdenetime nasıl da hayrandı. Nasıl da imreniyordu.

Öfkeli duygularını yüzünden de kolayca uzak tuttu ve gözlerinde de saklamaya çalıştı ama tam olarak başardığından emin değildi. Ama orada onu kimse tanıımıyordu, kendisi de dahil olmak üzere.

Kıpırdamadan durarak gözlerini adamdan ayırdı ve odayı taradı (adamla tanışmadan önce bilmediği bir ortama girer girmez yapması gereken bir şeydi bu ve adamın sağduyusunu bu kadar derinden etkilemesinden nefret ediyordu). Kendisi de dahil olmak üzere toplam altı adam vardı, hepsi pahalı takım elbiseler giymiş, saçları bakımlı, birkaçı puro içiyordu, hepsi kırklı ya da ellili yaşlardaydı.

Odadaki en genç adamdı ama yine de durgunluğunda bile en tehlikeli havayı yayıyordu. Ya da belki de bunun nedeni, onun durgunluğunun neler barındırdığını, öğleden sonra neler yaptığını görmüş olmasıydı.

Kolunu tutan adam onu öne doğru itti ve dişlerini sıktı, o pisliğin burnuna yumruk atma dürtüsü yumruğunu sıkmasına neden oldu. Yutkundu.

"Onu kapının arkasında gizlenirken buldum," diye kaba sesiyle odadakilere bilgi verdi. "Onu tanıyan var mı?"

Herkes sessiz kaldı.

İzliyordum.

Morana sessiz kaldı.

Bekliyorum.

Kızın kolunu tutan adam ona döndü, yüzü kızın biraz üzerindeydi. "Ne yapıyordun kızım?"

Morana sessiz kaldı.

"Senin lanet adın ne?" diye tükürdü adam.

Morana onun gözünü korkutmaya çalışmasına ters ters baktı, gerçek adının bilinmesine izin veremeyeceğini biliyordu, tanımadığı bir kalabalığın içinde değil

Babasının bölgesinde kumarhane, özellikle de Tristan Caine sessiz kaldığında. Bu ona şu an için yeterince şey anlatıyordu.

"Stacy," dedi sonunda aklına gelen ilk ismi söyleyerek. Adam şüpheli bir kaş kaldırdı. "Stacy mi?"

"Summers," dedi tatlı bir sesle.

"Evet, Bayan Summers," diye ısırıldı adam, sesi sert, tonu neşeliydi.

"Bu odayı görüyor musunuz? Burada oynuyoruz. Ama para için değil. Bilgi için."

Ah. Bu mantıklı geldi.

"Bu odaya geldiğinizde gitmeniz sadece iki yolu vardır," diye sırttı, tütün lekeli dişleri kırmızı ışıktaki kötücül bir şekilde parlıyordu. "Ya oynar ve kazanırsın ya da içinde bir kurşunla gidersin."

Ölü ya da diri. Güzel. Çok çete gibi.

Morana bir kaşını kaldırdı, masanın üzerindeki silaha dikkatle baktı, zihni hızla çalışıyordu. Oyunun ne olduğunu bilmiyordu ama eğer reddederse kaburgalarına saplanan silahın bir saniye içinde patlayacağını ve kurşunun kalbine çok ama çok yakın bir yere saplanacağını biliyordu. Ayrıca bu adamlar bilgi almak için oynuyorlardı. Bu dünyadan kurtulmaktan daha çok istediği bir şey varsa, o da bilgiydi.

"Oynayacağım," dedi adama, sinirlerini tamamen gizleyerek, sakar bir ses tonuyla.

Onu Tristan Caine'in hemen önündeki boş bir sandalyeye itmeden önce adamın yüzünde bir an için beliren inançsızlığı gördü.

Morana sırtı kapıya dönük bir şekilde oturdu. Savunmasız bir pozisyondu. Herhangi biri içeri girip onu sırtından vurabilir.

Ama başını kaldırıp baktığında Tristan Caine'in onu, kapıyı ve odadaki herkesi gözlerini ondan ayırmadan izlediğini gördü ve içinin hafifçe gevşediğini hissetti. Kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da bu adamın onu başkasının öldürmesine izin vermeyeceğiydi. Onun ölümü sadece ve sadece onun ölümüydü. Ve ona baktığında, Tristan Caine'i değil de *Yırtıcı'yı* gördüğünde, buna tüm varlığıyla inanıyordu. Rahatlayamamasının nedeni de buydu. Çünkü bu adamı tanımiyordu. Onunla bir kez Tenebrae'de kendi bıçağını boğazına dayadığında tanışmıştı. Onu arabasının tepesinde tehdit ettiğinde tanışmıştı. O zamandan beri, onun sadece korkunç görüntülerini görmüştü.

Ama şimdi tamamen kendi halindeydi, onu bisikletiyle gezdiren, kendi bölgesine sığınmasına izin veren ya da yemek pişiren adamdan herhangi bir iz

O izlerken yemekler tamamen gitmişti.

O anda Tristan Caine'i gerçekten tanımadan onu ne kadar çok tanıdığını fark etti. Ve sandalyesinde arkasına yaslanmış, rahat, sakin, uyuyan bir panter gibi çömelmiş, saldırmak için kendini hazırlayan bu adamı ne kadar tanımadığını.

Şimdiye kadar oraya nasıl geldiğini anlamış olmalıydı. Bu midesini düğümledi. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordu, onu bu masada mı öldüreceğini yoksa önce işkence etmek için bir yere mi götüreceğini bilmiyordu.

Gözlerini ondan ayırmazken kalbi göğsünde çarpıyordu, omurgası dikti ve vücudundaki her duyu yüksek alarmdaydı. Yırtıcı hayvanlarla dolu bir ormandaydı ve en ölümcülü onu izliyordu.

Onu içeri sürükleyen sümüklü adam, ortadaki silahı tek kurşunla doldurdu ve bir adım geri çekilerek masanın üzerine, her kolun ulaşabileceği bir yere koydu.

Morana tam da o anda oyunu fark etti. Tek bir mermi vardı.

Midesi bulandı.

Siktir, siktir, siktir, siktir.

Ölmüştü. Öldüğünü biliyordu. Bu oyunu sonuna kadar götürmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Kurallar basit Bayan Summers," diye bilgilendirdi adam onu. "Silahı alırsın, bir soru sorarsın. Adam cevap vermezse tetiği çekersin. Boş atış, başka bir soru sorarsın. Adam cevap vermez, tekrar ateş edersiniz. Ama tekrar sorabilir ve sen cevap vermezsen kurşunu yersin."

Morana bu oyunu biliyordu. Babası ve adamlarının evde oynadıklarını duymuştu. Küçük bir kızken oyunları gözetlemişti. Silahta altı yuva ve bir çift arasında geçecek altı soru vardı. Tüm boş atışlardan sağ çıkarsa, başka sorular sorabilirdi. Ama diğer adam da sorabilirdi.

Morana'nın yanındaki yaşlı adam silahı aldı ve puro içen, elinin arkası yaşlılıktan kırıkmış daha da yaşlı bir adama doğrulttu.

"Bir sonraki sevkiyat nereye gidiyor?" diye sordu ilk adam zorla. Morana, Purocu Adam'ın havaya yoğun bir duman üflemesini izledi ve yanıt vermeyi reddetti.

Morana, omurgasından aşağıya doğru boncuk boncuk ter dökerek alayı izledi.

Daha fazla uzatmadan, ilk adam tetiği çekti ama atış boşa gitti. Purolu Adam purosunu bir tepsiye sapladı ve silahı kendine doğru çekti.

"Big-J'nin ayakkabılarını yalamaya ne zaman başladın?"

Purolu Adam silahı göğsüne doğrultup ateş ederken ilk adam dudaklarını büzdü.

Gürültülü patlama odada yankılandı ve Morana irkilmemek için kendini zor tuttu, ilk adam kan öksürüp gevşerken, gözleri cansızlaşırken soğukkanlılığını korumasını sağlayan tek şey bu sesi yıllarca duymuş olmasıydı.

Aman Tanrım.

Bu oyun kart saymak yerine atış saymak gibiydi. İkincisinde iyiydi ama ilki hakkında hiçbir fikri yoktu. Tristan Caine'e baktığında, onun rahat oturduğundan böyle bir oyuna ilk kez gelmediğini anladı. Biri onu gerçekten sorgulamış olsaydı çok şaşırdı. Orada oturuyor olması ona hiç kaybetmediğini gösteriyordu.

Oyun oynamak istemiyordu. Ama Tristan Caine'den bilgi almak için daha iyi bir zaman olmadığını biliyordu.

Masanın ortasında duran ve yine tek bir mermiyle doldurulmuş olan tabancaya baktı, kalbi küt küt atıyordu ve kendini salladı.

Kahretsin, o bir korkak değildi.

Kendini toparlayarak öne doğru eğildi ve silahı eline aldı, avucunun ağırlığa alışmasına izin verdi ve karşısında oturan, tamamen hareketsiz adama doğrulttu.

Oda ölüm sessizliğine bürünmüştü - o kadar sessizdi ki, bir nefesin kesildiğini bile duyabilirdi. Bu ona şüphelendiği şeyin doğru olduğunu söylüyordu - kimse Tristan Caine'e silah çekmemişti. Evet, şey, kimse onu babalarının evinin duvarına da dayamamıştı.

Yüzünü tüm duygulardan arındırarak, bacakları masanın altında titrerken bile sesinin sabit kalacağını bilerek, gözleriyle onu sabitledi ve cevap alıp alamayacağını bilmeden sessizce konuştu. Tetiği çekip onu öldürmeyi düşünmek istemiyordu ve kesinlikle bunu araştırmak istemiyordu, şimdilik değil.

"Bana İttifak'tan bahset."

Mavi bakışları onu sandalyesine sabitlemişti, vücudu rahatlarken yüzünün hiçbir yerinde en ufak bir titreşim yoktu, ceketinin takım elbisesi göğsünde gergin duran gömleği ortaya çıkarmak için ayrılmıştı. Yakası, boynunun güçlü çizgisini ortaya çıkarmak için ayrılmıştı. Morana boynundaki damarı izledi.

Çırpındığını ya da herhangi bir sıkıntı belirtisi verdiğini görmek. Sadece tenine yaslanıyor, etini öpüyor ve tüm kontrolü için onunla alay ediyordu.

"Yirmi iki yıldır ölü," diye sessizce konuştu, sesi eşitti, tonu nötrdü, sanki kendisine silah doğrultulmamış hava durumunu tartışıyormuş gibiydi.

Morana dişlerini sıktı, ateş edemeyeceğini biliyordu çünkü cevap vermişti ama ona bilmediği bir şey söylememiştir.

Zekice.

Silahı masanın üzerine koydu, tam o sırada adam elini uzattı ve ondan aldı, parmakları onu okşadı ve tüm koluna karıncalanmalar gönderdi.

Adamın gözlerinin, tekrar arkasına yaslanmadan önce zalimin onu kabaca kavradığı kolunun üst kısmındaki çürüğü aldığını gördü. Elini silahın üzerinde tutarak masanın üzerinde kalmasına izin verdi. Morana onu iş üstündeyken izlediğinden, gözünü kırpmadan silahı kaldırıp onu vurarak öldürebileceğini biliyordu. Bu yönüyle aldatıcı biriydi.

Tehlikeliydi.

"Neden buradasın?" diye sordu, sesinde kadının okuyabileceği herhangi bir titreşim yoktu.

Morana içinde küçük bir gülümseme hissetti. Kelimelerle oynayabilen tek kişi o değildi.

Başını yana eğerek kaşlarını kaldırdı. "Bilgi için."

Adamın tek kaşının hafifçe yukarı kalktığını gördü, sonra silahı masanın üzerinden ona doğru kaydırды, elleri sandalyenin kollarındaydı.

Morana silahı aldı, tekrar ona doğrulttu, üzerlerindeki tüm gözlerin, oyunu kurnazca izleyen tüm adamların farkındaydı.

"Neden bitti?" diye sordu, adamın bakışlarından tüyleri diken diken olmuştu, gözlerinin görmemelerini tercih ettiği yerlere dikildiğini biliyordu.

Tristan Caine gözlerini onunkilerden ayırmadan konuştu. "Karşılıklı çıkarlar artık o kadar da karşılıklı değildi."

Ciddi misin?

Bunun için boynunu riske atmamıştı. Ona bir şey vermesi gerekiyordu.

Kafasında bir sonraki soruyu düşünürken, duyuları tetikte, silahı masaya doğru kaydırды, adam eliyle durdurdu, rahat bir avuç içini silahın üzerinde tuttu, o kocaman, kocaman avuç içi silahın tamamını kaplıyordu.

Başını yana eğmeden önce bir saniye sessizce onu düşündü, gözleri boş kalsa da ağzı kasıtlı olarak bir sırtış taklidi yaparak kıvrıldı.

"Nasıl becerilmek istersiniz Bayan Summers?"

Nefesi boğazında düğümlendi. Shae odadaki müstehcen adamların etrafında gülmeye başladıklarının farkındaydı. Vücudunun öfkeyle alevlendiğini hissetti, göğsü sıkışıp yumrukları masanın altında kenetlenirken kan bir kasırğa gibi vücudunda dolaşıyordu.

Ve kırmızının sisi arasında, aniden duraksamasına neden olan bir şey gördü.

Gözleri.

O muhteşem mavi gözler - gülmüyor, acımasız değil, hatta kızgın bile değil. Sadece tamamen boş.

Yüzü acımasızdı. Gözleri değildi.

Berraklık aniden bir telaşla geri geldi. Onu kışkırtıyordu. Onu oyundan düşürmeye çalışıyordu. Onu öfkeliendirdiği konusunda oldukça açık olduğu tek şeyi kasten yapıyordu. Kendisini vurması için silahı ona veriyordu.

Morana gözlerini kırptırdı, kendini serinletmek için küçük bir nefes aldı ve dudaklarını bilinçli bir şekilde onunkini taklit ederek yukarı doğru kıvrırdı. Vücudunun onun parmaklarının içinde olduğu, nefesinin ensesinde sıcak olduğu, aletinin sırtına baskı yaptığı zamanı hatırlamasına izin verdi.

Kirpiklerinin altından ona ateşli bir bakış attı ve alçak, seksi, yeni sikilmiş bir yatak odası sesiyle mırıldandı.

"Sanki her yürüdüğümde bunu hissedecekmişim gibi."

Gözlerinde bir an için keskin bir şey parladı ve sonra kayboldu. Gözünü kırpsa kaçırabilirdi. Ama gözlerini kırpmamıştı. Onu görmüştü ve babasının evinin duvarının dibinde ona sorduğu soruyu hatırlayacağını biliyordu. Onun için cevaplamadığı soruyu.

Hınzır bıyıklı yaşlı adamlardan biri konuşmadan önce yüksek sesle ıslık çaldı, "Bu gece benimle eve gel bebeğim. Gelecek ay boyunca bunu hissedeceksin."

Herkes kıkırdadı. *Siktiğimin piçi*. Şu anda başka bir pisliği beceriyordu, yani programı doluydu. Tristan Caine adamların hiçbirine tepki vermedi, sadece silahı ona geri verdi.

Altı atış. Altı soru. Bu sonuncusuydu.

Morana soruyu dikkatlice ifade etmeden önce bir dakika boyunca düşündü.

"İttifakı bozacak ne oldu?"

Eğer istemezse cevap vermeyeceğini bilmeliydi.

"İki taraf bazı konularda anlaşmazlığa düştü ama savaş istemedi. İttifak sona erdi."

Morana nefesini verdi ve bir saniyeliğine gözlerini kapattı. Şansını kaybetmişti. Onun bazı sorulara cevap vermesini sağlamak için sahip olduğu tek şansı kaybetmiş ve bu süreçte elini açığa çıkarmıştı.

Aniden kalbi çarpmaya başladığında silahı ona doğru geri kaydırđı.

Bu son atıştı. Son soru. Ve bir şey ona bunu boşa harcamayacağını söylüyordu.

Morana, ilk kez silahı eline alıp sandalyesinde arkasına yaslandığında, tamamen rahatlamış ama bir saniye içinde harekete geçmeye hazır, namluyu göğsüne doğrulttuğunda kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti.

Hoşuna gitmeyen bir cevap verirse onu kalbinden vurma niyeti açıkça ortaya çıktı.

Ellerini bir arada tutarken titriyor, çenesini sıkı sıkı tutuyor, bakışları onun mavi gözlerine hapsolüyordu.

"Geçmişim ve İttifak hakkında ne biliyorsun?" Morana boğazının kilitlendiğini hissetti.

O biliyordu.

Tanrım, *biliyordu*.

Kız kardeşinin kaybolan kızlardan biri olduğunu biliyordu.

Araştırması sırasında bunu hemen anlamıştı, yirmi iki yıl önce olduğunu biliyordu, bu da onu sekiz yaşında yapıyordu. Ancak bilmediği şey, bunun İttifak'la ne ilgisi olduğuydu.

Ama ona bakarken, odanın etrafındaki adamlara bakarken - hepsi ondan daha yaşlı, hepsi ondan korkuyor, ona saygı duyuyor, şöhretin hayatlardan daha önemli olduğu bir dünyada Avcı'ya saygı duyuyor, hiçbirisi Tristan Caine hakkında bir şey bilmiyordu - Morana'nın kalbi sıkıştı.

O yağmurlu gecede kız kardeşinin anısını onunla paylaşmıştı. Bu anıyı, yalnız bir gecede, yalnız bir adamla yalnız bir kadınla, ona birkaç saatliğine bir ateşkes, bir mola vererek gönüllü olarak paylaşmıştı.

Silahı kalbine doğrultmuştu ve gözleri sert ve soğuktu ama Morana sahip olduğu tek güzel ve güçlü anıya ihanet ettiğini bilerek ölemeyeceğini biliyordu. O gece ona inanılmaz bir şey vermişti, ruhunun son derece minnettar olduğu bir şey ve kendi çıkarları için buna tecavüz edemezdi, nefretine rağmen ondan aldığı o küçük ateşkesi bu ihanetle ödeyemezdi.

Onun için küçük bir ışık kırmıştı. Onu boğamazdı.

Kalbi korkuyla sıkışan Morana, kararını verdikten sonra nefesini tuttu ve gözlerini kapatarak sessiz kaldı.

Sessizlik.

Tam bir sessizlik vardı.

Kulaklarında akan kendi kanından başka ses yoktu. Kapalı göz kapaklarının ardındaki karanlıktan başka bir şey yoktu.

Kurşunun kalbini delip geçmesini beklerken odadaki her bir adamın nefesini tuttuğunun farkındaydı, vücudunda zonklayan kanın farkındaydı. Ölümle yüzleştiği o anda - sadece birkaç gün önce düşündüğü ölümle - ölmek istemediğini fark etti. Ölmek istemiyordu, hayatında ilk kez yaşamaya başlamışken, göğsüne silah dayayan adam yüzünden ölmek istemiyordu.

Kalbi durmak zorunda kalmadan önce atabildiği kadar çok atıyor, titreyen elleri sandalyenin kollarını sıkıyor, ter omurgasının çizgisinden aşağı yuvarlanıyordu.

Bir nefes bekledi.

İki.

Bir tane daha.

Ve aniden, büyük bir gürültüyle irkildi - Kalbi durdu -

- Tam da gözleri gürültülü bir nefes alışla açılmadan önce. Ateş kolunu boydan boya yakarken dişleri acıyla gıcırıyor, alevler etini yalayıp geçerken acı içini kavuruyordu.

Morana elbisesinin kumaşını ıslatan kana baktı, görmeyi beklediği yerde, göğüslerinin üzerinde değil, kolunun dış tarafında.

Kolunun dış tarafından vurulmuştu. Tam çürüğün olduğu yerden.

Kurşun koluna bile girmemişti.

Sadece bir sıyrıktı.

Onu öldürmemişti. Ciddi şekilde yaralanmamıştı bile.

Gözleri onun gözlerine kaydı, gözlerinde tamamen okunamaz bir şey buldu, bakışları ağırdı ve adını bilmediği bir şeyle yoğundu. Öfkeyi, nefreti tanıyordu ama başka bir şey daha vardı, *çok canlı*, tanımadığı bir şey. Aralarında titreşen bu şey, onun ne kadar kontrollü olduğunu fark etmesini sağladı ve aniden baraj patladı.

Gözleri onu esir almıştı, o yabancılığın içindeki mavi vahşiydi. Nefesi kesildi, gözleri onunkilerdeydi, göğsünü işaret ettiği için şaşkınlık içindeydi. Oyunun kuralı cevap vermek ya da ölmektir. Yine de sadece morarmış kolunu sıyırmıştı.

Kurallara göre oynadıkları için adamlardan biri onu öldürecekti. Her şeyden sonra canlı ayrılmasına izin verilemezdi.

Yine de biliyordu, yaşayacaktı. Çünkü onun yaşamasına karar vermişti. Çünkü onu vurmuştu ve adamlar buna itiraz edemezdi.

Gözleri masanın üzerinde kilitli kaldı, adamın eli silahı gevşekçe tutuyordu ve kadının eli kanayan üst koluna bastırmıştı, midesi düğümlenmişti.

Kızgın hissetmesi gerekirdi. İhanete uğramış hissetmeliydi. Nefret hissetmeliydi.

Hayatta olduğu için rahatlamış hissetmeliydi. Kıl payı kurtulduğu için titremesi gerekirdi. Olacaklardan emin olamaması gerekirdi.

O kadar çok şey hissetmeliydi, hissedebilirdi ki...

Ama orada oturup onu izlerken, bu avcılar ormanında onu ölümcül olmaktan daha az gösterecek tek bir kelime bile etmedikten sonra, kendine şaşırdı. Morana bu duyguların tek birini bile hissetmiyordu.

Neredeyse gülümsemek istiyordu.

Neredeyse.

Pek çok şey hissetmesi gerekirdi ama hissettiği şey bir değişimdi.

Kadının konuşmak yerine sessiz kalmayı seçerek hayatını kaybettiği ve adamın da onu kalbi yerine kolundan vurarak hayatını bağışladığı anda bir şeyler değişti. Aralarında bir şeyler değişti, tıpkı o gece karanlıkta olduğu gibi, bu kez ölümcül adamlardan oluşan bir kalabalığın ortasında.

Aralarındaki inkar etmek için çok uğraştığı bağı hissetti, kendini yuvarlayıp durduğunu, derinleştiğini, kalınlaştığını, zihninde karşılaştığı her gölgeyi boğduğunu, her belirsizliği boğduğunu hissetti.

Ona bu insanlara ihanet etmemeyi seçmişti. Onun ölmesine izin vermemeyi seçmişti.

Bunu düşünmek istemedi. Sonuçlarını düşünmek istemiyordu. Aralarındaki bağı sürekli katlanıp durduğunu, her iki kararında da temel bir şeylerin değiştiğini kabul etmek istemiyordu.

Çünkü aralarında pervasız olan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti.

Her Şey aynı olsa da değişmişti. İstemeden de olsa, bu gece ikisi de karar vermişti.

Kanaması vardı.

Bir damla kan kolundan aşağı kayd.

Morana başını çevirdi ve damlanın dirseğinin kıvrımından yuvarlanarak teninde yeni bir kırmızı çizgi bırakmasını hafif bir hayranlıkla izledi. Gözleri, elinin arkasından, boş yüzük parmağından aşağıya, ucuna doğru düzgünce inen tek damlayı takip etti. Tehlikeli kenarda sallanıyor, hafif serin havada titriyor, tenine yapışmaya devam etmek için tüm gücüyle yerçekimiyle savaşıyordu.

Kaybetti.

Damla kendisinden çok daha güçlü bir kuvvetle -anlayamadığı bir kuvvetle- savaşı kaybetti ve asansörün temiz zeminine düştü, yenilgiyle sıçrayarak temiz beyaz çizgileri kıpkırmızı yaptı.

Başka bir damla onun yerini aldı ve yerdeki kardeşine katıldı.

Ve bir tane daha.

Morana bir süre kan damlasına baktı, kolu sıyrık yarasının açık olduğu yerde zonkluyordu, tüm akşam ve bunun sonucu sonunda yavaş yavaş aklına yerleşti.

Kumarhaneden canlı çıkabilmiş olması bile başlı başına bir mucizeydi. Sıyrıktan başka bir şey olmadan hayatta kalması daha büyük bir mucizeydi.

Ama şimdi, kendi zihninin mahremiyetinde, adrenalin vücudunu soğuk bıraktığında ve mantık kendini kökleştirdiğinde, Morana yutkundu. Çünkü orada, loş kumarhanedeki o koltukta bir seçim yapmıştı, öyle bir seçim ki

O ana kadar ne yapacağını bilmiyordu. Ve yaptığı seçim, varoluşunun felaketi haline gelen adamda bir karar uyandırmıştı. Bu sadece kendisinin bildiği özel bir seçim olsaydı, bu kadar endişelenmezdi. Elbette rahatsız edici olurdu, ama seçiminin bilgisinin yalnızca kendisinde olduğunu bilmek çok daha iyi olurdu.

Ama öyle değildi. Sadece kendi seçimi onun için açık değildi, onunki de onun için açıktı ve şu anda onun da kendisinden daha çok hoşuna gittiğini düşünemiyordu. Açıkçası, bunun ne anlama gelebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Asansörün kapıları açılarak onu düşüncelerinden sıyırdı ve Morana derin bir nefes alarak oturma odasına çıktı, şehrin silueti büyük pencerelerin dışında renkli elmaslar gibi parlıyordu. Kan akışını durdurmak için elini yukarıda tutarak doğruca mutfığa yürüdü, çantasını ve telefonunu tezgâha bıraktı ve raftan temiz bulaşık havlusunu çıkardı. Musluğu açarak havluyu ıslattı ve havluyu koluna sertçe bastırmadan önce basıncın neden olduğu hafif acıdan tıslayarak bölgeyi yavaşça temizledi.

Acı omzundan parmaklarına kadar vurdu ve dişlerini sıktı, acı düşük bir zonklamaya dönüşürken eşit bir şekilde nefes aldı, kan akışı zaten azalmıştı.

Havluyu koluna bastırarak pencereden dışarı bakan Morana, aklının kumarhanedeki o ana, adamın onu vurduktan sonraki ana kaymasına izin verdi. Onu getiren adamın, orada bulunan diğer adamların da onayıyla, onun kurşun yemediğini iddia ettiği o an.

Morana, Tristan Caine'in adama nasıl yumuşak bir şekilde baktığını ve sadece kaşlarını kaldırıp sandalyesine yaslandığını hatırladı. Odadaki sessizliğin nasıl gerildiğini, bu insanların gitmesine izin verip vermeyeceklerini bilmeden nefesini nasıl tuttuğunu hatırladı.

Ve sonra Tristan Caine gözlerini arkasındaki adamdan ayırmadan konuştu.

"Git."

Onun kendisiyle konuştuğunu fark etmesi bir anını almıştı. Ama bir kez olsun oturup onunla tartışmak istememişti. Anahtarlarını alan Morana sandalyesini geri çekmiş, tüm bu süre boyunca onu izlemişti.

Predator hariç odadaki herkes diğerlerini izliyordu, sessiz bakışları onu durdurmak için bir hamle yapacak olanlara meydan okuyordu.

Bir kişi bile kıpırdamamıştı.

Kalbi boğazında, hızla dışarı çıktı ve olanları düşünmek için kendine bir an bile izin vermeden arabasına doğru koştu. Daireye kadar olan yol kısa sürmüştü ve şimdi bu güvenli duvarların içinde duran Morana'nın ne olacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

O gittikten sonra kumarhanede neler olduğunu hayal bile edemiyordu. Bir yanı altı adamın Tristan Caine'le karşılaşp karşılaşmadığını merak ediyordu. Diğer bir parçası ise onun çetenin içinde sahip olduğu güce hayranlık duyuyordu.

Bir şeyi duymak ve görmek tamamen farklı iki şeydi. Ve babasından çok daha yaşlı ve deneyimli adamların gözlerindeki gerçek korkuyu ilk kez gören Morana, kiminle karşı karşıya olduğunu *gerçekten anladı*.

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Kumarhanedeki o adamlar hayatları boyunca kan ve cesaretle uğraşmışlardı ve Tristan Caine'den korkuyorlardı. Morana onun bu kadar genç yaşta bu korkuyu sürekli kılmak için ne tür şeyler yapmış olabileceğini aklının ucundan bile geçiremiyordu.

Geriye dönüp baktığında, onu öldürmek için gizlice yaklaşarak ne kadar aptalca davrandığını görebiliyordu. Bugünkü numarasından sonra, geri dönüp sonunda onu öldürecek miydi, yoksa ondan kurtulacak mıydı ya da onu düzgün bir küçük yayla babasına geri gönderecek miydi bilmiyordu.

Tanrım, tamamen kendi elementinin dışındaydı.

Ve bu onu çok korkutuyordu.

Asansörün ani açılış sesi onu irkiltti. Kalbi hızlandı.

O buradaydı.

Misafir yatak odasına kaçmamak ve kapıyı kilitlememek için çaba sarf etti. İlk defa kafası o kadar karışmıştı ki kaçmak istedi. Bunun yerine, olduğu yerde dönerek asansör kapılarına doğru baktı.

Ve nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti.

Tristan Caine yarı karanlıkta öylece duruyordu, ceketi yoktu ve kollarını sıvamıştı, bacaklarını iki yana açmıştı, dışarıdan gelen ışıkta gölgeler sert yüzünün üzerinde oynaşıyordu.

Ama nefesini kesen şey bu değildi. Hayır. Onun gözleriydi.

Mavi, muhteşem gözler.

Alev alev yanan gözler.

Morana'nın omurgasından aşağı bir şey süzüldü, kollarının her yerinde tüyler diken diken oldu, havluyu kolunda tutan el aşağı inerken kalbi göğsünde patladı. Havlu onun gevşek tutuşundan yere düştü ve Morana yarasının hâlâ kanayıp kanamadığını görmek için gözlerini kaldırıp aşağıya bakamadı bile.

Kıpırdamadan durdu, gözleri onun üzerindeydi. O da hareketsiz kaldı, onu izledi.

Sessizlik.

Ve sonra bir adım öne çıktı.

Ayakları geri çekildi.

Gözleri onun istemsiz hareketiyle parladı, bir sonraki adımı daha yavaş, daha kasıtlı oldu.

Kalbi çarpan Morana, onunla tanıştığından beri ilk kez dayanamadı.

Bacakları kendiliğinden geriye doğru hareket etti, içindeki derin bir şey, o yaklaşırken tüm hayatta kalma içgüdülerini ortaya çıkardı, köklü bir kendini koruma duygusu, o daha eylemi algılayamadan ayaklarının hareket etmesini sağladı.

Gözleri kızınkilere sabitlenmişti, sonraki adımları bir şekilde daha saldırgan görünüyordu, kıvrak vücudu hareketlerinde akıcıydı, kibarlık kıyafetleri içindeki hayvanı gizlemek için hiçbir şey yapmıyor, hatta daha da vurguluyordu.

İçindeki her şey avlanma düşüncesiyle isyan etti, yine de ayaklarının geri gitmesine engel olamadı, göğsü hafifçe kabardı, korkudan mı, heyecandan mı yoksa bilmediği başka bir şeyden mi elleri titredi.

Duyguları o anda *bir şeylerin ve her şeyin* ayırt edilemez bir kütlesiydi.

Morana son bir adım daha atarak mutfığı yemek alanından ayıran tezgâhı sırtında hissetti; granitin soğuk üst kısmı omurgasının alt kısmına baskı yapıyor ve vücudunda küçük ürpermeler yaratıyordu. Çenesini sıkı, nabızı vücudunda intikam hırsıyla atıyor, gözlerini ondan ayırmazken her yeri zonkluyordu.

Birkaç adım ötede dururdu.

Ama yapmadı, sadece vücudunu gevşek ama kontrollü bir şekilde takip etmeye devam etti. Morana tezgâhın derinliklerine doğru bastırdı.

Durması gerekiyordu.

O yapmadı.

Adamın gözleri onu delip geçerken, içinde var olduğunu bile bilmediği şeylere bakarken tek bir kelime bile edemedi.

Adam tam onun kişisel alanına girmişti, o kadar yakındı ki gözlerini kilitli tutmak için başını geriye eğmek zorunda kaldı, o kadar yakındı ki nefes alırken göğüslerinin uçları adamın sert gövdesine değdi, tezgâhın üzerine yarı eğilmiş bir şekilde uzağa eğilirken bile çekirdeğinde bir akım zıpladı.

Gölgeler yüzünde dans ederken gözleri parlıyor, onu olduğundan daha da tehlikeli gösteriyordu, gözbebekleri kocaman açılmış muhteşem mavi gözleri ona şu anda kontrolün kendisinde olmadığını söylüyordu, onu takip ettiği gün boyunca olduğu gibi değil.

Tanrım, kontrole ihtiyacı vardı. *Nefes almaya* ihtiyacı vardı.

Morana kendini kolundaki donuk zonklamaya odaklayarak bakışlarını ayırdı, gözlerini kaçırdı ve yüzünü yana çevirdi.

Elleri dışarı fırlayıp tezgahın üzerinde iki yanına yerleşerek onu tamamen hapsettiğinde yüzü daha yarıya bile dönmemişti.

Adamın göğsü kızın göğüslerine bastırıyordu, tamamen değil ama nefes alış verişlerinin sürtünmesi kızı çılgına çevirmeye yetiyordu, adamın sert kaslarının sıcak ısısı kızın sırtındaki soğuk granitle bir tezat oluşturunuyordu, adamın nefesleri hafifçe kızın başının üstünü okşuyordu.

Kalbi güm güm atıyor, nabızı aniden kafese kapatılmış bir kuş gibi çırpınıyor, parmakları yanındaki tezgâha kıvrılıyor, soğuk levhayı kavıyor, avucunu hareketli, sert göğsüne bastırma dürtüsü şiddetleniyordu. Her zaman diline doladığı o baştan çıkarıcı misk kokusunu tatma arzusu daha da derindi.

Neden böyle şeyler düşünüyordu ki, özellikle de bu gecedan sonra?

Şahdamarı uzun zamandır ona açtı ama bu seçimden ziyade koşullar yüzünden olmuştu. Bu gece değil.

Kalbi isyan etti.

Birden adamın elini boynunda hissetti, yüzünü kendi yüzüne doğru çevirirken elinin tamamı çenesini alttan kavırıyordu.

İnç.

Sadece

birkaç

santim.

Nefesleri kızın yüzünde gezinirken, kızın gözleri anlayamadığı içsel bir dürtüyle tekrar onunkilere kilitlendi, gözleri kızınkileri arıyordu

Yüzü sert ve soğuk kalırken ateşler içinde yanıyordu; adamdaki bu ikilik onu hem rahatsız ediyor hem de büyülüyordu.

Başını tamamen arkaya yatırarak, vücutları arasındaki mesafeyi kapatmak için son adımı attı, göğüsleri gövdesine tamamen düzleşirken yarı sert ereksiyonu karnına yaslandı. Meme uçları tepki olarak çakıllaştı, omurgası tezgâhın üzerinde kıvrıldı. Ellerini yanında tuttu, levhayı kavradı, dudaklarını bilinçli bir çabayla kapalı tuttu, aralarındaki sessizliği bozmamaya, en azından bir şekilde teslim olmamaya kararlıydı.

Ama bu gerçekten bir rekabet değildi, çünkü bir sonraki nefeste konuştu, viskili sesi dudaklarını yıkadı.

"Boynunu mu kırsam yoksa canına mı okusam bilemiyorum." Bu ses duyularını yıkadı, o kadar alçaktı ki gözlerini kafasının içine yuvarlamak ve istemeden tezgâha uzanmak istemesine neden oldu.

Sözleri aklımda yer etti.

Morana omurgasını dikleştirdi, bu hareket yüzünü onunkine sonsuz derecede yaklaştırdı, vücutları birbirine o kadar yakındı ki kendi vücudundaki her bir girintiyi hissedebiliyor, onu korkutmak için kullandığı kasların kesilmesini hissedebiliyordu.

Morana ona dik dik baktı, gözleri kısılmıştı, kanı hem öfke hem de uyarılma nedeniyle ısınıyordu.

"Bana dokunmak mı istiyorsunuz, Bay Caine?" diye aynı derecede alçak bir sesle konuştu. "Bana doğruyu söyle."

Yüzü o kadar hızlı kapandı ki Morana bunu göz açıp kapayıncaya kadar kaçırabilirdi. Yüzündeki tüm öfke, tüm o *her şey*? Hepsi gitmişti. Bir anda.

Parmakları kadının çenesini sıkıca kavrayıp onu ayak parmaklarının üzerinde durmak zorunda kalana kadar yukarı çekerken, gözleri onunkilerde kaldı, alev kontrol altına alındı ama kaybolmadı.

Eğildi, dudakları neredeyse onunkilerle aynı hizadaydı, gözleri soğuk buz parçaları gibi kıza dikilmişti, çenesi o kadar sıkıydı ki kaşları daha da belirgin görünüyordu.

"Yapma. Asla. Deneme. Deneme. Deneme. Kontrol. Beni."

Morana onun sesindeki ölümcül ton karşısında vücudunun titrediğini hissetti; bu ton, söylediği şeyin yanlış olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Onun üzerinde hiçbir kozu yoktu. Kesinlikle hiç. Şehvetinin bir koz olarak işe yarayacağını düşünmek de zaten uzak bir ihtimaldi.

Hiç kimse bu adama istemediği bir şeyi yaptıramazdı.

Biri bunu hiç denemiş miydi? Buz gibi bir sertlikle verdiği tepki kesinlikle bunu ima ediyordu.

Ama bugünlerde düzenli olarak yaptığı gibi ateşle oynayan Morana hafifçe sıırttı ve kalçalarını kasıtlı olarak onunkilere dayadı, tek bir yumuşak hareketle yuvarladı. Adamın otomatik olarak karşılık verdiğini, karnına *sertçe* sokulduğunu, nefesi ağzının üzerinde gezinirken merkezinin ihtiyaç içinde sıkıldığını hissetti. Bacaklarının arasından ıslaklık akarken dudakları karıncalandı, meme uçları adamın sert ve inanılmaz sıcak karın kaslarına çarptı, vücudu canlandı, hislerle dolup taşı.

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak, dikkatle gülümseyerek, samimi bir öpücükle alay edercesine burnunu onunkinin üzerinde gezdirdi ve dudaklarının üzerinden konuştu.

"O zaman kendini kontrol etmeni öneririm, tatlım."

Dudağının kenarı hafifçe seğirdi, tam o nefis yara izinin üzerinde, aniden uzaklaşmadan önce kalçaları son bir kez ona doğru sallandı. Odanın yarısını çoktan geçmişti, pantolonu belli ki yırtıktı, onu incelerken duruşu utanmazcaydı.

Oynadıklarını hiç bilmediği bir oyunu kaybetmiş gibi hissediyor, onu böyle heyecan arayan ahlaksız bir hayvan gibi davranmaya iten şeyin ne olduğunu anlayamıyordu. Morana yutkundü ve misafir odasına doğru döndü, kaçıyormuş gibi görünmeden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı, ki kesinlikle kaçıyordu.

Gözlerini odaya kadar geri çekilen sırtında hissetti ve başını eğerek kapıyı arkasından kapatıp onun gözlerini dışarıda bıraktı.

Dakikalar sonra ilk kez derin bir nefes alan Morana kendini silkeleyerek banyoya doğru yürüdü ve kilidi olmamasına rağmen kapıyı arkasından kapattı. Gerçi daha önce bu odaya hiç girmemişti, o yüzden girmesinden pek endişe etmiyordu. Tüm küstah tavırlarına rağmen, Morana'nın mahremiyetine önem veriyor gibi görünüyordu ve bu da Morana'nın tüm kalbiyle onayladığı bir şeydi.

Kanlı elbisesini sıyırıp çıkaran Morana, elbisenin bir 'küt' sesiyle yere düşmesine izin verdi ve kolunu kontrol etmek için aynaya baktı.

Acı gibi kanama da durmuştu. Sadece zonklayan bir kesikti, birkaç kelebek bandaj ve biraz uykunun iyileştiremeyeceği bir şey değildi. Önce bir duş almaya, sonra da sarmak için mutfığa gitmeye karar verdi,

Morana rahat banyonun sonundaki cam bölmeye doğru yürüdü ve ısınmak için düğmeyi çevirdi.

Spreyin altına girdi, ılık suyun üzerinden kaymasına izin verdi, günün terinin ve kirinin yorgunlukla birlikte akıp gittiğini hissetti, yaralı kolunu spreyden uzak tutmaya dikkat etti. Gözleri kapalı, başı geriye eğik, suyun siyah saçlarını ıslatmasına, kaslarını okşamasına izin verirken bütün gün tuttuğu nefesini bıraktı. Zihni dışarıda olanları, neredeyse olmasını istediği şeyi yeniden canlandırdı.

Onu görmüştü. Gözleri alev alev yanıyor, vücudu o ince kontrolle titriyor, saldırganlığı, fizikselliği, odaklanması - hepsi onun üzerinde. Onu görmüştü ve her seferinde olduğu gibi, içindeki bir şey o vahşi hayvan çağrısına cevap vermişti.

Ancak bu kez, her zamankinden daha yüksek sesle, daha ateşli bir şekilde.

Sıcak su teninden aşağı kayarken bile omurgasından bir ürperti geçti - İşte o zaman hissetti.

Gözleri.

Durdu, su vücudunun üzerinden akarken zar zor sakinleşen kalbi yeniden hızlandı. Birden fışkıran suyun, cam kapının önünde duran adamın tüm varlığının farkına vardı.

Misafir yatak odasına bir kez bile girmemiş olan adam. Şimdi duş kabinine rahatça yaslanmış, bir panterin sabit ve hazır gözleriyle onu izleyen adam. Yalınayak ama hâlâ o kıyafetleri giymiş olan adam.

İşte tam o anda, ayaklarına bakarken - meme uçlarını diken diken eden bir nedenden ötürü - çıplak olduğunu fark etti. Tamamen çıplak. İlk kez onun gözünde çıplaktı.

Bundan hoşlanmamıştı, adamın onu katmanları olmadan, gözlüksüz, kıyafetsiz, hiçbir şey olmadan izlemesinden hoşlanmamıştı.

Soyulmuş.

Ham

hissetti.

İfşa oldum.

Kanama.

Orada durmuş, kanının kokusunu almış, onu izliyordu.

Ondan kendini kontrol etmesini istemişti ama yine de orada duruyordu ve pantolonunda aynı şişkinlik vardı.

Morana yanağının içini ısırarak nefes aldı ve yüzünü tüm düşüncelerden uzak tutarak başını ona doğru kaldırdı.

buyurgan bir kaş.

Uh-oh.

Kaşı saç çizgisine çarptı; eli cam bölmeye çarptı. Ve sonra *hareket etti*.

Yerinden doğruldu ve kabinin içine adım atarak daha önce büyük olan duşu çok daha küçük bir hale getirdi. Uzun, geniş gövdesi duvarları ve tavanı cüceleştirdi. Buhar etrafında dönüyor, vücuduna yapışıyor ve gömleğinin kumaşını nemlendiriyordu. Morana, bir damla suyun dar boynunda, o sinir bozucu damarın hemen yanında yoğunlaşmasını ve teninden aşağı, artık tamamen şeffaf olan gömleğine doğru yuvarlanmasını büyülenmiş bir halde izledi.

Morana ilk kez bu kadar yakından, sayısız yara izinin arasına serpiştirilmiş dövmelerinin gölgelerini net bir şekilde gördü.

Adam hâlâ örtülüken onun önünde çıplak durmasının imkânı yoktu. Asla olmazdı.

O bir hamle yapamadan, Morana ellerini nemli yakasına koydu ve gömleğini zorla çekiştirerek düğmeleri kopardı, yere saçtı, adamın elleri bileklerini kavramak için yukarı kalktığı sırada gözlerine bir et şeridi göründü, gözleri alevlendi.

Beş dakika önce tanık olduğu tüm o soğukkanlı kontrol... *buharlaştı*.

Çıplak ayaklarıyla onunla birlikte spreyin altına girdi, onu sırtından duvara doğru itti ve kendi etrafında döndürdü. Ön tarafı, tıpkı babasının evinde olduğu gibi duvara bastırılmıştı.

Kalbi göğsünde o kadar hızlı çarpıyordu ki nabzını kulaklarında hissedebiliyordu, adamın vücudu onunkine baskı yapmıyordu ama orada, *tam orada*, arkasında duruyordu. O kadar yakındı ki, tenine dokunmak için sadece biraz geriye eğilmesi gerekiyordu, bunu yapma dürtüsü o kadar yoğundu ki ellerini duvara götürdü ve hareketsiz kaldı.

Ve ilk kez onun ellerini çıplak teninde hissetti. Onun kaba, büyük ellerini teninde.

Keskin bir nefes alan Morana, adamın elinin ensesini kavradığını, diğerinin ise onu sahte bir güven duygusuna sürüklemek için nazik bir dokunuşla omurgasının hizasında aşağı doğru hareket ettiğini hissetti. Bunun yerine onu daha sıkı sarmayı başardı, su yanlara doğru üzerlerine düştü, yaralı olan kuru kalırken sağlam kolunun yan tarafına.

Morana isterse onu durdurabileceğini biliyordu. Ama istemiyordu.

Yol boyunca bir yerlerde, onu istemekle, kanında dolaştığını hissettiği bu şehvetle o kadar barışık hale gelmişti ki, bunu kendine itiraf etmekte bir sakınca görmüyordu. Kendisinden daha az nefret etmesini sağlamıyordu ama adamın sert, nasırlı elleri üzerinde gezinirken hissettiği baş döndürücü heyecan onu arzulamasına neden oluyordu.

Adamın eğildiğini, dudaklarının kulağının kabuğuna değdiğini, tenine usulca fısıldadığını, elinin omurgasının dibinde dolaştığını ve yavaşça kıkına doğru emin adımlarla indiğini hissetti.

"Bu beden bana ait Bayan Vitalio," diye mırıldandı alçak bir sesle, viski ve günah birleşerek kadının başını geniş omzunun üzerinden geriye atmasına neden olurken midesi kasıldı.

"Bu beden benim," diye karşılık verdi, seksle damlayan kendi sesini tanıyamıyordu.

Sanki kız hiç konuşmamış gibi, kıkını avuçlayarak devam etti. "Ben bölgeci bir adamım. Ve banyonun kapısını kilitlediğin andan beri burası benim."

Artık onları durdurmanın mümkün olmadığını bilse de, "O bir kerelikti," dedi.

"O zaman bunu bir saniye yapalım, olur mu?"

Morana onun arkasında, vücudunda kaynayan öfkeyi, kontrol etmekte olduğu öfkeyi hissedebiliyor, yumuşak sesindeki titremeyi duyabiliyordu.

Kıçındaki eli daha aşağıya indi, parmakları alt dudaklarının üzerinde gezindi, sonra gözlerini kapatmasına neden olan bir kesinlikle içine girdi, parmaklarındaki sert sıyrıklar onu en lezzetli şekillerde derinlemesine okşadı, onu olduğundan daha da fazla ıslattı.

Adamın fermuarının inerken çıkardığı sesi ve prezervatifin yırtılma sesini duydu, ardından adamın bacağı kadınınkini birbirinden ayırdı. Adamın eli kadının omurgasının dibine gitti ve aşağı doğru bastırarak kalçalarını dışarı itmesini ve ağırlığını kollarına vererek duvara yaslanmasını sağladı.

Morana önündeki duvara baktı, göğüsleri kabarıyor ve kalbi beklentiyle çarpıyordu.

Adamın kollarının daha önce olduğu gibi kendisini sardığını hissetti ve adamın ellerinin kendisinininkinin biraz yukarısında, yan taraftaki duvarda durmasını hayranlıkla izledi. Morana ellerine baktı, çok yakın ve çok uzak, farklılıkları ve benzerlikleri karşılaştırdı. Her iki çift el de kendi alanlarında son derece yetenekliydi ama onunki koyu renkli, pürüzlü, damarlı, uzun, geniş parmaklı ve küttü.

tırnakları ve arkada bir tutam saçı vardı. Onunki çok daha solgun, pürüzsüz, çok daha küçük görünüyordu, uçları parlak bir yeşile boyanmıştı.

Ellerini bu şekilde bir arada görünce, narin bileklerinin yanında kalın ön kollarını izleyince, midesinin çukurunda bir şeyler kıpırdandı.

Hayır. Bundan hoşlanmadı. Bunu hiç istemedi.

Morana gözlerini kapatarak manzarayı kapattı ama görüntü beynine kazınmıştı.

İçini öfke kaplarken dişlerini gıcırdatan Morana, ellerinin yan yana olması gibi önemsiz bir şeyden, bu kadar aptalca bir şeyden kurtulamamanın öfkesiyle kalçalarını geriye doğru itti.

Adamın sikinin ucunun açıklığını dürttüğünü hissetti ve derin bir nefes aldı, kalp atışları düzensizdi, su yandan üzerlerine dökülüyordu.

Tam ve mutlak bir kolaylıkla, yavaşça, santim santim içine kaydı, nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. Kahretsin, onun içinde nasıl hissettiğini unutmuştu, her boş alanı dolduruyor, duvarlarını mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde delip geçiyor, sırtının onu tamamen içine almak için daha da eğilmesine neden oluyordu. Adamın restoranda yaptığı gibi içine girip çıkacağını düşünmüştü.

O yapmadı.

Bunun yerine, tekrar içeri itmeden önce biraz geri çekildi, içine doğru gevşedi, ona hissettirdi, her santimini gerçekten hissettirdi.

Morana avuçlarını duvara bastırırken başını öne eğdi, vücudu ayak parmaklarının üzerinde yükselerek biraz kaldıraç etkisi yarattı ve kalçaları adama doğru geri itildi.

Adam kızın içine sonuna kadar girdi, kızın duvarları onu sıkıca kavradı, yeni aç kızın yıldızlar görmesine neden olacak şekilde içine işledi, içinde farkında olmadığı noktalara baskı yaptı.

Ve tüm bu süre boyunca gözlerini kasıtlı olarak kapalı tuttu, onu içinde hissetti ama gövdesini sırtında hissetmedi, vücutları arasındaki mesafenin farkındaydı.

Bunun için mutluydu.

Çünkü restoranda her şeyi kendi kendine açıklamak, suçu babasının burnunun dibinde, onun düşmanıya birlikte ona meydan okumasına atmak kolaydı. Orada onu sıkıştırması bir isyan eylemiydi. Ama duşta kendisinden başka suçlayabileceği kimse yoktu, tanımlamak istemediği bir arzuyu ona yaklaştırmıştı.

Birdenbire içinden çekildi, Morana'nın vücudunun farkına varmasını sağladı ve tüm naziklik izleri kaybolmuş bir halde sertçe içine girdi. Morana emdi

Nefes aldı, ellerini yumruk yapıp duvara dayadı, zevk ayak parmaklarının ucuna kadar inerken bacakları ayakta durma çabasıyla titriyordu.

"Bir daha böyle bir şey yaparsan seni kalbinden vururum." Gırtlaktan gelen sesi, duvarları sıkılaşıırken bile onu ürpertti.

Onu.

"Ne zaman öleceğine ben karar veririm."

Morana boğazında düğümlenen bir kahkaha attı. "Sen delisin." Hiç duraksamadan kalçalarını sertçe onunkilere geçirmeye başladı.

Her itişte iniltilerini kendine saklamak için dudaklarını ısıtıyor, alnında ter damlacıkları oluşuyor, başı boynuna doğru eğilirken göğüsleri kabarıyor, saçları ıslak teller halinde sırtından aşağı süzülüyordu.

"Hayır. Ben deliyim."

Adamın şevkine karşı geri çekildi, sikinin ucu içindeki o noktaya tekrar tekrar sürtünürken duvarlarının içindeki sürtünme kaslarını onun etrafında sıkmasına neden oldu. Adamın kalçaları hiç duraklamadı, ritim hiç bozulmadı ve kadının çenesi, karnının derinliklerindeki sıcaklıkla birlikte gevşedi. Avının etrafında gittikçe daha sıkı sarılan bir yılan gibiydi, içindeki yaşamı acımasız bir güçle sıkıyor, dişlerini ilahi bir coşkuyla batırmaya hazırdı.

Morana'nın her yeri titriyor, seslerini kendine saklamaya çalışırken dudakları kendi dişleri yüzünden şişiyordu.

Onu son kez boşalttığı anda eliyle ağzını kapatmış, çıkardığı tüm sesleri boğmuş ve dolambaçlı bir şekilde, duyulmayacağını bilerek içindeki tüm gürültüyü dışarı çıkarma özgürlüğü vermişti.

Bu kez tepkisini bastıran bir el yoktu ve ne kadar çabalarsa çabalasın, adamın içine girip çıktığını hissettiğinde boğazının derinliklerinden inlemeler kaçtı, tekrar tekrar, bacakları titriyor ve elleri ağrıyordu ama kalçaları onunla birlikte hareket ediyordu. Sesini bastırmaya çalıştı ama yapamadı, tam olarak değil.

Aniden, adamın dizlerinin üzerinde kaydığını ve giriş açısını değiştirdiğini hissetti. Adam öyle bir güçle içeri girerken boğazından alçak bir hırıltı yükseldi ki, ağzı yüksek sesli bir iniltiyle ayrıldı, görüşü kararırken tüm duyuları, vücudunun tüm kontrolü kayboldu. Vücudundaki titreme yoğunlaştı, çünkü

hareketlerini yaptı, agresif, ateşli, ama bedeninden o kadar uzaktı ki, birleştikleri yer dışında hiçbir yerine dokunmuyordu.

Morana onun katı kütlesine yaslanmak, vücudunun artık bunu yapamayacak kadar gevşek hissetmesi nedeniyle ağırlığını desteklemesine izin vermek, avuçlarının göğüslerini örtmesini ve yüzünün boynuna dönmesini istedi. Her ısırığı, her kemirmeyi ve adamın siki onu kesip açarken kulağına edepsiz, pis sözler söylemesini istiyordu.

Zevk vücudunu sarsarken, öyle ani bir şekilde onu yıkarken, parmakları bunların hiçbirini yapmama çabasıyla duvara saplandı, yoğunluğu karşısında sersemledi, bir inilti olarak başlayan ve giderek daha yüksek sesle çıkan çılgınlığını tutamadı. İçeri itti, içindeki o tatlı noktaya tekrar tekrar, öyle bir hassasiyetle vurdu ki, orgazmı içinde koparken başı duvara çarptı, vücudu tamamen duvara yaslandı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki ayak parmaklarında, göbeğinde ve dişlerinde zonkladığını hissedebiliyordu. Vücudu baştan aşağı sarsıldı, duvarları onu sıkıştırdı, sağdı, son bir kez daha itti ve durdu, nefesi onun arkasında yüksek sesle.

Öylece durdular, adam ona dokunmadan onu hapsetmişti ve kadın mutluluk içinde duvara yaslanmış titriyordu.

Suyun sesi önce onun zevkten kaynaklanan sersemliğini delip geçti.

Adam hâlâ içinde olmasına rağmen tek başına duruyordu. Vücudu doyurulmuştu ama yine de içinde aç bir şeyin kemirildiğini, dışarı çıkmaya ve tatmin bulmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Onu bastırmaya devam etti. Bu hiç yeterli olacak mıydı? Herhangi bir şey yeterli olacak mıydı?

Adam içinden çıkarken, kalbi daha sessiz atmaya başladığında, suyun soğuduğunu ve vücutları arasındaki boşluktan dolayı sırtına doğru aktığını fark etti.

Arkasındaki adamın farkında olan Morana olduğu yerde durmaya devam etti, hareket etmedi, dönmedi, o anda onunla yüzleşmek istediğinden emin değildi. İlk kez fiziksel olarak sadece kendileriyle birlikte olmuşlardı, dış etkenler işin içine girmemişti ve daha fazla olmasa da aynı derecede uzaktı. Göğsünde bir şeylerin sıkıştığını hissetti ama sonra silkindi ve kabul etti. Mesafeye ihtiyaç vardı.

Gözlerini açtığında ellerini yumruk yapıp duvara dayadığını gördü - kollarını titreten sıkı yumruklar.

"Neden?"

Tek

kelime.

Guttural.

O alçak sesle konuştu. Sarsan ses. O tek kelimeyle çok ama çok fazla soru sordu. Bazılarını anladı.

Şansı varken neden onu satmamıştı? Neden hala onun sisteminden çıkmamıştı? Bedenleri tamamlanmış olmasına rağmen bu çılgın şehvet neden doymamıştı? Neden onu takip etmişti? Neden...

Orada daha birçok soru vardı, anlamadığı sorular, sorduğunun farkında bile olmadığından emin olduğu sorular.

Neden?

Bu neden oluyordu? Neden kaçması gereken adama karşı böyle bir bağ hissediyordu? Ölmesini istediğini söylediği halde neden onu bu kadar canlı hissettiriyordu? Neden onu henüz öldürmemişti?

Neden?

Neden?

Morana yumruklarına baktı, içindeki ani duygu dalgasını yuttu ve yumuşak bir sesle, tek bir kelimeyle cevap verdi.

"Neden?"

Sessizlik.

Uzun, çok uzun anlar boyunca, sırtında onun nefeslerinden başka bir şey hissetmedi, onun ellerinden başka bir şey görmedi, çok yakın ama çok uzak.

Sonra aniden elini geri çekti ve elinin üstündeki duvara sert bir yumruk attı.

"Allah kahretsин!"

Morana hiç kıpırdamadan durdu, adamın saldırma şekli karşısında şaşkına dönmüştü. Bir kez, iki kez, üç kez.

"Siktir!"

Sesinden büyük bir hayal kırıklığı akıyordu. Öyle bir *acı*.

Kız kötü sözlerden başka bir şey duymayana kadar küfretmeye devam etti. Acı dolu kelimeler.

Ağır sözler.

Parmak eklemleri çatlayana kadar duvarı yumruklamaya devam etti, ta ki duvar çukurlaşip sıva kırmızıya bulanıncaya kadar.

Ve tüm bunlar boyunca, tüm o öfke gösterisi boyunca, ona bir kez bile dokunmadı.

Verdiği cevap bunu tetiklemiş olmasına rağmen, onu öldürme arzusuna rağmen, dokunulmadan kaldı.

"Orospu çocuğu!"

Başladığı gibi de bitmişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar ahırda tamamen yalnız kalmıştı, adamın bedeni arkasından, elleri yanından gitmişti.

Morana orada durmuş, zorlukla nefes alıyor, sadece ellerinin olduğu yeri izliyordu.

Ellerinin yanındaki bir zamanların pürüzsüz beyaz duvarı çatlamış, küçük oluklarda çatlaklar belirmiş, temiz beyaz alan kıpkırmızıya boyanmıştı.

Yutkundu, gözleri duvardan aşağı kayan bir damla kana takıldı, arkasında bir yara izi bıraktı, bozulmamış beyazı bozdu.

Bir damla kan yuvarlanıyordu.

Kanaması vardı.

O gece yarasıyla ilgilendikten sonra sessizce yatağına uzanmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ki telefonu çaldı.

Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesajdı ve ekinde bir multimedya dosyası vardı. Morana mesaja baktı, yatakta doğrulup numarayı gördüğünde kalbi hızlandı.

Bu, ona makaleyi gönderen numarayla aynıydı; takip edemediği numarayla aynıydı.

Derin bir nefes alan Morana, bir sonraki adımda ne bulacağından emin olamayınca multimedya simgesine dokunarak bir klasör buldu. Morana gözlerini kısarak küçük yazı tiplerine baktı ve klasörün adını okudu.

Luna Evelyn Caine.

Nefesi kesildi. Morana titreyen elleriyle simgeye tıkladı ve neden kanaması olduğunu öğrendi.

Titremesini durduramıyordu.

İçinde yine bir şeyler kıpırdanmış, yer değiştirmiş, uyanmış ve ölmüştü. Karmaşa, yemek için salyalarını akıtan aç bir canavar gibi karnına sarılmıştı.

Morana yatak odasının kapısını arkasından kapattı ve oturma odasını dolduran soluk sabah ışığına doğru adım attı. Gözleri dışarıya bakıyordu

yüksek pencerelerden, gökyüzünde zar zor beliren güneşe baktı. Bulutlar ufukta salınıyor, şehre doğru yöneliyor, rüzgâr denizi akıntılara sürüklerken ufuk çizgisine görkemli ama asık suratlı bir fon veriyordu.

Saat sabahın dördü bile olmamıştı ve bütün gece gözünü kırpmamıştı. Denememişti bile.

Ve bu onun kolu yüzünden değildi.

Keşfettiği şey yüzünden.

Morana, birkaç saat önce kendisine makaleyi gönderen isimsiz adamın ya da kadının kim olduğunu, hatta bir grup değil de tek bir kişi olup olmadığını bilmiyordu ama bu adamlar becerikliydi, Morana'nın varlığından bile haberdar olmadığı kaynaklardan, onun aklına bile gelmeyen şeyler buluyorlardı.

Kişisel şeyler.

Midesini düğüm düğüm eden ve boğazında safra birikmesine neden olan şeyler.

'Luna Evelyn Caine' başlıklı klasördeki bilgilere göre Morana, kendisine çok mantıklı gelen ama hiç bilmediği gerçekleri bir ölçüde öğrenmişti.

Yaklaşık yirmi yıl önce Tenebrae ve civarındaki bölgelerde bir daha bulunmamak üzere kaybolan kızları zaten biliyordu. Tristan Caine'in küçük kız kardeşinin de kayıp kızlardan biri olduğunu biliyordu.

Bilmediği şey ise kaçırılma olaylarıyla ilgili spekülasyonlardı. Yetkililer bir ya da belki iki kişinin birlikte çalıştığından şüphelenmişlerdi ama ne amaçla çalıştıklarına dair hiçbir ipucu yoktu. Ama isimsiz kaynak ona yeterince kanıt sunmuştu - ki bu kanıtları saatlerce incelemişti - bu olayın bir ya da iki adamdan çok daha büyük olduğunu anlamasını sağlamıştı. Bu, çok güçlü, çok güçlü bir grup insanın işiydi. Ne için olduğunu bilmiyordu. Genç, küçük kızlar fidye almayacak da ne alacaktı?

Midesini bulandıracak kadar müstehcen ayrıntılar vardı ama yine de onu uçurumun kenarına getiren bu değildi.

Onunla ilgiliydi.

Aslında o da küçük kızlardan biriydi.

Diğer iki küçük kızla birlikte otururken kendi fotoğrafının ona baktığını, tombul yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını görmüştü.

Bunlardan biri Luna Caine'di. Koyu kıvılc saçları, ondan biraz daha büyük, pembe ağzı, kendi gözyaşlarıyla parlayan parlak yeşil gözleri. Aralarında başka bir yürümeye başlayan çocuk daha vardı.

Fotoğraftaki üç kız. Yirmi beş
kız kayıp.

Ve Morana bulunan tek kişiydi. Nasıl? Neden?

Neden sadece o ve başka kimse yok?

Bacakları titreyen Morana mutfaktaki tabureye çöktü ve pencereden
dışarı bakarak yıllar öncesinden bir şeyler hatırlamaya çalıştı.

Yapamadı.

Saatlerce geçmişi düşünmeye, kaçırılışıyla ilgili en ufak bir ayrıntıyı
bile hatırlamaya çalışmış, ama hiçbir şey bulamamış, sadece hafif bir baş
ağrısıyla yetinmişti. O sırada henüz üç yaşında olduğu için mi, yoksa
insanların bazen yaptığı gibi hafızasını gömdüğü için mi? Bunu yapabilir
miydi?

Tristan Caine bu yüzden mi ondan bu kadar nefret ediyordu? Kız
kardeşi dönmemişken o döndüğü için mi? Kız kardeşi muhtemelen
yaşamamışken o yaşamış mıydı? Bu yüzden miydi?

Elleri titriyordu. Bütün gece titremişlerdi ve ne yaparsa yapsın
durmuyorlardı.

Tanrım, yıkılıyordu.

Neden babası ona bundan hiç bahsetmemişti? Seri kayıpların bir
parçasıyken? Neden kimse ona söylememişti? İttifak gizemli bir şekilde
aynı zamanda sona ermişti ve birisi ona bunu mu göndermişti?

Başı ağrıyordu.

Aniden boğazını temizleyen bir ses duyunca oturduğu yerde sıçradı.
Hızla arkasını döndüğünde Tristan Caine'in merdivenlerin dibinde
dikildiğini gördü, üzerinde tişörtü yoktu ama düğmeleri açık bir kot
pantolon giymişti, saçları parmaklarını defalarca geçirmiş gibi dikilmişti,
gözleri hafifçe kızarmıştı.

Ya ağlıyordu ya da hiç uyumamıştı. Diplomasına
bahse girerdi ki ilki değildi.

Yüzü her zamanki nötr ve kontrollü maskesine bürünmüştü, gözleri
kızın titreyen ellerinde bir an durduktan sonra tekrar kızın ellerine döndü.

Tanrım, bunu yapamazdı. Oynadıkları bu yoğun göz teması oyununu.
Şu anda bunu yapamazdı, boğazında biriken çılgılığı güçlkle bastırırken
bunu yapamazdı. Bu bir korku, yıkım ya da çaresizlik çılgılığı değildi. Hatta
hayal kırıklığı bile değildi. Hepsinin arasında bir yerde sıkışmış, onlar
yüzüne gülerken birinden diğerine sıçırıyordu.

Tekrar pencereye doğru döndü.

"Seni incittim mi?"

O alçak, sert tonda sorulan soru onu hazırlıksız yakaladı. Sırtını ona dönerek ellerini kucağında birleştirdi,

Morana kasıtlı olarak alay etti. "Neden umursuyorsun ki?" Sessizlik.

Hâlâ olduğu yerde duruyordu. Onun hareketlerine o kadar uyum sağlamıştı ki, bakışlarını ufuk çizgisinde tutarken bile vücudu farkındalıkla gerildi, omurgası dikleşti ve omuzları geriye doğru yuvarlandı.

"Seni incittim mi?"

Alçak. Sert. Tekrar.

"Beni sen vurdun," dedi Morana, hiç beklemediği bir hafiflikle. hissediyorum.

Kadın bir nefes daha alamadan, adam aniden yanında bitiverdi. Parmakları çenesinde, nasırlı kenarları ona bastırıyor, onu yüzüne çevirirken sıkı ama nazıkçe tutuyordu.

Morana gözlerini kırpıştırarak adamın uykusuz ama muhteşem mavi gözlerinin içine baktı, adamın sıcak misk kokusu daha da belirgindi, kolonyasından eser yoktu, yutkunurken adem elması bir kez sallanmıştı.

"Seni incittim mi?" diye tekrar sordu, sesi ancak fısıltı halindeydi, gözleri kızın gözlerini tararken nefesi kızın yüzünde sıcaktı.

Adamın ne istediğini biliyordu. Duşta onu fiziksel olarak incitmemişti, bunu o da biliyordu. Bilmek istediği başka türden bir incinmeydi, açıkçası, ona akın eden bilgiler ışığında düşünmediği başka türden bir incinmeydi.

Adam cevabını beklerken o da bunu düşündü. Onu çıplak gördüğünde ne hissettiğini, onu kendine çektiğinde ne hissettiğini, onu tutan uzuv kadar onun da bir parçası olan yoğunluğu ortaya koyduğunda ne hissettiğini düşündü.

Nasıl hissetmişti? Şaşırtıcı derecede sahiplenici ve şaşırtıcı derecede kızgındı. Günün ışığında, nedenini anlayabiliyordu. Söylediği pek çok şeye katıldığını söyleyemezdi ama öfkesini anlayabiliyordu. O acıyı hissetmişti.

Ama yaralanmış mıydı?

O bundan daha kalındı.

"Hayır," dedi ona sessizce.

Bir süre bekledi, geri çekilmeden önce bir kez göz kırptı, elini bıraktı ve başka bir şey söylemeden merdivenlere doğru adım attı.

Morana onun geri çekilen sırtına baktı, göğsündeki canavar onu boğacağını düşünene kadar daha sıkı ve daha sıkı pençeledi ve bunu düşünmeden kelimeler ağzından çıktı.

"Kız kardeşini biliyorum."

Morana adamın aniden durmasını izledi. Kıpırdamadan durdu, kolu parmaklığın üzerindeydi, yaralı sırtındaki kaslar teker teker kasılırken vücudunu tamamen sardı, çıplak teninin hareketi gözleri tarafından görülebiliyordu. Sözleri, aralarında ateşlenen kurşunlardan daha gürültülüydü, en kötü şüphelerini doğruladı ve elini ortaya çıkardı.

Ona söylemesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Konuşmadan önce düşünmemiştii bile.

Tanrım, düşünmekten, her lanet şeyin şifresini çözmeye çalışmaktan yorulmuştu.

Yutkundu, kabadayılığı yavaşça ayağa kalkmasına neden oldu, bilme ihtiyacı, nihayet ondan bu yüzden nefret edip etmediğini bilme ihtiyacı göğsündeki her hava boşluğunu acı noktasına kadar sıkı.

Çünkü eğer kız kardeşi büyük olasılıkla hayatta değilken o hayatta olduğu için ondan nefret ediyorsa, gerçekten de onlar için ileriye dönük bir yol göremiyordu. Ve onun sırtına, etini bir aşığın öpücükleri gibi saran yara izlerine baktığında, birkaç saat önce ondan kanayan o mutlak acı ve ıstırap anına tanık olduktan sonra, ileriye doğru bir yol istiyordu.

Titreyen ellerini yumruk şeklinde sıkı.

"Onun kaçırıldığını ve bir daha geri dönmediğini biliyorum." Kıpırdamadı.

Nefes bile almadı.

Sırtı tamamen hareketsiz kaldı.

Kalbi onun için, hissetmiş olması gereken ve hâlâ hissettiği belli olan acı için sıkıştı. Adamın kız kardeşinden bahsederken gösterdiği yumuşaklığı hatırladı.

Dudağını ısırarak ona bir adım daha yaklaştı. "Ben de kaçırıldığımı biliyorum." Bir adım daha.

"Ama geri geldim."

Dinginlik.

"Ve o yapmadı."

Ne *durgunluk*.

Aralarındaki hava ağırlaşmıştı, sanki çok fazla sürtünmüş, çiğnenmiş ve acıdan şişmişti.

Morana titrek bacaklarıyla aralarındaki mesafeyi kapatıp Morana'nın yanında durdu ve yüzüne baktı, bir elini az önce kendisinininkini tuttuğu gibi Morana'nın kirli çenesine koydu. Yüzünü ona doğru çevirdi, tüm ifadelerden arınmış temiz bir sayfa, gözleri boş, ölü, sadece ona bakıyordu.

"Bu yüzden benden nefret ediyorsun, değil mi?" diye fısıldadı, sesi hafifçe titriyordu. "Ben bulunduğum ve o bulunmadığı için mi?"

Dudakları tekrar büzülmeden önce bir anlığına titredi, o kadar küçük, o kadar hızlı, o kadar gerçek bir hareketti ki, ona bu kadar yakın durmasaydı kaçırabilirdi.

Çenesi sıkıştı.

Morana çenesini bıraktı ve yere baktı. "Bana bakmaya nasıl dayanabiliyorsun? Tanrım, benden nefret ederken burada kalmama nasıl izin verebiliyorsun..."

"Bunun için senden hiç nefret etmedim."

Zar zor bir fısıltı ama kelimeler ona ulaştı.

Gözlerini onunkilere dikti. Onunkiler hâlâ tüm duygulardan yoksundu.

Ama onun doğruyu söylediğini biliyordu. Başından beri nefretini bu kadar dürüstçe ortaya koyan onun gibi bir adam, açıkça sorgulandığında bu konuda yalan söylemezdi.

"O zaman benden neden nefret ediyorsun?" diye sordu usulca, tüm spekülasyonları, kafa karışıklıkları, sert bir ölüme çarparak.

Odadaki ışık daha da azaldı, bulutlar gökyüzünü ele geçirdikçe gölgeler uzadı.

Bakışlarını ayırdı ve başka tarafa baktı.

Onun birkaç nefes almasını bekledi, kendisine dönüp bakmasını bekledi, konuşmasını bekledi. Konuşmadı.

Öfke şaşırtıcı bir hızla damarlarına doldu.

Adamın pazusunu tutarak salladı, dişlerini gıcırdatarak sallamaya çalıştı. "Söyle bana, lanet olası! Beni neden öldürmek istediğini söyle. Yapabilecekken neden yapmadığını söyle. Söylediğin her kelimeyle bana ölümümü vaat ederken, beni incitmekten neden bu kadar rahatsız olduğunu söyle. Söyle *bana!*"

Tiradının sonunda bağıırıyordu, kolunu sallıyordu, öfkesi, kafa karışıklığı, hayal kırıklığı, arzusu, hepsi o güne kadar olmadığı bir şekilde savaşıyordu.

Onunla tanışmadan önce aşına olmadığı, şimdi başucu arkadaşı haline gelen bir yol. Kız kardeşi de dahil olmak üzere yirmi beş küçük kızla birlikte kaçırılmış ve ondan başka kimse geri dönmemişti. Bu ona hiç söylenmemişti, hatta hiçbir belirti bile yoktu, ama belli ki kimliği belirsiz birinin ona söylemesi için yeterince önemliydi. Nefreti için anlaşılabilir bir neden olsa da, bu bir neden değildi.

Sonra ne oldu?

Adamın mavi gözleri kızınkilere dikilmişti, içlerindeki öfke kıvılcımı onlara ani bir hayat veriyordu. Adamın boşa kalan eli bileğini kavradı ve kızın elini gergin pazusundan çekerek onu kendine yaklaştırdı, birden burun buruna geldiler, adamın göğsü de kızınki gibi hızla inip kalkıyordu, kız ona bakarken kalbi şiddetle çarpıyordu.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," diye hırladı ağzından birkaç santim uzakta. "Ne yaparsam yaparım. Sadece bunun nedenlerini bilmem gerekiyor."

Morana hırlayarak karşılık verdi. "Başkalarını etkilediklerinde değil, ki bu durumda bu kişi ben oluyorum."

"Benim sorunum değil."

Gözlerini kısmıştı. "Eğer senin sadece saçmalıklarla dolu olduğuna inanmaya başlarsam öyle olur. Yeteneğini kaybediyorsun, *Predator*."

Dudakları onun alaycı ses tonu karşısında hafifçe kıvrılırken, gözleri hiç eğlenmeden, sarsılmaz bir yoğunlukla onunkilere dikildi.

"Sana hiç dokunmadığımı unutuyorsun."

Adamın ne demek istediğini anladığında bile nefesi kesildi. Elini bıraktı ve merdivenleri üçer üçer tırmandı, Morana onun odasına geri dönüp bir kez daha cevapsız kalmasını izlerken gergin poposu esnedi.

Morana gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve ne yapmak zorunda olursa olsun bir yerlerden bazı cevaplar alacağına kesin olarak karar vererek odasına doğru yürüdü. Akıl sağlığını korumak için bu cevaplara ihtiyacı vardı, ki bu cevapların içine işleyen birçok aydınlanmayla birlikte elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu - bu kadar genç yaşta böylesine korkunç bir şeyin parçası olduğunun farkına varması; sadece kendisinin iyileşecek kadar şanslı olduğunun farkına varması; herkesin bir sebepten ötürü onu kasıtlı olarak karanlıkta tuttuğunun farkına varması.

Bütün gece dönüp durmaktan yatağı darmadağın olmuştu. Hızla yatağını topladı, koyu renk bir kot pantolon ve bulabildiği ilk bluzu giydi

Amara'nın koleksiyonundan. Düz ayakkabılarını giydi, saçlarını tepesinde topladı, gözlüklerini düzeltti, anahtarlarını ve silahını aldı ve dışarı çıktı.

Tristan Caine mutfaktaydı, görünüşe bakılırsa şaşırtıcı bir şekilde giyinmiş ve yeni duş almıştı. Bileği hızla hareket ederek yumurtaları çırparken başını kaldırıp ona bakmadı ve kadın da asansöre doğru giderken durup ona bir kez daha bakmadı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Duh, pislik.

Sessiz kaldı ve yürümeye devam etti, anahtarları avucuna batıyordu.

"Ben söyleyene kadar muhafızlar çıkmaya izin vermeyecek."

Bu sözler onu olduğu yerde durdurdu. Onu şişlemek için etrafında dönerken öfke vücuduna doldu.

"Mahkûmluğa terfi ettiğime dair notu almadım," diye konuştu içindeki isyanla tamamen çelişen soğuk bir sesle.

Kâseyi tezgâhın üzerine koyup kollarını göğsünde kavuşturarak tezgâha yaslanırken yüzü bomboştu.

"Size burada bir misafir gibi davrandım Bayan Vitalio, bunu ikimiz de biliyoruz," diye sertçe belirtti. "Çok sevdiğiniz arabanıza erişiminiz vardı. İstedığınız gibi gelip gitme özgürlüğüne sahiptir. Ama dün denklemi değiştirdiniz. Bütün gün beni takip ettin, sadece kendi hayatını değil benimkini de tehlikeye attın. Sadece bir kez değil, defalarca."

Tezgâhtan uzaklaştı ve yavaşça ona doğru yürümeye başladı, kolları hâlâ çaprazdı ve yüzü sertti, yüzünde gölgeler oynaşıyordu, uzun saçları ve sert görünümü onu olduğundan daha da korkutucu gösteriyordu.

"Burada savaşın eşiğinde olduğumuzu hatırlatmama gerek var mı?" diye homurdandı, mavi gözleri alev alev parlıyordu. "Baban henüz misilleme yapmadı diye yapmayacağını sanma. Ona kendi topraklarında hakaret ettim, sadece ona vurarak değil, burada kalmana izin vererek de. Bu, dışarıda bulunması gereken vahşi kodlarınızı hesaba katmıyor."

Yanılmıyordu. Ama Morana tek kelime etmedi, birkaç adım ötesinde dururken konuşmasına izin verdi.

"Evet, muhafızlara ben söylemedikçe sizi dışarı çıkarmamalarını açıkça söyledim, çünkü kodlar bulunmadan önce güzel boynunuz kırılırsa hepimiz mahvoluruz."

Kalbi yeniden hızlanmadan önce bir an durdu. "Kumarhanede beni bu yüzden mi öldürmedin? Beni neden henüz öldürmedin?"

Yüzünü yana eğdi, ifadesi boştu. "Elbette." Kalbinin içinde bir tutam acı kıvrıldı ama onu itti,
Bu adamın soyulması gereken inatçı bir soğandan daha fazla katmanı olduğunu biliyordu ve bunları ağlamaklı gözlerle göremezdi. Bakışlarını daralttı ve adamın gözlerine odaklandı, kendi duyguları onları bulandırmadan görebiliyordu.

Başını sallarken dudakları kıvrıldı, o bir şey söyleyemeden gitmek için arkasını döndü ve asansörün düğmesine bastı. "Korumalara söyle geçmeme izin versinler. Aksi takdirde ya onlar ya da ben zarar göreceğiz. Seçim satıcının."

Kapılar hızla açıldı ve kadın içeri girdi, park düğmesine bastı ve sonunda tekrar ona baktı.

"Oh, ve kendinize beni bu yüzden öldürmediğinizi söylemeye devam edin, Mr. Caine. İyi bir uyku çekebilirsin."

Gözleri parladı ve kapılar kapanarak onu dışarıda bıraktı, aynalı paneller kendi formunu yansıtıyordu.

Morana dönüp kendine, yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeye baktı ve sinir bozucu adamla geçirdiği birkaç dakikanın ardından nihayet ellerinin titremesinin durduğunu fark etti.

Mezarlıktaydı, çimlerin üzerine uzanmış, bulutlu gökyüzüne bakıyordu. Gökyüzü.

Burası *onun* yeri.

Morana, bu küçük mezarlığı birkaç yıl önce kazara havaalanında buldum. Pistten büyük bir çitle çevrili duvarla ayrılmıştı. Arabayla dolaşırken tesadüfen bu yere rastladığında, hemen huzur ve sessizliğin bağımlısı olmuştu. Ayağının altındaki zemin sarsılmış ve başını kaldırıp baktığında, başının sadece birkaç metre yukarısında uçmakta olan devasa bir uçağın karnını görmüştü. Kendisinden çok ama çok daha büyük bir şey onu altında çok küçük hissettirmişti. İşte o an oltaya takılmıştı.

O zamandan beri buraya sayısız kez gelmişti. Sadece çimlere uzanıp her beş dakikada bir kalkan uçakları izlemek için, gürültünün vücudunun her yerinde çınlaması için, buranın inzivaya çekilmesi için. En iyi düşündüğü yer burasıydı. Bir sürü cesur karar vermişti.

ve son birkaç haftanın çılgınlığı içinde burayı ne kadar özlediğini unutmuştı.

Şimdi yumuşak çimlerin üzerinde yatan Morana, yerdeki gümbürtüyü hissetti ve bulutlu gökyüzüne gülümsedi, gümbürtü tüm vücudu yerle birlikte sarsılana kadar büyüdüe ellerini karnının üzerinde birleştirdi. Bir kükremeyele birlikte uçağın burnu göründü, ardından alt kısmı geldi, o kadar büyük ve o kadar yakındı ki her gözeneginde hissedebiliyordu, gürültü sağır ediciydi.

Uçak yükselip gözden kaybolurken ve ardında mutlak bir sessizlik bırakırken gözlerini uçaktan ayırmadı.

Ona yaşadığını hissettirip sonra da onu ölülerle birlikte bırakmak. Tam anlamıyla.

Morana kendi düşüncelerine kıkırdadı, sonra ayıldı, kafasının günlerdir içinde bulunduğu karmaşayı çözdü, sorunlarını üç düzgün yığına ayırdı ve kategorize etti.

İlk yığın kodlardı. Bu kodları işe yaramaz hale getirecek kardeş programı neredeyse yazmış olmasına rağmen, onu endişelendiren bu değildi. Birisi Jackson'ı Tristan Caine gibi davranarak kiralamış, ona kur yapıp kodları yazmasını sağlamış ve diğer adama onun haberi olmadan iftira atmıştı. Partide onunla yüzleşmemiş olsaydı, muhtemelen çok geç olana kadar bunu öğrenemeyecekti.

Ama kim ve neden? Bu kişinin Tristan Caine'i ona komplo kurmak isteyecek kadar tanıdığı açıktı ama onu nereden biliyorlardı? Onun uzmanlığını bilen tek kişi programlama işiyle uğraşan insanlardı ve mafyada bu tür insanlara pek rastlanmazdı. Ancak birkaç hafta içinde böyle iki kişiyle karşılaşmıştı. Belli ki isimsiz kaynağı, kendisinin bile bulamadığı şeyleri dijital olarak bulma konusunda uzmandı.

İkisi bağlantılı olabilir miydi? Ve tüm bunların İttifak'la ne ilgisi vardı?

İkinci yığın Tristan Caine'di. İçindeki her şey onun hakkında hissettiklerine yakından bakma isteğinden uzaklaşsa bile, kendini tam olarak bunu yapmaya zorladı. İnkâr etmenin ona bir yararı olmazdı.

Onu arzuluyordu, bu kadarını itiraf etmişti. Birbirlerine bakmadan duvara karşı hızlı bir sevişme değil sadece. Dün gece yaptığı gibi birkaç saniyeliğine sırtını okşamasını istiyordu. Bir kez olsun göğüslerini tutmasını ve sadece parmaklarıyla ıslatmasını istemiyordu. Kadın

O çeneyi okşayabilmek ve avucuna sürtünen tırnak izlerini hissetmek istiyordu. Dilinin altındaki yara izlerini hissetmek istiyordu. Parmaklarıyla o dövmelemin izini sürmek istiyordu. Onu daha önce de arzulamıştı ve hâlâ arzuluyordu. Yine de açlığı yatışmamış, doymamıştı ve bir seferin yeterli olacağını düşünmesi aptalcaydı.

Onun yanında kendini canlı hissediyordu, bunu o da biliyordu. Ama kumarhane olayına, duyguların her ikisi için de yüzeye çok yaklaştığı dün geceye ve onu incitip incitmediğini bilmek istediğı bu sabaha rağmen, Morana nedense onun yanında kendini güvende hissediyordu. Onun gibi bir adama karşı böyle hissetmek aptalca bir şeydi ama bunu anlayamıyordu.

O kumarhaneye girdiğı ve onu gördüğü an, içindeki bir şey rahatlamıştı. Babasını bırakıp ona geldiğı an, içindeki bir şey çökmüştü. Onun kendisini çıplak görmesine izin verdiğı an, içinde bir şeyler kopmuştu. Onu birçok kez savunmasız görmüş ve şahdamarını koparmak yerine burnunu sokmuştu. Onu pek çok kez alingan görmüş ve ateşini söndürmek yerine onu beslemişti. Onu kendisi olarak görmüştü ve her şeye rağmen, kendi babasının defalarca yaptığı gibi bunu istismar etmemişti.

Bunları görmezden gelemezdi. Onun karmaşık bir adam olduğunu, şimdiye kadar karşılaştığı her şeyden daha zor bir bulmaca olduğunu biliyordu. Ondan nefret ettiğini biliyordu ve eğer kız kardeşinin yerine hayatta olmasaydı, bu çok çok daha kötü olurdu. Onunla konuşmayı reddettiğı bir şey. Neden?

Ve eğer durum daha kötüyse, onunla nereye kadar gidebilirdi ki? Ve evet, bunu istiyordu. Nerede olduğunu bilmiyordu ama bir yerlerde.

Bir başka titreşim onu ürküttü ama bunun başka bir uçak olamayacak kadar erken ve küçük olduğunu fark etti. Bu onun telefonuydu.

Morana cebinden çıkardı ve ekrana baktı. Üçüncü yığın onu çağırıyordu.

Sevgili babacığım.

Morana ekrana baktı, eli yeşil simgenin üzerinde geziniyordu.

O gecedan beri onunla konuşmamıştı. Taşıdığı tüm hayaller sadece düşüşüyle değil, onu yem olarak kullanması ve bir kez bile onu sormamasıyla da paramparça olmuştu. Şimdi kendisinin ve diğerlerinin kaçırıldığını öğrendiğine göre, onunla konuşması gerektiğini biliyordu.

Yine de başparmağı aşağı inemedi. Ekrana kapandı.

Bir uçak daha gitti.

Ekran tekrar aydınlandı.

Morana derin bir nefes aldı ve yutkundu, sesinin tamamen eşit kaldığından emin oldu ve telefonu kulağına götürerek yeşil simgeye bastı.

"Onun fahişesi olarak gayet iyi yerleştin Morana," dedi babasının sesi soğuk bir şekilde. "Senin için böyle planlarım vardı."

Morana dişlerini sıktı ama kasıtlı bir sırıtışla konuştu. "Skandallarla dolu seks hayatımın ayrıntılarını öğrenmek için aramadığınıza eminim, baba. Ah, sormayı unuttum, burnun nasıl?"

Sessizli

k.

Skor 1.

"Binadan tek başına çıktığını biliyorum," diye bilgilendirdi adam onu. Ah, her zaman sadık olan casuslar. Elbette onu izleyen insanlar vardı.

"Ve?"

"Bir hain olarak damgalandın, Morana. Bu bölge artık senin için güvenli olmayacak. Hemen öldürülmezsen avlanacak ve adalet için bana getirileceksin."

Morana başını salladı. "İtibarını bana bunu yapamayacak kadar önemsiyorsun baba. Adın senin için her şeydir. Düşmanla yatan bir kız mı? Bu haberi o kadar derine gömerdin ki gün ışığına bile çıkmazdı."

Derin bir nefes alarak durakladı. "Bu yüzden mi kaçırıldığım haberi hiç duyulmadı?"

Morana babasının nefes alış verişlerini duydu.

Bir süre bekledi, sonra aksanını daha da belirginleştirerek bağırdı. "O lanet haşarat! O zaman da beş para etmez bir veletti, şimdi de beş para etmez bir velet. O pislik sana ne söyledi?"

İlginç.

Morana gözlerini kırpıştırarak gökyüzüne baktı, bulutların tepesinde yuvarlandığını ve rüzgârın hızlandığını gördü.

"Ne düşünüyorsun?" Morana blöf yaparak sesini kontrol altında tuttu ve başka neler öğrenebileceğini görmeye çalıştı. "Biliyorum baba."

Telefonda onun nefes alış verişlerini duydu, derin nefesler alıyordu, belli ki heyecanını kontrol etmeye çalışıyordu.

"Her şeyi biliyor

musun?" "Evet."

"O zaman haklısın," diye konuştu sonunda, sesi o kadar soğuktu ki kadının omurgasında bir ürperti yarattı. "İtibarımı önemsiyorum. Bunun yoluma çıkmasına izin vermeyecek kadar uzun yıllar boyunca çok çalıştım."

Morana kaşlarını çattı, babasının söylediği her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordu. "Bir süredir biliyordun, değil mi?"

Blöf yapmaya devam etti. "Evet, yaptım."

"Ölmeliydin," diye tekrarladı babası geçen geceki sözlerini. "En azından bunca yıl seninle uğraşmak zorunda kalmazdım."

Morana sessiz kalarak onun konuşmasına izin verdi.

"Beni reddettin, beni utandırdın ve şimdi hakkımızdaki gerçeği biliyorsun. Sadece kendi ölüm fermanını imzalamakla kalmadın, Morana. Onunkini de imzaladın."

Zihni sadece tehditlerin ciddiyeti yüzünden değil, adamın söyledikleri yüzünden de dönüyordu.

"Bizim hakkımızdaki gerçekler mi?"

Babası kimi kastediyordu? "Şu andan itibaren benim için ölüsün."

Hat kesildi.

Morana telefona baktı, vücudunu sert bir ürperti daha sardı, kollarında tüyleri diken diken oldu.

Etrafına bakındı, تنها alanın ilk kez güvenli bir sığınak değil de bir cesetten kurtulmak için mükemmel bir yer olduğunu gördü. Duyuları dehşetle karıncalanmaya başladı.

Birdenbire aciliyet hissetti.

Çatı katına, güvenliğe geri dönmesi gerekiyordu. *Şimdi.*

Telefonunu cebine koyarak hızla ayağa kalktı ve biraz ötedeki mezarlığın kapısına doğru yürümeye başladı. Adımlarını hızlandırarak, duyularını tetikte tuttu, etrafına ve omuzlarının üzerine baktı, mutlak sessizlikte çitin bu tarafındaki uzak kenarda mezarlar, otlar ve ağaçlardan başka bir şey görmedi.

Ferforje kapı göründü ve Morana onun biraz ötesinde arabasını görebiliyordu.

Rahat bir nefes alarak koşu hızını artırdı ve mezarlıktan çıktı.

Belki de mutlak sessizlikle birleşen yersiz bir şey için tetikte olduğu için, arabasına yaklaşırken aksi takdirde kaçıracağı küçük bip sesini duydu.

Ses tekrar geldi, etle buluşmadan önce yerde şaklayan bir kırbaç gibi, kan vücudunda bir tsunami gibi akarken kalbinin çarpmasına neden oldu.

Morana olduğu yerde durdu, dizlerinin üzerine çöktü ve arabasının altına bakmak için eğildi, elleri toprağı kazıyordu ve vücudu şüphelendiğı şey doğruysa atlayıp kaçmaya hazırdu.

Bu doğruydu.

Arabasının altına küçük siyah bir kutu bağlanmıştı ve her bip sesiyle birlikte üzerinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Zamanlayıcı olmadığına göre, uzaktan kontrol edildiğı anlamına geliyordu. Bu da birinin onu izlediğı ve yeterince yaklaşmasını beklediğı anlamına geliyordu.

Kalbi boğazına düğümlenen, adrenalini vücuduna hücum eden Morana kendini geriye itip ayağı kalktı ve nefes bile almadan dönüp mezarlığa doğru koşmaya başladı. Kulaklarına kan hücum ediyor ve baldırındaki kaslar yanıyordu. Ayakkabısının tabanının altına küçük çakıl taşları girdi ama koşmaya devam etti, yan tarafında bir sızı hissetti, tam o sırada ayaklarının altındaki zemin gürlemeye başladı.

Tanrım, şimdi olmaz.

Bir uçak gökyüzünde kükrerken, bir kez bile arkasına bakmadan hızla ilerlerken, arkasından esen sıcak bir rüzgâr onu yere düşürdü. Ön tarafının üzerine düşerken sırtını ısı yaktı, nefesi kesildi, kumaş sırtını yırtarken boynundaki ve kollarındaki açıkta kalan deri yandı.

Morana nefes nefese sırtüstü yuvarlandı, hassas derisine baskı uyguladıkça acıyla yüzünü buruşturdu, kolundaki yara tekrar kanamaya başladı, derisini kir kapladı ve kapıya baktı.

Göğsünden bir hıçkırık

koptu. Arabası.

Alevler içinde yanıyor.

Hayır, Tanrım, hayır.

Turuncu alevler arabasının kırmızısını yalayarak canlılığını emiyor, gözlerinin önünde kömürleşmiş siyaha dönüştürüyordu.

Uzun zamandır değişmeyen tek arkadaşının vahşice öldürölmesine bakarken gözlerinden yaşlar süzölldü, acı ve öfke her geçen an onu boğuyordu. O araba onun özgürlüğü, kaçışı ve

Yol arkadaşı. O araba, avazı çıktığı kadar şarkılar haykırdığında ve gözyaşlarına boğulduğunda onu kucaklamış ve güvenli bir yere götürmüştü.

Şu araba.

Arabası.

Morana ona baktı, göğsünden hıçkırıklar fişkırıyordu. Bunu babası yapmıştı. Bunu onun adamları yapmıştı.

Uzun bir dakika boyunca yanan metal yığınının baktı, uzun bir dakika boyunca onun yasını tuttu. Sonra acısını derinlere gömdü ve öfkesinin onu ele geçirmesine izin verdi.

Adamlar, kadının öldüğünden emin olmak ve patronlarına kanıt sunmak için yakınlarda olmak zorundaydı.

Ayağa kalkarak gözlerinin altını sildi ve belinden silahını çıkardı.

Ölüm mü istediler? O da onlara kanlı bir tepside sunacaktı.

Gözyaşlarından arta kalanları silen Morana, ısının kendisine nüfuz etmesine izin verdi ve çömelip yavaşça içeriden yola doğru sürünerek zihnini tüm düşüncelerden arındırdı, vücudundaki tüm acıları görmezden geldi.

Kenara yaklaştıktan birkaç dakika sonra, babasının adamlarının kullandığı siyah cip görüldü, epey uzakta park etmişti.

Morana onları tanıyarak yere çömeldi.

İki adam. Kızına bakmak için gönderilen sadece iki adam. Ama en yakın adamlarından ikisi.

Çok kötü.

Adamlar aracın yanında durmuş, bakışlarını onun olduğunu düşündükleri yanan enkaza dikmişlerdi.

Onları dışarı çıkarmalı, kendisi için bir örnek oluşturmali ve babasına açık bir mesaj göndermeliydi. Kimse onunkiyle uğraşıp zarar görmeden kurtulamazdı. *Hiç kimse.*

Diğerine haber vermeden birini vuramayacağını biliyordu ve fark edilirse vücudu yaralı bir dövüşü kaldıramazdı. Hızlı ve etkili olması gerekiyordu. Morana gözlerini kısıarak silahını araca, özellikle de benzin deposuna doğrulttu ve bulunduğu yerden net bir atış yaptı.

Eli hafifçe titredi ama onu sabitledi.

Örnek ol. Sevgili babacığın siktirip gitmesini söyle.

Derin bir nefes alan Morana tek gözünü kapattı, nişan aldı ve ateş etti.

Cip bir saniye önce sağlamdı, bir saniye sonra havaya uçtu. Hiç de filmlerdeki gibi değildi. Her şey saniyeler içinde olup bitmişti. Aynı alevler aracı ve babasının adamlarını da yalayıp geçerken kolunun geri çekilmesini bile izledi. Kışının üzerine, bitkin bir halde soğuk zemine düştü, hiçbir tatmin hissetmiyordu, boşluktan başka bir şey hissetmiyordu.

Orada, iki mezar taşının arkasında gözden uzakta oturuyor, çatı katına çıkıp uyumaktan başka bir şey istemiyordu. Ama gidemezdi. Arabası olmadan ve babasının diğer adamları yakınlarda olabilecekken gidemezdi.

Titreyen elleriyle silahı yere bıraktı ve telefonunu çıkardı, göz yaşları yine yüzünden akıyordu.

Onu arayabileceğini biliyordu. Bir şekilde onun geleceğini de biliyordu.

Yapmazdı. Yine darmadağın olmuştu ve onun kendisine yardım etmesine izin vermeyi alışkanlık haline getiremezdi. Ama o zaman kimi arayabilirdi ki? Hiç kimsesi yoktu.

Rehberini açan Morana, en üstteki üçüncü numaraya, yeni edindiği bir numaraya baktı ve yutkunarak düşünmeden önce ara tuşuna bastı.

Telefonu kulağına dayadı, dizlerini göğsüne doğru çekti ve çaldığı sırada gözlerini yere dikti.

Dudağını ısırdı, tam telefonu kapatmaya karar vermişti ki telefon cevaplandı ve yumuşak, hışırtilı bir ses geldi.

"Morana?"

Şaşkınlığı, endişeyi ve kaygıyı o küçük kelimenin içinde duyabiliyordu ve bu onu altüst etti.

"Amara," diye konuştu Morana, sesi titreyerek. "Başka kimi arayacağımı bilemedim."

"Aradığına sevindim ama iyi misin?" Amara'nın yumuşak ses tonu endişe doluydu.

"Pek sayılmaz."

"Yaralandın mı? Bana nerede olduğunu söyle, hemen geliyorum."

"Ben... Ben iyiyim," diye hıçkırdı Morana. "Yardıma ihtiyacım var. Ve bundan kimseye bahsetmezseniz çok memnun olurum, lütfen."

"Bunun için endişelenme," diye hemen cevap geldi. "Sadece ne yapabileceğimi söyle."

"Beni almanı istiyorum."

Morana ona yeri söyledi, dikkatli olmasını ve takip edilmediğinden emin olmasını söyledi.

"On dakika uzaklıktayım. Sıkı dur, tamam mı?"

Morana dudakları titreyerek başını salladı.

"Teşekkür ederim." "Ne zaman istersen, Morana."

Telefonu silahın yanına bırakıp uzaklaştı ve mezar taşına yaslandı.

Sırtı ağrıyordu, cildi patlamadan dolayı hassastı ama neyse ki yanmamıştı. Gözlerini gökyüzüne dikti.

İşte bu kadar.

Arabası ölmüştü. Ve ilk kez birini, iki kişiyi öldürmüştü.

İçinde böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemişti. Kendisini incitmeye çalışan erkekleri incitmekten hiç çekinmemiş olsa da. Korunmak için değil ama nefret ve intikam için insanları öldürüp öldürmeyeceğini ya da ne zaman öldüreceğini hiç düşünmemişti. Ama öldürdü. Misilleme yapmıştı ve hiç pişmanlık duymuyordu. Hiçbir şey hissetmedi. Şu anda hissetmiyordu. Belki daha sonra hissedecekti ama şu anda kocaman bir boşluktan başka bir şey değildi.

En azından babasıyla olan yığın çökmüş ve yanmıştı. Onun ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu, bunu her şekilde yapmaya çalışacağını biliyordu ve hazırlıklı olması gerekiyordu.

Telefonu gelen bir mesajla çaldı.

Morana ekranda yanıp söndüğünü görmek için boynunu eğdi.

Tristan Caine: *Tsk tsk, vahşi kedi. Ölüm fermanımı imzalamadan önce en azından babana bir yumruk daha atmama izin vermeliydin. Şimdi bu özgürlüğü kendim almak zorundayım. Bunun eğlencesi nerede?*

Morana mesajı okudu, yanıtla tuşuna bastığında içinden bir kahkaha yükseldi. Nereden biliyordu ki? Babası bir şey mi yapmıştı? Onu öldürmek amacıyla bir bomba patlatması dışında mı?

Kahretsin. Biliyorum, değil mi? Ona burnunun nasıl olduğunu sordum.

Tristan Caine: *Çok renkli olmalı.*

Ben: *Senin için bir sürü küfür kullandı.*

Tristan Caine: *Beyefendi değil, o.*

Morana başını sallayarak gülümsedi.

Ben: *Çok konuşkansınız bayım.*

Tristan Caine: *İlk gece bir centilmen olmadığımı söylemiştim.*

Morana Tenebrae'deki o ilk gece, malikânede, bıçakları boğazındayken ve adam ön tarafına bastırmışken yaptığı konuşmayı hatırladı.

Ben: *Evet, yaptın. Beyefendilerden hoşlanmamam iyi bir şey. Beyefendiler benimle başa çıkamaz.*

Tristan Caine: *Kimsenin seninle başa çıkabileceğini sanmıyorum. Eğer idare edilmek istemiyorsan.*

Morana mesajı okudu, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bu muhtemelen şimdiye kadar birinin ona söylediği en güzel, en güçlendirici şeydi - kendi başının çaresine bakabilecek kadar güçlü olduğunu, kendisini kimin idare etmesine izin vereceğini kendisinin seçtiğini söylüyordu. İçinde yaşadığı dünya düşünüldüğünde bu özellikle şaşırtıcıydı.

Ben: *Komik, ben de senin için aynı şeyi söyleyecektim.*

Amara'nın gelen çağrısı ekranı doldurdu. Morana telefonu açtı ve onu hızla bulunduğu yere yönlendirdi. Başka bir mesaj onu bekliyordu, onu tamamen ayıltan, birkaç mutlu saniye boyunca unutmayı başardığı şeyi geri getiren bir mesaj.

Tristan Caine: *Sanırım korumalarım senden korkuyor.*

Mesajı bir kez okudu. İki kez. Onunla açıkça konuşmayı hayal bile edemediği aynı alaycı tonda yazılmıştı ama kalbindeki cevap yavaş yavaş boşluğu kemiriyordu.

Ben: Olmalılar. Ne de olsa bir arabayı havaya uçurdum ve iki adamı soğukkanlılıkla öldürdüm.

Adam cevap vermeden önce telefonunu kaldırdı ve Amara'nın ağaçların arkasından çıktığını gördü. En az kendisi kadar güzel olan diğer kadının üzerinde buruşuk bir gömlek, kot pantolon ve boynunda baskılı bir eşarp vardı; saçlarını da aceleyle giyinmiş gibi orantısız bir şekilde at kuyruğu yapmıştı. Bu gerçek Morana'nın içinde bir şeyleri ısıttı, çünkü birisi her ne yapıyorsa bırakıp onun için gelmişti.

Kızın yaklaştığını görünce boğazına ağır bir şey düğümlendi ve elini kaldırarak onu yanına çağırdı.

Diğer kadın Morana'nın görünüşüne bakarken Amara'nın adımlarının durakladığını gördü. Cildindeki kir ve dağınık saçları, hafif yırtık ve kirli giysileri ve başının üzerinde asılı duran ve *'perişan halde'* diye bağırان görünmez neon tabelası arasında, Amara'nın oldukça ciddi bir şey olduğunu bildiğinden oldukça emindi.

Sonunda Morana'nın önünde durdu ve toprak, çimen ya da başka bir şey düşünmeden kışının üzerine çöktü, sırtını onunkinin karşısındaki mezar taşına yasladı. Diğer kadın tek kelime etmeden sessizce çantasını karıştırdı ve kapalı bir şişe su çıkarıp ona uzattı.

Morana kapağı çıkarıp şişeyi ağzına götürdü ve susuzluktan yudum yudum suyu içti. Soğuk içecek boğazından aşağı akarak onu mutluluk içinde inletti. Lezzetli suyun tadına bakana kadar ne kadar susamış olduğunu fark etmemişti.

Karnını doyurduktan sonra Morana ellerini yıkadı ve yüzüne biraz su sıçrattı, derin nefesler alarak kendini olabildiğince temizlemeye çalıştı.

"Burası bir mezarlık için oldukça güzel."

Amara'nın yumuşak sözleri Morana'nın başını kaldırıp ona bakmasını sağladı. Onun koyu yeşil gözlerindeki endişeyi gören Morana derin bir nefes aldı.

"Evet, öyle. Yine de en iyi manzara diğer ucunda. Kapının yanında."

Amara'nın kaşları yukarı kalktı. "Yanmış araçları kastettiğinizi sanmıyorum."

Morana kıkırdadı. "Hayır, yanmış araçları kastetmiyorum. Ama onlar hakkında konuşmak zorundayız, değil mi?"

"Sadece sen istersen, Morana," Amara'nın törpüsü sözleri daha da tatlı hale getirdi. Morana bu noktada yarıdan fazlasının Amara'ya ait olduğundan emindi.

Amara'ya aşıktı. Onu sevmemesi mümkün değildi.

Ve onun için yaptığı onca şeyden sonra, bir arkadaşı hak ediyordu. Morana da öyle. Her şey bir yana, bir arkadaş edinecekti.

Bildiği her şeyi kaybetmiş olması, bilinmeyenin içinde güzel bir şeyler bulamayacağı anlamına gelmiyordu.

Bu düşünceyle birlikte Morana boğazını temizledi. "Son zamanlarda kendim ve etrafımdaki insanlar hakkında pek çok şey keşfettim Amara. Ve hiçbir şey görüldüğü gibi değil."

Diğer kadın onun sözünü kesmeden devam etmesi için başını eğdi.

Morana bunun üzerine hafifçe gülümsedi.

"Luna'yı biliyorum," dedi ona, gözlerinin hafifçe açıldığını izleyerek. "Tüm kaybolmaları ve kurbanları biliyorum. Benim de o bebeklerden biri olduğumu biliyorum, bulunan tek bebek."

Amara gözle görülür bir şekilde yutkundu ve başını salladı. "Evet, öyleydin. Yine de herkes bunu bilmiyor. Çok gizli tutuldu."

Morana zorlamadan başıyla onayladı. "Bu kaçırma olaylarının İttifak'la bir ilgisi olduğunu biliyorum, hatta belki benim kaçırılmamla bile. Ve kız kardeşi yokken hayatta ve burada olduğum için benden nefret etmediğini de biliyorum."

Amara dudağını ısırırken gözleri yaşlarla doldu. Ama tek kelime etmedi ve nedense bu sadakati Morana'nın ona daha fazla saygı duymasını sağladı.

Morana devam etti. "Babamın beni zerre kadar umursamadığını biliyorum. Kodlarla, her şeyle ilgili benden daha büyük bir şeyler oluyor. Bunu biliyorum. Kendi babamın bana suikast düzenlediğini, arabamı bombaladığını ve neredeyse beni öldürdüğünü biliyorum. Ama nedenini anlamıyorum. Bunu neden yaptı?"

Amara yutkundu, koyu yeşil gözleri samimiyetle parlıyordu. "Çok özür dilerim."

Morana başını salladı. "Daha yeni iki adam öldürdüm ve başvuracak kimsem kalmayınca sana güvenmeye karar verdim. Eğer karşılık vermeye karar verirsen, sana ihanet etmeyeceğimi bilmeni isterim."

Durakladı, sonra kalbi sıkışarak açıkça ifade etti. "Sana ihanet edecek kimsem yok, Amara. Beni koruması gereken adam ölmemi istiyor ve beni öldürmesi gereken adam da bana koruma teklif ediyor. Ne kadar karmaşık olursa olsun, bu iyiliğe ihanet etmem. Çok fazla şey bilmiyorum ve sahip olduğum az şey de senden, Dante'den ve ondan geldi. Buna ihanet edemem."

Derin bir nefes aldı. "Ama gerçek çok basit - Tristan Caine'in kim olduğunu bilmiyorum. Kim olduğunu da. Onu anlamama yardım et. Savaşmama yardım et."

Amara başını arkaya yasladı ve uzun bir süre gökyüzüne baktı. Morana, diğer kadın daha da yumuşak bir ses tonuyla tekrar konuşmadan önce ona düşünmesi için zaman tanıdı.

"Senden neden nefret ettiğini biliyorum, Morana. Bana güvendiği için değil. Kimseye güvenmiyor. Kimsenin ona yaklaşmasına bile izin vermiyor. Hepimiz ne kadar yalnız olsak da, o içimizde en yalnız olanı."

Yağmurlu bir gecenin ve cam pencerelerin hatırası içinden süzülürken Morana'nın kalbi sıkıştı. Konuşmaya devam ederken Amara'nın yanağından süzülen bir damla gözyaşını sessizce izledi.

"Dante gerçeği biliyordu çünkü varis oydu. Ve bir güven anında, kardeşinin kanının aktığını görmenin ama bu konuda hiçbir şey yapamamanın çaresizliğini hafifletmek için bana söyledi. Ben de Tristan'ın gerçeğini asla ağzımdan kaırmayacağıma dair ona hayatım üzerine yemin ettim."

Morana aralarında havada asılı duran söylenmemiş 'ama'yı duydu. O anı bozmak istemediği için dilini ısırdı.

Amara'nın yüzünden bir damla gözyaşı daha aktı.

"Sana nasıl baktığını görüyorum. Hayatım boyunca seni tanımama rağmen, seninle olduğu gibi olacağını hiç düşünmemiştim."

"O benimle nasıl?" sözleri, o daha dşnemededen usulca ağzından kaçtı.

Amara ona bakmadı, tepesindeki bulutlara bakmaya devam etti, dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Yaşıyor."

Morana kalbinden bir şeyin geçtiğini hissetti. Bir akım, bir zap, bir şey.

"Bunun için başka bir kelime yok. Bu yüzden seni gerçekten incitebileceğine inanmıyorum. Çünkü hayatın tadına baktıktan sonra, onu gerçekten hiç bırakmıyorsun, değil mi?"

Hayır. Yapmamıştı.

Sabahki ısrarlı sözleri aklına geldi.

"Seni incittim mi?"

Amara haklı mıydı?

Morana sessiz kaldı, düşüncelere daldı.

"Senden hoşlanıyorum Morana," Amara sonunda ona baktı, gözleri kararlı ama acılıydı. "Senin arkadaşım olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Bu yüzden de seni uyarmam gerektiğine inanıyorum. Tristan'ı tanıdığım için, bu nefreti neden kendine bu kadar yakın tuttuğunu bildiğim için, kaçınılmaz olarak sana zarar verecektir. İsteddiği için değil, başka bir yol bilmediği için. Yirmi yıl boyunca Dante ve benim dışımda kimseye zerre kadar sevgi duymadan yaşadı ve sadece zerre kadar. Bunu biliyoruz ve kabul ediyoruz. Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Morana gözlerini kırptırdı, kalbi küt küt atıyordu. "Bana ne soruyorsun Amara?"

Amara derin bir nefes aldı. "Nedenlerini bilmeni istiyorum Morana. Kadın kadına, arkadaş arkadaşına ama aynı zamanda Tristan'ı kendinden kurtarabileceğini düşündüğüm tek kişi olduğun için bilmeni istiyorum. Bunu yapmak için gerçeği bilmen gerek. Bunu yapmak için, her şeyin kolay olmayacağını ve Tristan'ın kendisinin yolunuzdaki en büyük engel olacağını anlamanız ve kabul etmeniz gerekiyor."

Elleri hafifçe titreyen Morana, Amara'nın sözlerini düşünerek derin bir nefes aldı.

"Gerçek onu anlama şeklini değiştirecek, Morana. Senin için bir şeyleri değiştirecek ama onun için değiştirmeyecek. Hâlâ bilmek istiyor musun?"

Tanrım, bu tam bir karmaşaydı.

Bilmek ya da bilmemek, işte soru buydu.

Cehalet mutluluktur, demişler. Üzgünüm, eski filozof, cehalet berbattı.

Ama bir kez öğrendi mi, asla geri dönemezdi. Asla geri dönemezlerdi. Aralarındaki şeyleri nasıl değiştirecekti? Aileleri arasındaki şeyleri nasıl değiştirecekti? Ve eğer gerçeği öğrendiği için ondan kurtulmaya karar verirse ve bunu istemezse, o zaman ne olacaktı?

Tüm bunları geride bırakıp gidebilirdi.

Hayır, yapamazdı. Artık yapamazdı. Kendisi hakkında var olduğunu bilmediği her şeyi öğrenene kadar olmazdı.

İçindeki çatışma, endişe, öfke, merak, hepsi bir düğüm halinde tam göğsünde düğümlenmiş, nefeslerini ağırlaştırmış ve kalbini ağrıtmıştı. Morana gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Bilmek istiyorum."

Bu sözlerle kaderini mühürledi. Bir daha eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

Bu sözlerle birlikte arkasına yaslandı ve gözlerini açtı, Amara yavaşça, yumuşak bir şekilde konuşmaya başladığında elleri tekrar titriyordu.

*Tristan, 8 yaşında.
Tenebrae Şehri.*

*Korkmuştu.
Burada olmaması gerekiyordu.*

Tristan, küçük ayak parmaklarının izin verdiği kadar yükseğe çıkarken bile bir kuralı çiğnediğini biliyordu. Büyük evin yemek salonuna bakmaya çalışırken kısa bedeni sütuna yaslandı. Büyük bir yerdi, odanın her köşesinde uzun lambalar etrafı ılık ılık aydınlatıyor, yan masalar duvarlara yakın bir yere serpiştirilmişti. Ortada uzun kahverengi bir masa, her iki yanında yirmişer sandalye ve masanın başında iki sandalye vardı. Duvarlar, adını hatırlayamadığı büyük evin yapıldığı taştan yapılmıştı ve perdeler koyu mavi renkteydi. Tristan bu rengi sevmişti. Odayı da sevmişti.

Eve daha önce sadece iki kez girmişti, her ikisinde de Patron bir parti verirken. Annesi her şeyin organize edilmesine yardım etmişti. Tristan, babası Patron'u korurken bu yemekli toplantıyı görmeye hevesliydi.

Bunun çok önemli bir iş olduğu Tristan'a defalarca söylenmişti. Bu yüzden annesi onu hep bahçede oynaması için bırakır ve eve girmesine asla izin vermezdi. Gizlice girdiği iki seferde de, birilerinin onu görüp şikayet etmesinden korktuğu için geniş koridorlarda dolaşıp geri kaçmıştı.

Tristan, şikâyetin Patron'a ulaşması halinde başının büyük belaya gireceğini bilecek yaşıydı. Patron küçük çocukları öldürmezdi, ya da o öyle yapardı.

ama onları uygun gördüğü şekilde cezalandırdı. Tristan cezalandırılmak istemiyordu.

Daha önce gizlice girmiş olsa da, eve girmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Gerçekten gitmesi gerekiyordu ama salonu izlerken ayakları yere yapışmıştı. İlk başlarda, eve gizlice girişleri meraktan kaynaklanıyordu. Ama bu sefer bilgi almak içindi.

Yetişkinlere söylenecek yaşta olmadığı için kimse ona bir şey söylemedi. Bu bilmediği anlamına gelmiyordu.

O
biliyordu.

Gördü.

Duydu.

Hissetti.

Çok fazla acı. Çok fazla suçluluk.

Küçük kız kardeşi gitmişti ve bu onun hatasıydı. Onu korumak onun göreviydi; onun güvenliği onun sorumluluğundaydı. On yedi gün geçmişti ve onun hakkında en ufak bir ipucu bile yoktu.

Tristan o geceyi hâlâ o kadar net hatırlıyordu ki kafasında canlı bir resim canlanıyordu. O tatlı sesiyle kıkırdayan küçük Luna'sını gıdıkladığını, üzerinde kırmızı kalpler olan beyaz pijamaları içinde onunla birlikte güldüğünü hatırlıyordu. Onun kocaman yeşil gözlerinin kendisine öyle masum bir sevgiyle, öyle bir bağlılıkla baktığını hatırlıyordu ki göğsünde her zaman bir tuhaflık hissediyordu. Yatağının altını kontrol ettiğini ve ona iyi geceler diye sarıldığını hatırladı, saçlarını minik bir yumrukla kavrarırkenki o yumuşak bebek kokusunu hatırladı.

O dünyadaki en güzel kız kardeşti. Tristan onun pembe buruşuk yüzünü gördüğü ve minik bedenini incecik kollarına aldığı ilk anda onu her zaman güvende tutacağına yemin etmişti. Ne de olsa onun ağabeyiydi. Ağabeyler böyle yapar. Küçük kız kardeşlerini ne pahasına olursa olsun korurlardı.

Yine de o gece başarısız olmuştu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama bir şekilde vardı.

Pencereleri kilitliydi - kendisi kilitlemişti. Ve Odasına girmenin tek yolu onunkinden geçiyordu. Annesi bile kız kardeşini kontrol etmek için uyanmadan kapıdan geçemezdi.

O gece ona her gece olduğu gibi iyi geceler diye sarılmıştı.

Sabah olduğunda yatağı boştu.

Pencereler kilitliydi. Gece boyunca bir kez bile uyanmamıştı. Sanki kız iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu ve her nasılsa kızın ağabeyine ihtiyacı varken o uyumuştı. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Onun yokluğunun yarattığı boşluk içini kemiriyordu. Sadece onu geri istiyordu. Onun tenindeki o bebek kokusunu koklamak, kıkırdamalarını duymak ve ona sarılmak istiyordu. Onu çok özlemişti.

Tristan yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını uzun beyaz kollarıyla sessizce sildi. Babası ona asla ağlamamasını öğretmişti. O büyük bir çocuktuk ve güçlü olmak istiyorsa asla ağlamamalıydı.

Tristan denedi. Yapmamak için çok uğraştı.

Ama her gece odasının karşısındaki küçük boş yatağa bakıyor ve gözyaşları sel olup akıyordu. Her gece babasının suçlamalarını ve annesine acı içinde bağırdığını duyuyor ve gözyaşları akıyordu. Her gece annesinin babasını sakinleştirmeye çalıştığını ve sesinde büyük bir acı olduğunu duyuyor ve gözyaşları akıyordu.

Bugünlerde herkes ağlıyordu. O sadece ailesinin kendisinin de ağladığını bilmemesini sağladı. Sabah tüm kanıtları yıkadı ve bu konuda gerçekten sessiz kaldı.

Kimse onun her gece gözlerini kapatıp küçük kız kardeşi için dualar fısıldadığını bilmiyordu. Onun geri dönmesi için dua etti. Onun güvende, sıcak ve beslenmiş olması için dua etti. Onu çok fazla özlememesi için dua etti.

Çok dua ediyordu ve dua etmekten çok yorulmuştu.

Bir şeyler, herhangi bir şey yapma ihtiyacı onu zorluyordu.

Kimse ona bir şey söylemese de kulakları keskindi. Dün gece babasının annesine, Luna'yı ve diğer birçok küçük kız şehirden götüren bir komplo hakkında bağırdığını duymuştu. Kendisi gibi çaresiz ve incinmiş hisseden başka ağabeyler olduğunu fark etmek onu kızdırmıştı. Tristan tüm bunları dinlemiş, pencerenin dışındaki yağmura bakmış ve bunun Luna'yı ne kadar mutlu ettiğini hatırlamıştı.

Onun yeniden mutlu olmasını ummuştu.

Ama on yedi gün tek kelime etmeden geçen uzun bir süreydi ve onun başına kötü bir şey gelme olasılığını asla düşünmese de, ailesinin düşündüğünü biliyordu.

Ve sonra babası kızdan bahsetti - bulunan kızdan. Eve dönen tek kızdan.

Tristan bu yüzden gizlice içeri girmişti.

Tristan kızı görmeye gelmişti. Luna'sı hâlâ kayıpken geri dönen kişiyi görmeye gelmişti. Sadece onu görmek, belki de kız kardeşine ne olduğu hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu. Onunla birlikte olup olmadığını, Luna'yı görüp görmediğini bilmek istiyordu.

Tristan sütunun arkasına gizlenirken, gözlerini salonda dolaştırarak insanları izledi ve onları gözlemledi. Muhafızlar ve bir kadın da dahil olmak üzere toplam on adam vardı.

Babası ona her zaman yüzleri hatırlamasını söylerdi. Küçük Tristan'a işlerinde yüzlerin sır olduğunu öğretmişti. Ve sırlar bir gün kullanılabilecek silahlardı.

Annesi ona her zaman gözleri okumasını söylerdi. Gözlerin ruha açılan pencereler olduğunu söylerdi. Tristan bu yüzden küçük kız kardeşinin tanıdığı herkes içinde en saf ruha sahip olduğunu biliyordu. Tristan, Luna'nın bulunamadığı her gün babasının ruhunun daha da karardığını bu şekilde biliyordu. Tristan, annesinin ruhunun tüm acıların ağırlığı altında can çektiğini böyle biliyordu.

Tristan acele etmedi, masanın etrafındaki insanların yüzlerini ve gözlerini izledi, dairesel odanın her tarafını saran güvenliğe bakmadı. Gözleri doğruca babasına gitti.

David Caine Patron'un koltuğunun yanında duruyordu, uzun boylu, zayıf bir adamdı ve ellerini arkasında kavuşturmuştu - Tristan ellerinin titrediğini biliyordu. Uzun zamandır titriyorlardı ve son birkaç gündür daha da kötüleşmişti. Bu düşüncenin kendisini rahatsız etmesine izin vermeyerek gözlerinin Patron'a kaymasına izin verdi.

Patron - asıl adı Lorenzo Maroni'ydi ama Tristan'ın babası ona Patron derdi - masanın başında, bir kenarda oturuyordu. Ailedeki herkesin giydiği siyah takım elbiseyi giymiş, yüzü sakallı, başı kısa saçlarla örtülü, gözleri koyu renkti.

Tristan adamla ilk karşılaştığı zamanı hatırlıyordu. Patron dışarı çıktığında annesi başka bir akşam yemeği düzenlerken o bahçede oturuyordu. Tristan o sırada onun kim olduğunu bilmiyordu. Sadece uzun boylu, iri yarı adama, kara gözlerine ve sert yüzüne bakmış ve bir anda ondan hoşlanmamıştı.

Patron onun bakışlarını tutmuştu. "Bana öyle baktıkları için insanları yerim, evlat."

Tristan hiçbir şey söylememişti, sadece bu yüzden ondan daha da hoşlanmıyordu.

Adam o zaman gülümsedi, kötü bir gülümseme. "Sen diğer küçük çocuklar gibi değilsin, değil mi?"

Tristan gözlerini kısarak, "Hayır, değilim," dedi.

Adam onu dikkatle izlemiş, sonra da çekip gitmişti ve Tristan o günden sonra Patron'la bir daha karşılaşmamak üzere bankına geri dönmüştü. Babasının neden kara gözlü ve sert yüzlü bir adam için çalıştığını hiçbir zaman anlayamamıştı.

Tristan şimdi puro içen adamı inceliyordu, önündeki masada bir silah duruyordu, metal odanın parlak ışıkları altında parlıyordu. Diğer birkaç adam da silahlarını çıkarmıştı.

Bu Tristan'ı rahatsız etmedi. Silahlar hiç rahatsız etmemişti. Babası ona nasıl silah tutulacağını öğretmişti ve hiç ateş etmemiş olmasına rağmen Tristan silahları severdi. Elllerinde hissetmek hoşuna gidiyordu. Bir gün babasından düzgün ateş etme konusunda eğitim alacak ve bir silah koleksiyonuna sahip olacaktı.

Bir gün. Luna eve sağ salım döndükten sonra.

Ailenin tanıdık yüzlerinden, Tristan'ın sadece babasıyla birlikte gördüğü ama isimlerini bilmediği adamlardan uzaklaşarak masanın diğer ucuna bakmak için boynunu çevirdi. Orası şehir dışından gelen misafirlerin olduğu yerd.

Onları yakından inceledi. Masanın başındaki adam iriydi, Patron'dan daha iriydi ama babasından daha iri değildi, herkes gibi koyu renk bir takım elbise giymişti ve kısa bir sakalı vardı. Tristan uzun bir süre adamın yüzüne baktı, ezberledi ve gözlerine baktı.

Midesine ağır bir şey oturdu.

Bu adamdan hoşlanmamıştı. Bu adamdan hiç hoşlanmadı.

Yüzü düzgün ve gözleri karaydı, ama yüzünde onun yaşındaki herhangi bir çocuğu korkutacak bir şey vardı. Bu da Tristan'ın adamdan daha da nefret etmesine neden oluyordu.

Yine de bir an sonra dikkatini çeken kişi o değildi.

Bu, kötü adamın yanında oturan, güzel mavi elbiseli, kucağında bir bebek olan kadındı.

Tristan nefesinin göğsünden fırladığını hissetti. O kadar *küçüktü ki*.

Luna'dan çok daha küçüktü. Pembe bir elbise giymiş, başına seyrek olarak kıvrırcık siyah saçlar serpiştirilmiş olan Tristan, kadın onu tutarken sadece sırtını görebiliyordu.

Luna'yla birlikte miydi? Kız kardeşiyle birlikte olmuş, onunla oturmuş, onunla ağlamış mıydı?

Nasıl bulunmuştu? Neden sadece o ve başka bir kız değil?

Kadının kollarındaki küçük bohçayı izlerken sorular aklından hiç çıkmadı, diğer her şey unutuldu. Meraklı küçük bir solucan gibi kıpırdanıyor, annesi olduğunu tahmin ettiği kadından uzaklaşmaya çalışıyordu. Tristan Luna'nın bunu yaptığı zamanları, hayal kırıklığı içinde küçük göğsünden çıkardığı sesleri, serbest bırakıldığında içinden fıskıran mutlu kahkahayı hatırladı.

Bu bebek de aynı sesleri çıkarıyordu. Tristan onu odanın öbür ucundan duyabiliyordu.

"Onu masaya koy Alice!" Kötü adamın sesi Tristan'ın gözlerinin odaklanmasına neden oldu.

Alice adındaki kadının, yürümeye başlayan çocuğu, sırtı annesine dönük olarak odayı görebileceği bir şekilde masaya oturtmak için acele ettiğini gördü.

Tristan onun yüzüne baktı ve Luna'yı ilk gördüğünde göğsünde hissettiği çarpıntının aynısını hissetti.

Çok güzeldi - pembe yüzündeki tombul yanaklar, masanın tahtasına kıvrılmış küçük sevimli bacaklar, odanın etrafındaki tüm insanlara bakarken merakla küçük bir 'O' şeklinde açılmış pembe ağız. Ama Tristan'ın bu kadar güzel bulduğu şey bu değildi. Onun gözleriydi. Buğday ve çimen karışımı renginde büyük, güzel gözler. O gözler insanlara, eşyalara göz kırpıyordu - berrak, tatlı, saf. Etrafındaki kötülüklerden etkilenmemiştir.

Tristan kız kardeşinin de aynı şekilde olmasını umuyordu. Yakında bir gün onu böyle göreceğini umuyordu. Onun küçük parmaklarını öpebileceğini ve karnına tekrar ahududu üfleyebileceğini umuyordu.

Gözlerinden bir damla yaş daha aktı.

Ve sonra bir şey oldu.

Nasıl olduğunu anlamadı. Nedenini anlamadı. Ama aniden, küçük kızın gözleri gölgeler içindeki sütunun yanında ona doğru geldi, onu buldu.

Küçük tombul kafasını merakla eğdi. Ve sonra gülümsedi.

Tamamen dişsiz, tamamen sevimli bir gülümseme onu midesinden vurdu.

Tristan kendi dudaklarının kıpırdadığını hissetti.

Luna'nın kaybolduğu günden beri ilk kez gülümsediğini hissetti. Bebek tombul kollarını ılđınca salladı, masanın üzerinde kıpırdandı, kıkırdamaları odanın içinde yüksek sesle yankılandı.

"Küçük Morana'nın iyi olduğunu gördüğüme sevindim."

Patronun sesi Tristan'ın yüzündeki gülümsemeyi sildi.

Morana. Güzel bir isim. Tristan bebeğin sesin geldiği yöne doğru döndüğünü ve başını tekrar eğdiğini gördü. Bundan hoşlanmamıştı. Onu bu kadar çok silahla birlikte masaya koymalarından hoşlanmamıştı. Odanın kara gözlü adamlarla dolu olması ve hepsinin ona bakması hoşuna gitmemişti.

Erkekler evlerine geldiğinde Luna'ya yaptığı gibi onu kucağına alıp odadan çıkmak istiyordu. Kimsenin küçük kız kardeşini kara gözleriyle görmesinden hoşlanmıyordu. Kimsenin bu bebeği o kara gözlerle görmesinden de hoşlanmıyordu.

Ama sessizce saklandı.

"Onu kendin görmek istemiştin Lorenzo, işte burada," diye konuştu kötü adam masanın bir ucundan diğer ucundaki Patron'a. Sandalyesinde arkasına yaslandı, eli masanın üzerindeydi. "Şimdi işimize dönebilir miyiz?"

Tristan adamın ses tonu karşısında dişlerini sıktı.

"Bir saniye içinde," dedi Patron, purosunu söndürürken duman etrafını sarıyordu. Tepedeki vantilatörden çıkan hava odanın içinde dönerek dumanı etrafa yaydı.

"Alice," diye konuştu kötü adam kadına. "Morana'yı al ve git bize."

Kadın ayağa kalkarken Patron, "Bebeği bırak," diye seslendi. Kadın Bir an tereddüt etti ama sonra arkasını döndü ve odadan çıktı. Kapı arkasından kapandı. Küçük kız Morana, her şeyden habersiz, pembe elbisesinden bir parçayı ağzına attı ve çiğnemeye başladı.

Patron'un sesi sessizliği bozdu. "Kayıp kızlardan sadece senin kızın bulunduğuna göre, adamımın bazı sorularına cevap verme nezaketini göstereceksin, değil mi Gabriel?"

Sesinde Tristan'ın anlamadığı bir şey vardı - sanki bilmecelele konuşuyordu.

Kötü adam kaşlarını kaldırdı. "Bu soruları kim soruyor?"

Patron'un gözleri odanın etrafındaki ışıklarda parlıyordu. "Güvenlik şefim. Kızı birkaç haftadır kayıp."

Babası bir adım öne çıkıp masaya yaklaşırken Tristan derin bir nefes aldı ve kötü adam Gabriel ona başıyla selam verdi.

"Kızınız nasıl kayboldu?" Tristan babasının o soğuk sesiyle sorduğunu duydu. Babasının evde bağırıp çağırırken dışarıda nasıl bu kadar sakin kalabildiğini hiç anlamamıştı.

Gabriel mavi elbiseli kadının çıktığı kapıyı işaret etti. "Karım onu parka götürdü ve kaybetti. Dört gün boyunca bulunamayınca kadar kaçırıldığını bilmiyorduk."

Babası başını sallayıp masaya yaklaşırken Patron'un yanındaki adamlar doğruldu. "Peki onu nasıl buldunuz?"

"Biz yapmadık," dedi kötü adam Gabriel. "Gece kapımızın önüne bırakıldı."

Öylece mi?

Ama neden?

Görünüşe göre babasının düşünceleri de aynı yöndeydi.

"Yani, kaçırıldı ve dört gün sonra kapına mı teslim edildi?" diye sordu babası, sesi soğukkanlılığını yitirmiş ve Tristan'ın birçok gecedir duyduğu tonu andırıyordu. "Ne kadar uygun."

Kötü adam babasına ters ters baktı. "Bir şey mi ima ediyorsun?"

"Aynen öyle," diye cevap verdi babası, masaya doğru yürürken.

Aşağı doğru eğilen babasının yüzü ışıklar altında parlıyor, gözlerindeki bakış Tristan'ı korkutuyordu.

Tristan onun yüzüne baktı, sandalyesinin kenarında oturan kötü adama baktı, aralarındaki bebeğe baktı ve midesi dizlerine düştü. Babası bağırmaya başlamadan ve kötü adam karşılık vermeden önce uzaklaşması gerekiyordu.

"Seni inceledim, Gabriel Vitalio," diye konuştu babası, sesi gözlerindeki karanlığa doğru kayıyordu. "Yaptığın şeylere baktım. O kadar çok kız kayboldu ve hiçbirini geri dönmedi. Ama söz konusu senin çocuğun olduğunda, sana hediye paketiyle geri gönderiliyor. Bu sadece iki anlama geliyor: Ya onları korkutuyorsunuz ya da onları tanıyorsunuz. Hangisi, ha?"

Gabriel Vitalio başını Patron'a doğru çevirdi, gözleri öfkeliydi, adamları gergin ve parmakları silahlarında. "Beni buraya bu yüzden mi davet ettin Lorenzo? Bunun için mi?"

Patron güldü. "Seni neden davet ettiğimi çok iyi biliyorsun, Gabriel. İşimiz bitti."

"Gerçekten burada kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmemi mi istiyorsun? Seni taşaklarından yakaladım ve bunu sen de biliyorsun Bloodhound."

Patron sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözleri ölü gibi bakarken bile kıkırdadı. "Etrafına bir bak Engerek. Benim şehrimdesin. Benim bölgemdesin. Benim evimdesin. Etrafın adamlarımla çevrili. Yakın çevren de burada."

Patron'un tüm adamları sanki bir işaretmiş gibi silahlarını Vitalio'nun adamlarına doğrulttu. Tristan izlerken yutkundu.

Gabriel Vitalio derin bir nefes aldı. "Anlaşmalarımızı bozsan bile beni öldüremezsin. Kendi bölgem ve güvenlik önlemlerim var."

"Biliyorum. Seni şimdi öldüremeyebilirim," dedi Patron. "Ama Azrail'e yaptıklarımızı sana da yapabilirim."

Gabriel Vitalio sessizliğe gömüldü. "Seni lanet olası piç."

Tristan'ın kaşları havaya kalktı. Reaper kimdi ve ona ne yapmıştı?

"Dediğim gibi, işimiz bitti, Viper. Bu, güvenlik şefimin seni çamurda yuvarlayabileceği anlamına geliyor. Eğer müttefik değilsen, düşmansın."

Gabriel Vitalio alçak bir sesle, "Beni tehdit ederek susturabileceğini düşünmekle aptallık ediyorsun, Bloodhound," dedi. "Bildiğim şeylerle imparatorluğunu yakabilirim."

"O zaman benimle birlikte yanmaya hazır ol." Sessiz ol.

Tristan ne konuştuklarını anlamadı ama tüm odayı incelerken nefesini tuttu. İki adam masanın karşısında birbirlerine dik dik bakıyordu, havadaki gerilim o kadar ağırdı ki Tristan kollarında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kendini serinletmeye çalışarak onları usulca ovuşturdu.

Belki de gitmeli. Bırakalım yetişkinler konuşsun. Babası oradaydı. Luna hakkında ne öğrenebilirse öğrenecekti.

Ama Tristan hareket etmedi.

Gözleri sürekli adamların ortasındaki küçük bebeğe, belki de içlerinde kız kardeşini en son gören bebeğe takılıyordu. Eliyle tuttuğu bir kaşığı merakla inceleyen bebeğe.

Dudağını ısırarak olduğu yerde kaldı.

Sessizliği bozan babasının sesiydi, sert sözleri kötü adama yönelikti. Engerek.

"Kızlar nerede?"

Engerek dişlerini gıcırdattı. "Ben nereden bileyim?"

Babası bu cevaptan hoşlanmamıştı.

Patron arkasına yaslanıp gösteriyi izlerken, babası göz açıp kapayıncaya kadar silahını çıkarıp Engerek'in kafasına doğrulttu.

Engerek'in eli cebine doğru ilerledi. Babası başını salladı. "Bir santim bile kıpırdama."

Tristan eliyle sütunu tuttu, kasları içgüdüsel olarak gerildi. Tristan gözlerini olay yerinden ayırmadan hızla çorabına eğildi ve bir gün Luna'yı korumak zorunda kalırsa diye babasının zulasından çaldığı İsviçre bıçağını çıkardı. Bıçak küçük elinde hafifçe ağırlaştı ama Tristan bıçağı tuttu, gerekirse savaşmaya hazırdı.

Babası kötü adama döndü ve Tristan'ın irkilmesine neden olan o yüksek ses tonuyla konuştu, bıçak elinde kaydı ve avucunu kesti. Acı teninde patladı ama varlığını kimseye belli etmek istemediği için dudağını ısırды ve yanaklarına süzülen gözyaşlarını sildi.

"Bildiğini biliyorum, Gabriel Vitalio. Bir şeyler bildiğini biliyorum. Hemen dökün yoksa olacaklardan ben sorumlu olmayacağım."

Engerek kıkırdadı. "Seni zavallı piç, neler olup bittiğinden haberin yok, değil mi?"

Tristan adamın suratına bir yumruk atmak istedi. Kanayan yarasını unutup adama vurmak ve burnunu kırmak istiyordu. Kız kardeşi kaybolmuştu ve adam gülüyor muydu? Hem de kendi kızı daha yeni dönmüşken?

Tristan böyle erkekleri tanımamıştı. Böyle adamları tanımayı hiç istememişti. Böyle kötülükle gülebilen adamları.

Ürperdi.

Babası silahı adamın yüzüne doğru daha da itti. "Söyle bana! Ne biliyorsun?"

Adam kıkırdadı. "Ona söylememi ister misin, Bloodhound? İttifak'ı neden bu kadar bozmak istediğini söylememi mi istiyorsun?"

Tristan hareketsiz duran Patron'a baktı.

"Ağzını açmayı düşündüğün her an Azrail'i hatırla Engerek."

Diğer adam dişlerini gösterdi ama sessiz kaldı.

Tristan'ın babası parmaklarını şıklattı. "Bunun kızım ile ne ilgisi var?" Engerek omuz silkti.

Ve sonra Tristan'ın babası taşındı.

Tristan gözünü kırpamadan babası elini çekti ve silahı kaydırarak küçük, tombul bir yüze ve silahı hayranlıkla inceleyen parlak ela gözlere doğrulttu.

Tristan nefes alamıyordu.

Babasının titreyen eli sabitleşti, gözleri tamamen karardı.

"Bana bilmek istediğim şeyi söylemiyorsun," dedi babası sessizce, "o ölür. Senin kızın benim kızım için."

Tristan sahneyi dehşet içinde izlemekten başka bir şey yapamadı ama kötü şeyler düşünmekten kendini alıkoydu. Babası sadece blöf yapıyordu. Luna hakkında her şeyi öğrenmeye çalışıyor ve diğer adamlarla oynuyordu. Evet. İşte buydu.

Viper bir şey yaparsa belki Tristan ona yardım edebilirdi.

Sinirlerini yutarak sütunun arkasından çıktı,
Tristan gölgede kalıp etrafına bakındı.

Gözleri sağında, duvara dayalı küçük masanın üzerinde duran silaha takıldı. Tristan hiç düşünmeden kanayan elinde tuttuğu bıçağı sessizce ahşap yüzeye yerleştirdi ve silahı aldı. Ne tür bir silah olduğunu ya da kaç mermisi olduğunu bilmiyordu. Ama küçük, titreyen ellerinde ağırdı. Ağırdı.

Yine de Tristan ince kollarını kaldırdı, silahı Engerek'e doğrulttu ve babasının ona öğrettiği gibi kilidini açtı. Kızı ona geri döndüğünde nasıl bir mucizeye sahip olduğunu anlamayan bu kötü adamı vurmaya hazırды. Kız kardeşini geri almak için her şeyi yapar, her şeyini verirdi.

Kız kardeşini geri almayı çok istiyordu.

Babası da onu özliyordu. Bu yüzden blöf yapıyordu. Bu yüzden mümkün olan her şekilde bilgi almaya çalışıyordu. Tristan bunu anlıyordu.

Elleri ağrımaya, avucundaki kanayan yara zonklamaya başlasa da ellerini sabit tuttu.

Ses çıkarmamak için dişlerini sıkkan Tristan gözlerini gölgelerin arasından olay yerine dikti. Engerek'in gözlerinin Patron'a kaydığını, Patron'un başını hafifçe salladığını ve adamın tekrar arkasına yaslandığını gördü.

"Sana hiçbir şey söyleyemem," dedi yüksek sesle, sesi kontrollüydü. "Ne yapmak istiyorsan onu yap."

Kulaklarına kan hücum etti. Patron'un adamları silahlarını Viper'ın adamlarına doğrulturken, babası da kendi silahını küçük kızın kafasına doğrultmuştu. Tristan babasının motivasyonunu anlıyordu ama bu diğer adamların yaptıklarını nasıl yapabildiklerini ve neden orada duran hiç kimsenin onları durdurmak için bir şey yapmadığını anlayamıyordu.

Bir adam kendi kızına bunu nasıl yapabilir?

Tristan yutkundu ve babasının silahını indirip başka bir şey yapmasını bekledi.

O yapmadı.

Kalbi güm güm atmaya başladı, silah titreyen ellerinde titriyordu.

Neden silahını indirmiyordu?

Neden bebekten uzaklaşmıyordu? Neden başka kimse bir şey yapmıyordu? "Son şansın, Vitalio," dedi babası usulca. Engerek başını salladı.

Patron konuştu. "Bırak öyle kalsın David."

Silahi çek baba, diye içinden ısrar etti Tristan, dudakları titriyordu. Babası başını salladı. "Onun kızı benim kızım için."

Çekil baba.

Burada olmamalıydı.

Bunu görmek için gizlice girmemeliydi.

Anlayamadı.

O anlamadı.

Tanrım, babası neden taşınmıyordu? Çok korkmuştu. Çok, çok korkmuştu.

Gitmek istedi.

Ama ayakları hareket etmiyordu. *Hareket etmiyorlar.*

Kalbi acımaya başladığında iniltilerini yutmaya çalıştı. Sadece eve gitmek istiyordu. Sadece yatağında uyumak istiyordu. Sadece kız kardeşini geri istiyordu. Eve gitmek istiyordu.

Ama ayakları yere yapışmıştı.

Burada olmamalıydı.

Tanrım, çok korkmuştu.

Kalbi kulaklarının duyabileceği kadar sert atıyordu, midesi ağırlaşmıştı.

Tüm vücudu titremeye başladı, kolları titriyordu, kanıyordu, canı yanıyordu. Babası silahın horozunu kaldırdı, kilidini açtı.

Tristan gözyaşlarını daha fazla tutamayarak ağlamaya başladı. Babasını çok seviyordu. Ama bunu neden yapıyordu? Anlamıyordu. Bu Luna'yı geri getirmeyecekti.

Nefes alıp vermesi ağırlaştı.

Tristan babasının parmağının tetiği tutuşunu izledi ve kaslarının hareket ettiğini gördü ve ani bir kesinlikle babasının tetiği çekeceğini anladı.

Bu bir blöf değildi. Bu bir oyun değildi. Ölüm kalım meselesiydi.

Tristan babasının yüzüne baktı ve hiçbir şey göremedi. Luna'ya baktığı zamanki yüzünden hiçbir iz yoktu. Yumuşaklıktan eser yoktu.

Tristan bekledi.

Nefes

al.

Nefes

ver.

İçeri.

Dışarı.

Babasının parmağı büküldü.

İçin

de.

Dış

arı.

Parmak çekmeye başladı.

Tristan inledi, dehşete

kapılmıştı.

Ve daha ne olduğunu anlamadan tetiği çekti.

Kurşunun gürültüsü, küfürler, çığlıklar ve kızın ağlama sesleri eşliğinde salonda yankılanırken, isabetin gücü Tristan'ı yere düşürdü, silahı hâlâ kollarında tutuyordu.

Aman Tanrım.

Tristan masaya dönüp baktığında, yüzüne kan sıçramış küçük kızı görünce aniden bastıran gürültü beyazlaştı.

Hiç düşünmeden, zihni sessiz, tamamen sessiz, Tristan ön tarafa doğru yürüdü, doğruca ağlamaktan yüzü kıpkırmızı olmuş kızın yanına gitti. Elleri titreyen Tristan, kendi kanayan avucunu unutarak kızın yumuşak yüzündeki kanı sildi.

Derisini temizlemek yerine, kendi kanıyla daha da kirletti.

Babası bu yüzden onu çok kötü cezalandıracaktı.

Ona vurduğu için özür dilemeye ve verdiği cezayı kabul etmeye hazır olan Tristan yana döndü.

Kalbi durdu.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Silah elinden düştü ve aniden sessizleşen odada gürültüyle şangırdadı.

Salon.

Tristan başını salladı.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Babası yerde yatıyordu, gözleri açıktı, yukarıya bakıyordu.

tavanda, vücudu hareketsiz.

Kafasının tam ortasında bir delik vardı. Bir

kurşunun açtığı delik.

Göğsüne bir şey saplandı. "Öz

babanı mı öldürdün?"

Tristan patronun sesini duydu. Sorduğunu duydu, kelimeleri duydu ama babasına bakmaya devam etti, kalbinde bunu inkar etti.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

"Bu onun babası mı?" diye sordu bir

başkası. "Oradan nasıl nişan alabilir ki?"

"Burada olduğunu nasıl kimse bilmiyordu?"

"Bir çocuğa göre çok acımasız. Nasıl biri olduğunu hayal edebiliyor musun?" Kelimeler.

Onun hakkında.

Her taraf acele

ediyor.

Onun üzerinden.

Tek

kelime.

Tekrar

ediyorum.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

"Bir sonraki yemek hazır olduğunda-"

Tristan'ın başını kaldırmasını sağlayan annesinin sesiydi. Tanrım, *ne yapmıştı?*

Tristan, kadının kapı aralığında durduğunu ve gözlerini ona

diktiğini gördü. "Tristan, burada ne yapıyorsun?" diye sordu, gözleri kızgındı.

ona doğru geldi. Patrona dönerek konuşmaya başladı: "Onun adına özür dilerim Bay Maroni. O sadece bir çocuk. Ne yaptığını bilmiyor-"

Gözleri babasına kayınca sesi aniden kesildi, kelimeler ağzında boğuluyordu.

Tristan onun ellerini dudaklarına götürdüğünü, göğsünden bir ses çıkarken gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü gördü. Sıktığı için

çenesi ağrımaya başlamıştı.

"Kim?" annesinin sesi kelimenin üzerinde dalgalandı.

Patron Tristan'a doğru bir adım öne çıktı. "Oğlun."

Annesinin gözleri onunkilere dikildi, yüzüne inançsızlığı kazınmıştı. Tristan onun sessizce kendisini izlemesine izin verdi, yüzündeki gerçeği gördükçe inançsızlığın dehşete dönüşmesini izledi. Kadının gözlerinde gördüğü dehşet, içinde bir şeyleri öldürdü. Ona doğru adım atarken çenesi titredi, kollarına atılmak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedi.

Dehşet içinde ağzı bir karış açık, ondan uzaklaştı. "Uzak dur Ben."

Tristan sustu.

Annesi uzun süre ona baktı ve başını salladı. "Neden?" "Ben... o..." sözcükler boğazına takıldı, orada kaldı, kaçamadı. Annesi bir adım geri çekildi. "Kız kardeşini kaybettin. Şimdi de kendi kardeşini öldürdün. Baba. Kocam. Benim kızım."

Tristan ona uzanmamak için ellerini sıktı, tek kelime bile etmedi. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Benim oğlum tatlı bir çocuktı," diye fısıldadı annesi neredeyse kapıya doğru. "Sen o değilsin. Sen de *onlar* gibisin. Canavarlar."

Göğsünde bir şey kırıldı - onarılamayacak kadar hasar gördü.

"Seni bir daha görmek istemiyorum," diyerek girdiği kapıdan çıkarken sesi çatallaştı. "Sen benim için öldün."

Gitti.

Tristan orada durdu.

Tek başına.

Küçük kız kardeşi

olmadan. Babası

olmadan.

Annesi olmadan.

Sadece ona canlı canlı yiyecekmiş gibi bakan adamlarla. Ve ağlamayı kesmiş bir bebekle.

Birkaç dakika önce onun için hiçbir şey ifade etmeyen bir bebek. Uğruna çok sevdiği babasını öldürdüğü bir bebek.

Tristan ona baktı - ağlamaktan şişmiş gözleri, içlerindeki renkler parlıyor ve ışıltıyordu; küçük ağzı pembe ve yumuşaktı; tombul yüzü onun ve babasının kanıyla lekelenmişti.

Dakikalar önce göğsünde hissettiği çarpıntı gitmişti. Onun yerine başka bir şey vardı. Daha önce hiç hissetmediği bir şey. Anlamadığı bir şey. Çarpık, çirkin ve canlı bir şey, kök salıyordu.

Onun yüzünden nefes alışını izlerken göğsünün içinde. Zehirli bir şey kalbine doğru kanıyor, onu felç ediyor, artık hissedemeyene kadar onu öldürüyordu.

Zehirden başka bir şey hissetmeyene kadar. Ta ki onun kanlı yüzünden başka bir şey göremeyene kadar.

Onu korumak için babasının kanını dökmüştü.

Annesi ona canavar demişti. Haklıydı da. Bir saniye içinde odadaki tüm erkeklerden daha kötü bir canavara dönüşmüştü.

Hepsi *onun* yüzünden.

Çünkü ona seçim yaptırmıştı. Ve onun hiçbir şeyi yoktu.

Hiç kimse.

Hiçbir şey.

Göğsündeki bu his dışında hiçbir şey. Yüzüne bakıp hafızasına kazımak için ona yapıştı. Gözlerine baktı, ruhunun sonsuza dek onun kanıyla lekелendiğini gördü.

Bu geceden itibaren, onun hayatı onundu. O her şeyden vazgeçti, böylece Canlı.

Onun hayatı onun hayatıydı.

Onunla ne yapacağını bilmiyordu. Ama artık onundu.

"Benimle gel, evlat."

Patron'un sesi ona ulaştı. Hayır. Patron değil. O Patron'du. babasına. Ve babası ölmüştü.

Tristan Caine de ölmüştü. Onun yerine başka biri doğdu. Lorenzo Maroni'ye ve onun karanlık gözlerindeki ışıltıya kayıtsızca bakan biri.

Sessiz kaldı, kıza baktığında hissettiği garip, acı duygu dışında içindeki her şey koptu. Etrafındaki adamlar onu düşünüyordu, hepsi ondan daha büyüktü, ağır silahları ve onu korkutacak güçleri vardı.

Artık korkmuyordu.

Bu son kezdi, kendi kendine yemin etti, korkacaktı. Bir daha asla.

İçlerinde en korkuncu olacaktı.

Kızı kurtarmak onu mahvetmişti. Bir gün, bir adamın küçük kızı alıp götürmesini izlerken, mavi gözleri kızın üzerindeyken, borcunu tahsil edeceğine yemin etti.

*Morana.
Günümüz.*

Bunu bilmiyordu, göğsündeki bu sarmal duygu düğümünü.
Sadece acıyordu.
Her şey acıyordu. Her şey.
Titreyen elleri, titreyen dudakları, titreyen kalbi. Hepsi. Nefes alamıyordu. Hava göğsünde bir yerde sıkışıp kalmıştı, kanayan kalbine yaklaştı. Boğazı düğümlendi, kilitlendi; tepesinden geçen uçağın gürültüsü mezarlıktaki ölümü doldururken midesine bir ağırlık çöktü.

Uçak geldi ve gitti. Ve hala acıyordu.

Canını yaktı.

Kendisini incitebileceğini düşünmediği bir şekilde. Bir insanın incitebileceğini hiç bilmediği bir şekilde.

Gözleri yanan Morana hızla gözlerini kırptırdı, yıllarca kimsenin önünde gözyaşı dökmek için kendini eğitmişti ama tek bir damlanın bile düşmesine izin vermedi. Ama tek bir damlada durur muydu? Göğsündeki ağırlık her geçen nefeste daha da ağırlaşırken hiç durur muydu?

Kalbi gibi boğazı da ağrıyana kadar çığlık atmak istedi. Sesi içindeki hiçlikte kaybolana kadar boğuklaşmak istedi. Çığlık atmak istedi ama sesini bulamadı.

O masumdu. Tamamen masumdu.

Var olmak dışında yanlış bir şey yapmamıştı.

Yine de, onun varlığı bile ağlama isteği uyandırıyor. Onun varlığı bile kemiklerini kırmak istemesine neden oluyordu.

Onun sayesinde var olmuştu. O masumdu ama o da masumdu. Masumdu ama yine de kanla lekelenmişti.

Onun kanı.

Babasının kanı.

Onu kurtarmak için döktüğü kan; onu temizlemeye çalışırken damgaladığı kan.

Hikâyeyi bilenler onun bu hareketiyle bir hak iddia ettiğini düşünüyordu. Ama o biliyordu, onun sadece masum bir bebeğin yüzündeki kanı silmeye çalışan tatlı bir çocuk olduğunu biliyordu.

Acı ve öfke, nefret ve kargaşa, şefkat ve kalp kırıklığı, boğazında hissedebildiği bir düğüm halinde içinde birleşmiş, vücudunun her santimetrekaresinde atan kanına karışmış, birini diğerinden ayırt edemediği, hangisinin kime yönelik olduğunu anlayamadığı bir şekilde bir araya gelmişti.

Gözlerini kapattı, bedeni titremeye başlamıştı, ruhunun derinliklerindeki çatışmaya dayanamıyordu.

"Morana."

Amara'nın kırık sesiyle gözleri fal taşı gibi açıldı. Kendisinin aksine, diğer kadın açıkça ağlıyordu, gözlerindeki acı kendisinininkini yansıtıyordu. Morana diğer kadına o kadar çok şey borçluydu ki, her fırsatta kendisinden saklanan gerçeği ona söylediği, yeminini bozduğu ve ona inandığı için bunu anlamaya bile başlayamıyordu.

"Durmamı ister misin?"

Morana hemen başını salladı, sesi içinde kayboldu, ona saldıran duygu yığınınına karıştı, çenesi onu sıkmaya devam ettiği için acıyordu. Bilmeye ihtiyacı vardı. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmeye ihtiyacı vardı, ruhu kendisinden esirgenmiş olan bilgiye açtı. Bilmeye, onu anlamaya ihtiyacı vardı. Yıllardır gerçeklerden uzak kalmıştı ve o her zaman anahtar olmuştu.

Bilmesi gerekiyordu.

Tırnakları alışılmadık gözleriyle uyumlu bir yeşile boyanmış küçük elleriyle yanaklarını silen Amara, sesi rüzgârdaki bir yaprak gibi titreyerek devam etti.

"Tristan'la o gün Bay Maroni onu eve getirdiğinde tanıştım..." güzel, şiş gözleri anlattığı anının içinde kaybolmuş, Morana'nın dişlerini daha da sıkmasına neden olmuştu.

"Üzerinde beyaz uzun kollu bir tişört vardı, her tarafı kan damlalarıyla kaplıydı, bir eli tamamen kan içindeydi, saçları darmadağınktı. Benden sadece iki yaş büyüktü ama çok daha yaşlı görünüyordu. Gözleri... Tanrım, gözleri, Morana... çok *ölüydü*," Amara ürperdi, boşluğa baktı, kollarında tüyleri diken diken oldu.

Yavaşça ovuşturdu. "Bay Maroni herkese yerleşkede kalacağını söyledi. Tristan hakkında konuştu ama Tristan orada öylece durdu, hareket etmedi, tepki vermedi, gözleri herkesin üzerinde gezindi. Ama kimseye bakmıyordu, sanki hiçbir şey görmüyormuş gibi bakıyordu... Bu kadar genç bir çocuğun bunu yapması çok korkutucuydu."

Morana, Amara'nın anlattıklarıyla kendi gördükleri arasındaki uyumu bulmaya çalıştı. Onun diğer insanlara - kumarhanedeki adamlara, ahırdaki insanlara, restorandaki kalabalığa - bu şekilde baktığını görmüştü. Hatta Tenebrae'deki o ilk gece, onun kim olduğunu bilmediği ve kendi bıçağının onun elleri tarafından boynuna bastırıldığı zaman bile ona bu şekilde baktığını hatırlıyordu.

Artık bildiğine göre, o zamandan beri adamın kendisine hiçbir zaman boş boş bakmadığını fark etmişti. O mavi gözlerinde her zaman, her zaman bir şeyler vardı. Ona her zaman, içini yakan o yoğun şekilde bakmıştı.

Amara'nın sesi düşüncelerini böldü, serin bir esinti Morana'nın koyu renk saçlarından bir tutamı kaldırarak ürpertti.

"O gece anneme onu sorduğumu hatırlıyorum. Bizim dünyamızda hiç kimse neden bir yabancıнын aileye getirildiğini, dahası yerleşkede yaşamak için getirildiğini bilmiyordu. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Ama birkaç gün sonra söylentiler çıkmaya başladı."

Morana kollarını kendine doladı, Amara'nın devam etmesini beklerken kemiklerine bir ürperti yerleşti.

"Annem bana hizmetçiler arasında onun hakkında fısıltılar duyduğunu söyledi. Hizmetkârlar yerleşkede neler olduğunu her zaman bilirlerdi ama korkudan - aileleri için, kendileri için, hatta bazıları sadakatten - asla konuşmazlardı. Ama kendi aralarında konuşurlardı ve Tristan büyük bir heyecan yaratmıştı. Annem bana o fısıltılardan bahsetti.

Öz babasını erkeklerle dolu bir odada soğukkanlılıkla öldürdüğünü, ne kadar tehlikeli olduğunu, büyüdüğünde tüm erkeklerin en korkulunu olacağını söylediklerini anlattı. Bana ondan uzak durmamı söyledi. Herkes öyle yaptı. Ve itiraf etmekten utanıyorum, herkes gibi ben de mesafemi korudum, ondan kaçtım çünkü elbette biraz korkuyordum."

"Sen sadece bir çocuktun," diye söze başladı Morana, sesi paslı ve kısık.

Amara üzgün bir şekilde gülümsedi ve üstünün etekleriyle oynadı. "O da öyleydi Morana. Hepimiz onun da öyle olduğunu unuttuk."

Morana boğazındaki yumruyu yuttu ve parmaklarıyla üstünü kavradı.

"Korkunç derecede sessiz bir çocuk olması, herkesin ona karşı hissettiği güvensizliği daha da artırdı. İnsanlar onun hakkında konuşuyordu ve eminim o da bunu biliyordu ama tek kelime etmedi. Hiçbir şey söylemedi. Onu ilk kez orada yaşamaya başladıktan yıllar sonra konuşurken duydum."

Amara bu anıdan kurtulmak istercesine başını sallayarak devam etti. "Bay Maroni adamlarına Tristan'ın gerçeği hakkında sessiz kalmaları için yemin ettirmişti - kalbinin iyiliğinden değil, eğer varsa, ve çocuğu korumak istediğinden de değil. Hayır, Tristan'ın bir gün olacağı adamın ona borçlu olması içindi."

Amara'nın sesindeki tiksinti Morana'nın içine işledi ve kalbi ürperdi. Dünyasındaki acımasızlığın derinliği onu hayrete düşürmüştü. Dünyalarının ne kadar acımasız olduğunu bilmesine rağmen, bu onu yine de hazırlıksız yakalamayı başarmıştı. Burada masumiyete yer yoktu. Hem de hiç. Küçük bir çocuğun içgüdüsel olarak yaptığı şey ona her şeye mal olmuştu. Biri ondan intikam almak istediği ya da onu kendisi için öldürmek istediği için değil. Hayır, birileri onu basitçe sömürmek istediği için. Sevilmeli ve korunmalıydı. Daha da önemlisi, affedilmeliydi. Bunun yerine, potası onu altına alan insanların elinde daha yeni başlamıştı.

"Siktir," diye fısıldadı, başka ne diyeceğini bilemiyordu, bu tek kelime tüm durumu mükemmel bir şekilde özetliyordu.

"Evet. Bu da yetmezmiş gibi, ailedeki diğer çocuklardan ayrı bir yerde tutuluyordu," diye anımsadı Amara, yanağından bir damla gözyaşı daha süzülürken, titrek sesi titriyordu. "Gün boyunca diğer çocuklar duvarların dışındaki okula giderken ya da eğitilme zamanları gelene kadar oyun oynarken, o özel öğretmenlerle birlikte yerleşkeye kilitlendi. Maroni'nin

En iyi adamlar onu eğitmiş, işkence etmiş ve o tek kelime etmemiş. Annem bazen koğuşa gittiğinde onun çığlıklarını duyduğunu söylerdi. Hepimiz bir noktada duyduk. Ama onun sözlerini hiç duymadık. Ve bir noktadan sonra çığlıklar kesildi."

Morana gözlerini kapadı, öfke kanına karıştı, tüm o insanları öldürme dürtüsü, bir çocuğu yok ettikleri gibi onları da yok etme ihtiyacı o kadar şiddetliydi ki kalbinde bir sızıya dönüştü. Vücudunun her yerinde grdğu derin, benekli yara izlerini, sırtındaki yanık izlerini hatırladı. Bunlardan kaç tanesi bu insanlar tarafından yapılmıştı? Kaç tanesi daha çocukken olmuştu? Kaç tanesi onu ölümün eşiğine getirmişti? Deliliğin eşiğine?

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü - acı, öfke ve merhamet gözyaşı - o daha durduramadan. Hızla arpan kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes alarak aşağı yuvarlanmasına izin verdi.

Gözlerini açtı. "Devam et."

Amara usulca içini çekti, yüzü pişmanlık içindeydi. "O zamanlar onu görmezden geldiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Sadece bir ocuk olduğumu biliyorum ama o zamanlar bile bunun böyle olmaması gerektiğini biliyordum. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Yine de ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadım, hiçbir şekilde. Ve bazen merak ediyorum, belki de nazik bir söz, özverili bir jest, bir dostluk eli onun için işleri biraz daha iyi hale getirebilirdi..."

Morana buna bir şey söylemedi. Syleyemezdi. Hissettiği öfkeyle olmazdı.

Amara yutkundu, belli ki bir şeylerle mücadele ediyordu, sonra nefesini içine çekti ve devam etti. "Onu yıllarca yerleşkenin etrafında gördüm. Mahallede dolaşırken, eğitim altında olmayan diğer çocuklarla oynarken ya da anneme yardım ederken yıllar boyunca onu görürdüm."

Bir elini bitkin yüzünde gezdirerek devam etti. "Her zaman yara bere içindeydi. Bazen topallayarak yürürdü. Bazen zar zor yürüyebiliyordu. Ve o zaman bile kimse ona acımaya ya da onunla konuşmaya cesaret edemezdi. Yıllar içinde onun ölümcül olduğu anlaşıldı. Sessizliği bunu daha da besledi. Aile içindeki insanlar dışarıdan biri olduğu için, dışarıdakiler de içeriden biri olduğu için onu dışlıyordu. O hiçbir yere ait değildi. Kimse onunla uğraşmazken, kimse de onunla konuşmuyordu."

"Sonra ne oldu?" Morana kekeledi, kelimeleri güçlükle çıkarabildi, kalbi onun olduğu ocuk için sıkıştı, keşke

onu o zamanlar tanıyordu. O da büyürken çok yalnızdı, etrafı insanlarla çevriliydi ama konuşacak kimsesi yoktu. Belki de gerçeküstü de olsa ona arkadaşlık elini uzatabilirdi. Belki birbirlerinin daha az yalnız hissetmelerine yardımcı olabilirlerdi.

Belki de...

Amara hafifçe gülümseyerek Morana'nın düşüncelerini kırdı, tüm yüzü yumuşadı. "Dante oldu."

Morana anlamayarak kaşlarını çatı.

Amara başını salladı, güzel gözleri parlayarak hafifçe sırıttı. "Birkaç yıl sonra Bay Maroni, Dante'nin eğitimine Tristan'ı yıllarca eğitmiş olan aynı adamlarla başladı. İkisi de bazen aynı yerde antrenman yapıyorlardı. Tristan'ın büyüdüğünde ailenin başına geçeceği konuşuluyordu ve Dante en büyük oğul olduğu için bariz varisti. Tristan'ın kimseyle konuşmak şöyle dursun, kimseyi tanımıyor olması da pek yardımcı olmuyordu. Dante onunla konuşmaya çalışırdı ve Tristan onu hemen sustururdu... herkese karşı böyleydi. Sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşurdu ve çoğu zaman o zaman bile konuşmazdı. Dante istediğini elde edememeye alışık değildi. Bu da aralarında büyük bir gerilim yaratıyordu."

Hayal edebiliyordu.

"Sonra bir gece antrenmandan sonra Dante kendini kaybetti. Tristan'ın yüzüne vurdu.

Tristan uzaklaşmaya çalıştı ve Dante ona yumruk attı. Tristan çenesini kırdı." Amara durakladı. "Lorenzo Maroni'nin en büyük oğlunun çenesini kırdı,

Tenebrae Outfit'in patronu."

Morana gözlerinin açıldığını hissetti, imalar nefesinin kesilmesine neden oldu, omurgasından aşağı bir ürperti aktı.

Rüzgar etraflarında dönüyor, dökülen yaprakları üzerlerine taşıyordu. Tur.

"Cezalandırıldı mı?" diye sordu fısıltıyla, cevaptan korkarak. Başını tekrar sallarken Amara'nın duyarlı kıkırdaması onu şaşırttı.

"Bay Maroni herkesi malikaneye çağırdı. Tüm personel de oradaydı, sessizce izliyorlardı. Her neyse, büyük bir olay yarattı, suçluyu talep etti, oğlunun çenesini kimin kırdığını sordu. Bunu onuruna vurulmuş bir darbe olarak algıladı."

Morana öne doğru eğildi, nefes alışları hızlandı. "Sonra?"

Amara'nın yüzündeki o küçük gülümseme hâlâ duruyordu. "Dante hiç konuşmadı ya da Tristan'a doğru bakmadı bile - zaten babasından nefret ediyordu. Ama Tristan nefret ediyordu. Tristan öne çıktığında ne kadar şaşırdığımı hatırlıyorum.

tereddüt etmeden. Bu çocukta hiç korku yoktu. Hem de hiç. Yani, Lorenzo Maroni ve onun önünde sinen yetişkin adamlar görmüştüm... her neyse, Maroni onu kurnazca tehdit etmeye çalıştı..."

Rüzgar hızlandı. Morana ürperdi. Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyordu.

"... ve Tristan'ın sesini ilk kez o zaman duydum."

Morana kaşlarını kaldırdı, kalbi çarpıyordu. "Ne dedi o?"

Amara'nın yüzündeki hayranlık ifadesi, eski bir anıyı hatırladığında bile, sesindeki şaşkınlıkla eşleşiyordu. "Tanrım, hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Bay Maroni Tristan'ı tehdit etti, belki mecbur hissedeceğini düşündü, belki korktu, belki saygı duydu - Tanrı bilir ne düşünüyordu - ve Tristan... Bay Maroni ile burun buruna geldi ve ona dedi ki - 'Bana bir daha tasma takarsan, seni onunla boğarım. "

Morana gözlerini kırıştırdı, afallamıştı. "Ne dedi?!"

Amara başını salladı. "Bana bir tasma takarsan, seni onunla boğarım. Kelimesi kelimesine."

İçinden şaşkınlık akarken aklını toparlamaya çalıştı. "Kaç yaşındaydı?" "On dört."

Morana arkasına yaslandı, içindeki rüzgârın dışarı çıktığını hissetti.

Amara sanki tamamen anlamış gibi başını salladı. "O korkusuzdu, Morana. İlk kez bir çocuğun Patron'u susturduğunu gördük. O an aynı zamanda Dante'nin tamamen Tristan Takımı'nda olduğuna karar verdiği andı. Ve babası ona Tristan hakkındaki gerçeği söyleyip uzak durmasını sağladığında, bu Dante'nin o çocukla arkadaş olma konusunda daha da kararlı olmasını sağladı."

Morana hızlı bir nefes alarak, "Yani bir takım mı oldular?" diye sordu.

"Tabii ki hayır!" Amara, anılarını hatırlayarak başını sallayarak karşılık verdi.

"Dante dışarıdan bakıldığında her zaman çekici biriydi. Bir nefeste sizi baştan çıkarırken, bir sonraki nefeste sizi öldürmek için milyonlarca yol planlayabilirdi ve siz bunun farkına bile varmazdınız. Tristan ona zerre kadar güvenmezdi ama ondan kurtulmayı da başaramazdı. Dante aldatıcı derecede inatçıydı, hâlâ da öyle. Sorumlulukları olan en büyük oğul olmasına rağmen Dante, Tristan'la ilişkisini sürdürerek babasına defalarca karşı geldi. Maroni onların rekabet etmesini istedi. Onlar da ona parmak salladılar. Yıllar geçtikçe, bir şekilde bu ilişkinin içine düştüler - gerçekten arkadaş ya da kardeş değiller, ama savaşta yanlarında başka kimseyi istemezlerdi. Araları biraz karışık."

Morana sessiz kaldı ve tüm bunları sindirmeye çalıştı.

Elindeki şişenin kapağını çeviren Amara sudan bir yudum aldı, yavaşça yuttu ve Morana her şeyi içine çekerken uzun bir süre sessiz kalarak mezar taşına yaslandı.

"Birkaç yıl sonra kaçırıldım," diye aralarındaki boşluğa doğru sessizce konuştu, sesi boğuktu, gözleri anılarla donuklaşmıştı. "Beni bulan kişi Tristan'dı."

Morana bunun üzerine başladı.

Amara başını salladı. "Evet, beni buldu ve beni esir tutan adamlarla ilgilenirken beni Dante'ye bıraktı. Tristan'la gerçek anlamda etkileşime geçmem beni bulduktan sonra oldu. Ben iyileşirken o da... daha çok yanımda oldu, sanırım belli etmeden. O zamanlar bunun onun için eve çok yakın olduğunu bilmiyordum. Beni korumaya çalışıyordu. Açıkça değil ve asla etrafta insanlar yokken değil, ama o sadece... hayatımda bir varlık haline geldi. Hiç fazla konuşmazdı ama bana bakması, konuştuğumda dinlemesi her şeyi anlatıyordu. Bu yüzden kadınlara ve çocuklara karşı inanılmaz derecede koruyucu olduğunu biliyorum. Yıllardır onun böyle olduğunu gördüm."

Morana'nın köklü koruma ihtiyacının farkına varıyordu. Sahip olduğu onca şeye rağmen hayatta kalabilmiş ve bu koruma ihtiyacından kurtulamamış olması, onun hakkında her şeyden, gösterebileceğinden çok daha fazlasını söylüyordu.

"O hiç kimseye güvenmedi Morana," diye devam etti Amara, sesi hüznle karıştı. "Güvenmek için pek bir nedeni olmadı."

Morana ona, "Sana ve Dante'ye güveniyor," diye hatırlattı.

Amara yine hüznle gülümsedi. "Sadece bir dereceye kadar. Duvarlarının ardında, yapayalnız, dünyaya karşı ölü gibi yaşıyor. O duvara yaklaşmamıza izin var ama asla arkasına geçemeyiz. Bu yüzden ondan bu kadar korkuluyor. Herkes onun kaybedecek bir şeyi olmadığını biliyor. Zayıflıklarından faydalanıldı. Ya şimdi? Zayıf noktası yok. Hiçbir şey yok. Onu izlediğim onca yıl boyunca ölümcül olmaktan başka bir şey yaptığını görmedim. Mutlu değil. Üzgün değil. Acı çekmiyor. Sadece kendini bir hiç haline getirdi..."

Morana'nın aklına bir anda anılar geldi.

"Seni incittim mi?"

Uykusuz gözleri, sorusunun yoğunluğu, vücudundaki durgunluk.

Ona acı çekerek geldiğinde içindeki öfke. Onu zihninde becerdiğinde gözlerindeki sıcaklık. Duşta kendini kesip acı içinde kanarken ettiği küfürler.

Amara yanıliyordu - o hiçbir şey değildi. *Hissetti.*

O kadar derinden hissetti ki, hissetmesine izin vermedi.

O kadar derinden hissetti ki kendi tepkilerinden korktu.

Yoksa tüm bunlar onu manipüle etmek için bir oyun muydu? İntikamı için onu uyumlu hale getirmek için mi?

Gürültülü bir gök gürültüsü gökyüzünde çınlayarak onu ürküttü.

Morana başını kaldırıp baktığında güneşin ufukta alçaldığını, birbiri üzerine binmiş kalın, kara bulutların ardına gizlendiğini görünce şaşırdı. Rüzgâr mezarlığın içinden hızla geçiyor, ağaçlardaki yaprakları çılgınca savuruyor, saçlarını yüzünün etrafında savuruyor, sütunların arasından ısılk çalarak geçiyordu ve kolunda patlamada açılan kurşun yarasından kalan kurumuş kanın farkına varmasını sağlıyordu.

Amara'dan sözünü sakınmadan su şişesini ödünç alan Morana, gömleğinin altından nispeten temiz bir kumaş parçası kopardı, elindeki sınırlı suyla yarayı elinden geldiğince temizledi ve tekrar kanamasını önlemek için beze sardı. Neredeyse boşalmış olan şişeyi diğer kadına geri verdi, onun tarafından sessizce izlendiğinin farkındaydı.

Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Öğrendiği her şeyi sindirmeye başlayabilmesi için bile yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Her zaman ne kadar iç içe olduklarını, her ikisinin de geçmişleri tarafından ne kadar tanımlandıklarını - ondan daha çok onun - kavramak için kendine zaman ayırması gerekiyordu. Ama daha da önemlisi, geleceğini, geleceklerini ya da bir gelecekleri olup olamayacağını anlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes alan ve boğazındaki ağırlığı geri iten Morana, Amara'nın gözlerinin içine baktı.

"Ben sadece... İhtiyacım var..." ne söyleyeceğinden emin olamadan kelimeleri bulmaya çalıştı.

Söyle.

Diğer kadının gözlerinin yumuşadığını gördü ve başını sallayarak kendini itti. diz çökmek için yerden kalktı. Geniş çantasını alıp şişeyi içine koyan Amara ayağa kalktı, çantayı omzuna attı ve otları temizlemek için sırtını fırçaladı.

Morana sert zeminde oturmaya devam etti, mezar taşına yaslandı ve uzun boylu kadına baktı, gökyüzündeki ışık tam da ince boynundaki yara izinin üzerine düşüyordu. On beş yaşındayken halkına ihanet etmeyi reddettiğinde aldığı yara izi. Morana onu daha önce -eşarplar, makyaj ya da gölgeler yüzünden- hiç net bir şekilde görmemişti ama şimdi gözle görülebilecek kadar çıplaktı; boğazını boydan boya geçen kalın, beyaz, kabarık bir et çizgisi.

Morana daha bakamadan onun güzel gözlerine baktı. Amara, Morana'nın daha önce hiç hissetmediği türden bir güven göstererek, yarasını açıkta bırakarak ona gelmişti ve onu bilinçli hissettirerek bu güveni boşa çıkarmayacaktı.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum, Morana," dedi güzel kadın, bir şekilde Morana'yı yatıştırmaya başlayan o hışırtılı sesiyle usulca. "İhtiyacın olursa beni ara yeter."

Arkadaşlık böyle bir şey miydi?

Bilmiyordu. Bu garip kadının ona defalarca gösterdiği nezaket, sevdiği birine verdiği sözle bağlı olmasına rağmen gün ışığına çıkardığı acı gerçek, bir telefonla yardımına koşmak için her şeyi bırakması karşısında gözyaşları yeniden tehdit ediyordu - Morana bunlara yabancıydı. Ama Tanrı yardımcısı olsun, deneyecekti.

Dudaklarının titremesini engellemeye çalışarak yutkundu.

"Teşekkür ederim Amara," diye fısıldadı, ruhunun derinliklerinden kopup gelen bir fısıltı. "Teşekkür ederim... her şey için."

Amara burnunu çekti, gözyaşlarını sildi ve gülümsedi. "Sadece sana sahip olduğum için mutluyum. Hayatımda ve özellikle de Tristan'ın hayatında. O... o yirmi yılını acı içinde geçirdi ama bunu kabul etmedi. Onu seviyorum Morana. Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir kardeş gibi. Ve o çok şey yaşadı, çok yalnız... sadece..."

Morana onun tereddütü karşısında içini çekerek devam etmesini bekledi.

Amara derin bir nefes aldı. "Senin için çok fazlaysa anlayabilirim... eğer o senin için çok fazlaysa. Açıkçası, öyle olmasaydı şaşırırdım. Sadece - eğer çok fazlaysa - eğer yoksa ona umut verme. O asla zayıflık göstermez. Kimsenin onunla kalmasını, onun için kalmasını beklemez. Kimseye güvenmemesinin bir nedeni de bu. Bu yüzden, lütfen, senden tek ricam bu, Morana. Eğer sonunda gideceksen lütfen onu sana güvenmesi için cesaretlendirme."

Nefesini üfleyerek bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "Bütün bunları sana anlattım çünkü kendin hakkındaki gerçeği bilmeye ihtiyacın vardı ve

Onun hakkında. Ne yapman gerekiyorsa onu yap Morana. Bir parçanın onun da buna ihtiyacı olduğunu umduğunu inkar etmeyeceğim, ama her ihtimale karşı, kendin için ne yapman gerekiyorsa onu yap ve lütfen ona zarar verme."

Boğazındaki yumru, görüşü bulanıklaşana kadar büyüdü.

Gözlerini kapattı ve başını salladı. "Süreçten geçmem gerekiyor.

Çok fazla şey var." "Biliyorum. Seni yalnız bırakayım."

"Sadece... bir süre bundan kimseye bahsetme, lütfen."

"Tamam."

Morana usulca mırıldandığı bir kelimeyle Amara'nın ayak seslerinin uzaklaştığını ve onu mezarlıkta ölümlerle baş başa bıraktığını duydu.

Morana gözlerini kapadı ve başını taşa yasladı. Ölüm. Çok fazla ölüm.

Geçmişinde. Şimdiki zamanda. Geleceğinde de mi? İlerlediği şey bu muydu? Bu şekilde mi ilerlemek istiyordu? Yanlış bir şey yapmadığını bilerek mi? O sadece bir bebektir. Hiçbir şey hatırlamıyordu bile, Tanrı aşkına!

Ve yine de, bir parçası, derinlerde bir yerde, göğsünde ağır, kalbinde kök salmış, acıyla yıkanıyordu - eskiden olduğu çocuk için acı, dönüştüğü adam için acı, kaybettiği her şey için acı.

Yirmi yıl olmuştu. Nasıl

hayatta kalmıştı?

Gözleri açıldı.

O biliyordu.

Onun için kendi iradesiyle hayatta kalmıştı.

Onun vücudunda gördüğü ve henüz göremediği tüm yara izlerini hayal etti. Onu, her şeyini kaybetmiş, acıdan başka bir şey elde edememiş, yara üstüne yara almış, günden güne, yıldan yıla genç bir çocuk olarak hayal etti. Yirmi yıl boyunca, kendisine borçlu olduğuna inandığı şey dışında hiçbir şeye, kesinlikle hiçbir şeye sahip olmamıştı.

Onun hayatı.

Onun hayatı için yaşadı. Onun hayatı için kendi hayatına tutunmuştu. Ve kalbi onun için kanarken, onu anlarken, hak ettiği şey bu muydu? Bir gün borcunu tahsil etmeye yemin etmiş bir adamla kalması doğru muydu? Başının üzerinde asılı duran böyle bir kılıçla yaşayabilir miydi?

Yapamadı.

Morana parmaklarına, kirli parmaklarına baktı ve kendine karşı tamamen dürüst olmasına izin verdi. Artık inkâr etmek yok. Kendine izin verdi

Onunla geçirdiği her anı düşündü - bıçağın boynuna dayandığı o ilk andan, eğer o idare edilmek istemiyorsa kimsenin onu idare edebileceğine inanmadığını söylediği o son mesaj anına kadar. Birkaç hafta gibi kısa bir sürede değişmişti. Bu değişime isyan etmiş, bu değişimden korkmuştu ama bu kontrol edilemezdi.

O değişmişti.

Ve onun gözlerinde defalarca tanık olduğu dürüstlükten sonra - şehveti, nefreti, hatta acısı hakkında - onun da bir yerlerde değişmediğine inanamıyordu. Eskiden olduğu çocuk onun hayatını isteyebilir, hâlâ zihnindeki borca tutunmak isteyebilirken, şimdi olduğu adam sadece onu istiyordu.

Bu onun zayıflığıydı.

Onu istiyordu ve bunu açıkça belli etmişti. Onu istiyordu ve hala hayatta olmasının sebebi de buydu. Onu istiyordu ve bu yüzden onu korumuş, kollamış, defalarca öz babasından kurtarmıştı.

Bu istek onun zayıflığıydı.

Ve önünde iki seçenek vardı - bu zayıflığı kullanabilir ve onu dönüştürmek için onunla savaşılabirdi ya da kendi boğazını açığa çıkarabilir ve ona olan inancını, ona olan güvenini, onu sökmemesi için ortaya koyabilirdi.

Yıllardır geliştirdiği her bir hayatta kalma içgüdüğü, ikinci seçeneğin düşüncesini bile protesto ediyordu. Yine de içinde bir ses, ona ilerlemenin tek yolunun bu olduğunu söylüyordu. Son birkaç haftadır hep onun seçimlerine tepki olarak hareket etmişti. İlk harekete geçen o olmalıydı.

Her şey bir yana, sonuçta bugün hayattaydı çünkü onu kurtarmayı seçmişti. Ve ona bir kapanış yapmadan gidemezdi. Hayatı için ona bu kadarını borçluydu. Kaçmak artık bir seçenek değildi. Hayatı onun için her şeyden önemliydi. Onun için tekrar önemli hale getiriyordu.

Babasının iki adamını öldürmüştü. Arabası için yirmi dakika boyunca hissettiği öfke ve intikam duygusuyla öldürmüştü.

Bu öfkeyi yirmi yıl boyunca içinde saklamıştı.

Tanrım, bu tam bir karmaşaydı. Ve babasını ya da Lorenzo 'Pislik' Maroni'yi ve İttifak'la ilgili tüm o boktan karmaşayı düşünmesine bile izin vermiyordu. Beyni bu kadar çok şeyi bir arada kaldıramazdı.

Derin bir nefes alarak artık karanlık olan gökyüzüne baktı, bir başka uçak gürültüyle tepesinden geçiyordu, bulutlar siyaha karşı koyu griydi

Gecenin arka planı.

Bir şeye ihtiyacı vardı. Kendi zayıflığını, kendi kırılganlığını ortaya çıkaracaksa, bunun hayatının en kötü hatası olmadığını söyleyecek bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı vardı. Şimdiye kadar yaşadığı her şeyin onun tarafından manipüle edilmediğini ve onun tarafından kafasında yorumlanmadığını söyleyecek herhangi bir şeye.

Giriş kapılarının yakınından gelen bir ses aniden boş sessizliği yararak içeri süzüldü.

Morana sustu.

Geç olmuştu, fark ettiğinden de geç.

Kalbi hızla çarparken yanındaki silahı sessizce avuçladı ve ellerinin titremesini durdurmaya zorladı. Sonunda ölürse hiçbir karar veremeyecekti. Ve bu şekilde ölemezdi - ne babasının girişiminden kurtulduktan sonra, ne gerçeği öğrendikten sonra, ne de Tristan Caine'in kapanış için harcadığı yirmi yıldan sonra.

Yağmur damlaları bulutlara ağır bir şekilde yapışmış, şimşeklerin çıtırtısı rüzgârda gürültüye dönüşmüştü. Morana havada hissedebiliyordu, bu gece onu boğacak olan şiddetli yağmuru. Hava çoktan kararmıştı, güneş gece tarafından ufkun altında boğulmuştu ve ne kadar تنها olduğunu fark etti.

Olabildiğince sessizce ayağa kalkan Morana, çıplak kollarını serinleten rüzgârla birlikte hızla mezar taşının arkasından çıktı ve çömelerek sesin geldiği kapıların yakınındaki patlama alanına doğru ilerledi. Gölgede kalarak, ayakkabılarının ses çıkarmasını engelleyen toprağa şükrederek, ayı gizleyen ve örtü sağlayan bulutlara minnettar olarak ilerledi, kendi gözleri gözlüklerinin arkasında karanlığa alışmıştı ve çoğunlukla net görmesine izin veriyordu.

Sonunda kapıları net bir şekilde görebilen bir ağacın arkasına gelen Morana, kendini ağaca yasladı ve ne olup bittiğini görebilmek için hafifçe dışarı doğru eğildi.

Takım elbiseli iki tıknaz adam havaya uçurduğu aracın etrafını karıştırıyordu - belli ki babasının adamlarıydı. Birinin kulağında bir telefon vardı, diğeri ise etrafına bakınıyor, bir sigara içiyordu, ucunun turuncu parıltısı onun görüş açısından yanan bir noktaydı.

Silahını elinde hazır tutan Morana olduğu yerde kaldı ve izledi.

Ve sonra kalbi durdu. Adam oradaydı.

Bir şekilde, bir şekilde, onun yerini bulmuştı.

Şaşkınlığı sadece bir an sürdü, kalbi daha önce sahip olmadığı bilgiyle ağırlaştı. Amara haklıydı. Gerçeği bilmek onun için bir şeyleri değiştirecekti ama onun için değiştirmeyecekti - bunu kendisinin yapması gerekecekti.

Kalbi hızla çarpan, vücudu sadece onun varlığında olduğu gibi keskin bir şekilde farkında olan, duyuları tetikte olan Morana, onun her zaman kullandığı siyah SUV'den usulca inişini izledi, vücudu takım elbiseyle kaplıydı, her zamanki açık yakası koyu renk bir kravatla kapatılmıştı. Kıyafeti ona önemli bir yerde, dışarıda bir yerde olduğunu ve doğruca buraya geldiğini söylüyordu.

Neden?

İki adam silahlarını ona doğrultmak için kollarını kaldırdı.

Daha aracın kapısı kapanmadan birini dizinden vurdu.

Adam yere düştü ve ortağı doğrudan nişan alırken acı içinde çığlık attı. Morana irkilmedi bile. Adamın tek bir çizik bile almayacağını bilecek kadar onu iş başında görmüştü.

Kapıyı arkasından çarparak yavaşça ilerledi, tüm vücudu sıkı, çevik, telaşsız hareketinde akıcıydı, bir ışık parlaması onu siyahla örtmeden önce ölümcül bir parıltı verdi.

Ve sonra onun sesi, o viski ve günah sesi, ölümle konuştu. "Nerede o?"

Sessizlik.

Kalbi göğsünde gümbürdeyerek düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Morana bilinçli bir düşünce olmaksızın kendini ağacın kabuğuna daha da bastırdı, parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkıca tuttu, gözleri bu gece onun yaşamı mı yoksa ölümü mü olacağına karar verecek olan adama yapıştı.

Boğazı kilitlendi, aniden ona seslenmek istedi. Dürtüsünü bastırdı.

Babasının yaralanmamış adamı tek kelime etmedi; sadece silahını hazır tuttu.

"Nerede. Nerede. Nerede?"

Tehdit etmedi. Pek çok erkeğin yaptığı gibi kabadayılık yapmıyordu.

Gerçi buna gerek yoktu. Üç kelime o kadar çok ölümle sarmalanmıştı ki gözden kaçırarak zordu.

Belli ki babasının yerde inleyen adamı da öyle düşünüyordu. "Buraya daha yeni geldik. Patlama iki arabayı da havaya uçurdu. Bırak bizi gidelim,

Lütfen. Bizim bir ailemiz var."

Morana, adamın aniden hareketsiz kalışını, gözlerinin ilk kez arabanın yanmış kalıntılarına gidişini izledi.

Bir an için hiçbir şey hareket etmedi - ne rüzgar, ne yapraklar, ne de Erkekler.

"Nerede lan o?"

Gök gürültüsü gökyüzünü ikiye böldü; rüzgarlar karmakarışık hale geldi, kravatını açıp

Ceketini sert göğsüne yaslamış, silahını diğer adama doğrultmuş, sesindeki ölümün yakınlığı kadının irkilmesine neden olmuştu.

Ama gözleri onun arabasında kaldı. Göğsünde bir şey sıkıştı.

"Bilmiyoruz. Bize gelip adamlarımızı kontrol etmemiz söylendi."

Adamlara döndü, silahını indirdi, yüzünde hiçbir hareket yoktu.

"Gidin. Şimdi gidin. Arkanızı dönüp geri gelerseniz ölürsünüz."

Ayakta duran adam başını salladı ve yaralı adamın kalkıp kendi arabalarına doğru gitmesine yardım ederken silahını bir kenara koydu. Birkaç dakika içinde araca binip uzaklaştılar, parlak arka lambalar kayboldu ve her şey karanlığa gömüldü.

Gitmelerine izin verirdi.

Morana ağacın yanında hafifçe kıpırdandı, onu anlayamıyordu, kalbinin atışları kısırdı, damarlarındaki kan akışı sıcaktı.

Toz yavaşça çöktü.

Onun sevgili arabası olan yanmış metal yığınının doğru birkaç adım atmasını ve durmasını izledi.

Silah elinde, yan tarafında gevşekçe sallanıyordu.

Arabasının bombalanmış kalıntılarının önünde durdu, sırtı ona dönüktü, takım elbisesinin ceketı kaslarına yapışarak gerildi ve rüzgârın saldırısıyla savruldu.

Morana sessizce ağaca yaslandı ve arkasından onu izledi, tepkisini görmek istiyordu, tepkisini görmeye ihtiyacı vardı.

Çünkü bu adamla kumar oynayacaksa, kartlarını bilmesi gerekiyordu.

Ona attığı son mesajdan beri onunla konuşmamıştı. Telefonu kapalıydı ve Amara'dan olayları çözmesi için kendisine biraz yalnız zaman vermesi konusunda söz almıştı. Saatlerdir kayıptı ve onun tepkisini görmesi gerekiyordu, o adamların önünde değil, tek başına tepkisini. Çünkü hiçbir şeyi çözmemiş olsa bile, eğer Amara ona

Bir umut kırıntısı, kaçmayacağını biliyordu. Hayatında bir kez olsun kalmak istiyordu.

Nefes alırken sırtı kıpırdadı, ölü arabasına bakmaya devam ederken elleri yanında kenetlendi. Karanlık bedenine yapıştı, sadece şimşek çakması onu mezarlıkta karanlıkta tek başına bırakmadan önce birkaç saniye boyunca parlak bir şekilde aydınlattı.

Gök gürültüsü acı içinde
kükredi. Rüzgarlar ağıt
yaktı.

Morana göğsünde yükselen acıyı yuttu ama en ufak bir hareketin bile onu fark etmesini sağlayacağını içgüdüsel olarak bildiğinden kıpırdamadı.

Bu yüzden onu izlemeye devam etti ve bir şey yapmasını bekledi.

O da yaptı.

Arabasına dokundu.

Okşadı.

Sadece bir

kere.

Ama o

yaptı.

Kimsenin izlemediğini düşündüğü zaman yaptı.

Bunu tamamen yalnız olduğunu düşündüğü zaman yaptı.

Morana, adamın iri, kaba elinin kömürleşmiş kalıntılar üzerinde şefkatle gezindiğini görünce gözlerindeki sızıya gözlerini kırıştırdı, umut kırıntısı artık bir parçaya dönüşmüştü.

O biliyordu.

Görmüştü.

Ve onunla savaşıyordu, onun için savaşıyordu, tıpkı onun kendisi için savaştığı gibi. Kumar oynayacaktı. Kendini uçurumdan aşağı atacak ve onun kendisini yakalamasını umacaktı. Çünkü bunu yapmazsa hayatlarına nasıl devam edebileceklerini bilmiyordu. Tanrı biliyordu, o yapmayacaktı.

Derin bir nefes alarak karanlıkta bir adım öne çıktı ve gözlerini ona dikti.

Bir an için hiçbir şey olmadı.

Sessizdi. Karanlıktı. Boştu.

Artık gözünün önünde duruyordu, öyle ki adam boynunu çevirip onu görebiliyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Kalbi hızla çarpan Morana yutkundu, elinde kendi silahı vardı ve bir adım daha attı.

Derin bir nefes aldı, sırtı genişledi, ceketinin kumaşı o yaralı kasların üzerinde gerildi ama dönmedi.

Ve birdenbire Morana onun orada olduğunu bildiğini anladı.

Onun arkasında durduğunu ve kendisini izlediğini biliyordu.

Dön.

Tanrım, bunu onun için kolaylaştırmayacaktı. Peki, o yapmayacaktı Bu onun için de kolay olmayacak.

Bir adım daha ilerledi, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha, adamın sırt kaslarının her bir adımında gerilmesini, vücudunun kıvrılmasını izledi.

Deja-vu o sabah, ona olan nefreti, kız kardeşi ve kayıp kızlardan biri olduğu gerçeği hakkında onunla yüzleştiği andan itibaren onu vurdu.

"Bunun için senden hiç nefret etmedim.

Hayır. Hiç olmadı. Bunun için değil.

Sadece o sabah mıydı? Sadece birkaç saat mi? Bir ömür gibi geldi.

Ama kız onda bir tepki uyandırmıştı.

Derin bir nefes daha alan Morana, gözlerini bir anlığına kapatıp içindeki tüm gücü çağırarak kendini uçurumdan aşağı attı.

"Biliyorum

."

İki kelime.

Aralarındaki sessizliği mermi gibi deliyor.

Aralarında havada asılı kalıyor.

Arkasına dönmedi, hareket etmedi, sadece ağır bir nefes alırken sırtı bir kez gerildi. Elleri o kasları hissetmek, parmaklarının altındaki yara izlerini hissetmek için ağrıyordu. Onları yumruk haline getirdi.

Kendi silahı yanında gevşekçe asılı duruyordu, diğer eli pantolonunun cebine gidiyordu. Yine de dönmedi, onunla yüzleşmedi, onu tanımadı.

"Biliyorum..." dudaklarını ısırıp, "Tristan."

Sustu. Her şey sustu.

Adam daha da hareketsiz kaldı,

imkansız bir şekilde. Kadın

refleks olarak daha da hareketsiz

kaldı.

Aralarındaki hava tehlikeli bir şekilde duruldu.

İkisinin de defalarca kabul ettiği ama asla ayak basmadığı görünmez bir çizgiyi aştığını biliyordu. Ona ismiyle hitap ederek bilinmeyen bir bölgeye girdiğini biliyordu. Ve bu onu korkutuyordu. O kadar çok ki

Artık sakinleşen fırtınaya karşı titreyerek durdu, ellerini yumruk yapmış, gözlerini adamın sırtına dikmiş, bir tepki bekliyordu.

Geldi.

Döndü.

Şimşek gökyüzünü yarıyor.

Ve o anlık ışıktaki, muhteşem mavi gözleri onu buldu, hapsetti, yaktı.

Boğazı kilitlendi, kalbi çarptı, kanı kulaklarında sertçe attı.

Neredeyse nefes nefese kalana kadar nefesi daha hızlı gelmeye başladı, çünkü adam ondan birkaç metre uzakta duruyordu, onu çevreleyen karanlığın içinde ölümcül bir şekil kesiyordu, onu bir sevgili gibi sarmıştı, onu bir düşman gibi sarmıştı.

Ve tek kelime etmedi.

Tanrım, onu zorlamadığı sürece ona bir santim bile vermeyecekti. Ve onu buna zorlayacaktı. Başka yolu yoktu, şimdi yoktu, ne onun için, ne kendisi için, ne de onlar için.

Kalbinin derinliklerindeki bu bilgiyle gözlerini bir kez daha kapattı, bir nefes daha aldı ve kendini en azından biraz sakin görünmeye zorladı.

"Teşekkür ederim," diye başladı sessizce, sözleri yumuşak olsa da mezarlığın sessizliğinde yüksek sesle söyleniyordu.

Onun gözlerini net olarak göremiyordu, bu yüzden nasıl tepki verdiğini bilmiyordu. Neredeyse kör bir inanç ve umutla bu işe girişecekti.

Bu yüzden onun tepkisini beklemeden ya da paniklemek için kendine daha fazla zaman tanımadan konuşmaya başladı.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye konuştu onun sert, hareketsiz formuna. Bir bakıma, onu görememesi daha iyiydi. Bu, işleri çok daha kolaylaştırıyordu. "Sadece geçtiğimiz birkaç hafta içinde değil, yirmi yıl önce de."

Parmakları silahın üzerinde esnedi.

"Kimsenin, hele de genç bir çocuğun ödememesi gereken bir bedel olduğunu biliyorum ve tüm bunlar için çok ama çok üzgünüm."

Sadece göğsünün hareketi. İçeri.

Dışarı.

Kendi nefes alış verişini onunkiyile senkronize oldu. Tamam.

"Ama bunu tartışmayacağım, ne bu şekilde ne de sen istemediğin zaman. Sadece sen hazır olduğunda konuşacağız çünkü bu senin hikayen."

Ve Şimdi işin zor kısmı geldi.

Öfke patlamasının damarlarında dolaşmasına izin veren Morana, korkusu içindeki öfkeyle karışarak ileri doğru bir adım attı.

"Hiç yapmadıŐım bir Şey için benden nefret ediyor, tiksiniyorsunuz. Bunu anlayabilsem de - tamamen anlıyorum - bununla yaŐayamam. Masum olduğumu bilmeden." Bir nefes daha çekti. "Ama sen beni kurtardın ve vicdanım sana bir kapanış Şansı vermeden hayatıma devam etmeme izin vermiyor."

Yaklaşan yağmurun kokusu, bölgede çılgınca yetiŐen gece çiçeklerinin kokusuyla birlikte havaya nüfuz etti. Morana kokuyu içine çekti, kendisindeki deĐiŐimi tetikleyen başka bir yağmurlu gecenin anısından güç aldı.

Dudaklarını ıslatarak konuştu, içi titrerken sesini olabildiğince sert tuttu.

"Olay Şu, Bay Caine." Ona bir daha ismiyle hitap etmeyecek, ta ki ona bu hakkı verene kadar. "Ben kararımı verdim - iyi ya da kötü. Şimdi sıra sizde. Sana beni öldürme Şansı veriyorum, tam burada, hemen Şimdi."

Bir süre geçti.

Yukarıda bahsi geçen o güçle, elindeki silahı, uzun zamandır onun kurtarıcısı olan silahı, çok bilinçli bir Şekilde yana fırlattı.

Kendisinininki elinde kaldı, gözleri onun üzerinde yanıyordu.

Morana, kelimeler aklına geldikçe cesaretini toplayarak ileri atıldı. "Babam zaten beni ortadan kaldırmaya çalıştı ve bu gece ölürsem kimse daha akıllıca davranmaz. Herkes bomba patladığında öldüğümü düşünecek ve tüm sorumluluk babamın üzerine kalacak - senin ya da Outfit'in değil. Kimsenin buraya geldiğini ya da bu işe karıŐtığını bilmesine gerek kalmayacak.

Tenebrae'ye hiç suç atılmayacaktı. Dağınlık yok. Faul yok. Hiçbir Şey."

Rüzgâr saçlarını yüzünün etrafında savurdu, ona ulaŐmadan önce her yerine dokundu, onu okşadı, ceketinin gövdesine çarpmasına neden oldu.

Gök gürültüsü gökyüzünde tekrar kükredi.

Morana devam etmeden önce sessizleŐmesini bekledi.

"Kodlara gelince," diye konuştu, Şimdi duramıyordu, hiç kimsenin kendi ölümü için onun gibi argümanlar yapıp yapmadığını merak ediyordu, "ikimiz de başka bilgisayar uzmanları bulabileceğinizi biliyoruz, bu yüzden asıl mesele bu değil.

Beni öldürmek için daha iyi bir fırsat bulamazsın. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Bu sadece ikimizin ve burada gömülü olan ölümlerin arasında kalacak. O yüzden silahını bir kez daha bana doğrult ve kalbime nişan al. Vur beni. Kapanışını bul. Yirmi yıldır aradığın şeyi bul."

Parmakları kıpırdasa bile eli hareket etmedi. Sözlerini söylerken müttefiki olsa da sessizlik onu yavaş yavaş çözüyordu.

Titreyen bedenini korumak için ona bir adım daha yaklaştı ama yine de aralarında birkaç adım mesafe bıraktı.

"Ama şunu anla," diye konuşmaya devam etti, aynı sert tonda, titremediğine şükrederek. "Bu beni öldürmen için sana verdiğim tek şans. Bundan sonra, öldürmemeyi seçersen, bu bir daha asla gündeme gelmeyecek. Bundan sonra, beni öldüreceğin fikrinden vazgeçmen gerekecek. Bundan sonra beni bir daha asla hayatımla tehdit etmeyeceksin."

Cebindeki elini çıkardı, yumruğunu sıktı ve açtı. Bu küçük dışa doğru hareket ona cesaret verdi.

"Ya ölümümü teslim edersin ya da gitmesine izin verirsin. Her iki durumda da, benim yaptığım gibi bir seçim yapmalı ve bununla barışmalısın. Çünkü eğer seçimlerin hayatımı bu kadar derinden etkiliyorsa, yirmi yıl önce yaptığın bir seçim şu anda hayatımı belirliyorsa, o zaman sana tekrar seçim yaptıracam. Bu kez bir çocuk olarak değil, yetişkin bir adam olarak."

Ve sonra sesindeki titreme ortaya çıktı, sesi kırılırken çenesi sıkıştı. "Çünkü beni bir daha öldüreceğini düşünmene asla ama *asla* izin vermeyeceğim. Bu sahip olabileceğin tek şans."

İçgüdüleri onu öfkeliendiriyordu. "Öyleyse seç."

Avuçları terlemeye başladı.

Adamın silahı sıkıca kavradığını, kolunun hareket etmeye başladığını gördü ve gözlerini kapattı.

Etrafındaki sesler, göz kapaklarının ardındaki zifiri karanlıkta daha yüksek görünüyordu. Gece ayınlarını yapan yaratıkların sesleri, yaprakların arasından hışırdayan rüzgârın sesi, kulaklarında çarpan kalbinin sesi.

Kokular da daha keskindi. Havadaki ağır bulutların kokusu, tenine sinen kendi korkusunun kokusu, gecenin içindeki kır çiçeklerinin kokusu. Dışarıda kopan fırtına, içeride kopan fırtına, birleşiyor, çarpışıyor, yakalıyordu.

Silahını ona mı doğrultuyordu?

Göğsü ağırlaştı.

Düşünüyor muydu?

Kurşun midesine yerleşti.

Tetiği çekip onun acısına son vermek üzere miydi? Dünyadaki son eylemi yine yanlış adama güvenmek mi olacaktı?

Kalbi güm güm atıyordu.

Sadece kaçıp gitmeli ve tüm hayatını hiç bilmemenin, aralarındaki olasılığı hiç keşfetmemenin pişmanlığıyla mı yaşamalıydı? Ona bir tür kapanış sunmadan daha iyi yaşayabilir miydi?

Vücudu titremeye başladı.

Saniyeler, dakikalar, saatler. Aralarında asılı kaldı. Onun seçimi ve onunki arasında.

Anılar, anlar, bütün bir tarih. Aralarında sıkışmış. Onun seçimi ve onunki arasında.

Sorular, şüpheler, korkular. Aralarına yerleşiyor. Onun seçimi ve onunki arasında.

Sessizlik.

Yavaş yavaş çözülüyordu. Kenarları yavaş yavaş yıpranıyordu. Yavaş yavaş kendi içine çöküyordu.

Onun bir seçim yapmasına ihtiyacı vardı. Yıllar önce onu seçtiği gibi onu seçmesine ihtiyacı vardı. Onun kendisini seçmesine ihtiyacı vardı - çünkü yaşadığı o günden sonra, babası sanki hayatı değersizmiş gibi onu öldürmeye çalışıyordu, onun kendisini seçmesine ihtiyacı vardı, hayatı için değil, kendisi için.

Sessizlik.

Etrafındaki havada bir değişiklik.

Odun ve misk kokusu.

Yüzünde bir nefesin sıcaklığı. Ve sonra hissetti.

Dudaklar.

Yumuşak, şefkatli dudaklar onunkilere yerleşti. Kalbi durdu.

Karnı dibe vurunca durdu.

Dudakları onunkilere karşı titremeye başladığında nefesi boğazında düğümlendi, gözleri acıdı, kalbi doldu.

Gözlerini açmaya cesaret edemedi, bunun duracağından, onun duracağından korkuyordu. Gözlerini açmaya cesaret edemedi, o anın bir daha asla gerçekleşmemek üzere paramparça olmasından korkuyordu. Kırpiklerinin eşiğinde asılı duran gözyaşından korkarak gözlerini açmaya cesaret edemedi.

Nefes almaya cesaret edemedi.

Ve tekrar sakinleşmeden önce o yumuşak dudaklarını ona değdirdi.

Gözlerini sıkıca kapadı, nefes alışları hızlandı, parmakları avuçlarının içinde kıvrıldı, ona dokunmamak için, çünkü ona dokunmuyordu, başını gidebildiği kadar geriye eğerken bile, dudaklarının onunkilerle daha iyi kilitlenmesine izin verdi.

Soğuk bir yağmur damlası yanağına düştü. Gök gürültüsü gökyüzünü kirletti.

Dudaklarını ayırdı, onun şeklini, yapısını ve güzelliğini hissetti.

Alttakini yakaladı, dudaklarını tekrar fırçalamadan önce hafifçe emdi.

Yağmur bastırdı ve saniyeler içinde ikisini de sıırıslıklam etti.

Gözündeki yaşı bıraktı, yağmura karışmasına izin verdi, dudaklarının titremesi onunkine karşı belirgindi. Ağzı onunkine daha sıkı bastırdı, vücudunun başka hiçbir yeri onunkine değmiyordu. Dudaklarının etrafındaki tüyler, etinin karıncalanmasına neden olacak şekilde onunkilere süründü, ağzının gidebileceği yerleri ve o lezzetli tüylerin nasıl hissettireceğini merak ederek hafifçe öne doğru sallanmasına neden oldu.

Morana içgüdüsel olarak başını yana eğdi, dudaklarının o küçük temasıyla damarlarına ateş hücum ederken elleri titriyordu.

Onu öptü - yumuşakça, basitçe, ustalıkla.

Onu öptü - dizleri jöleye dönene ve karnını sıcaklık istila edene kadar.

Onu öptü - dili olmadan, elleri olmadan, vücudu olmadan.

Sadece dudakları - yumuşak, sert, mevcut - onunkinde.

Bu, hayal edebileceği en güzel öpücüktü, ondan hayal edebileceği en lekesiz öpücüktü, onun yapabileceğini düşünmediği bir yumuşaklığa sahipti. Onun yoğunluğu, alev alev yanan gözleri ve sessiz vaatleri onu yiyip bitirmişti.

Bu yutmak değildi. Bu

tadını çıkarmaktı.

Dudaklarının tadını çıkarıyor, tadını ezberliyor, kendini ona her zamankinden çok daha samimi bir şekilde tanıtıyordu. Kalbi sıkışırken bile ayak parmakları kıvrılıyor, nabızı tüm vücudunda zonkluyordu.

Yağmur üzerlerine yağıyor, ıslak toprak kokusu yükseliyor ve onun kokusuyla karışıyor, duyularını istila ediyor, teninin altına gömülüyor, göğüslerini ağırlaştırıyor ve çekirdeğinin derinliklerinde bir alev tutuşturuyordu.

Onu uzun, uzun dakikalar boyunca öptü - öpüşmelerin olabileceği kadar iffetli, yine de bunu ruhuna kadar hissetti.

Sonra silahın serin ucunun yüzünü okşadığını, metalin şakağından çenesine kadar ıslak tenini öptüğünü hissetti.

Hafifçe geri çekildi, sadece bir santim, o muhteşem mavi gözleri bir cehennemde ona bakarken buldu, gölgeli yüzü ıslaktı, dudakları biraz şişmişti, sıyrıklarına karşı sertti.

Gözleri adamın iri elindeki büyük silaha kaydı, parmak eklemlerini gördüğünde içini bir şaşkınlık kapladı - derileri yeni kırılmıştı, yağmur damlaları tümörlü etin üzerinden aşağıya doğru süzülüyordu. Adamın takım elbisesi ve kravatıyla yağmurda sıırıslıklam olmuş, morarmış parmak eklemlerine sahip olması gibi bir çelişki onu heyecanlandırdı. Buraya gelmeden önce kime bu kadar sert vurmuştu?

Silahıyla kadının çenesine hafifçe bastırarak gözlerinin sessizce kendisine dönmesini istedi.

Morana, adamın parmağının tetikte ve silahın şahdamarına dayandığının farkında olarak buna mecbur kaldı.

Yine de ona seçim şansı vermişti.

Silahını çenesinin altına yerleştirmeden önce şişmiş ağzını silahının ucuyla bir kez yokladı.

Başını eğik tutarken, silahı boynunun altındayken, vücutları ıslak ve yakınken ama birbirlerine bastırılmamışken uzun süre yüzüne baktı. Soğuk rüzgâr ve su kızın sıcak teninde cızırdıyor, sıcak göğsünden aşağı akıyor, kontrast meme uçlarını neredeyse acı verici bir şekilde dikleştiriyordu. Kalbi zaten olduğundan daha hızlı atmaya başladı, içindeki pek çok şeye duyduğu ihtiyaç ön plana çıktı. Gözleri onu yakaladı, gözlerindeki ateş onu yakıyor, kendi gözlerinin önünde alevleniyordu.

Kız gözlerini kırpamadan, adamın ağzı onunkinin üzerindeydi, diliyle dudaklarını araladı ve bacaklarının arasında hissettiği bir hareketle dilini oynattı. Zonklamayı hafifletmek için kalçalarını birbirine kenetledi, gözlerini kapattı ve içgüdüsel olarak ona daha fazla izin vererek ayak parmaklarının üzerine çıktı.

Ve sonra, onu *yuttu*.

Gözlerinin ona verdiği her sözü yerine getirdi.

Yağmurda, silahını çenesinin altına dayayarak onu yuttu.

Sesinde duyduğu viski ve günahın tadına bakarken onu yiyip bitirdi.

Vücudunun tek bir santimine dokunmadan onu yuttu, diliyle okşadı, onu öyle bir tattı ki bacakları güçsüzleşti, elleri

Kendini dik tutmak için ceketinin yakalarına tutunuyor, onun tenine dokunmadığı gibi kendisinininkine de dokunmuyor ama yine de onu desteklemesine izin veriyordu.

Elektrik.

Bunun için başka bir kelime yoktu.

Cızırdadı. Kıvılcım çıkardı. Tüketti.

Enseleri ıslak tenine sürtündü, dudakları birbirine kenetlenirken sıcaklık onu sardı ve bu yanığin kanıtını daha sonra ağzında taşıyacağını biliyordu. Bu kanıtı istiyordu. Yarın onun kızarmış tenine bakmasını ve her gördüğünde olduğu gibi vücudundaki sıcaklığı hissetmesini istiyordu. Onun şişmiş dudaklarına bakmasını ve onunla birlikte geçtiği görünmez çizgiyi hatırlamasını istiyordu. Ona bakmasını ve yağmurdaki o ilk öpücüğü hatırlamasını istiyordu.

Islak ceketine tutunarak dilini emdi, onu daha derine davet etti ve buna karşılık olarak alt dudağını ısırды, silah tenini öptü, çenesinden aşağıya, boynunun eğiminden aşağıya, göğüs dekoltesinden aşağıya kayarak göğüslerinin arasında durdu.

Kalbinin üzerinde durdu, ağzını parçalamaya devam ederken bile göğsünden fırlamasına neden oldu, tüm sıcaklığı, yoğunluğu yağmurla birlikte üzerine döküldü.

Omurgasından bir ürperti geçti, parmakları adamın ceketinin kumaşını kavradı, dudakları adamınkilere titredi ve adam geri çekildi.

Morana gözlerini açtı, öpücüğün gücü karşısında afallamıştı, kendi tepkisi karşısında afallamıştı, onun karşısında afallamıştı.

Vahşi ağzının izlerini taşıyan şişmiş dudaklarını gördü ve teni ısındı, silah kalbine dayalıyken bile meme uçları daha da sertleşti.

Çenesi sıkıştı, gözleri uzun bir an boyunca onunkileri delip geçerken başının yan tarafında bir damar patladı. Kız onun bakışlarını tuttu, bir kez bile gözlerini kırpmadı, birbirlerine bakarlarken su yüzlerinden aşağı süzülüyordu.

Bir süre kıpırdamadan durdu, sonra iki, dudakları yan yana durdu, ikisi de harekete geçmedi, gözlerini küçük bir saniyeliğine kapatmadan önce gözleri birbirinin üzerindeydi.

O küçük saniye için gözlerini kapattı.

Adem elması, kravatının düğümünün üzerinde o küçük saniye için salındı.

Ve sonra kolu düştü.

Morana'nın tuttuğunu bilmediği bir nefes bir anda kaçtı.

Acele et.

Geri çekildi, bir daha kızın gözlerine bakmadı ve onu kendi haline bıraktı. Soğuk yağmur ve serin hava tarafından öpüldü, silahını çamurlu zeminden almak için hızla eğilirken ceketini elinden düşürdü.

Beyaz gömleği gövdesine yapışmış, ıslak teni ve mürekkebi şeffaf kumaşın altından görünerek Morana'nın refleks olarak yutkunmasına neden olmuş bir halde tekrar ayağa kalkarak kendi silahını ona doğru uzattı. Morana gözlerini adamın göğsünden, ağır silahını küçük gösteren kırmızı mafsallı eline çevirdi.

Sessizce ondan aldı, parmakları onun kollarına sürterek kolunda karıncalanmalara yol açtı.

Her zamanki gibi tepki vermedi.

Ayrıca gözlerinin içine de bakmadı, ki bu alışılmadık bir durumdu.

Topuklarının üzerinde döndü ve devasa aracına doğru ilerledi, yağmur gecenin karanlığında heybetli figürünün üzerine yağıyordu, onu nefessiz bırakacak şekilde öptükten sonra.

"Ağızma alırsam, asla eskisi gibi olamazsın."

Sözleri tekrar aklına geldi. Adam haklıydı.

Morana, onun için aldığı ve kendisine geri verdiği silaha baktı.

Bir şey istemişti. O da bunu ona vermişti, sadece onun yapabileceği bir şekilde. Tek kelime etmemişti. Ama seçimini yapmıştı. Kız da öyle.

Derin bir nefes alan Morana yutkundu ve öne doğru bir adım attı. Ve onu karanlığa kadar takip etti.

###

*Temmuz 2020'de çıkacak olan **Azrail**'de devam edecek.
Bu kitabı okuduğunuz için teşekkür ederiz. Eğer beğendiyseniz,
lütfen bir arkadaşınıza tavsiye edin ve yorum bırakın.*

TEŞEKKÜR

Bu kitabı ve beni mümkün kıldıkları için birçok kişiye teşekkür etmek istiyorum. Bu kitap uzun yıllara yayılan bir sevgi emeği oldu. Bu nedenle, her şeyden önce yıllar boyunca benimle birlikte olan her bir okuyucuma teşekkür etmek istiyorum. Her bir yorum, soru, tweet, kudos, mesaj, hepsi. Sevginizin ve desteğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu asla kelimelerle ifade edemem. Hepiniz hayatımın en karanlık dönemlerinden geçmeme yardımcı oldunuz ve her gün bana ilham veriyorsunuz. Teşekkür etmek sizin için hissettiklerimi ifade etmek için asla yeterli olmayacak. Tek umudum hoşunuza gidecek hikayeler anlatmaya devam etmek.

İkinci olarak, aileme beni her zaman gelişmeye teşvik ettikleri ve zor zamanlarda ve yol boyunca tümsekler olsa bile bana inandıkları için teşekkür etmek istiyorum. Sevginiz bana her gün yol gösteriyor. Beni bu kadar koşulsuz sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Nelly'ye de olduğun gibi bir süperstar olduğun için teşekkür etmek istiyorum. Bunu sayısız kez söyledim ve yine söyleyeceğim - vizyonunuz ve yeteneğiniz aklımı başımdan alıyor. Bu hikâyeye en çılgın hayallerimin bile ötesinde, böylesine güzel bir kapak yaptığın için teşekkür ederim.

Aynı şekilde, editörüm ve düzeltmenim M.T. Smith'e de (tam adını vermememi rica etti) teşekkür etmek istiyorum. Hevesiniz ve başlangıçta size ne kadar tuhaf gelse de yazım tarzıma saygı duyduğunuz için teşekkür ederim.

Ve son olarak, sana teşekkür etmek istiyorum, T. Bunu okuma şansın çok az, ama eğer okuyorsan, benim için ne anlama geldiğini biliyorsun. Ruh eşlerinin var olduğunu anlamamı sağladığın için teşekkür ederim. İnanmaya devam et.

Ve size, yeni okuyucularıma. Umarım bu kitap size birkaç saatliğine harika bir kaçış sağlamıştır. Beni okumayı seçtiğiniz için teşekkür ederim.